

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LYSSA KAY
ADAMS

AŞIK ERKEKLER

ÇILGIN, SERSEM

VE TUTKULU

ÂŞIK ERKEKLER KİTAP KULÜBÜ YENİ GÖREVE HAZIR!

Alexis Carlisle ve kedilere özel açtığı kafesi, büyük bir skandalın ardından şöhrete kavuşur. Yeni müşterisiyle tanışan Alexis'in beklediği son şey, bu müşterinin onunla kardeş olduklarını iddia etmesidir. Ne yapacağını bilemeyen genç kadın, güvendiği tek adamdan, yani en yakın arkadaşı Noah Logan'dan yardım ister.

Bilgisayar dehası Noah, yazılım güvenliği uzmanı olmak için asi hacker geçmişini geride bırakmıştır. Eski becerilerini yalnızca doğru amaçlar ve doğru insanlar için kullanan Noah'nın bir sırrı vardır: Alexis'e delicesine âşıktır. Genç kadın ondan yardım istediğinde heyecanlanır ve aşkını itiraf etmek için zamanlamanın doğru olup olmayacağını merak eder.

Kitap kulübündeki arkadaşları da onun aşk yolculuğuna eşlik etmeye ve en sevdikleri "kılavuzları" paylaşmaya fazlasıyla isteklidir. Sadece Noah'nın bir karar vermesi ve aşkının karşılıksız olma ihtimaline hazırlanması gerekir.

**BU İTİRAF, ŞİMDİYE KADAR SAHİP
OLDUĞU EN İYİ ARKADAŞLIĞI
RİS... WAYA DEĞECEK MİDİR?**

nemesiskitap.com

nemesiskitap | nora | masalperest

9 786256 755314

KOD/ den mucifiv

ÂŞIK ERKEKLER

m

ÇILGIN, SERSEM
VE TUTKULU

BİRİNCİ BÖLÜM

Noah Logan, resmen artık tanımadığı birine dönüşeceği günün geleceğini her zaman biliyordu ve görünüşe bakılırsa otuz birinci doğum günü, o gün olacaktı.

Şayet bir kavga çıkarmazsa.

Ve kesinlikle evet, kavga çıkaracaktı.

Kollarını göğsünde bağladı, asker babasından öğrendiği bir, “*Bunu tekrar söylemek ister misin?*” duruşu takındı ve sakallı çenesini sıktı. “Hayır. İmkânı yok. Kahrolası bir milyon yıl geçse bile olmaz.”

Arkadaşı Braden Mack altdudağını öne çıkardı. “Hadi, adamım. Şimdiye kadarki en iyi doğum günü hediyesi olacak.”

Noah, “Bu *benim* doğum günüm, ahmak herif,” diye homurdandı. Mack’in *country* ve *western* gece kulübü Temple’da, boş dans pistinin yanındaki bir masanın etrafında toplanmış erkeklerden ve bir kadından oluşan geniş daireyi işaret etmek için elini genişçe açtı. “Hem o dudak sarkıtma işini onlara saklayabilirsin. Bana sökmez.”

Gerçi bu bir yalandı. Noah'yı bu duruma getiren şey, Mack'in sarkıttığı dudağıydı. İlk başta, yaklaşan düğününde diğer yakın arkadaşlarıyla birlikte yanında durmasını istemesinden onur duymuştu. Ama sonra o altdudak olayı başlamıştı ve Noah bir bakmıştı ki gelinlerin yapıyor olması gereken her boku kendisi yapıyordu. Görünen oydu ki nişanlısı Liv tüm planlama işini Mack'e devretmişti, o da erkek arkadaşlarının, toplumun genellikle kadınlardan beklediği şeylerin az da olsa tadına bakmalarının adil olacağını düşünmüştü.

Aslında Noah bunu tamamen destekliyordu. Ama Tanrı aşkına, son sekiz ayda Mack'in çiçek aranjmanlarını seçmesine yardım etmiş, ışıklandırma planlarını değerlendirmiş, belirli bir İncil ayetinin verdiği karışık mesajı tartışmış ve Mack'in modası geçmiş jartiyer atma geleneğinden vazgeçmesi gerekip gerekmediği konusunda başka bir sağdıçla tek başına hararetli bir ağız dalaşma girmişti. Düğün gelecek aydı ve Mack damatzilla olarak resmen destansı seviyelere ulaşmıştı.

Bugün mü? Ah, bugün *el işi* yapıyorlardı. Mack, törenin yapılacağı salonun girişinde el yapımı bir kemer olmasını istemişti.

İşte bu yüzden ekim ayının bir perşembe günü öğleden sonra saat üçte, yaklaşık beş yüz kâğıt çiçek yapmak için hepsi onun kulübünde toplanmıştı. Ama şüphesiz, bunların tamamı en son "*bu ne böyle lan*"ı ortaya atmak için bir numaraydı.

Mack onlardan törende bir dans gösterisi sergilemelerini istiyordu. Bir *dans* gösterisi.

Noah, "Bunu senin anlayacağın kelimelerle ifade edeyim," dedi. "Siktir. Git. Ben. Dans. Etmeyeceğim."

Mack, atıştırma zamanında ikinci kez süt verilmeyen bir anaokulu öğrencisinin tüm hayal kırıklığıyla ters ters bakmaya başladı. Noah'nın arkasından gelen, aşınmış ahşap zemindeki ayakkabı sesleri Mack'in destek almak üzere olduğunun kanıtıy-

dı. Saniyeler sonra nasırlı bir el omzuna vurdu. Öne doğru giden Noah'nın kalın, siyah çerçeveli gözlüğü burnundan aşağı kaydı.

“Mack için dans edeceğiz,” dedi Vlad Konnikov. Herkesin Rus diye çağırdığı bir hokey oyuncusuydu, çünkü gerçekten de bir Rus'tu. Ve şu anda yoğun aksanı “aksi halde” bölgesine kaymıştı.

Bu da başka bir taktik 'deneyen Noah'nın sesini, “ah lanet olsun” aralığına yükseltti. “Peki ya Liam? Erkek kardeşin Kaliforniya'da yaşıyor. Burada bile değilken dans koreografisini nasıl öğrenecek?”

“Kendi bölümünü öğrenmesi için ona bir video göndereceğim.”

Gözlüğünü yukarı iten Noah arkasına döndü ve kaçınılmaz yenilgisinin beklentisiyle onu izleyen yukarı çevrilmiş yüzlerden oluşan bir masa buldu. “Hepiniz bunu kabul mü ettiniz?”

“Arkadaşlar, arkadaşlarının kendilerini tek başına utandırma-larına izin vermez,” dedi Nashville Legends Birinci Lig Beyzbol takımı oyuncularından biri olan Del Hicks. Bir parça pelür kâğıdı katlayıp karanfil benzeri bir şeye dönüştüren kalın parmakları şaşırtıcı şekilde becerikliyd.

“Karım, bunu yapmazsam bana fiziksel zarar vermekle tehdit etti,” diye ekleyen Gavin Scott başka bir beyzbol oyuncusuydu ve karısı da Mack'in nişanlısının kız kardeşiydi. Del, onun kafasının üstüne bir şaplak atınca Gavin irkilerek hemen cümlesini değiştirdi. “Bunu seve seve yaparım, demek istiyorum.”

Gruptaki tek kadın homurdanarak pembe bir kâğıt çiçeği sandalyesinin yanındaki kutuya attı. Sonia, uzun süredir Mack'in kulüp müdürüydü ve Noah'nın bugüne dek karşılaştığı en huy-suz insandı. “Vazgeç, Noah. Eğer Mack el işi yapmak için beni ikna edebiliyorsa, bir dans için egonu bir kenara bırakabilirsin.”

Bu ego değildi. Kendini korumaydı. Evet, hâlâ saçlarını uzun kullanıyordu ve kıyafetleri de fazla gündelikti. Fakat erkek topu-zu ve inek çizgi roman tişörtleriyle bile eski *hacktivist* arkadaşları

onu bugün görseler asla tanıyamazlardı. Bir zamanlar bir üniversite araştırma merkezini *hack*’lemeye teşebbüs ettiği için FBI tarafından tutuklanan adam; zenginler ve ünlülerle dolu, bir milyon dolarlık, Pinterest’e layık bir düğünde smokin giyen dansçı bir maymun olmak üzereydi.

İşin doğrusu, Mack ve diğer çocuklar eskiden bilgisayar becerileriyle alt etmeye çalıştığı savaş yanlısı pisliklere hiç benzermiyorlardı. Aslında bugüne dek tanıdığı en doğru düzgün insanlardı. Ama yine de Noah çok yol almıştı. Artık başarılı bir iş adamıydı; ünlülere ve diğer tanınmış müşterilere hizmet veren, büyümekte olan bir şirketin sahibiydi. Resmi olarak saygıdeğer biriydi. Otuz yaşma bile varmadan bir milyoner olmuştu. En sonunda babasının ölmeden önceki son dileğini yerine getiriyordu. *O dâhi beyninle bir şeyler yap.*

Dandik kıçlı sağdıç dansı kesinlikle babasının aklındaki şey değildi.

Son ve en iyi bahanesine tutundu. “Dostum, Liv’in buna nasıl tepki vereceğini düşünüyorsun? Bunun gibi romantik şeylerden nefret eder.”

Mack omzunu silkti. “Ama gülmeyi sever.”

“Yani amaç kendimizi rezil etmek mi?”

“Hayır. Amaç, sevdiğimiz kadınların önünde savunmasız kalmak için kendimize izin vermek.”

Mack son kısmı Noah’yı kıvrandıracak kadar keskin bir vurguyla söylemişti. Belden aşağı bir vuruştı ve Mack de bunun farkındaydı. Ama Noah’ya, en iyi arkadaşı Alexis Carlisle’la ilişkisi hakkında nutuk çekme fırsatını asla kaçırmazdı. Mack ve diğerleri, onun Alexis’le işleri platonik tutma sebebini anlayamıyorlardı ve Noah da bunu açıklamaya çalışmaktan kahrolası yorulmuştu.

Ensesini sıkamak için topuzunun gevşediği yere uzandı. Lastik tokayı çıkarıp saçını hızlıca yeniden topladı.

Kaşını kaldırmış olan Mack, “Alexis de bunu sevecek,” dedi. “Seveceğini biliyorsun.”

Ve böylece, Noah kollarının gevşekçe iki yana düşmesine izin verdi. Bir sonraki sözleri yenilgiye uğramış bir iç çekişle birlikte çıktı. “Ne yapmam gerekiyor?”

“Hareketleri öğrenmek için cumartesi gel yeter. Bir koreograf tuttum.”

“Oh, yaşasın.”

Mack, Noah’nın sırtına vurdu. “Bunun benim için anlamı büyük, dostum. Hem göreceksin. Eğlenceli olacak.”

Daha çok işkence gibi olacaktı. Mack’in arkasından ağır adımlarla masaya doğru yürüyen Noah sandalyesine çöktü. Sonia bir deste pembe pelür kâğıdı önüne doğru kaydırды. Bir teşekkür mırıldanan Noah ters bakışlarını yeniden Mack’e çevirdi. “Yalnız yemin ederim, eğer işin içine *twerk* girerse ben yokum.”

“Adamım, kimse Rus’un *twerk* yapışını izlemek istemez,” diyerek burun kıvrıdı Colton Wheeler. Kariyerine Mack’in dört Nashville gece kulübünden birinde başlayan bir *country* müzik yıldızıydı ve artık hepsinin arkadaşığıydı. Ayrıca Noah’nın en yeni müşterisiydi. Hem de Rus konusunda haklıydı. Hokey oyuncusu iri ve kıllıydı, ayrıca toplum içinde osurma eğilimi vardı.

“*Twerk* de ne?” diye sordu Rus.

Telefonunu çıkaran Colton hızlıca bir video buldu. Yüzü pancar kırmızısına dönen Rus dikkatini kendi kâğıt çiçeklerine çevirdi. “*Twerk* yapmak yok.”

“Doğum gününden bahsetmişken,” diyen Mack yerden bir şey almak için sandalyesinde öne eğildi. Plastik bir poşetle birlikte doğruldu, sonra poşeti Colton’a uzattı, o da Noah’ya verdi.

Poşetin içine göz atan Noah inledi. *Eve Dönüş* adında karton kapaklı bir kitap ona bakıyordu. Kapaktaki resimde bir adamla

kadın sarılıyordu ve adam, elinde bir Amerikan futbolu topu tutuyordu.

Noah kitabı Colton'a geri vermeye çalıştı. "Hayır. Beni dans etmeye zorlamanız yeterince kötü zaten."

Colton kitabı yeniden Noah'ya itti. "Bize güven. Buna ihtiyacın var."

Noah kitabı masanın üzerine attı. "Hayır, yok."

"Ama seveceksin," diye teşvik etti Mack. "Profesyonel bir Amerikan futbolu oyuncusu memleketine geri dönüyor, eski kız arkadaşının hâlâ orada olduğunu keşfediyor ve..."

"Konusu umurumda değil. Kitap kulübünüze *asla* katılmayacağımı size kaç kere söylemek zorundayım?"

Noah, Mack'in sadece erkeklere özel, aşk romanı kitap kulübü olan Âşık Erkekler Kitap Kulübü'nün parçası olmayan tek erkekti. Bu adamlar, aşk romanlarının ilişkilere dair tüm cevapları içerdiğine inanıyorlardı. Her ne kadar sonuçlarına itiraz edemese de –Mack mutlu bir şekilde nişanlıydı ve neredeyse diğer tüm üyeler evliliklerini okudukları kitaplardan aldıkları dersleri kullanarak kurtarmışlardı– Noah, Mack'in onu kulübe çekmek için yaptığı tüm edebi çabaları reddetmişti.

Mack dirseklerini masanın üzerine koydu. "Tek yapman gereken okuyup bizi dinlemek, böylece biz de senin için bu küçük problemi çözebiliriz."

Noah dişlerini gıcırdattı. "Alexis'le ilişkim çözülmesi gereken bir problem değil. Biz *arkadaşız*."

Colton, "Tabii," dedi homurdanarak. "Yalnızca arkadaşsınız. Sadece her dakikanı onunla geçiriyorsun, ne zaman arasa koşarak gidiyorsun, onunla telefonundaki şu aptal kelime oyununu oynuyorsun..."

"Oyunun adı *Kelime Delisi*."

“... onun için başka hiç kimsenin kullanmadığı bir lakabın var, kedisine alerjin olduğu halde onunla takılıyorsun. Atladığım bir şey var mı?”

“Mack’e de alerjim var ama hâlâ onunla takılıyorum.”

Mack elini kalbinin üzerine koydu. “İncindim. Gerçekten.”

Colton teslim olmuş gibi ellerini kaldırdı. “Kendini neden bile bile arkadaşlık bölgesinde tuttuğunu anlamadığımı söylüyorum sadece.”

Masanın diğer ucundan sakin ama buyurgan bir ses, “Onu rahat bırakın,” dedi. Ses, NFL’ oyuncusu, daimi feminist ve Zen ustası Malcolm James’e aitti. “Erkekler ve kadınlar cinsellik gerektirmeden arkadaş olabilirler.”

“Noah’nın durumu hariç. O aslında kızla seks yapmak istiyor,” dedi Colton.

Noah masaya doğru yumruklarını sıktı. “Dikkat et.”

Kafasını iki yana sallayan Mack, “Aynen, dostum,” dedi. “Bu yer-siz bir yorumdu. Biz, kadınlar hakkında bu şekilde konuşmayız.”

Süklüm püklüm omzunu silken Colton bir özür mırıldandı.

Malcolm yeniden konuştu. “Sözde arkadaşlık bölgesi, bir erkeğe bir kadının onunla neden seks yapmak istemeyebileceğine dair kendini haklı çıkarması için bahane üretmek üzere tasarlanmış sosyal bir kurgudan başka bir şey değildir. Bu saçma bir yalan ve hepimiz de bunu biliyoruz. Bu yüzden Alexis’le ilişkisi konusunda Noah’yı rahat bırakın. Erkeklerle kadınların gerçekten arkadaş olabildiklerini kanıtladığı için onu takdir ediyor olmalıyız.”

En sevdikleri öğretmenleri tarafından azarlanmış bir sınıf gibi, masaya kâğıt hışırtıları dışında sessizlik çöktü.

---

* National Football League, en önemli ve büyük profesyonel Amerikan futbol ligi. (ç.n.)

Fakat uzun sürmedi. Mack en sonunda bir iç çekişle başını yukarı kaldırdı. “Tek söylediğim şey belki de Alexis’in hazır olduğu, Noah.”

Noah beyninde bir şeyin koptuğunu hissetti.

“On sekiz ay oldu...”

Noah, “Sakin söyleme,” diye patladı. Mack’in takvimi göstermesine ihtiyacı yoktu. Alexis’le tanıştığından beri ne kadar zaman geçtiğini tam olarak biliyordu. Önemli olan zaman değildi. Şartlardı.

Ve onlar da uygun değildi. O zaman da değildi. Şimdi de.

Belki asla olmayacaktı. Ki bu da dans etme fikri kadar iç karartıcı bir düşünceydi.

Noah masanın üzerindeki plastik poşete baktı. Onu ya da yardımlarını istemiyordu. Ayrıca ona şu sıralar ayaklı bir romantik felaket olduğunu hatırlatması için aşk romanlarına ihtiyacı olmadığına emindi. Aşk karşılıksız olunca, sonsuza kadar mutlu son da acınası oluyordu.

Ancak bir saat sonra herkesin dağılma vakti geldiğinde Noah kitabı yanına aldı. Çünkü Mack’in yakasından düşmesi için lanet olası bir kitap okuyormuş gibi yapması gerekliyse, öyle olsun.

İKİNCİ BÖLÜM

İşte buydu. Alexis Carlisle bunu hissedebiliyordu. Utangaç genç kadının en sonunda onunla konuşacağı gün bugündür.

Uzun kahverengi saçları ve her seferinde değişen *sweatshirt* koleksiyonu olan kadın tam bir haftadır Alexis'in sahibi olduğu kahve dükkânı ToeBeans Kedi Kafe'ye geliyor; elinde bir kitapla köşeye oturup kafenin kedi sakinlerinden birini seviyor ya da Alexis'e gergin bakışlar gönderiyordu.

Ama bugün yanında kitap yoktu. Bugün sadece etrafa bakınıyordu ve Alexis'in dikkat etmediğini düşündüğü zamanlarda bakışları onun üzerinde oyalanıyordu.

Ünlü şef Royce Preston'ın bir düzineden fazla cinsel taciz kurbanından biri olarak ortaya çıktığı on sekiz aydan beri, Alexis'in kafesi taciz ve şiddetten kurtulan diğer kişiler için bir buluşma noktası haline gelmişti. Neredeyse her hafta, destekleyici bir dinleyici, anlayışlı bir kucaklama ya da kötü bir durumdan nasıl çıkacağına dair kılavuzluk arayan yeni bir kadın kafeye geliyordu. Alexis bunu kendisi seçmemişti ama onun sorumluluğu olmuştu. Bu sırada da konuşmaya hazır bir kadının işaretlerini fark etmeyi öğrenmişti.

Arkadaşı ve Royce'tan kurtulan yoldaşı olan barista Jessica Summers'a doğru döndü. "Bir müddet tezgâhı idare edebilir misin? Bir şey deneyeceğim."

Jessica başıyla onayladı. Alexis koşarak arka tarafa gitti ve mutfaktan geçip eskiden kafenin ön kapısının iki yanındaki peyzaj tarhlarının bakımını yaptığı bahçe malzemeleri kutusunun durduğu dolaba yöneldi. Yabani otların temizlenmeye ve budanmaya çok ihtiyacı vardı, Alexis belki de bu fikirle bir taşla iki kuş vurabilirdi. Kutuyu zorlukla kafenin içine sürüklerken ağırlığı yüzünden gerçekte olduğundan daha fazla çabalıyormuş gibi davranıyordu. Kapıya vardığında kutuyu cama dayayıp kapı koluna uzanırken bir kere daha çaba sarf ediyor gibi yaptı.

Numarası işe yaramıştı. Genç kadın yüzünde çekingen bir gülümsemeyle yaklaştı. "Y-yardıma ihtiyacın var mı?"

Alexis yüzüne nazik bir arkadaşlık gösterdiğini umduğu bir ifade yerleştirdi ve içten içe ip atlayıp yaz kampı şarkısı söylediği gerçeğini sakladı. Kutuyu göğsüne doğru kaldırarak, "Teşekkür ederim, evet," dedi. "Yardıma ihtiyacım var."

Kadm, Alexis'in etrafından dolanarak kapıyı açtı ve dışarı çıkması için bir adım geri gitti.

"Bugün hava soğuk, değil mi?" diyen Alexis kutuyu kaldırıma bırakmak için eğildi.

Kadm kapının kapanmasına izin verdi. Cevap verirken ellerini *sweatshirt*'ünün manşetlerinden içeri çekti. "Evet. Ben... ben burasının bu kadar soğuk olmasını beklemiyordum."

"Nashville'den değil misin?" Alexis çömelerek kutunun içinde bir şey arıyormuş gibi yapmaya başladı. Konuşmanın devam etmesini istese de fazla atılgan davranmak istemiyordu. Yolları kafeye düşen kadınların en son istediği şey hazır olmadan önce onları konuşmaya zorlayan biriydi.

"Huntsville," dedi kadın. "Orada hava hâlâ burada olduğundan çok daha ılık."

Bahçe eldivenlerini bulan Alexis sanki baştan beri aradığı şey buymuş gibi ayağa kalktı. "Daha önce hiç Alabama'ya gitmedim. Buradan ne kadar uzaklıkta?"

"Sadece birkaç saat. Burada da havanın aynı olabileceğini düşünme sebebim buydu."

Alexis eldivenleri cebine soktu. Sesini mümkün olduğunca hafif ve kayıtsız tutarak, "Sadece erken bir soğuk dalgası yaşıyoruz," dedi.

"Belki de." Genç kadın dudağını ısırdı.

Alexis elini uzattı. "Ben Alexis. Birkaç kere geldiğini gördüm ama henüz resmen tanışmadık."

Kadın, uzanan eli kabul etmeden önce gergin bir şekilde yutkundu. "Candi," diyerek parmaklarını onunkilerin etrafında kıvrırdı. "Eh, aslında Candace ama herkes bana Candi der."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Candi." Alexis kafasıyla arkadaki kapıyı işaret etti. "Sana içecek bir şey hazırlayabilir miyim?"

"Ah, hayır." Kafasını neredeyse çılgınca iki yana salladı.

Hayal kırıklığı, kamp şarkısının sesini kısıtı. Ama sonra Candi yutkundu ve "Yani, evet," dedi. "Bir şeyler içmek için gelmiştim ama sen meşgul görünüyorsun, ben tezgâha gidebilirim."

"Seve seve yaparım." Alexis gülümsedi. "Hem belki de ben bu bitkileri öldürmemeye çalışırken bana arkadaşlık edebilirsin."

Candi tereddütlü gülümsemesini tekrar gösterene kadar Alexis nefesini tuttu. "Elbette. Evet. Bu... bu iyi olur."

"Tarçınlı *chai latte* mi?"

Gülümsemesi büyüdü. "Siparişimi zaten biliyor musun?"

Başıyla dış mekândaki avlunun masalarından birini işaret ederek, "Otursana," dedi. "Hemen dönerim."

Yürüyüşünü mümkün olduğunca doğal tutan Alexis içeri girdiğinde tezgâhın arkasındaki Jessica'nın bakışlarını yakaladı.

Arkasına kaçamak bir bakış atarak, “Bir tarçınlı *chai latte*’ye ihtiyacım var,” dedi.

Jessica, “En sonunda seninle konuştu mu?” diye sordu. Gözleri parlayarak içeceği hazırlamaya başladı.

Alexis, hamur işi dolabından bir *muffin* ve bir çörek aldı. Yiyeceklerin, aradaki buzları eritme ve göz teması çok acı verici hale geldiğinde insanlara odaklanacak bir şeyler verme gibi bir özelliği vardı. Endişeli parmaklar tarafından ufalanan bir tabak hamur işinin eşliğinde, kısık sesle açıklanan pek çok sır dinlemişti.

Yanına dönüp tabağı ve *latte*’yi önüne koyduğunda Candi cebinden bir cüzdan çıkardı. “Kaç para...”

“Müesseseden,” diyen Alexis, bahçe malzemeleri kutusuna doğru yürüdü.

“Ah, kabul edemem,” dedi aceleyle.

“Bunu, *Nashville’de hoş geldin* hediyesi olarak kabul et.” Başını yana eğdi. “Daha önce tanıştık mı?”

Başını bir kere daha iki yana sallamadan önce Candi’nin gözleri kısacık bir an için irileşti. “Hayır.”

“Bana çok tanıdık geliyorsun.”

Candi gözlerini kırptırdı. “Nasıl?”

“Bilmiyorum. Gözlerinle ilgili bir şey sanırım.”

Candi hareketsiz kaldı. Ot yerken yakalanan şaşkın bir tavşan gibiydi.

Alexis budama makasını eline alarak bakımsızlıktan ve artan soğuklardan dolayı solmaya başlayan saksıdaki kasımpatıların en kötüsünün peşine düştü.

Ölmüş çiçeklerden birini kesti. Bekledi. Bir taneyi daha kesti. Makasının sesi dışında duyulan tek şey, kupanın masaya vuran alçak sesli tıngırtısıydı.

Sessizlik uzayınca en sonunda Alexis, "Konuşmak için başkısı altında kaldığını hissetmemen gerektiğini bilmeni istiyorum. Tek istediğin birinin seninle birlikte oturmasıysa, ne zaman ihtiyacın olursa buradayım."

"T-tamam."

Bir başka ölü çiçek daha yere düştü. "Senin gibi çok, pek çok kadın buraya sadece birlikte oturacakları birini aradıkları için geldi."

Genç kadının yutkunuşu işitilecek kadar sesliydi. Alexis makası kutunun içine bırakarak ayağa kalktı. Avlu masasının karşıındaki sandalyeye otururken Candi onu endişeli gözlerle takip etti. Alexis önlüğünün cebinden yalnızca onun gibi kadınlara ayırdığı bir kartvizit çıkardı. "Bu kartta cepte telefonu numaram var. Beni istediğin zaman arayabilirsin."

Candi, sanki Alexis ona yüz dolarlık bir banknot vermiş gibi kartı inceledi.

"Bunun ne kadar zor olduğunu biliyorum," dedi Alexis. "Saklaması boğucu bir sır."

"B-benim seninle konuşmam lazım."

"Ne zaman hazır olursan."

Ancak o anda cırtlak bir ses araya girdi. "Affedersin ama seninle görülecek bir hesabım var."

Omzunun üzerinden arkaya bakan Candi'nin gözleri, Alexis'in başdüşmanının öndeki kaldırırma hışımla gelip masaya doğru yürümesini izlerken fal taşı gibi açıldı.

Alexis sesini sakın tutmaya çalıştı. "Üzgünüm, Karen. Bir şeyin ortasındayım. Bekleyebilir misin?"

"Kesinlikle bekleyemem."

Ve böylece, beti benzi atan Candi ayağa fırlayınca geriye doğru tökezledi. "Ben... ben sonra yine gelebilirim."

“Candi, bekle.” Alexis, kaçmasını engellemek adına kolunu tutmak için uzandı ama Candi elinden kurtuldu ve kaldırımında ilerleyerek gözden kayboldu.

Kirli tabağı ve kupayı masadan alan Alexis ayağa kalktı. Karen’i yok sayarak kapıya doğru döndü, içeri girdi ve tezgâha yaklaştı. Kirli bulaşıkları tezgâhın altındaki plastik bir kutuya koydu. Yeniden Karen’la yüzleşmeden önce ellerini önlüğüne sıkıştırılmış havluya sildi. “Bugün sana yardımcı olabileceğim bir şey var mı?”

“Daha önce tam olarak yardımcı olduğun söylenemez, bu yüzden cidden bundan şüpheliyim,” diye cevap verdi Karen.

Alexis kaslarını bir tür gülümsemeye benzemesi için zorladı. “Önceki karşılaşmalarımızın senin için tatmin edici olmadığını duyduğuma üzuldüm. Oturup konuşmak ister misin? Sana müesseseden bir fincan çay ikram edebilirim.”

“Bana para bile versen burada bir şey yemem.”

“O zaman sana nasıl yardımcı olabilirim?” Sakin kalma çabası, Karen’in yararına değildi. Kendi yararınaydı. Son on sekiz ayda bir şey öğrendiyse, bu, insanların neye isterlerse ona inancakları ve fikirlerini değiştirmeye çalışmak için gereken duygusal çabayı sadece çok azının hak ettiğiydi. Ayrıca, Alexis Karen Murray’le uğraşmaya alıştı. Caddenin karşısındaki antika dükânının sahibi olan kadın, Royce’a karşı suçlamasını öne sürdüğü günden beri Alexis’in başına bela olmuştu. Öncesinde onunla hiç konuşmayan Karen’in şikâyetleri artık haftalık bir rahatsızlık haline gelmişti.

Karen çantasından aşırı doldurulmuş bir poşet çıkardı. “Bana bu konuda yardımcı olabilirsin.”

Poşeti tezgâhın üzerine bıraktı. İçeriği netleşince Jessica çılgınlık atarak geriye kaçtı. Bir zamanlar bir fare olan şeyin iki küçük ölü gözü sessiz bir yakarıyla plastiğin arkasından bakıyordu.

Alexis biraz daha yakına gelerek poşeti köşesinden tutup kaldırdı. “Hediyeni takdir ediyorum, Karen ama ben vejetaryenim.”

“Senin için her şey bir şaka, değil mi?” Karen omzundaki çantasını daha yukarı kaldırdı. “O şey bu sabah dükkânımın dışındaki hoş geldiniz paspasına bırakılmıştı.”

Alexis poşeti tezgâhın altındaki çöp kutusuna attı. Karen gider gitmez, kutuyu boşaltıp tezgâhı çamaşır suyuyla yıkamak zorunda kalacaktı. “Anlamıyorum,” dedi. “Bu fare neden benim suçum?”

“Çünkü oraya senin kedin bıraktı!” Bu kısmı küçümseyici bir tavırla ve pencerenin yanındaki kedi ağacında derin uykuda olan, sokaktan kurtarılmış Maine kedisi Beefcat’e dik dik bakarak söylemişti.

Alexis dudaklarını gülümsemeye zorladı. “Karen, Beefcake’in bunu yapmış olmasının imkânı yok. Benimle her akşam eve geliyor, hem bu sabah geldiğimizden beri içeride.”

Jessica cam tezgâha endüstriyel temizleyici sıkmaya başlayınca çantasını sımsıkı karnına bastırmış Karen geriye doğru büyük bir adım attı. “Biliyorsun, haftalık kedi sahiplenme etkinliklerine katlanıyor olmamız yeterince kötüydü, şimdi bir de buna mı katlanmak zorundayız?”

Karen, elini yemek bölümüne doğru sallayarak, kimi neşeli kimi gözyaşları içinde derin konuşmalara dalmış kadınlarla dolu masaları işaret etti.

“Korkarım ne demek istediğini anlamıyorum,” dedi Alexis. “Çok müşterim var diye mi kızgınsın?”

“Bu kadınlar sadece müşteri değil.”

“Hepsi yiyecek satın alıyor. Bana müşteri gibi geldiler.”

“Ne demek istediğimi biliyorsun. Bu kadınlar otoparkı dolduruyor ve bloktaki başka hiçbir mağazayı ziyaret etmiyorlar.

Küçük savaşın için tüm önemli park yerlerini işgal etmen adil değil.”

Alexis kollarını göğsünde birleştirdi. “Savaş derken, cinsel saldırı ve tacizden kurtulmuş kadımlara destekleyici, yargılama olmayan bir ortam sunma çabamı kastediyorsun sanırım?”

Karen, kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazlasını ifade eden bir şekilde gözlerini devirdi. “Birisinin kurban olduğunu iddia etmesi öyle olduğu anlamına gelmez. Bildiğimiz kadarıyla bu kadınlar sadece dikkat çekmek istiyor.”

“Aynen. Bir kadının, işverenin cinsel tacizini ihbar etmesi kadar pozitif dikkat çeken bir şey yoktur, değil mi?”

Karen’in yüzü kırmızının rahatsız edici bir tonuna büründü. “Gerekirse bunu belediyeyle konuşacağım.”

Bu tehdit eski Alexis’in gözünü korkutabilirdi, ancak kendinin o versiyonu, eski patronunun ona ve bir düzine başka kadına yaptıklarını en sonunda ifşa ettiğinde ortadan kaybolmuştu. Artık onu korkutmak için Karen’den çok daha fazlası gerekiyordu. “Kurul başkanına benden selam söylediğine emin ol. Ona balkabaklı çörekleri çok yakında yeniden menüye koyacağımı söylersin.”

Karen topuklarının üzerinde dönüp kapıya doğru ilerledi. Kapı tam zamanında dışarıdan açıldığında diğer tarafta kimin olduğunu gören Alexis açık açık güldü. En iyi arkadaşı Liv Papandreas, Karen’in dışarı çıkması için geride durdu ama sonra kadının arkasından hareket çekti.

Alexis ona azarlayıcı bir bakış atsa da Liv’i bu yüzden seviyordu. Arkadaşlarının desteği olmasaydı son bir buçuk yıl boyunca hayatta kalamazdı.

“El atmama gerek var mı?” diye soran Liv tezgâha doğru geldi. Omzuna asılı bir elbise çantası taşıyordu.

Tezgâhın altındaki çöp kutusunu çekiştiren Alexis, “Yakında el atan *ben* olacağım,” dedi.

“İşte *bu* görmek istediğim bir şey. O kadına karşı gelmenin zamanı geldi de geçiyor.”

“Terapistimin buna sağlıklı bir başa çıkma becerisi diyeceğini sanmıyorum, hem bir fark yaratacağı da yok.” Omzunun üzerinden baktı ve Liv’in onu takip etmesi için kafasıyla arka tarafı işaret etti. “Ne var onun içinde?”

Liv neredeyse zıplayacaktı. “Siz ikinize bir hediyem var,” dedi şarkı söyler gibi bir sesle. Jessica’yla yumruk tokuşturmak için tezgâhın arkasında duraksadı. Üçü, Royce’u ifşa etmek için birlikte çalıştıktan sonra ömür boyu birbirlerine bağlanmışlardı.

“Nedime elbiseleri mi?” diye soran Jessica sırtıyordu.

“Evet. En sonunda geldiler.”

Liv, yemek bölümünü mutfaktan ve Alexis’in küçük ofisinden ayıran sallanan kapıdan geçerek onu takip etti. Alexis sinir bozucu çöp kutusunu arka kapının yanındaki konteynere dökerken, Liv elbise çantasını ofisin kapısının arkasına astı. Alexis döndüğü sırada çantanın fermuarını indiriyordu. Çantayı iki taraftan açarak yere kadar uzanan iki straplez ipek elbiseyi açığa çıkardı.

“Vay canına,” dedi Alexis. “Hatırladığımdan bile güzeller. Mack bunları seçerek iyi bir iş çıkardı.”

Liv’in tüm düğün planlamasını Mack’e devretmiş olması, herkesin onların ilişkisi hakkında bilmesi gereken tek şeydi. Romantik olan Mack’ti. Liv, “*Hadi Vegas’a kaçalım*,” diyen taraftı. Ve Alexis ikisini de seviyordu.

Liv arsız bir gülümsemeyle geriye çekildi. “Seni bu elbisenin içinde gördüğünde Noah’nın vereceği tepkiyi görmek için sabırsızlanıyorum.”

Alexis’in yanakları ısındı. Noah Logan’la arkadaşlığı, arkadaş grupları içinde devamlı bir spekülasyon ve alay kaynağıydı.

Liv, “Şu haline bak,” diyerek güldü. “Noah’yla sadece arkadaş olduğunuza inanmamı ciddi bekleyemezsin.”

Ama bu doğrudu. Royce olayının çılgın sonuçları sırasında tanışmışlardı ve iyi anlaşıyorlardı. Liv’le birlikte, Noah onun en yakın arkadaşıydı. Komik, zeki, kibar ve hepsinden öte güvenilir biriydi. Noah’yla birlikteyken kendini, medyanın yarattığı iki boyutlu küçümsenen kadın karikatüründen daha fazlası gibi hissediyordu. Onunla daha fazlasını arzuladığı bir zaman dilimi olmuş olabilirdi ama Noah hiçbir zaman aynı şekilde hissettiğini belli etmemişti. Alexis hâlâ erkekler konusunda ürkekti; şu anda daha fazlasını isteyerek, bir erkekle yaşadığı en sağlıklı ilişkiyi mahvetme riskini göze alamazdı.

Mutfak kapısı aniden açılınca Liv yeniden güldü. “İti an ço-
mağı hazırla.”

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Birinin hakkınızda konuştuğunu anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu. Noah, IQ standartlarına göre gerçekten bir dâhi olsa da Alexis'in yanaklarındaki pembelik ve Liv'in sırtıtışına bakarak kendisi hakkındaki bir konuşmayı böldüğünü kesinlikle anlayabiliyordu.

Mutfak kapısından uzun adımlarla geçti ve kafeye uğrama sebebi olan beyaz kâğıt torbayı uzattı. “İt ben miyim?” diye sordu.

Alexis'in gözleri fal taşı gibi açıldı. “Eğer o torbada düşündüğüm şey varsa hayır.”

Noah, “Var,” diyerek öne ilerledi ve genç kadının saf şehvet dolu bir ses çıkararak torbaya doğru atılmasını, ardından da ofis binasının yakınındaki Meksika yemeği kamyonundan aldığı, folyoya sarılı vejetaryen *taco*'yu torbayı yırtarak çıkarmasını güle-güle izledi.

Alexis, *taco*'nun yarısını hızla mideye indirdikten sonra Liv'in yanına, tezgâhın üzerine koydu. “Sakın dokunma,” diyerek Liv'i uyardı.

Minik ofisine doğru gözden kaybolurken Noah, “Nereye gidiyorsun?” diye sordu.

Paketlenmiş bir kutuyla geri gelerek Noah’ya uzattı. “İyi ki doğdun.”

Noah hediyeği yarım bir gülümsemeyle kabul etti. “Yarın akşama kadar kutlamayacağımızı sanıyordum.”

“Biliyorum ama bunu sana vermek için bekleyemedim. Bu sabah geldi.”

Alexis alkış tutarken Noah paket kâğıdını yırtıp açtığında gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. “Ha siktir. Ciddi misin?”

Alexis mutlulukla cıyıkladı. “Aynen! Bunu bulduğuma inanabiliyor musun?”

Noah’nın ellerinde, bulması imkânsız, sınırlı üretim bir *Doctor Who* lego seti duruyordu. “Bunu hangi cehennemden buldun?”

“Bu şey için eBay’de bir haftadır adamın biriyle savaşıyordum.”

Noah kutuyu ellerinde çevirdi. “Hâlâ orijinal kutusunda mı?”

“Evet!”

Başını kaldırarak, “Bunun kaç para tuttuğunu bilmek bile istemiyorum,” dedi.

Genç kadın elini salladı. “Önemli değil. Tek soru şu: kutunun içinde mi bırakacağız yoksa inşa mı edeceğiz?”

Hürmetle başını sallayan Noah, “İnşa edeceğiz,” dedi. “Ayrıca mor boyanın nasıl keşfedildiğini anlatan şu belgeseli de izleyebiliriz.”

Homurdanan Liv oturduğu tabureden aşağı indi. “Pekâlâ, bu şimdiye dek gördüğüm en inek saçmalık.”

Noah bir *püf* sesi çıkardı. “Bu, bizim inek saçmalıklarımızda ilk ona bile giremez.”

Yiyeceğinden bir ısırık alan Alexis başıyla onayladı. Hızla çiğnedikten sonra, “Geçen hafta sonu, kadın Viking savaşçıların tarihi hakkında bir Vanderbilt profesörünün verdiği derse katıldık.”

Liv dudaklarını oynatarak, “Vay be,” dedikten sonra Alexis’e hızlıca sarılmak için eğildi. “Gitmem lazım. Teslim etmem gereken daha çok elbise var.” Noah’nın yanından geçerken sırtıttı. “Bugünden sağ çıktın mı?”

Noah inledi ve LEGO setini tezgâhın üzerine koydu. “Nişanlın kontrolden çıktı.”

“Üstüne fazla gitme,” dedi Liv. “Küçük bir çocuk olduğu zaman dan beri hayalindeki düğünü planlıyor.”

Mutfaktan çıkmadan önce parmak uçlarında yükselip onun yanağına ufak bir öpücük kondurdu. Noah, bakışlarını muzip bir gülümsemeyle karşılayan Alexis’e dönmeden önce Liv’in çıkışını izledi. “Mack bu sefer hangi çılgın fikri bulmuş?”

“Bir dans gösterisi sergilemek zorundayız.”

Alexis başını arkaya atarak her şeye degecek bir kahkaha attı. Noah onu güldürmek için insanoğlunun yaşayabileceği her türlü aşağılanmaya katlanırdı, çünkü gülmenin zor kazanılmış bir zafer olduğu zamanları çok net hatırlıyordu. Onunla ilk karşılaştığında Alexis gerçekten ağlıyordu. Royce Preston’ın sapık olduğunu ifşa etmelerinin üzerinden yalnızca saatler geçmişti. Mack’in evinde kutlama yaptıkları sırada aniden arka kapıdan dışarı çıkmıştı.

“Alexis.”

Sesini duyunca Alexis olduğu yerde sıçrayarak döndü, deli gibi yüzünü silmeye başladı.

Noah elini özür diler gibi yukarı kaldırdı. “Seni korkutmak istememiştim. Koşarak dışarı çıktığını görünce iyi olduğundan emin olmak istedim.”

Yanaklarını silen Alexis omzunu silkti. "Hayır, sorun değil. Ben... ben sadece..." Parmaklarını şişmiş gözlerinin önünde salladı. "Gerginliğimi atıyordum."

"Adrenalin patlaması."

"Bu, bedeninin 'Aman tanrım sen ne halt yedin?' diye sorduğu zaman mı?"

Sessiz bir şekilde kıkırdadı. "Sanırım tam olarak bu."

İçine sakinleştirici bir nefes çekerek elini uzattı. "Sen Noah'sın, değil mi?"

Noah aralarındaki mesafeyi kapatarak elini sıktı. Genç kadının parmakları küçük ve ılıktı. "Noah Logan."

Alexis elini geri çekti. "Yaptığın şey için teşekkür ederim. Bize yardım ettiğin için yani."

"Yaptığın şeyden ötürü benim sana teşekkür etmem gerekir."

Alexis kollarını kendi gövdesine doladı. "Bunu çok uzun zaman önce yapmalıydım."

"Gerçeğin son kullanma tarihi yoktur."

"Peki ya aşağılanmanın?"

Noah o anda tanımadığı bir şeyin ilk kıpırtısını hissetti. Saygıyla özlemin eşit derecede olduğu bir şey. "Umarım onun hakkında konuşuyoruzdur. Çünkü senin aşağılanmış hissedeceğin hiçbir şey yok."

Sanki ona inanmıyormuş gibi gözlerini kaçırdı.

Noah, "Peki, sırada ne var?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok. Çok uzun zamandır bu sırla yaşıyordum. O olmadan hayatın neye benzediğini ya da nasıl hissettirdiğini bile bilmiyorum. Sanırım biraz huzur için hazırım." O anda gözlerini kırptırarak Noah'yı inceledi. "Bütün bunları neden senin üzerine yığtığım hakkında hiçbir fikrim yok."

“Burada olduğum için olabilir mi?”

Homurdandı. “Ne şanslısın.”

Gerçekten ne kadar şanslı olduğunu o zamanlar çok az biliyordu. Alexis, bir milyon farklı şekilde Noah’nın şimdiye kadar başına gelen en iyi şeydi. Ve bunu mahvetmeden ona nasıl söyleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Buruşan kâğıdın sesi onu şimdiki zamana geri getirdi. Alexis, Noah’nın yanında tezgâha yaslanmış, ikinci *taco*’sunu açıyordu. “Teşekkür ederim. Buna ne kadar ihtiyacım olduğunu bilemezsin.”

“Yemek yemeyi yine unuttuğuna dair bir önsezim vardı.”

“Bugün burası çılgın gibiydi.”

“Kız geri geldi mi?”

“Evet.” Bunu sinirli bir inlemeyle söylemişti.

“O ses ne anlama geliyor?”

Alexis ağzındakini yuttu. “Kız benimle en sonunda konuşacak gibi görünüyordu ama Karen araya daldı.”

Noah uzanarak kaçak bir kişniş parçasını kadının ağzından çekip aldı. “Bu defa neye sinirlenmiş?”

Alexis park alanları ve ölü bir fareyle ilgili hikâyeye başladı.

Yüzde yüz korkutucu yarı kedi yarı iblisi kast ederek, “O yapmış olamaz,” dedi. “Tüm gün içerdeydi.”

Ön camın kenarındaki kedi ağacını işaret etti. Beefcake patilerini gerdiğinde Noah’nın hayatı gözlerinin önünden geçti. Kedinin tahammül ettiği insanların çok kısa listesinde hiçbir zaman üst sıralarda yer almamıştı ama işler bir ay önce daha da kötüye gitmişti. Veteriner, Beefcake’i diyete sokmuştu ve kedi artık ona bir tabak ızgara tavukmuş gibi bakıyordu. Dağınık ve cinayete meyilli bir görünümü vardı, sanki çamaşır kurutma makinesinin içinde birkaç tur atmış ve bu hoşuna gitmiş gibiydi. Her iki kulağının üzerinden çıkan tüyler diken gibi tutamlar

halinde vahşı açılarla havaya kalkmıştı. Gözlerinin üzerindeki koyu renkli, asi, gri tüylerden oluşan tek kaş ona, eksi İç Savaş fotoğraflarındaki devamlı sinirli bir süvarinin görünümünü veriyordu.

“Her neyse,” diyen Alexis uzunca iç geçirdi. “Bu konuyu belediye götüreceğini söyledikten sonra hışımla çekti gitti.”

“Belediyenin ne halt edeceğini sanıyor? Park etme kurallarını mı değiştirecek? Sen hiçbir yasayı çiğnemiyorsun.”

“Ben pis bir sürtüğüm, unuttun mu? Onun umursadığı tek yasa bu.”

Noah kaskatı kesildi. “Böyle mi söyledi?”

Alexis yüzüne düşen bir bukleyi uzaklaştırdı. “Bu kadar çok kelimeyle değil. Ama ne demek istediği açıktı. Biz sadece yalan söyleyen bir grup fahişeyiz.”

Noah somurttu. “Bunun gibi saçmalıkları söylemenden nefret ediyorum.”

“Sadece başkalarının düşündüklerini tekrar ediyorum.”

“Doğru düzgün hiç kimse bunu düşünmez.”

“Bence insan doğasını gözünde büyütüyorsun.”

Noah homurdandı. “Daha önce hiç bununla suçlanmamıştım.”

Hacktivist camiasında geçirdiği beş yıl, onda insanlık adına çok az umut bırakmıştı. Ama Alexis bir bakıma haklıydı. Royce olayını takip eden aylar, onu var olduğunu bilmediği insani ahlaksızlığın derinlikleriyle tanıştırmıştı. Alexis’e Royce’un hayranlarından gelen sesli mesaj ve e-postaları hatırlamak bile kanını öfkeyle kaynatıyordu. Hakkındaki bir düzine inandırıcı suçlamaya rağmen, en fanatik hayranları yine de değerli kahramanlarının yanlış herhangi bir şey yapacağına inanmayı reddetmişti. Kadınlar yalan söylüyor olmalıydı. Onlar sadece hoşnutsuz eski çalışanlar ya da reddedilmiş sevgililerdi.

Noah, Alexis'in en kötü mesajları bloke eden yeni bir e-posta filtre sistemi kurmasına yardım etmişti ama yine de bazılarını aldığını biliyordu. Onları silip geçmekte gitgide daha iyi olmuştu ancak bazen en berbat olanları Noah'yla paylaşırdı. Omuz silke- rek bunlara alıştığını söylerdi ama Noah onun beden dilini en sevdiği kitapmış gibi okuyabiliyordu. Dudakları düzleşirdi ve konuşmadan önce yutkunmak zorunda kalırdı. Canını sıkıyor- lardı. Hem de çok. Ama Noah mücadele etmek için daha fazla- sını yapmasını ne zaman önerse, ne vakit ne de çaba harcamaya degeceğini söylüyordu. Hayatı artık huzur bulmakla ilgiliydi.

Noah genç kadının bakışını üzerinde hissedince ona doğru baktı. “Ne oldu?”

“Ha?”

“Bana bakıyorsun. Yüzümde bir şey mi var?”

“Evet, bu,” diyerek sakalını kaşımak için uzandı. “Tüm bu sa- kalın altında neye benziyorsun?”

Kaşlarını kıpırdattı. “Bilmek istemezsin.”

“Vay. O kadar kötü, ha?”

“Hayır. O kadar iyi. Sakal bırakmak zorundayım çünkü bu- nun altındaki erkek güzelliği seviyesi sıradan ölümlülerin kaldı- rabileceğinden çok daha fazla.”

“Yani bu bir kamu hizmeti.”

“Kesinlikle.”

Alexis bir lokma daha yuttu. “Yarın Zoe de orada olacak mı?”

Doğum gününü kutlamak için Noah'nın annesinin evine gi- deceklerdi. Kız kardeşinin de orada olması gerekiyordu ama... omzunu silkti. “Kim bilir? Zoe bu. Ne isterse onu yapar.”

“Ya Marsh?” diye sordu sıradan bir şey gibi.

“O da orada olacak.”

Alexis ona anlayışlı bir gülümseme sundu çünkü söylene- cek başka bir şeyin olmadığını biliyordu. Babasının eski asker

arkadaşı Pete Marshall'la –ya da herkesin onu çağırdığı adıyla Marsh'la– ilişkisi karmaşıktı. Marsh'ın yardımı ve yönlendirmesi olmasaydı Noah bugün olduğu yerde olmazdı. Ancak desteği bazı şartlarla gelmişti; Noah'nın asla babasının bir zamanlar olduğu adam olamayacağını sürekli hatırlatan türden şartlar.

Noah ayağa kalktı ve yüksek sesle esneyerek kollarını yukarı doğru gerdi. “Bu akşam yogadan sonra temizlik için yardıma ihtiyacın var mı?”

Kafesine yardım ve destek almaya gelen kadınlar için Alexis'in yaptığı pek çok şeyden biri, yalnızca cinsel şiddet mağdurlarına yönelik tasarlanmış aylık bir yoga dersiydi. Ders bu akşamdı.

“Sanırım Jessica'yla ben halledebiliriz. Ama teşekkürler.”

“Kahretsin. Colton'ın evinden çıkmak için bir bahane bulmaya çalışıyordum.”

“Neden?”

“Sahte bir e-postayı açmış ve tüm sisteminin içine etmiş.”

Alexis anlayışlı bir şekilde gülümsedi. “Yarın akşam annenden geldikten sonra LEGO'ya başlamak ister misin?”

“Kesinlikle evet.” Tutması için Alexis'e serçeparmağını uzattı. Bu, onların gizli el sıkışma yöntemiydi. “Sonra görüşürüz,” diyerek gitmek için döndü.

Alexis arkasından, “Hey,” dedi.

Noah arkasına döndü.

“Annene yarın akşam yemeği için ne getirmem gerektiğini sor.”

Konuşurken geri geri yürüdü. “Ne diyeceğini biliyorsun.”

“Sadece kendinizi.”

Sırtı.

Alexis, “Yarın görüşürüz,” dedi.

Ve Noah'nın beynindeki saat hemen o ana kadar olan dakikaları saymaya başladı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Birkaç saat sonra Jessica saçlarını atkuyruğu yaparken, “Yakında yerimiz kalmayacak,” dedi.

Tezgâhın yanında dikilmiş, odayı gözden geçiriyorlardı. Masalar ve sandalyeler kenarlara itilerek istiflenmiş, yoga matlarına ve –eğer cevap veren herkes bu akşam katılırsa– bilinçli hareketin gücüyle hayatlarını geri kazanmayı amaçlayan yaklaşık yirmi kadına yer açılmıştı.

“Belki de derse ev sahipliği yapmak için başka bir yer aramaya başlamalıyız?” diye önerdi Jessica.

Alexis dalgın dalgın başını sallasa da aslında bunu yapıp da Karen’a, dersi ve mağdurları uzaklaştırdığını düşünme tatminini yaşatmak istemiyordu.

En sonunda, “Bir şeyler düşüneceğiz,” dedi ve kapıya **ÖZEL BİR ETKİNLİK İÇİN KAPALIDIR** yazan bir levha asmak için odanın karşısına geçti ve kadınlar içeri girebilsinler diye kapının altına bir takoz koydu. Beefcake’i daha önceden eve götürmüştü çünkü sınıfın müdavimlerinden ikisinin kedilere alerjisi vardı.

Önce eğitimci Mariana Mendoza geldi. Alexis ve Jessica'yı, yumruk tokuşlarının takip ettiği havadan öpücüklerle selamladı. Ders, aslında Mariana'nın fikriydi. Birkaç ay önce kafede ona bu fikirle tanıştığında Alexis anında kabul etmişti. Kadın, sertifikalı bir yoga eğitmeni olduğu gibi lisanslı bir danışmandı. Önerdiği konsept yeni bir şey değildi; şiddet mağdurları hayatlarını ve bedenlerini geri kazanmak için uzun zamandır yoga'yı kullanıyorlardı. Ama Nashville'de buna benzer bir şey henüz yoktu ve Alexis ilkinde ev sahipliği yapacak kişinin kendisi olması gerektiğini biliyordu.

Dört ay önceki ilk derslerinde Alexis ve Jessica dahil sadece üç katılımcıları olmuştu. Ancak haber yayıldıkça her hafta daha fazla kadın gelmeye başlamıştı; ta ki mekânın her bir santimetrekaresini doldurana kadar. Eğer sınıfa mümkün olduğu kadar çok kadının katılmasını istiyorlarsa yakın zamanda başka bir yer bulmaları gerekecekti. Alexis'in yapılacaklar listesine eklenecek bir şey daha.

Alexis ve Jessica yoga kıyafetlerini giyerken birkaç kadın gelmiş ve yoga matlarının üzerinde esnemeye başlamıştı.

Mariana sessizce ön taraftaki Alexis'e yaklaştı. "Ee, nasılız bakalım?" Her zaman kraliyet ailesinin yaptığı gibi *birinci çoğul şahısla* konuşurdu.

"İyi," dedi Alexis omuz silkerek. "Yoğun ama iyi."

"Yorgun görünüyoruz. İyi uyuyor muyuz?"

Alexis, "Evet," dedi ama bunu biraz fazla hevesli söylemiş olmalıydı ki Mariana gözlerini kıstı.

"Konuşmaya ihtiyaç duyduğün herhangi bir şey var mı?"

Alexis, "İyi bir yoga seansının çözemeyeceği bir şey yok," diyerek hem soruyu hem de soran kişiyi dikkatle geçiştirdi. "Birkaç kişiye selam vereceğim."

Müdavimlerden birkaçını selamladı, yeni olanlara kendini tanıttı ve sonra ön sırada bir matın üzerinde yerini aldı. Arka sıraları her zaman, henüz tam olarak görölmeye hazır olmayanlara ayırırdı. Bazen sadece çıkıp gelmek bile özgüven gerektirirdi. Her ne kadar ders, tüm *fitness* seviye ve şekillerindeki yeni başlayanlar için tasarlanmış olsa da yabancılarla dolu bir odada aşağı bakan köpek duruşunu ilk kez yapmaya çalışmak kadınlar için yine de endişe verici olabilirdi.

Bazen Alexis için hâlâ zordu. Hayatının her günü kendini korunmasız hissediyordu. Royce hakkındaki gerçeğe ilk ortaya çıktığı zamanki kadar olmasa da endişe hâlâ oradaydı. Markete gittiğinde. Yeni insanlarla tanıştığında. Sokakta yabancılar ona baktığında. Birinin ona sanki kim olduğunu çıkarmak istiyormuş gibi baktığını yakaladığında ilk içgüdüğü dönüp dikkatli bakışlardan kaçmak oluyordu. Yüzün ülkenin dört bir yanında ön sayfa haberlerine çıktığında başını dik tutmak sanıldığı kadar kolay değildi.

“Pekâlâ arkadaşlar, gücümüzü yeniden kazanmaya hazır mıyız?”

Sınıftakiler, *Evet*, diye mırıldanarak cevap verince Mariana soruyu tekrar etti. Bu defa kadınlar daha güçlü bir onaylamayla yanıt verdi.

“Bu akşam aramızda birkaç yeni yüz var. Sizi huzur ve şifa içinde, memnuniyetle karşılıyoruz.”

Yanıt olarak alçak sesli selamlama mırıltıları yükseldi.

“Bu akşam olumlamalarımızı yaparken Sukhasana pozisyonuyla başlayalım.”

Kadınlar onun yerde çapraz yapılmış bacak pozisyonunu taklit ederek ellerini dizlerinin üzerine koydular.

“Ben güçlüyüm,” dedi Mariana.

Kadınlar tekrar etti.

“Bu akşam, gücümü... bedenimi... metanetimi... geri kazanıyorum.”

Alexis gözlerini kapattı ve uzun zamandır olduğundan daha fazla ihtiyaç duyduğu bu sözleri tekrarladı. Karen’in önemsiz şikâyetlerine alışık olsa da bugünkü ziyareti özellikle sinir bozucuydu çünkü Candi’yi kaçırmıştı. Neyse ki çok geçmeden kendini akışın içinde, zihin ve ruhun bağlantısında, vücudunu esnetmenin ve zorlamanın iyileştirici gücünde kaybetti.

Mariana sakın talimatlar ve cesaretlendirmelerle onları her bir pozisyonda yönlendirdi. Ara sıra yeni gelenlere vücut hizalamalarında yardımcı olmak için duruyor, sadece dokunmak için izin aldıktan sonra ellerini üzerlerine koyuyordu. Sınıfın en önemli yönlerinden biri buydu; bir kez daha bedenlerinin sahibi olduklarını iddia etmek. Onlardan çalman şeyi geri almak.

Bu kadınlar söz konuşuyken bu odada travma yarıştırması yapılmıyordu. Kimsenin acısı, neden olduğu yıkım ya da kapsamı bakımından bir başkasınıkiyle karşılaştırılmazdı. Buradaki her bir kişi tacize uğramış, sonra da susturulmuştu ve her bir kadın sesini yeniden bulma kararını vermişti.

Dersin bitiminden yaklaşık on dakika önce kapının zemine hafifçe sürtünmesi, Alexis’in omzunun üzerinden bakmasına neden oldu. Ağaç pozisyonunda tökezledi. Yirmi tane yüz ona bakmak için dönerken Candi kapıda gözleri iri iri açılmış ve yanakları kızarmış bir halde duruyordu.

“B-ben üzgünüm...” diye kekelerken yan tarafında büyük siyah bir çanta vardı. “Bundan haberim yoktu... üzgünüm.”

“Özre gerek yok, hayatım,” dedi Mariana. “Lütfen bize katıl. Burada herkes hoş karşılanır.”

Geriye doğru tökezleyen Candi, “Sonra geleceğim,” dedi.

Alexis parmaklarının ucunda kendi sırasından çıktı. “Lütfen kal,” dedi aceleyle. “İstersen ofisimde konuşabiliriz.”

“Böldüğüm için üzgünüm,” diye fısıldadı Candi. “Bu akşam dersiniz olduğunu bilmiyordum.”

“Sorun değil. Neredeyse bitirdik.” Alexis konsantrasyonunu kaybettiği açıkça belli olan sınıfa bir bakış daha attı. “Ofisime geçelim.”

Candi dişleriyle altdudağını ısırды ama en sonunda başını salladı. Alexis’i kafenin içinden tezgâhın arkasına, oradan da mutfağa doğru takip ederken müdürün odasına götürülen bir çocuk gibi başını öne eğmişti. Normalde sessiz olan ortamda sallanan kapının *pat pat* sesi havai fişek kadar gürültülüydü.

Alexis onu dolap büyüklüğündeki ofisine götürerek duvara yaslanmış sandalyeyi işaret etti. “Küçük olduğunu biliyorum. Ama oturmak ister misin?”

Candi, masayla kapı arasındaki ufacık alanda kararsız bir şekilde dikiliyordu. En sonunda sandalyeye çöktü ama ucunda tünemiş halde kaldı. Altdudağını kemirirken bir dizini yukarı aşağı sallıyordu. “Bu cidden harika. Yoga dersi.”

Kendi sandalyesine oturan Alexis başını salladı. “Büyük başarı yakaladı.”

“Yani tüm o kadınlar, demek istediğim, onlar...”

“Cinsel şiddet veya taciz mağdurları, evet.”

“Vay canına. Bu korkunç.”

Alexis bu nakaratı çok duymuştu ve her seferinde aynı karşılığı verirdi. “Onlara yapılan şey korkunçtu ama bu akşam yaptıkları şey güçlerini geri kazanmanın harika bir yolu.”

Candi zorlukla yutkundu.

“Yalnız değilsin, Candi.”

“Ben... Hayır.” Kafasını iki yana salladı. Ağzını iki kez açıp kapattıktan sonra hayal kırıklığıyla dolu bir nefes verdi. “Buraya bunun için gelmedim. Demek istediğim, ben öyle... değilim...”

“Mağdur mu?”

“Evet. Buraya seninle bunun hakkında konuşmak için gelmedim.”

Yeniden anlık bir aşinalık duygusuna kapılan Alexis başını yana eğdi. “Daha önce tanışmadığımıza emin misin?”

“Gözlerimden olduğunu söylemiştin,” dedi Candi. “Gözlerim tanıdık geliyormuş.”

Alexis daha dikkatle baktı. Genç kadın haklıydı. İkisi, daha koyu bir kahverengiyle çerçevelenmiş aynı altın rengi, yeşil benekli irislerle sahiplerdi. İçten içe, anlık aşinalık duygusu yerini daha acil bir uyarı dalgasına bıraktı. Alexis’e her zaman gözlerinin renginin ne kadar benzersiz olduğu söylenirdi ama bu aniden aynaya bakmak gibiydi. Bunu daha önce nasıl fark edememişti?

Candi, “Sen de görüyorsun, değil mi?” diye sordu nefesi kesilerek. “Benzerliği. Seni tezgâhta ilk gördüğümde fark ettim. Bunun doğru olduğunu bu şekilde anladım.”

Uyarı artık paniğe yaklaşmıştı. “Anlamıyorum. Sen neden bahsediyor...”

“Biz kardeşiz.”

Alexis kelimeleri duydu ama anlamları o kadar saçmaydı ki beyni onların anlaşılmasını engelledi. Ufak, umutsuz bir kahkaha attı. “Affedersin, ne?”

Candi’nin yüzü Alexis’in diğer kadınlara yansıtmaya alışık olduğu yumuşak anlayış ifadesine büründü. Konuştuğundaysa sesi Alexis’in az önce ona karşı kullandığı aynı sükûneti taşıyordu. “Babanla hiç tanışmadın, değil mi?”

Alexis ayağa öyle hızla kalktı ki masasının sallanmasına ve kalemliğindeki her şeyin yere dökülmesine neden oldu. “Üzgünüm. Yanılıyorsun. Benim kardeşim yok.”

“Tanıştığın bir kardeşin yok.”

“Bu çok saçma.”

Aslında değildi. Tam olarak değil. Candi haklıydı; Alexis babasıyla hiç tanışmamıştı. Yani gizemli adamın, annesini terk ettikten sonra başka çocuk sahibi olmaya devam etme ihtimali yüksekti. Alexis yıllar boyunca zaman zaman bunu -onu- merak etmişti ama asla peşine düşmemişti. Çünkü neden zahmet edecekti ki? Babası asla onun hayatının bir parçası olmamıştı ve asla da olmayacaktı. Annesi yeterliydi.

“Babamın adı Elliott Vanderpool,” dedi Candi.

Alexis, sandalyesi duvara çarpana kadar geriledi.

“Bu ismi tanıyorsun, değil mi?”

Alexis, “Hayır,” diye yalan söylerken sandalyesinin ayak desteğinin üzerinden geçti. Ayakkabı bağcığı takılınca sendeledi. Dengesini sağlamak için masasının kenarını tuttu.

Candi, “O senin de baban,” dedi.

“Hayır, ben... ben bunun mümkün olduğunu sanmıyorum,” dedi zar zor tanıdığı bir sesle. “Bunca yolu bir hiç için geldiğin için üzgünüm. Bu bir hata.”

“Bunun bir şok olduğunu biliyorum.”

Şok mu? Alexis hissizlik dışında başka bir duyguyu anlamlandırayabilseydi yüzyılın en yetersiz ifadesine gülerdi. Uzaklaşmak istiyordu.; sadece Candi'den değil, zihninin bir köşesinde ona kaçmasını söyleyen panikten. Ama ayakları hareket etmiyordu. Ön taraftaki sarmaşık kadar sağlam bir şekilde kök salmıştı. En azından sarmaşığın tutunacak bir şeyi vardı.

“Kanıtlayacak DNA'ya sahibim,” dedi Candi.

Alexis bakışlarını odakladı. “Benim DNA'mı nasıl aldın?”

“Birkaç yıl önce şu soy testlerinden birini yaptırmışsın.”

Ah, Tanrı aşkına. Alexis ağzıyla elini kapatarak arkasını döndü. Bu dürtüsel bir hareketti. Annesinin hasta olduğu zamanlardaki bir zayıflık anıydı. Onu dünyaya bağlayan tek çapası kay-

bolmadan önce kökleriyle bağlantı kurmaya yönelik **anlık bir dürtüydü**. Ama sonuçlar geldiğinde daha önce bilmediği **hiçbir şey öğrenmemiştir**. Yüzde yüz Doğu Avrupalıydı ve **tarihsel açıdan önemli birinin soyundan gelme yüzdesi sıfırdı**. **Sonuçları bir çekmeceye tıkmış ve bir daha asla bakmamıştı**.

Candi uzaklardan bir yerden, “Ben de test yaptırdım,” **diyordu**. “Ve olası bir kardeş eşleşmesi olarak sen çıktın.”

Alexis beyninde kelimeleri aradı. “O testler hatalı **olabiliyor**.”

“Alexis, gözlerimiz aynı.” Candi ayağa kalkınca **ayakkabıları daha da yakınlaştı**. “Bir tane de erkek kardeşin var. Adı Cayden. Karısının adı Jenny; bir de Grace ve Hannah isimlerinde **iki yeğenin var**. Ayrıca bir halan ve bir amcan...”

“Dur,” dedi Alexis boğulur gibi. Ciğerlerindeki hava zehre **dönüşmüştü**. Nefes vermeye çalışıyor ama yapamıyordu.

“Bir şey daha var,” diyen Candi’nin ses tonu, **nazikçe güven vermekten özür dileyen bir hale geçmişti**.

Alexis, yüz hatları yeniden **utangaç bir tereddüde bürünen Candi’ye bakmak için kendini zorladı**. “Babamız hasta.”

Alexis *babamız* ifadesine tepki verecek zaman **bulamadan arkasından gelen kelimeyi fark etti**. “Nasıl... Ne çeşit **bir hastalık**?”

“Böbrek yetmezliği.”

Alexis o gün için ikinci kez sanki Candi ona **tokat atmış gibi geriye doğru sendeledi**. Bacaklarının arkası **sandalyeye çarpınca oturup kaldı**.

“Birkaç yıl önce geçirdiği kötü bir trafik kazası **böbreklerini mahvetti**,” dedi Candi sesi titreyerek. “O zamandan beri **diyalize giriyor ama böbrek fonksiyonları geri gelmiyor**. **Nakle ihtiyacı var**.”

“Yani beni arayıp bulma sebebin...” Alexis **cümleyi bitiremedi bile**. Alaycı kahkahası bitmemiş **düşüncenin noktası olmuştu**.

Candi, “Uyumlu olabilirsin,” diye fısıldadı.

Alexis gözlerini sımsıkı kapattı. Bu nasıl yaşıyor olabilirdi?

“Eğer uyumluysan onu kurtarabilirsin. İki yıldır donör listesinde bekliyor.”

Alexis kulaklarını kapatarak, “*La-la-la-la,*” diye bağırmak istiyordu. Umursamak istemiyordu. O adamı da. Candi’yi de.

“Bunun bir şok olduğunu biliyorum...”

Alexis gözlerini açtı. “Hakkımda ne zamandır bilgi sahibisin?”

Candi’nin tereddüdü başlı başına bir cevaptı.

Alexis’in ses tonu sertleşti. “Ne zamandır?”

“Üç yıl önce öğrendim.”

Üç yıl. Alexis, bir ömür boyu cevaplanmayan soruları nefesiyle dışarı vererek, başka bir ömre bedel yeni soruları içine çekti. Bu, *o adamın* da üç yıldır Alexis’in kim olduğunu bildiği anlamına mı geliyordu? Ya da kim olduğunu her zaman biliyor muydu? Her iki durumda da belli ki kendisi ulaşmak isteyecek kadar önemsememişti.

Candi, Alexis’in aklından geçeni okumuş gibi, “Seninle daha önce iletişime geçmeme izin vermedi,” dedi.

Yani onu en azından bu kadar uzun süredir biliyordu. Alexis yavaşça ayağa kalktı. “Belki de onun isteklerine saygı duymalıydın.”

“Duyamam. Zamanımız tükeniyor. Donör listesinin en üstünde ama daha önce iki kere daha oradaydı ve her seferinde donörle ilgili bir sorun çıktı. Eğer yakın zamanda böbrek nakli olmazsa...”

Alexis kendini, “Ne kadar yakın?” diye sorarken buldu.

“Birkaç ay. Gerçekten bilmiyoruz.”

Empati, kendini koruma duygusuyla savaşmaya başladı. Ve eğer bu onun tüm hayatının hikâyesi değilse, başka ne olduğunu bilmiyordu.

“İstediğimin büyük bir şey olduğunu biliyorum,” dedi Candi. “Tamamen yabancı birine böbreğini vermek kolay değildir.”

Alexis neşe barındırmayan bir gülüş koyuvererek başını iki yana salladı. Tamamen yabancı birine böbrek vermek daha kolay olurdu.

Candi biraz daha yaklaştı. “Yalvarmamı mı istiyorsun? Yaparım.”

Hayır, Candi’nin yalvarmasını istemiyordu. Hiç kimse sevdiği birinin hayatı için pazarlık yapmak zorunda kalmamalıydı. Alexis bunun ruh emici umutsuzluğunu, dizlerinin üzerine çöküp doktorlara, araştırmacılara ve Tanrı’ya, eğer annesini kurtarabilirlerse her şeyi yapacağına, söyleyeceğine, vereceğine dair söz vermeyi iyi bilirdi. Bunların hiçbirisi yeterli olmamıştı.

Umut bazen aptalların pazarlığıydı.

Alexis böyle bir şeyi kimse için dilemezdi.

Candi en sonunda yalvarmaya başvurarak, “Lütfen, Alexis,” dedi.

Alexis parmaklarını alnında oluşan çizgilere bastırdı. “Düşünmem gerek.”

“Ama...”

“Benimle ilgili gerçeği üç yıldır biliyordun, Candi. Buna alışmak için en azından birkaç günü hak ediyorum.”

Candi kollarını gövdesinin üzerinde kavuştururken elleri bir kez daha *sweatshirt*’ünün manşetlerinde kayboldu. Başka biri bu pozun savunmacı olduğunu düşünebilirdi ama Candi sadece boyun eğmişti. Boğazı derin bir yutkunma ile gerildikten sonra başını salladı. “Tamam.”

“Seninle nasıl iletişime geçebilirim?”

Tek kelime etmeyen Candi sandalyenin yanında yerde duran çantasını aldı. İçinden küçük bir defter ve kalem çıkararak boş bir kâğıda telefon numarasını karaladı.

Alexis kâğıdı elinde katladı.

“Otelde kalıyorum,” dedi Candi. “Yakında Huntsville’e geri dönmem gerekiyor.”

Alexis, “Anlıyorum,” demeyi başarabildi.

Candi’nin elleri yeniden *sweatshirt*’ünün içinde kayboldu. “Beni arayacak mısın yoksa...”

“Zamana ihtiyacım var.”

Candi’nin dudakları daha fazlasını söylemek istiyormuş gibi aralandı. Muhtemelen ona, zamanın sahip olmadığı bir şey olduğunu hatırlatmak istiyordu. Alexis bunu anlamadığını söyleseydi ikiyüzlülük etmiş olurdu. Hiçbir şey zamanın acımasız saatinin tik takları kadar yüksek sesle çılgılık atamazdı. Zira geçen her saniye seni en sonuncuya yaklaştırırdı.

Candi arkasını dönmeden önce cansız bir şekilde başını salladı. Alexis, çantasını kaskatı kesilmiş omzuna atmasını ve arkasına son bir kez bakıp uzaklaşmasını izledi. Adımları dikkatli ama üzgündü.

Bir saniye sonra mutfak kapısı genç kadının arkasından *pat pat* sesiyle kapandı.

Birkaç dakika daha sonra da Jessica kapı girişinde göründü. “Her şey yolunda mı?”

Alexis gözlerini kırpıştırarak sersemliğinden kurtuldu. “Sen ve Mariana temizlik işini halledebilir misiniz? Yapmam gereken bir şey var.”

Jessica tereddüt etti. “Ben... Evet. İyi olduğuna emin misin?”

“Hiçbir fikrim yok.”

“Alexis...”

Alexis onun etrafından dolanarak bir sisin içindeymiş gibi mutfaktan arka kapıya doğru yürüdü. Çantasını ve montunu

aldı. Bunlar, kalbinin atışı ve her nefeste ciğerlerinin daralması gibi ezberlenmiş ve kasıtsız, robotumsu hareketlerdi. Arabasını park ettiği ara sokakta, gece kulübü kıyafetleri içindeki bir grup kadın birbirine yaslanmış ve sarhoş bir şekilde yanından geçtiler. Alexis'in zihninin apayrı bir bölümü onları merak etti; bu kadar kaygısız olabildikleri, onun hayatını sonsuza kadar değiştirecek olan öncesi ve sonrası uçurumunun sallantılı kenarını kaçırdıkları için ne kadar şanslı olduklarını bilip bilmediklerini düşündü. Böyle bir durum başına ikinci kez geliyordu. Ne olursa olsun, neye karar verirse versin, hayatı bir daha asla aynı olmayacaktı.

Eve doğru arabasını sürdüğünü zar zor hatırlıyordu ama birden kendini evinin garaj yolunda buldu; araba saldırgan bir sessizlikle rölantide çalışıyordu. Radyoyu ne zaman kapatmıştı? DJ'lerin ve haber programlarının boş muhabbetlerini, kendi düşüncelerinin bitmek bilmeyen kaosu tercih ederek arabada her zaman radyoyu açardı.

Motoru kapatıp anahtarı çıkardı. Elleri kucağına düştü. Ne yapması gerektiğini biliyordu ama bu defa kaslarını çalıştırmayı başaramıyordu. Eve doğru baktı; içerisi penceredeki tek bir lamba dışında karanlıktı. Annesi öleli üç yıldan fazla olmuştu ama burası hâlâ onun evi gibi hissettiriyordu.

Annesinin ölümünü takip eden ilk birkaç hafta, evi satıp taşınmaya yemin etmişti. Belki Gece Kulübü Sokağı'nın gürültüsünde ve ışıklarında kendini kaybedebileceği şehir merkezinde bir çatı katına. Ama sonra bu fikir bir ihanet gibi gelmeye başlamıştı. Annesi bu evi satın alabilmek için iki işte çalışmıştı. Fedakârlığı daha fazlasını hak ediyordu.

Alexis işte bu yüzden kalmıştı. En sonunda burayı kendi evi haline getirmişti. Yıpranmış kanepeler yerini yeni mobilyalara bırakmıştı. Duvarlar boyanmış, dolaplar değiştirilmişti.

Garaj yoluna her girişinde kaybın acısını hissetmeyi bırakması yıllar almıştı. Ama geçen yıl bir ara, acı daha nazik bir biçime, nostalji olarak bilinen yumuşaklığa dönüşmüştü.

Alexis kendini arabadan zorla çıkararak ön tarafa doğru ilerledi. Basamakları güçlkle çıkarken, merdivenin tepesindeki Beefcake onu bir miyavlamayla karşıladı. Yatak odası, uzun koridorda sağdaki en son odaydı. Dolabının içindeki aşırı doldurulmuş bir ayakkabı kutusunu almak için parmak uçlarında yükseldi.

Annesinin eşyalarını boşaltmak, ölümünün en zor kısmı olmuştu. Çünkü her şeyin bittiğinin işaretiydi. Bütün bir hayat artık birkaç eşyaya indirgenmişti; annesinin yaptığı tığ işi bir battaniye, Alexis'in ayrılmaya dayanamadığı birkaç kıyafet, bir yığın uyumsuz tabak, bir hatıra koleksiyonu.

Ve Alexis'in bir gün düzenleyecek zamanı ve gönül rahatlığını bulacağını düşündüğü belgeler, fotoğraflar ve kartlarla dolu bu kutu vardı. Özellikle aradığı o kartı nereye koyduğunu tam olarak hatırlayamıyordu.

Daha önce onu özel bir yere koyacak kadar önemli görünmemişti; cenazede çiçeklere ilştirilen basit bir karttı.

Alexis'in tek hatırladığı üzerindeki isimdi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

“Baksana, Rus’un karısını hiç gördün mü?”

“Ne?” Noah başını Colton’ın felaket haldeki dizüstü bilgisayardan kaldırdı. İki saattir adamın görkemli malikânesinde çalışıyordu ve hem onun, beceriksizliğinden dolayı kendi güvenlik sistemini mahvetmesinden hem de resmi olarak bir sahtekâra dönüştüğüne dair rahatsız edici histen kaynaklanan bir huysuzluk hissediyordu.

Colton, muhtemelen çoğu Amerikalının on yılda kazandığından daha pahalıya mal olan, yirmi kişinin krallar gibi yaşamasına yetecek kadar büyük bir evde oturuyordu. Eski Noah bu tür bir zenginliğin en tepedekilerde birikmesine izin veren bir ekonomik sisteme karşı öfkelenenecekken, şu anda bundan kendi parasını kazanıyordu.

Bu yüzden, evet, huysuzdu.

“Rus’un karısı,” diye tekrar etti Colton. “Onunla hiç tanıştın mı?”

Noah yan gözle ona baktı. “Hayır. Neden?”

“Gerçekten var olduğuna inanmıyorum.”

Noah homurdandı, ardından birasını dudaklarına götürdü. “Bu çok saçma. Kadın elbette var.”

“Onu hiç kimse görmemiş. Bence o, Rus’un hayal gücünün bir ürünü.”

Noah gözlerini devirdi. “Adam profesyonel bir atlet. Sahte bir karısı olamaz. Kadına Google’dan bak.”

“Baktım. Bir tane bile fotoğrafı yok. Demek isteğim, sıfır. Sence de bu garip değil mi?”

Noah yeniden homurdandı. “Senin arkadaşın falan yok mu? Burada iş yapmaya çalışıyorum.”

“Bu acıttı, adamım. *Arkadaş* olduğumuzu sanıyordum.”

Suçluluk duygusu zorla özür dilemesine neden oldu. “Peki. Ama olman gereken başka bir yer yok mu? Ünlü insanların gidip ünlü falan olmaları gerektiğini düşünürdüm.”

“Hayır.” Adam, gitarını kucağına koyarak hızlıca bir dizi akora bastı.

Noah başını kaldırıp baktı. “Yeni mi bu?”

Colt omzunu silkti. “Yeni albüm için üzerinde çalıştığım bir şey.”

Sesi neredeyse fark edilemeyecek bir gerginliğe bürünmüştü. Arkadaşı –evet *arkadaşlardı*– ki bu da çok garipti- tüm umudunu yeni albümüne bağlamıştı. İlk iki albümü platin ödül almaya hak kazanmışken, piyasaya son çıkan albümü, en çok dinlenenler listesine şarkı bile sokamamıştı.

“Bunu soruşturman gerek, biliyorsun.”

Noah gözlüklerinin üzerinden ona baktı. “Neyi soruşturmam gerek?”

“Rus’un karısını.”

“Neden?”

“Çünkü sen CIA için çalışıyorsun, değil mi?”

Noah, “Evet,” dedi ciddi bir şekilde. Arkadaşları, şirketinin çok daha heyecan verici bir şeyin kılıfı olduğuna ikna olmuşlardı.

Colton çalmaya ara verdi. “Siktir. Gerçekten mi?”

Noah birkaç tuşa daha bastı. “Hayır.”

“Ama bir gözetleme minibüsün var, dostum.”

“Tüm bilgisayar güvenlik şirketlerinin var.”

“Saçmalık.”

İçini çeken Noah oturduğu yemek masasındaki sandalyesinde arkasına yaslandı. “Müşteriler beni sistemlerinin güvenliğini test etmem için tutuyorlar. Buna bazen iletişim ve gözetleme de dahil oluyor.”

“Bence yalan söylüyorsun. Bence sen FBI ya da onun gibi bir şey için çalışıyorsun.”

Eh, bu neredeyse doğruydı. En azından bir zamanlar öyleydi. Onu minimum güvenli bir hapisneden uzak tutan tek şey FBI’a danışmanlık yapmak olmuştu.

Ama o günler geride kalmıştı. Artık Colton Wheeler gibi ahmakların, porno bağlantılarına tıkladıklarında kendilerini korumalarına yardımcı olmak için milyonlarca dolar para alıyordu.

Cebindeki telefonu çalmaya başladı. Çıkardığında ekranda Alexis’in fotoğrafını gördü ve ruh hali anında hafifledi. Telefonu kulağına koydu. “Selam.”

Genç kadının sesi çok kısıktı. “Noah...”

Noah’nın tüm bedeni kaskatı kesildi. “Sorun ne?”

“Sen...” Boğuluyormuş gibi bir ses çıkardı.

Noah ayağa kalkarken neredeyse sandalyeyi deviriyordu. “Ben ne? Neler oluyor?”

“Bir şey oldu. Buraya gelebilir misin?”

“Yola çıkıyorum.” Telefonu kapatıp cebine tıkarırken diğerinden anahtarlarını bulup çıkardı.

Colton onu izlerken sesinde ve gözlerinde endişe vardı. “Her şey yolunda mı?”

“Gitmem gerek.”

Noah arabayı şehrin içinde sanki *Mario Kart** için seçmelere katılıyormuş gibi sürdü. Garaj yoluna hızla girip motoru kapattı ve arabanın kapısını açtı. Alexis’in ön kapısı kilitli değildi, bu yüzden içeri girerek adını seslendi.

Genç kadın üst kattan cevap verdi. “Yukarıdayım.” Sesi kalınlaşmış gibi geliyordu.

Noah basamakları ikişer ikişer çıktıktan sonra yatak odasına giden kısa koridorda ilerledi. Alexis arka bahçeye bakan pencere kenarındaki koltukta oturuyordu. Noah’nın ayak seslerini duyunca başını çevirip ona baktı. Gözleri kızarmış ve şişmişti. Saçları başının üzerinde çılgın, dağınık bir düğüm halinde toplanmıştı ve bol eşofman altının üzerine Noah’nın salaş *sweatshirt*’ünü giymişti. Tek kelimeyle berbat görünüyordu. Kalbi aniden parçalara ayrılmış gibi hissetmeseydi Noah bu manzaraya gülerdi.

Gözleri odanın geri kalanını taradı. Bir kutu kâğıt ve fotoğraf devrilmiş halde yerde duruyordu ve diğer eşyalar da yatağın üzerine yayılmıştı. Odayı uzun adımlarla geçerek pencere koltuğunun yanında dizlerinin üzerine çöktü. “Neler oluyor? Ne oldu?”

Alexis, ona genelde çiçeklerle birlikte gelen türden buruşuk, sararmış bir kart uzattı.

Üzerine aceleyle bir isim karalanmıştı.

Elliott V.

Noah kafa karışıklığıyla kaşlarını çatarak başını kaldırdı. “Bu da ne? Elliott V. de kim?”

“O,” dedi Alexis. “görünüşe bakılırsa benim babam.”

---

* Super Mario serisinin yan ürünü olan bir araba yarışı video oyunu serisidir. (ç.n.)

Hikâyenin tamamını ağzından almak tam on acı verici dakika sürmüştü. Alexis'in bir haftadır konuşmayı umduğu genç kadın bir mağdur falan değildi de kız kardeşi miydi yani?

Alexis boşlukları doldururken Noah yüz hatlarını rahat ve tarafsız tutmaya çalıştı. İçindeyse kalp kırıklığı hiddetle savaşıyordu. Saf, akkor bir hiddet. Adam kızını tüm hayatı boyunca yok saymıştı ama şimdi böbreğini mi istiyordu?

Noah yerde çömelmiş halde durdu. "Candi'nin doğruyu söylediğini nereden biliyorsun?"

"Neden yalan söylesin?" dedi Alexis eliyle burnunu silerek.

"İnsanlar her türlü sebepten yalan söyler."

"Tamamen aynı gözlere sahibiz, Noah. Hem zaten DNA'nın kanıtladığını söylüyor."

"Gördün mü peki? Test sonuçlarını?"

"Hayır ama bu var." Kartı işaret etti. "*Elliott V.* adında birinin annemin cenazesine çiçek gönderme ihtimali nedir?"

Noah elini saçlarından geçirdi. "Şimdi ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum."

"Onunla nasıl iletişime geçeceğini söyledi mi?"

Alexis elini kazağının cebine sokarak üzerine telefon numarası yazılmış bir kâğıt parçası çıkardı.

Kâğıdı kenara bırakan Noah ellerini genç kadının uyluklarına koydu. "İyi misin?" diye sordu olabildiğince nazik bir şekilde.

Alexis'in gözleri yana kaydı. Bir başka yutkunma daha geldi.

"Bana bak."

Genç kadın dediğini yaptı ama aynı anda sırtı dikleşerek yüzü bir sakinlik maskesine büründü.

Noah, onun bacaklarını sıkarak, "Bunu yapma," dedi.

Boğazını temizlemek bile Alexis için çok zorlayıcı bir çaba gibiydi. "Ne yapmayayım?"

“Kendini kapatma. Üzgün değilmışsin gibi yapma.”

Başını gergin bir şekilde ileri geri salladı. “Ben iyiyim.”

“İyi değilsin. Şoktasın çünkü hayatın bir kere daha tepetaklak oldu.”

Kollarını savunmacı ve korumaya geçer bir tavırla göğsünde birleştirdi. “Ben iyiyim. Sadece... biraz zamana ihtiyacım var.”

Alexis yutkunmak için duraksadı. Noah aynı şeyi yaptığını defalarca görmüştü ve bu davranışı artık tanıyordu. Aleni duygu gösterilerini engelleme girişimi. Babasının ölümü hâlâ taze ve yeniyken Noah’nın annesi de aynısını yapardı. Alexis için patlama vakti nihayet geldiğinde zor olmasından korkuyordu, aynı annesine olduğu gibi. Yaralarını sarması için genç kadının yanında olacağına dair yemin etti çünkü annesinin yanında olamamıştı.

Ayağa kalktığında bu kadar süre boyunca çömelmekten dizlerinin katılaştığını fark ederek irkildi. “Sana çay yapacağım.”

“Yapmak zorunda değilsin,” dedi Alexis.

“Biliyorum ama yine de yapacağım.” Bir bukleyi kadının kulağının arkasına sıkıştırdı. “Belki içine biraz da viski eklerim.”

Gülümsemesi zorlama olduğu kadar üzgündü. “Sen gerçekleşen bir hayalsin.”

“Öyleyim ama değil mi?” Sırıtıp göz kırparken genç kadının dudaklarının gerçek bir gülümsemeye benzer bir şekilde yumuşadığını görünce içi rahatladı. “Bir dakikaya dönerim.”

Merdivenlerden aşağı koştururken Beefcake’in suikast girişiminden kaçınmak için tam zamanında son basamaktan atladı. Lanet olası kedi ondan nefret ediyordu. Kendini mümkün olan en gizli yollarla göstermeyi severdi. Genellikle Noah’yı tökezletmek için tam zamanında ayağının altına atılır ya da ayakkabı bağcıklarına savaş ilan etmek için sandalyenin altına saklanırdı. Beefcake tısladı ve karnı yerde sürüklenen bir hayvandan beklenmeyecek kadar çevik bir şekilde merdivenlerden yukarı fırladı.

Noah aydanlığı ocaktan alıp suyla doldurdu ve papatya ayı bulmak için dolabı araştırdı.

aydanlık ötmeye başlayınca altını kapatarak kupanın içine su döktü. Sonra sözünde durarak içine biraz viski ekledi. Kendisi için de sek viskiyle biraz buz aldı.

Yatak odasına geri döndüğünde Alexis'i yatağın üzerinde bağdaş kurmuş, Beefcake'e sarılırken buldu. Ondan bir gülümseme daha almayı umarak, "Beni yeniden öldürmeye çalıştı," dedi.

Alexis kediye yana bırakarak aya uzandı. "Teşekkür ederim."

Noah, duvardaki şmineyi işaret etti. "Ateş yakmamı ister misin?"

"Elbette."

şöminenin önünde melmeden önce viskisini komodinin üzerine bıraktı. Bir dakika sonra ateş canlanmıştı. Noah arkasını döndüğünde genç kadının başlığa yaslanmak için yatakta yukarı doğru kaydığını gördü.

Kendi de ayak kabılarını çıkararak yatağın üzerine oturdu. Ağırlığı altında çöken yataktan çıkan gıcırta sesi, duyularında rahatsız edici bir sarsıntı yarattı. Birbirlerini tanıdıklarından beri geçen bunca zaman boyunca, birlikte geçirdikleri tüm zamanlarda onunla hiçbir zaman yatağa girmemişti. Yatak odasına pek çok kez gelmişti. Lanet olsun, yakacak odunları buraya getiren de oydu. Ama bu? Asla yaşanmamıştı.

ayından bir yudum alan Alexis içine ani bir nefes çekti.

"ok mu sıcak?" diye sordu Noah.

"ok viskili."

Noah kıkırdadı. "Seni rahatlatır."

"Ve göğsümde kıl mı çıkartır?"

"Umarım hayır."

Alexis güldü. En sonunda. Tanrı'ya şükür. Bir yudum daha aldığında bu defa tadı daha iyi gelmiş olmalıydı çünkü başını yeniden yatak başlığına yaslamıştı. İki yudum daha içtikten sonra başını genç adamın olduğu tarafa çevirdi. “Geldiğin için teşekkür ederim.”

Noah arkasına yaslanıp Alexis'in pozunu taklit ettiğinde yüzlerinin arasında santimler kalmıştı. “Arkadaşlar ne içindir?”

“Umarım bir şeyi bölmemişimdir.”

“Sadece Colton'ın komplo teorileri uydurmasını.”

Alexis yeniden güldü. Sonra Noah daha ne olduğunu anlamadan ona doğru eğilip başını omzuna koydu. Dağınık topuzunun üstü çenesini gıdıklıyordu. Saçları, baş ağrısını geçirmek için boynuna sürdüğü uçucu yağ gibi baharatlı kokuyordu.

Birden, “Haftaya annemin doğum günü,” dedi.

“Öyle mi?”

Yanağını omzundan kaldırıp yüzünü onunkine doğru kaldırdı. “Doğum günü bana ölüm yıldönümünden daha zor geliyor. Bu garip mi?”

Noah kendisini bakışlarına karşılık vermeye zorladı. İkisi de çok genç yaşta ebeveynlerinden birini kaybetmiş olmalarına rağmen, onlardan nadiren bahsederlerdi. Alexis'in annesi üç yıl önce kanserden ölmüştü, Noah'nın babası ise o on beş yaşındayken Irak'ta hayatını kaybetmişti. Bu paylaştıkları bir şeydi; hiçbir zaman katılmak istemedikleri ama onları dışarıdan kimsenin anlamayacağı şekilde tanımlayan bir kulüp gibiydi. Öyle genç yaşta bir ebeveyn kaybetmenin getirdiği bir yalnızlık vardı. İnsanı diğerlerinden ayıran bir adaletsizlik hissi.

Ama muhtemelen bunun hakkında *konuşmama* sebepleri buydu. Acılarını göstermek zorunda olmadan birbirlerini anlıyorlardı.

Noah yutkundu. "Hayır, garip değil."

"Peki ya senin için?"

"Benim için yıldönümü daha zor," dedi. Ama sonra başını iki yana sallayıp kucağına doğru baktı. "Aslında bu doğru değil. Yıldönümünden önceki gece benim için daha zor."

"Neden?"

"Çünkü ölümünü öğrendiğimiz ana kadar saatleri ve dakikaları saymaya başlıyorum. Bunu durduramıyorum. Uyuyamıyorum. Sabah olduğunda, ben..." Doğru kelimeleri ararken sesi yavaşça kesildi.

Alexis devam etmesi için ısrar etmedi. Sadece dinledi ve bekledi. Bu, genç kadının yalnızca mağdurlarla çalışırken öğrendiği bir şey değildi, muhtemelen kimliğinin bir parçasıydı. İyi bir dinleyici, iyi bir arkadaş, iyi bir insandı.

Noah, "Güçsüz oluyorum," diyerek en sonunda cümlesini bitirdi. "İşte böyle hissettiriyor. Hiçbir şey yapamıyorum. Geriye dönüp bir şeyleri değiştiremiyorum."

Alexis kafa sallayarak yumuşak bir şekilde gülümsedi, sonra başını yeniden omzuna koydu ve ateşten bir pat sesi gelirken içini çekti. Yatağın ucundaki Beefcake tüylerini yaladı. Ve Noah'nın derinliklerinde bir yerde, bir kor alev aldı.

Alexis ona ilk kez sarılıyor değildi. Bugünlerde film izlerken standart pozları genç kadının ayaklarının Noah'nın kucağında olmasıydı. Ve sadece birkaç hafta önce ona yaslanarak uyuyakalmıştı.

Fakat bu defaki farklı hissettiriyordu.

Nedeni belki de arkadaşlarının kurcalamalarıydı. Belki de Noah'nın beynine filizlenmeye başlayan tohumlar ekmişlerdi. Ya da belki, *büyük ihtimalle*, haklı oldukları içindi. Alexis'e karşı hisleri gerçektir ve onu bu şekilde savunmasız görmek bunu inkâr etmeyi imkânsız hale getiriyordu. Ancak Noah'nın bahçe

işleriyle ilgili bildiği tek şey, köklerin büyüyebileceği çok küçük bir zaman aralığı olduğuydu. Alexis’le bu aralığı kaçırmıştı. Arkadaşlıklarını şimdi bozmak çılgınca olurdu. Aptalca.

Özellikle şimdi.

Kendini arkadaşlık bölgesine atmıyordu. Sadece arkadaşlık ediyordu.

“Annen, babandan hiç bahsetmemiş miydi?”

“Bir kere bile bahsetmedi. En azından ismiyle.” Dudaklarını yalayan Alexis devam etti. “On sekiz yaşına girdiğimde kim olduğunu söylemeyi önermişti ama önemli bir şey gibi görünmemişti. Belli ki o beni umursamıyordu, ben neden onu umursayacaktım?”

Noah açısından bu duygu hâlâ geçerliydi. Piç kurusu, kendi zavallı hayatını kurtarmak uğruna kızlarından birini kullanarak diğerine –hayatı boyunca ihmal ettiği kızına– hayatını riske atması için suçlu hissettirmeye çalışıyordu.

Bir süre sonra, “Ne yapacaksın?” diye sordu.

“Hiçbir fikrim yok.”

“Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin, biliyorsun. Candi’nin senden istediğini yapma zorunluluğun yok.”

Alexis esnemesini bastırdı.

“İyi misin?”

“Gözlerimi açık tutamıyorum.”

“O zaman uyu. Vücudun sana şoku atlatmak için zamana ihtiyacı olduğunu söylüyor.”

Yeniden esneyince Noah elinden çayı aldı. “Uzan. Biraz uyu.”

Alexis başını omzundan kaldırarak, “Gidecek misin?” diye sordu.

Hafifçe eğilerek genç kadının saçının tepesini öptü. “Hiçbir yere gitmiyorum.”

Alexis aşağı doğru kaydı ve yan tarafa doğru yuvarlanarak ondan uzaklaştı. On dakika sonra nefes alışverişi sabit bir ritme ulaştı.

Noah'nın aynı şeyi yapması ise saatlerini aldı.

***

Noah nefes alamıyordu. Göğsünün üzerindeki sıcak ve ağır baskı ciğerlerini eziyordu. Boğucu bir öksürükle uyanarak doğrudan şeytanın parlak sarı gözlerinin içine baktı.

Beefcake.

İşte buydu. En sonunda öldüğü an gelmişti. Beefcake onu Alexis'in yanında uyurken görmüş ve en sonunda intikamını almaya karar vermişti. Göğsünün üzerinde duran kedinin pençeleri tişörtünden geçerek derisine batıyordu.

Noah, Alexis'in derin bir uykuda olduğu yan tarafa bakış attıktan sonra, “Sakin ol,” diye fısıldadı. “Rahat ol.”

Beefcake ağzını açtı ve ölü bir fareden kalanları göğsünün üzerine bıraktı.

“Yüce Tanrım!” Noah yataktan fırladı. Beefcake miyavlayarak kanatlı bir yaratık gibi kaçmadan önce pençelerini onun göğsüne sapladı. Ölü fare alçak bir *pat* sesiyle yere düştü.

Alexis kıpırdandı ama uyanmadı. Ölü fare boş, kederli gözlerle Noah'ya bakıyordu. Genç kadın fark etmeden önce bunu temizlemesi gerekecekti. Odadan çıkıp koridorda banyoya doğru ilerledi. Lavabonun altında bir rulo kâğıt havlu ve plastik poşet zulası buldu. Beefcake merdivenlerin tepesinden tısladığında, Noah yatak odasına geri dönmeden önce ona hareket çekme dürtüsüne karşı koydu.

Nefesini tutup bir tomar kâğıt havluyla kemirgeni alarak poşetin içine tıkkarken Alexis'in yeniden kıpırdandığını görerek donakaldı. Genç kadının göğsü her nefeste sakin bir şekilde yükselip alçalıyordu ve uykusunda yüzü daha önce hiç görmediği kadar rahattı. Noah yatağa, onun yanına geri dönüp kolunu beline dolamak istiyordu.

İşte bu yüzden ayaklarını hareket etmeye zorladı. Poşeti ve ölü fareyi aşağı kata taşıdı. Çöp konteyneri arka kapının hemen dışındaydı. Poşeti içine attıktan sonra cebinden anahtarlarını çıkardı. Yeniden uykuya dalmasının hiçbir yolu yoktu, bu yüzden bu zamanı iyi değerlendirebilirdi.

Sırt çantasını alarak içeri geri dönüp kanepeye çöktü ve böbrek bağışı riskleri konusunda hızlı bir arama yaptı. İlk sonuç *Mayo Clinic*'in bir SSS bölümündeydi, bu yüzden üzerine tıkladı ve önemli noktaları gözden geçirmek için sırtını minderlere yasladı. *Birleşik Devletler'de her yıl binlerce böbrek nakli yapılmaktadır... canlı bir donör tarafından bağışlandığında daha yüksek başarı şansı... donörler için uzun vadeli sağlık problemi yaşamama riski minimum... altı haftalık iyileşme süreci.*

Birkaç arama sonucuna daha tıkladı ama hepsi aynı temel bilgileri veriyordu. Donör için çok az risk bulunan böbrek bağışı güvenliydi ve genetik bağ paylaşan aile üyelerinden alınan bağışlar, alıcının vücudunun yeni organı reddetme olasılığını azaltabilirdi.

Dizüstü bilgisayarını kapatan Noah ellerini yüzüne sürttü. Her şey o kadar soğuk ve ciddiydi ki. Tavana bakarak üst kattaki Alexis'i gözünde canlandırdı. Yatakta. Başka bir iniltiyle yerinde doğrularak dizüstü bilgisayarının kapağını yeniden kaldırdı. Elliott Vanderpool adını yazdı. Beş dakikadan az süren bir araştırma sonucunda adamın başında, kızını terk etmekten çok daha fazla sorun olduğunu anladı.

Piç kurusu, ülkenin en büyük savunma yüklenicilerinden biri olan BosTech'in havacılık ve uzay bölümünün mühendislik başkanıydı. *Drone* navigasyon sistemlerindeki kusurları gerektiği gibi rapor etmedikleri için yüzlerce Iraklı sivilin ölümüne neden olunca, beş yıl önce şirketi hakkında federal bir soruşturma açılmıştı.

Bu da adamın boğazına kadar boka battığı anlamına geliyordu.

Onun gibi biri, bırak Alexis'ten kahrolası bir böbrek istemeyi, adını bile ağzına almayı hak etmiyordu.

ALTINCI BÖLÜM

Alexis ertesi sabah içi boş bir balkabağı gibi hissederek uyandı. Hem öyle canlı, yeni oyulmuş türde olanından da değildi. Daha çok, bir aylık balkabağı fenerine benziyordu; tekmelendiği anda ezilmiş parçalara ayrılacakmış gibi boş ve yumuşaktı.

Yorganının üzerinde uyuyakalmıştı ama Noah gitmeden önce bir ara üzerini örtmüş olmalıydı. Bütün gece uyuduğuna inanamıyordu. Viski yüzünden olsa gerekti.

Yatağın yanından gelen bir miyavlama, düşüncelerinin anlamsız yönünü kesintiye uğrattı. Yan tarafa doğru yuvarlanarak Beefcake'e baktı ve zıplaması için hafifçe şilteye vurdu. Kedinin, iri cüssesini nihayet yatağın üzerine çıkarıncaya kadar birkaç deneme yapması gerekti. Güçlü bir mırıltı ile yerine yatmadan önce yüzünü kadının yüzüne sürttü. Yanındayken bu şekilde gardım indirecek kadar güvendiği tek insan oydu. Güvendiği tek insan oydu aslında. Zavallı, yanlış anlaşılan kedisi.

Alexis onu annesi öldükten sadece altı hafta sonra sahiplenmişti. Yeni bir kedi arayışı içinde değildi. Kendisi bile işlevlerini zar zor yerine getiriyordu ve ihtiyaç duyduğu son şey yeni bir evcil hayvanın sorumluluğuydu. Ama barınaktan aramışlar ve ke-

dinin üç aydan daha uzun süredir orada olduğunu söylemişlerdi. En azından kısa bir süre için ona bakabilir miydi? Alexis onun kızgın suratına bir kere baktıktan sonra sonsuza kadar onun olacağını anlamıştı. Yalnız bir hayvana asla sırtını dönememişti.

Yalnız hayvanlar neredeyse her zaman kimsenin bilmediği bir savaş veriyorlardı.

Komodinin üzerindeki ceptelefonunun sabah alarmı çalmaya başladı. Kalkma vaktiydi. Dün ne yaşanmış olursa olsun yatakta kalmayı göze alamazdı. Kafe, hayatının içinden bir yıkım gölgesi geçmesini umursamıyordu.

Alexis, Beefcake'ten özür dileyerek doğruldu ve el işi battaniyeyi bacaklarından kaldırdı.

Ve işte o zaman kokuyu aldı.

Kahve.

Hayal gücünün ürünü olmalıydı. Ama yataktan kalkarak ayakta durduğunda koku ona yeniden çarptı. Bu defa daha kuvvetliydi. Cennetten gelen bir hediye gibiydi. Noah dün gece gitmeden önce kahve makinesini mi programlamıştı? Tam olarak onun yapacağı türden bir şeydi. Yatak odası boyunca yürürken içine sıcak ve tatlı bir şey yayıldı ama aşağıdan bir ses duyunca olduğu yerde aniden durdu.

Kupaya çarpan kahve demliği gibi bir tıngırtıydı.

Kalbi takla atarken o sıcak, tatlı his buharlaşıp gitti. Noah hâlâ oradaydı. Alexis dönüp yatağına bakarken ciğerlerindeki tüm hava dışarı çekiliyor gibi hissetti.

Banyoya dalıp sabah yüzünü incelemeye başladı. Uykudan şişmiş gözler. Ağlamaktan kızarmış yanaklar. Bir çizgi film karakterinininkini andıran saçlar. Yani evet, süper çekici bir haldeydi. Saçını hızla başının üzerinde toplayıp yüzüne biraz su çarptı.

Aşağı kata inip koridorda mutfığa doğru ilerlerken çıplak ayakları yumuşak bir şekilde halının üzerine basıyordu. Onu

karşılayan manzara aniden durmasına neden oldu. Noah arkası ona dönük bir şekilde tezgâhtaydı. Dün geceki kıyafetlerini giyiyordu ama şimdi daha kırıksıklardı. Süper modellerin elde etmek ve korumak için milyonlar ödediği türden dolgun ve kıvrıcık saçları omuzlarına dökülüyordu. Bir elinde kahve kupası, diğerinde telefonunu vardı ve başparmağı Twitter akışını ritmik bir şekilde aşağıya kaydırıyordu.

Mutfığa adım atan Alexis sesini normal tutmaya çalıştı. “Selam.”

Noah arkasına döndü ve ona yorgun bir şekilde gülümsedi. “Selam,” diyerek sabaha özgü kalın sesiyle cevap verdi. “İyi uydun mu?”

Başıyla onaylayarak kollarını gövdesine doladı. “Gittiğini sanmıştım.”

Genç adam tek kaşını gözlüğünün arkasında yukarı kaldırıp tezgâhtan uzaklaştı. “Sanki seni yalnız bırakırmışım gibi.” Başıyla masayı işaret etti. “Otur. Sana kahvaltı hazırlayacağım.”

“Teşekkürler. Sadece biraz kahve alsam? Şu anda midemin yemek kaldırabileceğinden emin değilim.”

Alexis sandalyeye oturup bir dizini göğsüne çekerek diğer ayağını sandalyenin kenarına dayadı ve gözleriyle Noah’nın hareketlerini takip etti. Arkadaşı, dolaptaki bir kupaya uzandı, içine kahve doldurdu, daha lezzetli olması için doğru miktarda krema ve şeker ekledi. Sonra yanındaki sandalyeye yerleşerek masada ona katıldı.

Kahvesini uzatırken, “İyi olduğuna emin misin?” diye sordu.

“Çoğunlukla uyumuş gibi hissediyorum. Dün gerçekmiş gibi gelmiyor.” Alexis ellerini sıcak kupanın etrafına dolayarak sıcaklığın tenine işlemesine izin verdi. “Kaldığın için teşekkür ederim.”

Noah, yumuşak bir şekilde kupasını genç kadınıninkiyle tokuştu. “Arkadaşlar ne içindir?”

Sessiz bir şekilde kahvelerini yudumladılar. Alexis elinin tersiyle bir esnemeyi bastırdı.

“Belki de bugün izin yapmalısın,” dedi Noah.

“Yapamam. Orada olmam gerek.”

“Arada sırada hastalık izni almaya hakkın var, Lexa.”

“Sende bugün neler var?”

Noah, konunun bariz değişimi karşısında tek kaşını kaldırdı. “Uğraşmak istemediğim bir sürü sesli mesaj, potansiyel yeni bir müşteriyle yapılacak bir takip toplantısı ve aniden ortaya çıkabilecek krizler.”

“Kulağa heyecan verici geliyor.”

“Değil. Burada seninle kalmayı tercih ederim.”

Sıcaklık göğsüne geri döndü, ardından hızla belirsizlik hissi geldi. Bu da ne anlama geliyordu? “Saat kaçta annenlerde olman gerekiyor?”

Noah sandalyesinde arkasına yaslandı. “Belki de bugün akşam yemeğini atlayabiliriz.”

“Hayır.”

“Senin için zor olabilir. Evde yalnız takılıp LEGO setini birleştirebiliriz.”

“Gitmek istiyorum, Noah. Gitmem gerekiyor.” Yarım bir şekilde gülümsedi. “Her neyse, gelme ihtimaline karşı kız kardeşinin sevdiği şu mantar dolmalarından yapmak istiyorum.”

“Tanrı bizi Zoe’yi hayal kırıklığına uğratmaktan korusun.”

Alexis ayağıyla Noah’ninkini dürttü. “Ondan benim korktuğum kadar korkuyorsun.”

“Bu kesinlikle doğru.”

Konuşma, paylaşılan bir gülümsemeyle sona erdi. Alexis, kaldığı için ona tekrar teşekkür etmek amacıyla ağzını açtı ama Noah araya girdi.

“Dün gece sen yattıktan sonra biraz araştırma yaptım.”

Nefesi kesildi. “Araştırma mı?”

“Onunla ilgili.”

Kahve midesinde katrana dönüştü. “Ne buldun?”

Noah'nın parmakları sakal kaplı çenesini kaşdı. “Candi'nin sana söylediklerinin çoğu doğru görünüyor. Adam, Huntsville'de yaşıyor. Candice ve Cayden adında iki yetişkin çocuğu var. Bir havacılık ve uzay mühendisliği şirketinde çalışıyor. Birkaç ay öncesinden, onun profilini içeren bir şirket haber bülteninin bağlantısını buldum. Okumak istersin diye çıktısını aldım.”

Parmakları dizüstü bilgisayarının yanındaki ters çevrilmiş kâğıt yığınının dokundu. Alexis başıyla onaylamadan önce bir süre kâğıtlara baktı ve Noah ona doğru kaydırsa da eline almadı. Sonra okuyacaktı. “Başka bir şey buldun mu?”

Genç adam tereddüt etti. “Annenin Tennessee'den olduğunu söylememiş miydin?”

“Evet, neden ki?”

“Elliott, Kaliforniyalı ve 1999'a kadar bu tarafa taşınmamış gibi görünüyor.”

“Annem ben doğmadan önce iki yıl Kaliforniya'da yaşamış.”

Noah dalgın dalgın başını salladı. Gözlerinde uzaklara dalmış gibi bir bakış vardı. “O zaman bu mantıklı sanırım.”

Alexis kaşlarını çattı. “Bana anlatmadığın şey ne?”

“İnternetteki bir gazete arşivinde düğün ilanını buldum.” Arkadaşı, onunla göz göze gelmeden dizüstü bilgisayarını açtı ve birkaç tuşa bastıktan sonra görmesi için ona doğru döndürdü. Ekranda yanaklarını birbirine bastırmış, ellerini göğüslerinde

birleştirmiş gülümseyen bir gelinle damadın siyah beyaz fotoğrafı vardı.

Gözleri adama odaklandığında, odanın geri kalanı dönüyor-muş gibi hissetmeye başladı. Bu o muydu? Bu adam onun babası mıydı? Annesinin asla bahsetmediğı, kendi kızını tanımayı hiç umursamayan, çocuğunu tek başına büyütmesi için annesini terk eden adam? Görüntü, gözlerin kendisinininkilerle gerçekten aynı olup olmadığını göremeyecek kadar bulanıktı, bu yüzden Alexis bakışlarını fotoğrafın altındaki kelimelere çevirdi.

SAMMONS - VANDERPOOL

Redlands'ten Andrew ve Ellen Sammons, kızları Lauren'in, Santa Barbara'dan Elliott James Vanderpool ile 23 Mart'taki düğününü duyurmaktan gurur duymaktadır. Çift, St. Francis Katedrali'nde evlendi, ardından Riverside'daki tarihi Mission Inn'de bir resepsiyon verildi. Gelin ve damat, Santa Barbara'daki Kaliforniya Üniversitesi'nde öğrenciyken tanıştı; damat burada havacılık mühendisliği alanında doktorasını yaparken gelin, eğitim alanında lisans derecesini aldı. Damat, Jet İtki Laboratuvarı'nda çalışmakta, gelin ise anaokulu öğretmenliği yapmakta. Çift, balayını Toskana, İtalya'da geçirdi ve bundan böyle Pasadena'da ikamet edecek.

Aklında bir resim oluşturan anahtar kelimeler ve ifadeler üzerinde durarak hızlıca ikinci kez, ardından üçüncü kez okudu. Refah ve ayrıcalığın resmi. Güvenlik ve istikrarın. Sağlık ve rahatlığın.

Midesi kızgınlıkla köpürmeye başladı. O büyürken asla, bir kere bile sahip olduğundan fazlasını dilememiştir. Diğer insanlardan farklı yaşadıklarını fark ettiğinde bile annesi ona yetmişti.

Peki ya annesi bu kadar çok çalışmak zorunda kalmasaydı? Alexis'in daha iyi bir yaşam için üniversiteye gidebilmesi uğruna borca girmek zorunda kalmasaydı? Ya yeterli sağlık sigortaları olsaydı ve annesi son birkaç ayını, Alexis'i ödenmemiş faturalarla bırakma endişesiyle geçirmek zorunda kalmasaydı?

Bilgisayarı uzaklaştırırken ekşi bir tat dilini yakıyordu. "Evli olduğunu biliyordum. Bunun ne olduğunu anlamıyo..."

"Tarihe bak, Lexa."

Gözleri sayfanın üst kısmındaki tarihe odaklandı. 3 Nisan 1989.

Gördüklerinin ilk başta hiçbir anlamı yoktu.

Sonra her şey anlamına geldiğini fark etti.

Bu doğru olamazdı. Alexis, 1989'un nisan ayında dünyaya gelmişti.

Açıklanamaz bir duygu boğazını tıkarken, bakışları Noah'ya döndü. "O benim babam değil."

"İlla ki bu anlama gelmez."

"Elbette gelir. Nasıl benim babam olabilir? Annemin, o nişanlıyken bana hamile kalmış olması gerekirdi."

Noah ona kendini hem saf hem de aptal gibi hissettiren bir bakış attı. "Hayır. Annem başka biriyle nişanlı bir adamla ilişki yaşamazdı. Tabi ki eğer..."

"Eğer ne?"

"Belki de nişanlı olduğunu bilmiyordu. Belki... belki de adam nişanlısını aldatıyordu ve annem bilmiyordu. Hamile olduğunu söylediğinde de ondan ayrıldı." Sözler ağzından umutsuz bir mazeret akını şeklinde dökülüyordu. Bunu anlamlı kılacak, aklının

bir köşesinde çığlık atan en gürültülü soruyu cevaplayacak herhangi bir şeye ihtiyacı vardı. *Neden?*

Noah bilgisayarını kapatarak öne doğru eğildi. “Biraz fazla aceleci davranıyoruz.” Sesi sakın ve yatıştırıcıydı. “Gerçekten baban olup olmadığını öğrenmenin en kolay yolu kan tahlili yaptırmak.”

Haklıydı. Alexis başını sallayarak kucağındaki düğüm olmuş ellerine baktı.

“Ya da...” dedi Noah.

“Ya da ne?”

“Ya da hiçbir şey yapmayıp onlara seni rahat bırakmalarını söylersin.”

Başı hızla yukarı kalktı. “Hiçbir şey yapmadan duramam!”

“Dahil olma zorunluluğun yok.”

“O ölüyor, Noah.”

“Bunu düne kadar bilmiyordun bile. Düne kadar *onun* kim olduğunu bile bilmiyordun.”

“Ama artık biliyorum.”

Noah doğruldu ve parmaklarını kıvrıcık saçlarının arasına sokarak yüzünden uzaklaştırdı. Söylenmemiş sözler, kelimenin tam anlamıyla dışarı çıkmak için çırpınıyormuş gibi şakağındaki bir damar zonkluyordu.

“Ne?” dedi Alexis.

Noah başını iki yana sallayarak elinde kupayla ayağa kalktı. “Hiçbir şey.”

“Kes şunu. Biz birbirimize *hiçbir* şey demeyiz. Söylemek istediğin şeyi söyle.”

Ada tezgâha doğru yürüyen Noah arkasına döndü. Ağzını açtı ve kapattı. Sonra derin bir nefes alarak, “Dünyayı kurtarmak senin işin değil, Lexa,” dedi.

“Dünyayı kurtarmaya çalışmıyorum.”

“O zaman ne yapıyorsun?” Noah kupasını bırakarak masaya geri döndü. Oturup dizleri onunkilere değene kadar öne eğildi. “Kafede yaptıklarını ne kadar takdir ettiğimi biliyorsun. Hem de sadece mağdurlar için değil, Tanrım, aile bulduğun kediler için bile.”

“Ama?”

“Kendini perişan ediyorsun. Şimdi de üzerine tüm bu saçmalıkları mı ekleyeceksin? Ne zaman durup bir nefes alacaksın?”

Alexis’in boğazının arkasında bir yumru oluştu. Bunu saklamak için hızla ayağa kalktı. “İş için hazırlanmam gerek.”

“Hey.” Noah eline uzandığında, parmaklarının sıcaklığı yaralı kalbinin donuk bir ağrıyla çarpmasına neden oldu.

Konuşurken başparmağını onun parmak eklemlerinin üzerinden geçirmeye başladı. “Senin de önemli olduğunu unutma, Alexis.”

Ağrı keskin, sivri bir acıya dönüştü. Ve bu, sadece söylediği şeyden dolayı değil, söyleyiş şeklinden dolayıldı. Ya da belki de sadece hayal gücüydü. Kendi hüsnükuruntusuydu.

Alexis boğazını temizleyerek elini çekti. “Dün gece kaldığın için teşekkür ederim. Ve tüm bunlar için.” Bilgisayarı işaret etti.

Noah sandalyesinde geriye yaslandı. “Neye ihtiyacım olursa buradayım. Bunu biliyorsun, değil mi?”

Başını sallaması daha çok bir titremeye benziyordu.

Ayağa kalkarak, “Çıktı aldığım şeyleri bırakacağım,” dedi. Onunla aradaki mesafeyi korudu, kolunu onunkine sürtmemek için kelimenin tam anlamıyla geri çekildi. “İyi olduğuna emin misin?”

Hayır. İyi değilim. Binlerce farklı yumruk darbesiyle sarsılıyorum. “Evet, iyiyim.”

Noah tek kaşını kaldırdı.

“Eh, belki iyi değilim ama...” Alexis, bir nefes aldı ve omuz silkerek verdi. “Ne hissettiğimi bilmiyorum.”

Genç adamın yüzü ciddileşti. “Buraya gel.”

Öne doğru bir adım atarak kollarını ona doladı ve onu sıcak bir kucaklaşmanın içine çekti. Kalbi yanağının altında çarpıyordu. Güçlü, sağlam, güven vericiydi. Onu tuttu ve tıpkı dün gece omzuna yaslandığında yaptığı gibi dudaklarını başının üstüne bastırarak soluklanmasını sağladı. Elleri sırtının ortasında nazik daireler çiziyordu.

“Bunu çözeceğiz,” diye mırıldandı saçlarına doğru. “Şu anda hiçbir karar vermek zorunda değilsin.”

“Ama yakın zamanda vermek zorundayım. Candi onun zamanının tükendiğini söyledi.”

Noah, onu biraz daha tuttuktan sonra geriye çekildi. “İhtiyacın olursa beni ara.”

Alexis kollarını göğsünde bağladı. “Arayacağım.”

“Ciddiyim.”

“Biliyorum.”

Bir süre sessizce yüzünde bir şey arar gibi onu inceledi. “Seni altıda alırım.”

Noah eşyalarını toplarken sessiz kaldılar. Genç adam dizüstü bilgisayarını sırt çantasına koyarken Alexis olduğu yerde donmuş gibi izledi. Noah tezgâhtaki araba anahtarlarını da aldı.

Alexis en sonunda sesini bulduğunda genç adam kapıya uzanıyordu. “Noah.”

Noah döndü.

“Ciddiyim. Teşekkür ederim.”

Gülümsemesi de kelimeleri kadar güven vericiydi. “Arkadaşlar ne içindir?”

Alexis duşa girip işe gitmek için hazırlanmak üzere üst kata çıkmadan önce Noah'nın arabasının çıkış sesini duyana kadar bekledi. Yarım saat sonra Beefcake'i taşıyıcısına koydu. ToeBeans'in arkasındaki ara sokakta durduğunda saat yediyi biraz geçiyordu. Bu dükkânı kendisi açmadığı bir zaman için bile geç bir vakitti. Ama içeri girdiğinde Jessica ve Beth'in işlerinin yolunda olduğunu gördü. Tezgâhtan kapıya kadar uzanan bir sıra vardı. Alexis hemen bir önlük taktı ve Beth bir müşterinin latte siparişini girerken tezgâhtaki Jessica'ya katıldı.

Jessica yazarkasanın üzerinden ona baktı, sonra dönüp tekrar baktı. "Oha. Sen iyi misin?"

"İyiyim," diyerek yalan söyledi Alexis. Sıranın en önüne geçen kadına doğru döndü. "Günaydın, Bayan Bashar. Küçük Max nasıl?"

Max, Bayan Bashar'ın birkaç hafta önce ToeBeans'in sahip- lenme etkinliklerinden biri sırasında sahiplendiği bir patiska kedi yavrusuydu. Kadın sırtarak telefonunu çıkardı. "Ay, çok tat- lı, küçük bir şey."

Kocasının göğsünde uyuyan kedi yavrusunun fotoğrafını göstermek için telefonunu çevirdi.

Alexis güldü. "Kocanız güya başka bir kedi istemiyordu."

"Sert adamlar her zaman en yumuşak kalplere sahiptir," diyen Bayan Bashar telefonunu çantasına geri koydu.

Alexis kadının her zamanki siparişini hızlıca girdi, çok ya- kında caddenin yukarısındaki yün dükkânına uğrayacağına söz verdi ve sonra da sabah yoğunluğunun harika rutinine kapıldı. En azından saat sekize kadar sürecek, nihayetinde bir sonraki dalga gelmeden önce hamur işi vitrinini doldurmaya yetecek ka- dar yavaşlayacaktı.

Alexis tam sekiz on beşte, sıradaki son müşteriye servis yaptı ve ardından biraz daha küçük kek, çörek ve elmalı turta almak için mutfağa gitti.

Arkasından sallanan kapının sesi geldi ve Alexis daha dönmeye vakit bulamadan, Jessica'nın sesi paslanmaz çelik aletlerden yankılandı. "Neler oluyor?"

Alexis duvara dayalı katlı servis arabasından bir tepsi küçük kek çıkardı. "Hiç. Neden?"

"Önce dün gece buradan hayalet görmüş gibi kaçtın. Şimdi de buraya, şey... bok gibi görünerek geliyorsun."

Alexis tepsiyi tezgâha koydu. "Vay be, teşekkürler."

"Neler oluyor? Ve sakın iyiymişsin gibi davranmayı aklımdan bile geçirme. Seni çok iyi tanıyorum."

Elleri küçük keklerin üzerindeyken duraksadı. Jessica onu gerçekten tanıyordu. Birlikte ne badirelere göğüs germişlerdi. "Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

"En başmdan başlamayı dene."

Alexis ellerini tezgâhın kenarına koydu ve derin bir nefes verdi. Bununla birlikte kelimeler de döküldü. "Noah dün geceyi evimde geçirdi ve sanırım babamı buldum."

Alexis, tüm bu durum onda gerçek kalp çarpıntılarına neden olmasaydı Jessica'nın ağzı açık ifadesine gülebilirdi. Arkadaşı ağzını kapattı, yutkundu ve birkaç kere gözlerini kırıştırdı.

"Peki, tamam," dedi. "Noah meselesine geri döneceğiz ama her şey sırayla. Baban konusunda ne demek istiyorsun?"

Alexis, kekleri tepsiden pastane servis tabağına alma işine geri döndü. "Dün akşamki şu kız. Benim kız kardeşim olduğunu ve uzun zamandır kayıp babamın görünüşe göre ölmek üzere olduğunu ve böbrek nakline ihtiyaç duyduğunu söyledi."

"Bu kıza inanıyor musun peki?"

"Bu noktada inanmamak için bir sebebim yok. Gözlerimiz aynı ve Elliott adında biri annemin cenazesine çiçek yollamış. Buraya kadar her şey tutuyor."

Jessica'nın bakışları yaklaşmakta olan bir fırtınanın habercisiydi. "Tüm hayatın boyunca hangi cehennemdeymiş?"

"Bilmiyorum." Alexis ihanetin acı tadını boğazında hissediyordu. "Benden haberi olup olmadığını bilmiyorum."

Sözler canını yaktı. Annesinin o zamanlar Elliott'a hamile olduğunu söylememiş olması mümkün müydü? Annesi böyle bir şey yapar mıydı? Alexis'i bile bile kendi babasından mahrum bırakır mıydı?

Bu düşünceyi aklından çıkarmak için başını iki yana salladı. Hayır. Annesi böyle bir şeyi asla yapmazdı. Mantıklı olan tek şey, Elliott'ın ona kızının hayatında yer almak istemediğini çünkü başka biriyle evlenmek üzere olduğunu söylemesiydi.

Jessica ona yaklaşarak sesini yumuşattı. "Fakat bunların hepsi biraz fazla rastlantısal geliyor. Bu kız, babası böbreğe ihtiyaç duyduğunda bir soy DNA testi yoluyla seni buluyor, öyle mi?"

Alexis karnında bir uyarı atışı hissetti. "Ne söylemek istiyorsun?"

"Yüzün geçen yıl tüm haberlerde çıktı. Belki de..." Jessica omzunu silkti. "Bilmiyorum. Belki de bu çarpık bir şaka falandır."

"Hiç kimse bu kadar acımasız değildir, Jessica."

"Bu kadar insanın içinden senin buna hâlâ inanabilmenin nasıl mümkün olduğunu bile bilmiyorum."

Alexis omzunu silkti. "İnsanlar bana bunu yapmamam için bir sebep verene kadar, onlar hakkında en iyi şeyleri varsaymaya çalışıyorum."

"İşte bu yüzden sen benim asla olamayacağım kadar iyi bir insansın."

Başını iki yana sallayan Alexis yenisine yer açmak için tabağı kenara itti. "Her neyse, Candi DNA testini üç yıl önce yaptırdığını söyledi."

Jessica'nın gözlerinde ufak şimşekler çaktı. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Adamın böbreğe ihtiyacı var diye seni bulmaya şimdi geldi, öyle mi? Sen, hasat için bekleyen çiftlik değilsin."

İrkilen Alexis gözlerini kaçırdı.

Jessica hemen ses tonunu yumuşattı. “Üzgünüm. Bu çok... Bunu söylememeliydim.”

“Doğru ama değil mi?”

Jessica dudağının kenarını çiğnemeye başladı. Yersiz bir soru sormak istediği ama sorması gerekip gerekmediğinden emin olmadığını gösteren bir işarettti. Bir dakika sonra nefes vererek ağzından kaçırdı. “Ya uyumlu değilsen?”

“Bilmiyorum.”

“Noah ne düşünüyor?”

Alexis’in yanakları alev aldı.

Jessica başına yana eğdi. “Belki de artık şu ‘geceyi sende geçirme’ meselesini konuşmalıyız.”

Alexis başka bir tepsi kek almak için katlı servis arabasına doğru yürüdü. “Dün akşam üzgündüm, o da beni yalnız bırakmak istemediğini söyledi. O kadar da büyütülecek bir mesele değil gerçekten.”

“O zaman neden kızarıyorsun?”

“Kızarmıyorum.”

“Yani geceyi senin evinde geçirdi, sonra da bu sabah çıkıp gitti ve hiçbir şey olmadı, öyle mi?”

Sen de önemlisin, Alexis. Sesiyle birlikte başparmağının okşadığı parmak eklemlerindeki karıncalanma da geri geldi.

“Bilmiyorum,” dedi sessizce. “Sanırım... bana baktı ve ben...” Alexis inleyerek elleriyle yüzünü kapattı.

“Ve ne?” diye sordu Jessica.

“Sanırım belki de bana *bakıyordu*. Yani gerçekten bakıyor gibi. Ama ya yanıldıysam?”

Jessica güldü. “Yanılmadığını garanti ederim. Sana uzun zamandır *bakıyor*. Bunu fark etmeyen tek kişi sensin.”

Alexis ellerini indirerek keklere odaklandı. "Önemli değil. Bunun gerçekleşmesi mümkün değil."

"Nedenmiş o?"

"Arkadaşlığımızı sonsuza kadar mahveder."

"Mümkün değil."

"Noah hayatımdaki en iyi şeylerden biri. Bunu kaybedemem."

"En iyi aşk ilişkileri arkadaşlıkla başlar."

"Ama bu arkadaşlık riske atamayacağım kadar önemli."

Jessica elini onun koluna koydu. "Belki o da riski almak istiyordur." Alexis sessiz kaldığındaysa geri adım attı. "Mutlu olmayı hak ediyorsun, biliyorsun."

"Mutluyum zaten."

Jessica buna inanmıyormuş gibi başını eğdi. "Sana başka bir şey sorabilir miyim?"

Alexis başını sallamayı başardı.

"Ya uyumlu çıkarsan?"

Alexis cevap vermedi ve büyük ihtimalle vermesi gerekli değildi.

Çoktan kararını vermemiş gibi davranmasının hiçbir anlamı yoktu.

YEDİNCİ BÖLÜM

Lexa'nın evi, *onun* fiziksel dışavurumuydu. Güneş sarısı dış cephe kaplaması ve beyaz panjurlar Noah'ya Cape Cod'taki bir kulübeyi hatırlatıyordu. Evi çevreleyen verandayı hasır sandalyeler ve parlak yastıklarla dekore etmişti ve bir ucunda, Noah'nın yaz başında kurulmasına yardım ettiği bir salıncak vardı. Daha sonra yan yana oturmuşlar ve ateşböcekleri ön bahçeyi tembelce örten söğüt ağacını aydınlatmaya başlayana dek bir Summer Shandy'yi paylaşmışlardı.

Alexis, yakın zamanda yazlık yastıklarını derin sonbahar renkleri ve yumuşak battaniyelerle değiştirmişti. Balkabakları, asma kabakları ve kasımpatı saksıları muhtemelen planlanmış, gündelik bir sanatsallıkla veranda basamaklarına dizilmişti. Bu Alexis'in sihriydi. Denemeden bile, dokunduğu her şeyi güzelleştiriyordu.

KEDİYE DİKKAT EDİN yazan bir tabelanın altındaki pencereden dışarı bakan iblis dışında.

Saat altıdan kısa bir süre önce Noah verandanın basamaklarını çıkıp kapıyı çalarken, Beefcake gözleriyle pencereden onu

---

• Taze limon suyu, bira ve maden suyuyla yapılan bir kokteyl türü. (ç.n.)

takip etti. Sonra da yavaşça bir bacağını kaldırarak var olmayan topraklarını yalamaya başladı. Noah hayatı boyunca hiç bu kadar kısa süre içinde hem kovulup hem de tehdit edilmemişti.

Alexis içeriden hafifçe, "Açık," diye seslendi.

Noah yavaş ve dikkatli bir şekilde içeri girdi, gözleri bir pusu beklercesine sağa sola kaydı.

"Mutfaktayım," dedi genç kadın.

Noah soldaki oturma odasının yanından geçerken kanepeye göz attı. Beefcake'i ortalarda göremeyince yutkunarak gözleriyle odayı ve koridoru hızla taradı.

Mutfak da evin dışı kadar neşeliydi. Geçenlerde dolapları parlak turkuvaz rengine boyamış ve annesinin eski paslanmaz çelik beyaz eşyalarını parlak kırmızı renkte retro bir markayla değiştirmişti. Ortada kırmızı vinil sandalyelerle çevrili 1950ler tarzında bir kafe masası duruyordu.

Lexa omzunun üzerinden canlı bir şekilde, "Selam," dedi. Fazla canlı bir şekilde.

"Selam. Bir şey..." Alexis arkasına döndüğünde genç adamın sesi ve aklı çalışmayı bıraktı. Saçlarını tek omzunun üzerinden uzun bir örgü halinde toplamıştı ve başının üzerine saç bandına benzeyen geniş, çiçekli bir fular bağlamıştı. Birkaç bukle serbest kalarak yanaklarının kıvrımını sarmıştı. Kulakmemelerinden sallantılı küpeler sarkıyordu. Ona doğru yürürken uzun mavi elbisesinin kolu düşerek yumuşak omzunu ortaya çıkardı. Dalgın bir şekilde yukarı çekerken, o ufak ten parçasının Noah'nın ömründen bir yılı götürdüğünün farkında değildi.

Genç kadının gülümseyişi biraz kırılıyordu. "Bir şey ne?"

"Ha?" Noah gözlerini kırıştırdı. "Ah. Üzgünüm. Bir şeyler harika kokuyor."

Alexis tek omzunu silkti. “Yapmam gerekenden çok daha fazla yemek yaptım.”

“Her zamanki gibi.”

Alexis insanların açlıktan öleceği korkusuyla yaşırdı. Noah, kalan yemeklerden en az üç öğün yemeye yetecek kadar almadan onun evinden hiç ayrılmazdı. Ancak bugünkü aşırılığın her şeyden çok onun dikkatini dağıtmaya ihtiyaç duymasıyla ilgili olduğunu hissediyordu. Noah bu duyguyu biliyordu.

O sırada çalan fırın zamanlayıcısı Noah’ya neredeyse kalp krizi yaşatırken Alexis, “Kız kardeşinin sevdiği mantarlar,” diyerek açıklama yaptı.

Fırından, üzeri folyoyla kaplı bir tabak çıkararak tezgâhın üzerine koydu. Sonra ısıtma çekmecesinden de bir şey çıkardı. “Ayrıca annen için bolca peynirli patates yaptım. Ve senin için de...” Opak bir pasta tabağının kapağını kaldırırken dramatik bir şekilde, “Krem peynirli havuçlu pasta,” dedi.

Doğum günü için en sevdiği pastayı yapmıştı. Noah’nın göğsündeki sıkışma, boğazında bir tıkanmaya dönüştü.

Alexis’in bu defaki gülümsemesi neredeyse utangaçtı. “İyi ki doğdun.”

“Bu... bu harika görünüyor,” dedi Noah kısık bir sesle.

Alexis o gönülsüz omuz silkmelerinden birini yapmadan önce bir süre gözlerini Noah’nın bakışlarına dikti. “Arkadaşlar bunun içindir, öyle değil mi?”

“Lexa...”

Alexis kapağı pastanın üzerine kapattı. “Üst kattan çantamı almam ve Beefcake’i beslemem gerekiyor. Yiyecekleri arabaya taşımanın sakıncası var mı?”

“Yok elbette.”

Hepsini taşımak için iki kere gidip gelmesi gerekti, ardından Lexa, Beefcake'i kanepenin arkasındaki hoşnutsuzluk koltuğuna oturtana kadar ön kapının yanında bekledi. Bir ikinci el mağazasında bulduğu uzun, kırmızı *vintage* paltoyu giymesi için tuttuğunda genç kadın sessizce teşekkür etti ve kapıyı kapatıp kilitlemeden önce Noah'nın çıkmasını bekledi.

Arabaya bindiklerinde, "Denememiz için yeni müzikler buldum," dedi.

Aynaları kontrol eden Noah emniyet kemerini taktı. "Tak bakalım."

Noah garaj yolundan geri geri çıkarken, Alexis telefonunu arabanın USB bağlantısına bağladı ve oynat tuşuna bastı. Banjoların, kemanların ve akustik gitarların uyumlu, geleneksel, derinden gelen sesi arabayı doldurdu. Bir süre sonra Noah'nın başparmakları banjo sesiyle aynı anda direksiyona vurmaya başladı.

"Hoşuma gitti," dedi Noah.

Alexis ona bakarak sırıttı. "İyi. Çünkü tura çıkıyorlar, birkaç ay içinde Nashville'e gelecekler ve bizim için bilet aldım."

Noah güldü. "Ya nefret etseydim?"

"Bunu söyleyemeyecek kadar kibar olduğundan berbat bir konsere benim için katlanmak zorunda kalırdın."

"Doğru."

Alexis sesi açtı. "Bu en sevdiğim."

Gözücüyla genç kadının başını koltuğa yaslayarak gözlerini kapattığını gördü. Alexis müziği sadece dinlemezdi. Müziğin içinde var olur ve yaşardı, içinden geçmesine ve hücreleriyle birleşmesine izin verirdi. Birlikte gittikleri ilk konserde Noah, gösterinin kendisinden çok Alexis'in dans edişini izleyerek vakit geçirmişti. Sallanan kalçaları, yukarı kaldırdığı kolları ve dünyada tek başınaymış gibi kapattığı gözleriyle kimseler yokmuş

gibi dans etmişti. Genç kadın bu yüzden haklıydı; Noah bu yeni gruptan nefret etseydi bile onu konsere götürürdü. Ama hiçbir şeye katlanmak zorunda kalmazdı. Alexis'in bundan keyif aldığı izlemek bile onun için yeterli olurdu.

Noah annesinin garaj yoluna girer girmez ön kapı açıldı ve bir tutam parlak kızıl saç, veranda basamaklarından uçarak indi.

“Zoe yine saçını mı boyamış?” diye sordu Alexis ilgiyle.

“Artık doğal saç renginin ne olduğunu unuttum,” dedi Noah.

Zoe arabanın Noah'nın olduğu tarafını atlayarak yolcu kapısına doğru ilerledi. Alexis kapısını açtı ama dışarı bile çıkamadan Zoe çaresiz bir ifadeyle eğildi. “Lütfen yiyecek getirdiğini söyle.”

Zoe de vejetaryendi.

“Mantar dolması nasıl?” diye sordu Alexis.

“Yüce tanrım, seni seviyorum.”

Noah homurdandı ve kız kardeşine yiyecekleri içeri taşımalarına yardım etmesini söyledi. Annesi onları girişte çiğ biftekle dolu büyük bir tepsiyi dengede tutarak karşıladı. “İşte buradasınız,” dedi sıcak bir gülümsemeyle.

Noah onun başını öpmek için eğildi. “Selam, anne.”

Annesi tepsiyi ona verdi. “Tam zamanında, doğum günü çocuğu. Bunları Marsh'a götür, olur mu? Dışarıda ızgarayla mücadele ediyor.”

Noah pastayı uzatıp biftekleri aldı. Ardından annesi sarılmak için boştaki kolunu Alexis'e uzattı.

“Seni görmek çok güzel,” diyerek hızlıca sarılmak için Alexis'i kendine çekti. “Çok gerginim çünkü bana gönderdiğin spagetti kabak tarifini yaptım. Ama eminim senin yaptığının yanından bile geçmiyordur.”

“Harika olduğuna eminim,” dedi Alexis.

Zoe, Mack'in süslerden bahsederken kullandığı kadar şehvetli bir sesle, "Alexis mantar dolması yapmış," dedi.

Annesi omzunun üzerinden Noah'ya baktı. "Hadi," dedi bir kış kış hareketi yaparak. "Şu biftekleri ızgaraya koyun. Biz kızlar biraz konuşmalıyız."

Alexis, Noah'yla göz göze geldiğinde gülümsemesini saklamaya çalışsa da başarılı olamadı. Genç adam az önce kendi doğum günü partisinden kovulmuştu.

Noah sola dönüp resmi yemek odasına girdi ve mutfığa doğru ilerledi. Annesi on yıldan fazla bir süredir burada yaşıyordu ama zaman zaman burası hâlâ yabancı bir ev gibi hissettiriyordu. Büyük ihtimalle aslında burada hiç yaşamadığı içindi.

Hayır, bu yüzden değildi. Babası burada hiç yaşamamıştı. Fotoğraflarda var olmaya devam ediyordu ama aynı şey değildi. Belki de annesi bu yüzden taşınmak istemişti. Anıları Noah'ninkilerden daha zordu. En azından bu evdeyken, garaj yolundaki askeri arabanın görüntüsünü düşünmek zorunda değildi. Pencereden dışarı bakıp kaldırımında yürüyen üniformalı bir denizciyle bir papazı hatırlamak zorunda değildi. Kapı zili çaldığında bacaklarının hareket etmeyi nasıl reddettiğini hatırlamak zorunda değildi.

"Kapıyı açma," diye fısıldadı, sırtını duvara yaslamış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

Noah onun yüzündeki ifadeyi görünce donakaldı. "Kim bunlar?"

"Hiç. Hiç kimse." Annesi bunu sanki gerçek olmasını istermiş gibi sessizce, çılgına dönmüş bir şekilde söyledi. Daha sonra eli ağzına gitti.

Zoe bir yastık kaparak, sanki harekete geçip duvarlara tırmanmayı, pencereden dışarı fırlamayı, şu anda verandada olan kaderden kaçmak için ne gerekiyorsa yapmayı bekliyormuş gibi ayaklarını kanepenin üzerine koydu.

Noah kaskatı kesilmiş bacaklarıyla ilerledi ve kapıyı açtı.

O zaman bile Noah bazı detayların zamanla kaybolacağını biliyordu. Ama aynı zamanda annesinin yere yığılırken attığı çığlığı asla ama asla unutmayacağını da biliyordu.

Noah arkadan dışarı çıkarken sürgülü cam kapı alüminyum rayın üzerinden geçti. Marsh, koli bandı ve nostaljiyle bir arada duran paslı bir tüplü ızgaranın başında dikiliyordu. Rengi solmuş bir kot pantolon ve Nashville Legends tişörtü giymişti. Omzunun üzerinden bakarak her türlü selamlamayı es geçti. “Gelip bu şeyde bana yardım et.”

“Sana da merhaba.”

Marsh ızgaranın çakmağıyla oynadı ve ateşleme düğmesine bastı. Bir tıklama sesi gelip de başka bir şey çıkmayınca küfrederrek ellerini grileşmeye başlayan asker tıraşlı saçlarının üzerinden geçirdi. “Bu kahrolasica şeyin yeri hurdalık. Ne halt etmeye yeni bir tane satın almıyor ki?”

Noah sinirlendi. “Nedenini biliyorsun.”

Çünkü bu, babasına Babalar Günü hediyesi olarak aldıkları ızgaraydı. Babasının kullanma şansına hiç sahip olmadığı ızgara. Noah biftekleri verandadaki masanın üzerine bırakarak ızgaranın başına geçti. İlk denemede çalıştırdı. “Ateşlemeye çalışmadan önce gazı bir dakika açık bırakman lazım.”

“Akşam yemeği kurtuldu,” dedi Marsh kuru bir sesle.

“Alexis, Hava İndirme Tümeni’ne yetecek kadar yiyecek getirdi, yani onları yiyip doyabilirdik.”

Marsh’ın kaşının çok yüksek kavisi, Noah’nın çok fazla şey söylediği anlamına geliyordu. Adam, Alexis’le ilişkisi hakkında başının etini yiyip duruyordu.

Noah bıçağı sapladığı çiğ bir et parçasını ızgaranın üzerine attı. Marsh eline vurarak uzaklaştırdı. “Daha değil, seni aptal.

Önce ısınmasını beklemen lazım. Daha önce hiç kahrolası biftek pişirmedin mi?”

Noah gözlerini devirip geri çekildi.

Çenesiyle arka kapının yanındaki bir soğutucuyu işaret eden Marsh, “Bize birkaç bira getir,” dedi.

Noah iki bira aldı, kapaklarını açtı ve birini Marsh’a uzattı.

Adam uzun uzun içtikten sonra geçirdi. “Onunla hâlâ yatmadın mı?”

Noah öksürerek dudaklarındaki bira kalıntılarını sildi. “Ne saçmalıyorsun, Marsh?”

Kıkırdayan Marsh biraz daha içti. “Bu hayır demek.”

“Alexis’le olan ilişkim seni hiç ilgilendirmez.”

“Hey,” diye çıkışan Marsh birasını bir silah gibi tuttu. “Ağzından çıkanlara dikkat et.”

“Alexis’le ben arkadaşız.”

Marsh ızgaraya bir biftek koydu. “Erkeklerle kadınlar arasında arkadaşlık diye bir şey yoktur.”

“Eğer Yılın Kadın Düşmanı ödülü için adaylığını koyduysan, şimdi kazandın.”

Adam ızgaraya bir tane daha biftek koydu. “Bu biyoloji. Erkekler kadınlarla yatmak ister, takılıp sohbet etmek değil.”

“Gerçekten mi? Annem bu şekilde hissettiğini biliyor mu?”

Marsh’ın yüzü sertleşti. “Ağzını topla.”

“Sen karşımda saçmalayıp duracaksın ama ben karşılık veremeyeceğim, öyle mi?”

“Benim annemle arkadaşlığım çok daha karmaşık ve sen de bunu biliyorsun.”

Evet. Her ikisi de başka insanlarla çıkmayı reddettikleri gibi, babasına yapılan en büyük ihanet olduğundan dolayı birbirleriyle de asla çıkmadıkları için karmaşıktı ve hiç kimse mutlu değildi.

Marsh içkisinden büyük bir yudum daha aldı.

“Birkaç gün önce yeni bir müşteriyle sözleşme imzaladım,” dedi Noah.

“Ünlü biri mi?”

Marsh, Noah’nın ünlülerle çalıştığı gerçeğine kafayı takmıştı. “Muhtemelen tanıdığın biri değildir. Genç bir *country* şarkıcısı.”

“Parası iyi mi?”

“Yeterince.”

“Şu finansal planlamacıyla henüz görüşmedin mi?”

Noah irkildi. Bu onunla yaptığı düzenli bir kavgaydı. Yaşlı adamın, *onun* finansal planlamacısıyla görüşmeye hiç niyeti olmadığını anlamasını sağlayamıyordu. Noah, fosil yakıt endüstrisini desteklemeye bağlı olmayan türden kendi yatırımlarını tercih ediyordu. Bir keresinde toplumsal bilinçli yatırım sektörünün giderek büyüdüğünü açıklamaya çalışmıştı ama Marsh alay ederek bunu solcu saçmalık olarak nitelendirmiş ve parasını çöpe attığını söylemişti.

Noah ayrıntıları kendine saklayarak, “Biraz ilerleme kaydettim,” dedi. Huysuz bir tarafı en yeni kazanç raporunu Marsh’ın boğazına sokmak istiyordu. Ya da annesinin evi için *hepsi ödenmiştir* yazan makbuzu. Ya da Zoe’nin okul ücretindeki sıfır bakiyeyi. Kız kardeşi gelecek baharda bir kuruş borcu olmadan doktora derecesini kazanacaktı.

Bu Noah için yeterliydi. Onlarinkine sahip olduğu sürece Marsh’ın onayına ihtiyacı yoktu.

Bir de Alexis’inki.

Cam kapıdan, Alexis ve annesinin tezgâhın üzerindeki bir albüme bakarak gülüştüklerini gördü. Muhtemelen Noah’nın çocukluk fotoğraflarıydı. Babası ölmeden öncesinden kalan. Ondan sonra çekilmiş çok fazla fotoğrafı yoktu.

Birasını bitirdi. “İçeride yardıma ihtiyaçları var mı diye bakacağım.”

Metal çerçeveye çarpan kapının sesini duyunca kadınlar dönüp ona baktılar. Zoe ve annesinin yüzünde birbirine benzeyen şok ifadeleri vardı.

“Bize böbrek nakli meselesinden bahsetti,” dedi annesi.

Zoe, on beş dakika sonra yemek masasında, “Peki bu iş nasıl oluyor?” diye sordu. Yarım bir mantarı yuttu. “Nakil yani.”

Noah’nın sağında oturan Alexis şarabım yudumladı. “Hâlâ öğreniyorum ama uyumlu olup olmadığımdan emin olmak için iki tur testten geçmem gerekecek gibi görünüyor. Ve eğer uyumluysam, ameliyat planlanmadan önce bir sürü başka testten daha geçmem gerekecek.”

“Bunlar ne kadar sürüyor?” diye sordu Noah’nın annesi.

“Normalde altı ay kadar ama o kadar vaktimiz yok. Elliott’ın büyük ihtimalle Noel’e kadar nakle ihtiyacı var.”

“Aman Tanrım,” dedi annesi. “O kadar çabuk mu?”

“Diğer iki donöründe sorun çıkmış.”

“Yani eğer uyumlu değilsen...” diyen Zoe, cümlesinin bitmemiş kısmının elindeki çatal gibi sallanmasına izin verdi.

Alexis cevap vermeden önce Noah’ya baktı. “Bilmiyorum.”

Bunu söyleme şekli Noah’nın yüreğini sızlattı, çünkü Alexis *aslında* biliyordu. Elliott’ın ölmesi oldukça muhtemeldi ve kahretsin, Noah genç kadının omuzlarında bu tür bir baskı olmasından nefret ediyordu. Eğer uyumlu değilse bunu kişisel bir başarısızlık olarak değerlendireceğini bilecek kadar onu tanıyordu. Elini boynuna koyarak rahatlatıcı bir şekilde sıkmak istiyordu ama Marsh onları izliyordu.

“Bu senin için bir şok olmalı,” dedi annesi. “Hem de son birkaç yılda yaşadığın onca şeyden sonra.”

Marsh anlaşılmaz bir ses çıkarınca Noah ona uyarıcı bir bakış attı. Marsh ise bir parça et keserek karşılık verdi.

“Peki ne yapacaksın?” diye sordu Zoe.

Alexis, “Emin değilim,” dedi.

Zoe homurdandı. “Sen benden çok daha iyi birisin. Ben ol-sam hepsine siktirip gitmelerini ve iç organlarımı rahat bırak-malarını söyledim.”

“Tanrı aşkına, Zoe,” diye uyardı anneleri.

“Ne?” Zoe omzunu silkti. “Sadece Alexis’in bunu düşündüğü için bile bir azize olduğunu söylüyorum. Onunla hiç tanışmama-sına rağmen böbreğini vermeye...”

“Bekle.” Marsh, Zoe’nin sözünü kesti. “Babanla hiç tanışma-dın mı?”

“Marsh,” dedi Noah’nın annesi alçak ve kesin bir sesle.

Yerinde dikleşirken kasılan Alexis, “Sorun yok,” dedi. “Bu utandığım bir şey değil. İşin gerçeği, hayır, babamla hiç tanışma-dım. Hâlâ pek bir şey bilmiyorum. Nasıl tanıştıklarını. Ne zaman tanıştıklarını. Neden terk edip gittiğini.” Son kısımda güçlkle yutkunmuştu. “Ama görünüşe göre hayatımın büyük çoğunlu-ğunda sadece iki saat uzaklıkta yaşıyormuş.”

“Neresiymiş orası?” diye sordu Marsh.

“Huntsville.”

Marsh tek kaşını kaldırdı. “Ordu için mi çalışıyor?”

Alexis başını iki yana sallayıp cevaplamaya başlıyordu ki Noah araya girdi. Marsh’in nereye varmaya çalıştığını biliyordu ve buna izin vermeyecekti. “O bir mühendis,” dedi Noah.

“NASA için mi?” diye sordu Marsh gelişigüzel bir şekilde. Fazla gelişigüzel.

“Hayır,” dedi Alexis. “Bir teknoloji şirketinde.”

Marsh sandalyesinde arkasına yaslanarak birasına uzandı. “Orada bulunan teknoloji şirketlerinin çoğu savunma sanayisi için çalışır.”

Masaya ağır bir sessizlik çöktü. Alexis, Noah’ya bakıyordu. Noah Marsh’a bakarken, o da Noah’ya bakıyordu. Zoe mantarlarına bakıyordu.

Annesi oturduğu yerde dikleşti. “Biraz daha kabak isteyen var mı?”

Bir saatten daha kısa bir süre sonra, aceleci bir “İyi ki Doğdun” yorumu ve daha aceleci vedalaşmaların ardından Alexis arabaya bindiğinde meydan okuyan bir bakışla Noah’ya baktı. “Eee, Marsh’la aranızda ne olup bitiyor?”

Noah geri geri gitmeden önce dikiz aynasını ayarladı. “Annem sana aptal fotoğraflarıyla işkence mi etti?”

“Hayır. Seni yedi yaşındayken Batman kostümü içinde görmek hoşuma gitti, bir de ortaokuldaki o talihsiz şeftali tüyü dönemi hakkında sana sonsuza kadar takılacağım. Ama sorumdan kaçmayı bırak.”

Noah sağa dönerek sokaktan çıktı. “Bana güvenmiyor.”

“Biliyordum,” diye patladı Alexis. “Çünkü Elliott bir savunma şirketi için çalışıyor. Marsh senin bir şeyler yapacağını düşünüyor.”

“Evet.”

“Ama sen artık öyle biri değilsin.”

“Biliyorum.” Noah bir kere daha sağa döndü.

“Uzun zamandır öyle biri değilsin.”

Noah ona yan gözle baktı. “Benim adıma öfkelenmeni takdir ediyorum ama Marsh’ın gözünde ben her zaman öyle biri olacağım.”

Öyle biri, elbette, dâhi seviyesinde bir IQ'ya ve babasının ölümü yüzünden yanlış yönlendirilmiş bir intikam duygusuna sahip öfkeli bir gençti. Kendi liginin çok dışında bir şeye sızmak için pervasız ve başarıya ulaşmayan bir girişim yüzünden FBI'ın gözaltına aldığı asi bir çocuktü. Kahveci çocuğun *hacktivist* versiyonunun üzerine hiçbir zaman çıkamayan, FBI için danışmanlık yapmayı ve büyük adamlara karşı ifade vermeyi hemen kabul eden, ancak Marsh'ın gözünde babasının fedakârlığını asla ama asla karşılayamayacak olan bir çocuktü.

Alexis çenesini yana doğru uzattı. "Sana neden bu kadar sert davrandığını anlamıyorum. Kendini yüzlerce kez kanıtlamadın mı?"

Noah otoyola çıktı. "Bu karışık bir durum."

Alexis, doğruluğu alaycı bir soğukkanlılıkla değiştirdi. "Var olduğunu bile bilmediğim bir kız kardeş, uzun süredir kayıp olan babamın bir böbreğe ihtiyacı olduğunu söylemek için çıkageldi. Karışık durumların üstesinden gelebilirim."

Noah bir elini direksiyondan çekip ensesine masaj yaptı. "Babama bizimle ilgileneceğine söz vermişti ve Zoe'yle ben gençken ve annem çok zor zamanlar geçirirken bu mantıklıydı. Ama şimdi sanki ona ihtiyacımız olmadığı için kızgın gibi." Nefes verdi. "Bazen artık o çocuk *olmadığım* için sinirlendiğini düşünüyorum, anlıyor musun? Eğer kıçımın tekmelenmesine ihtiyacım yoksa dünyanın onun için bir anlamı yok."

"Babanın, hayatınızın geri kalanı boyunca Marsh'ın duygusal kum torbası olmanızı isteyeceğinden şüpheliyim."

Bu kesin, isabetli ve klasik bir şekilde Alexis'e ait düşünce, genç adamın göğsüne atılan beklenmedik bir yumruk gibiydi. Direksiyonu tutan ellerini, eklemlerini beyazlatacak bir güçle sıktı. "Ben daha çok annem için endişeleniyorum."

Yanındaki Alexis kaskatı kesildi. “Ona kötü mü davranıyor?”

“Hayır,” dedi hızla. “Güven bana. Buna göz yummazdım. Sadece annemin hiçbir zaman gerçekten hayatına devam edememe sebebinin Marsh olduğunu hissediyorum.”

Alexis koltuğunda rahatladı. “Arkadaştan öte mi olduklarını düşünüyorsun?”

“Birbirlerinin neyi olursa olsunlar, bunun sağlıklı olmadığını düşünüyorum.”

“İnsanların ilişkilerini dışarıdan yargılamak zordur.”

Sözleri Noah’yı hem azarlamayı hem de utandırmayı başardı, çünkü o bunu herkesten daha iyi biliyordu. Aylardır Alexis’le olan ilişkisi hakkında dışarıdan gelen yargılamalarla mücadele ediyordu.

Çantasından gelen hafif zil sesi genç adamı cevap vermek zorunda kalmaktan kurtardı. Alexis telefonunu bulana kadar çantayı karıştırdı. Bildirime gerekenden uzun bir süre boyunca baktı.

“Kimmiş?”

“Candi.”

“Ceptelefonu numaranı nereden biliyor?”

Alexis parmak uçlarını şakağına bastırdı. “Onun gerçekte kim olduğunu bilmeden önce ben vermiştim”

“Ne istiyormuş?”

“Yarın akşam Huntsville’e geri dönmek zorundaymış. Onunla otelde buluşmak isteyip istemeyeceğimi bilmek istiyor.”

“Yarın mı?” Soru Noah’nın niyetlendiğinden daha savunmacı çıkmıştı.

Alexis’in cevabı, o sinir bozucu omuz silkmelerden biriydi. “Nasıl hayır diyebileceğimi bilmiyorum.”

“Kolay,” diyen Noah direksiyondaki tutuşunu gevşetti çünkü bir eklemine patlatmak üzereydi. “Sadece hayır de.”

“Kız çaresiz durumda, Noah. Bunu önleyebileceğimi bile bile nasıl öylece kenara çekilip onu babasının ölümünü izlemeye zorlayabilirim?”

Noah elini saçından geçirdi.

Alexis ona baktı. “Sorun ne?”

“Başkalarını kendinden daha fazla önemsemenden bıktım.”

“Burada bir ölüm kalım meselesinden bahsediyoruz.”

“Kesinlikle. Ve sen de hayatı tehlikede olan tek kişinin o olmadığını unutuyorsun.”

“Bu nakil ameliyatları güvenli. Her yıl binlercesini yapıyorlar.”

Noah tartışmak istiyordu ama kendini durdurdu. Genç kadının kendine halihazırda uyguladığı baskıdan daha fazlasına ihtiyacı yoktu.

Bunun yerine, elini direksiyondan çekerek genç kadının kucağında duran elinin üzerine koydu. “Nasıl yardım edebilirim?”

Alexis’in rahatlaması arabanın içinde yaşayan, nefes alan bir şey gibiydi. “Benimle gelir misin?”

“Elbette.”

Alexis cevap vermedi. Boştaki eliyle en sevdikleri radyo kanalını açtı ve yolun geri kalanında bu şekilde gittiler.

Konuşma işini müzik yapıyor, Noah’nın söyleyemediklerini söylüyordu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Alexis'in evine girdiklerinde Beefcake ortalıkta görünmüyordu. Noah genç kadının kalan yemekleri mutfığa taşımasına yardım etti.

Tezgâhın üzerindeki kırmızı tasma Noah'nın dikkatini çekince onu eline aldı. "Bu ne?"

"Kedi gezdirme kayışı. Beefcake için."

"*Kedi gezdirme kayışı mı?*"

"Veteriner daha çok egzersize ihtiyacı olduğunu söyledi ama artık onu dışarı salmamam gerektiğini düşünüyorum. Bu yüzden onu yürüyüşe çıkarmak için bu tasma gibi şeyi aldım."

"*Beefcake'i yürüyüşe mi çıkaracaksın?*"

"Bundan hoşlanacağını düşünüyorum."

Bunu, çocukların Noel arifesinde çatıdaki ren geyiklerini duyduklarına yemin etmeleri gibi bir masumiyetle söylemişti. Alexis'in konu Beefcake olunca aşırı saf bir yanı oluyordu. O kedinin geçen yıl, Noah'nın ayaklarının dibine bıraktığı ölü şeylerin sayısını bir bilseydi...

Ancak bilmiyordu. Çünkü Noah o öğrenmeden önce kanıtlardan kurtulmuştu. "Bunu ona takmayı denedin mi?"

“Henüz değil. Önce nasıl olacağını çözmem gerekiyor. Yardım etmek ister misin?”

Noah kayışa şüpheli bir şekilde baktı. Mekanizmanın nasıl çalıştığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama eğer Beefcake söz konusuysa sonunun yüzde yüz kötü biteceğini kesinlikle biliyordu.

Alexis kediye şarkı söyler gibi seslendi. “Gel pisi, pisi, pisi.”

Arkasındaki koridordan gelen miyavlama sesi Noah’nın ciğerlerindeki havanın sıkışmasına neden oldu. Yutkunarak arkasına döndü. Beefcake birkaç adım ötede duruyordu. “İşte burada,” dedi kulak tırmalayıcı bir sesle.

Lexa yanından geçti. Onu kucağına alıp mutfığa geri dönerken Beefcake kısıp gözlerle Noah’ya bakıyordu.

“Ben onu tutarken sen kayış taksan nasıl olur?” diye sordu.

Bu Noah’nın şimdiye kadar duyduğu en kötü fikirdi, ama Lexa’yı hayal kırıklığına uğratmayacaktı. Kayış genç kadının masanın üzerinde bıraktığı yerden alarak yavaşça ona ve hayvana yaklaştı.

Beefcake’in göğsünden hafif bir hırıltı sesi geldi. Bugüne dek çıkardığı mırlamaya en yakın sestti.

“Sanırım bacak kısmını yapmadan önce kayış etrafına sarmamız ve karnından geçirmemiz gerekiyor,” diyen Alexis kediyi kollarında döndürüp duruyordu.

Noah yutkunarak kayış uzattı. Beefcake’in gözleriyle karşılaştığında içlerinde kendi cinayetinin parladığını gördü. Dikkatli bir şekilde kayış hayvanın sırtından geçirdi.

Hiçbir şey olmadı.

Alexis, Noah’nın alt tarafa ulaşabilmesi için Beefcake’i daha yükseğe kaldırdı. Kedi mırlamayı kestiğinde Noah donakaldı. Herkes bir kedinin karnının tehlikeli bölge olduğunu bilirdi. Özellikle de bu kedinin. Noah onu karnından sevmeye çalışma hatasını tam olarak bir kere yapmıştı.

Alexis, “O iyi,” dedi. “Kapatabilir misin?”

Noah, Beefcake’in altına uzanıp kayışın iki ucunu bulurken içgüdüsel olarak irkildi. Yeniden nefesini tutarak ihtiyatlı bir şekilde sessiz ama sert bir çekişle iki ucu birleştirdi.

Beefcake neredeyse hiç hareket etmedi.

“Ayyyyy, baksana. Hoşuna gitti.” Alexis, Beefcake’in kulaklarını kaşırken ona sevimli sesler çıkardı. “Sen gerçekten çok iyi bir çocuksun.”

Gerçekten iyi bir çocuk kelimeleri daha önce asla, ama asla Beefcake için söylenmemiştir.

“Şimdi ne var?” diye sordu Noah.

“Sanırım şimdi diğer kısmı iki bacağın etrafından geçireceğiz.”

Noah tekniği kafasında canlandığında planların tasarım aşamasından itibaren hatalı olduğuna karar verdi. Çünkü Beefcake’in bacaklarını o şeyin deliklerine isteyerek sokmasının imkânı yoktu.

Beefcake sanki Noah’nın aklını okumuş gibi pençelerini çıkardı.

Gerisi ağır çekimde gerçekleşti.

Kedi, kuduz bir rakun gibi ses çıkararak tamamen Kaplan ve Ejderha’ya bağladı. Arka bacaklarını kaldırdı, Noah’nın göğsünün tam ortasına yerleştirdi ve tırnaklarını geçirdi. Noah daha delindiğinin bile farkına varamadan, Beefcake kendini iterek Lexa’nın kollarından kaçtı.

Noah göğsünü tutup geriye doğru düşerken Alexis bağırdı. “Beefcake, hayır!”

Tanrı aşkına, Noah delik deşik olmuştu. Elini kalbinin üzerine koyarak duvara doğru çöktü. Ya da kalbinden geriye ne kaldıysa. Elini çekmeye korkuyordu çünkü kanla kaplı olduğunu görmesi muhtemeldi.

---

* Orijinali *Crouching Tiger, Hidden Dragon* olan 2000 yapımı bir *Uzak Doğu dövüş sporları* filmi. (ç.n.)

Ona doğru koşan Alexis, "Aman Tanrım, canını yaktı mı?" diye sordu.

"Ben iyiyim." Noah'nın sesi yaraları çağırabilecek kadar yüksekti.

"Elini çek," dedi Alexis. Ardından sözünü dinlememesi ihtimaline karşı elini tutup göğsünden çekti.

"Ah hayır," dedi nefesi kesilerek. "Kanaman var."

Noah aşağıya bakmaya korktuğu için gözlerini kıstı ve yavaşça çenesini eğdi.

İki kırmızı leke, beyaz tişörtünü ıslatmıştı.

"Ona bakmamız lazım. Kedi tırmıkları enfeksiyon kapabilir."

"O kadar kötü değil."

Alexis başıyla koridoru işaret etti. "Banyoya geç. Hemen orada olacağım. Temizlememiz lazım."

"Lexa..."

Genç kadın, tartışmayı sonlandıran bir bakışla kapıyı işaret edince Noah ağır adımlarla banyoya gitti, ışığı açtı ve kapıyı yarıya kadar kapattı. Sonra ensesinden tişörtünün yakasını tutup çekerek başının üzerinden çıkardı. Koyu renk kılların altında göğüs kaslarının arasındaki beş santim uzunluğunda iki çizikten kan sızıyordu.

Noah koridorda Alexis'in ayak seslerini duydu ve aniden kapı ardına kadar açıldı. "Lavabonun altında birkaç bez var... ah."

Alexis durdu.

Baktı.

Gözlerini kırptırdı.

Ve hızla gözlerini kaçırdı.

Yanaklarında pembe halkalar oluştu. "Üzgünüm. Ben... kapıyı çalmalıydım."

“Sorun değil.” Noah ona yer açmak için geri çekilip Alexis’in lavabonun altındaki dolabı açmasını izlerken kendi yüzü de ısınmıştı. Genç kadın bir bez ve bir sepet dolusu ilk yardım malzemesi çıkardı. Arkasına döndü, Noah’ya baktı ve yeniden gözlerini kaçırdı.

Noah gözlerini kırpıştırdıktan sonra başını eğip çıplak göğsüne baktı.

Onu sziyor muydu yoksa? Hayır. Bu çok saçmaydı. Çocuklar kafasına lanet olası çok fazla tohum ekmişlerdi. Bu sadece bir temenniydi. Ancak Lexa yle açık, öyle ateşli bakmıştı ki neredeyse göğüs kılları alev alacaktı.

Sonra arkasını dönerek bezi sıcak suyla ıslattı ve Noah’nın gözleri dışında her yere bakarak kumaşı ilk tırmığın üzerine bastırdı. Noah içgüdüsel olarak derin bir nefes alınca bezi geri çekti. “zgnm. Acıdı mı?”

Noah boğazını temizledi. “Sorun değil.”

“Belki de acile gitmeliyiz.”

“Kedi tırmığı için mi?”

“Kedi tırmıkları kötü olabilir.”

“Bunlar değil.”

“Oldukça derin.”

“Lexa, ben iyiyim.”

Alexis temizlemeye geri döndü. Kumaşın her dokunuşu Noah’nın daha önce hiç yaşamadığı ürpertici bir işkenceydi. Ama sonra bezi bırakan genç kadın parmaklarına antibiyotik krem sürdü ve işkence yeniden başladı.

Çünkü bu sefer doğrudan ona dokunuyordu. Sıcak parmak uçları genç adamın sıcak tenine değiyordu.

Alexis başını kaldırdı. “Acıyor mu?”

Noah başını iki yana salladı. Konuşabildiğine şaşırarak, “Sorun yok,” dedi.

Ancak sorun vardı. Çok hızlı nefes alıp veriyordu. Acıdan değildi, en azından çiziklerin acısından değildi. Alexis’in dokunuşu, çıplak tenini dağlayan bir demir gibiydi.

Genç kadının yaşadığı her şey göz önüne alındığında, Tanrı tüm zamanların en uygunsuz tepkisini verdiği için Noah’yı cezalandıracaktı ancak düşündüğü ilk şey, Alexis’in ellerini vücudunun diğer yerlerinde hissetmenin ne kadar muhteşem olacağıydı. O anda kasıkları hazır ola geçmek için mükemmel bir zaman olduğu yönünde yanlış bir fikre kapıldı. *Siktir.*

Noah genç kadından uzaklaştı. “Bu kadarı yeterli.”

Alexis ona bakarak gözlerini kırptırırken yanakları daha da pembeleşti. “Üzgünüm. Ben... ben sana yeni bir tişört getireyim.”

Alexis üst kattaki yatak odasına kaçarak yatağın ucuna çöker gibi oturdu. Ellerini gözlerine bastırdı. Hayır. İşe yaramıyordu. Onu hâlâ görebiliyordu.

Üstsüz.

Yani belden yukarısı çıplak.

Yani geniş, V şeklindeki omuzlara doğru yükselen, solmuş kotla örtülmüş ince kalçalar, şişkin kol kasları ve aradaki vadide toplanan koyu renk bir kıl tabakasının altında saklambaç oynayan güçlü göğüs kasları. Düz bir çizgi şeklinde sıkı karın kaslarından aşağıya... oraya inen o kıl hattı.

Hayır. Orası hakkında düşünemezdi.

Kahretsin, Noah’nın çizgi roman tişörtlerinin altında böyle göründüğünü nasıl olurdu da bilmezdi? Ve çifte kahretsin, az önce en yakın arkadaşını gözleriyle yemişti ve o da bunu biliyordu.

“Lexa.”

Ayağa fırlayarak Noah'nın sesine doğru döndü. Sanki geçmeye korkuyormuş gibi kapı eşiğinde duruyordu. Tek lambadan gelen ışık ve gölge oyununda yüzü köşeli ve keskin görünüyordu.

Alexis, "Sırtında bir dövme var," diye ağzından kaçırdı.

"Evet. Sen... Sen bilmiyor muydun?"

"Hayır."

Noah odanın içine doğru temkinli bir adım attı. "Babamın ölüm tarihi."

Alexis'in gözleri genç adamın geniş omuzlarına kaydı. Sonra köprücük kemiğinin sert çıkıntısına doğru daha aşağıya ve oradan da koyu renk kıllarla kaplı belirgin göğüs kaslarına ve sıkı...

"Lexa..." Sesi gergindi. Belki biraz utangaç bile olabilirdi.

Lanet olsun. Yine yakalanmıştı.

Alexis hızla dolabına giderek açtı ve askıdan bir *sweatshirt* çıkardı. Noah'nındı. Geçen kış üzerine spagetti sosu döktüğünde giymesi için vermişti. Alexis hiç geri vermemiş, o da geri istememişti.

Genç adam *sweatshirt*'ü elinden aldı. "Teşekkürler."

Omzunu silkti. "Senin zaten."

Alexis yatağın diğer tarafına, daha güvenli bir mesafeye geçmek için Noah'nın yanından geçti. O, *sweatshirt*'ü kafasından geçirirken yere baktı.

Noah, "Artık müsaitim," diyerek havayı cızırdatan ve ateş gibi çıtırdayan cinsel gerilimi şakaya vurmaya çalıştı.

Alexis kıstığı gözlerle yukarı baktı. "Canın... acıyor mu?"

"Hayır."

"Beefcake için üzgünüm. O sadece..."

"Ben iyiyim, Lexa." Ağzının kenarı genç kadının kalbini hızla çarptıracak şekilde yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ama onun kayıştan hoşlandığını sanmıyorum."

Alexis gergin bir şekilde güldü, sonra bunun kulağa ne kadar yapay geldiğini fark ederek utandı. “Doğru. Belki de onu kullanmam.”

Noah’yla göz göze gelince hızla gözlerini kaçırdı ama bakışları onun yerine yatağa yöneldi. Aniden bu da fazla samimi görününce yeniden genç adama baktı. Lanet olsun, yanakları sanki az önce fırından taze kek çıkarmış gibi yanıyordu.

Bu çok saçmaydı. İlk aşkını yaşayan bir ergen gibi davranıyordu. “Kalıyor musun?” dedi birdenbire.

Noah’nın yüzünde boş bir ifade belirdi. “Ben... Kalmamı istiyor musun?”

“Ben... ben sadece sormak istedim. Demek istediğim, geç oldu, bu yüzden eğer eve gitmeye karar verirsen seni suçlamam ama istiyorsan kalabilirsin. Ben sadece...”

Genç adam ona doğru yürürken Alexis’in sözleri karmakarışık bir cümleye dönüştü. Birkaç santim ötesinde durduğundaysa nefesi kesildi.

“Alexis.” Sesi yine gergindi.

Alexis yutkundu. “Ne?”

“Bu gece yine kalmamı istiyor musun?”

Alexis her şeyi aynı anda fark etti; sesinin alçak tonunu, temiz, erkeksi kokusunu, kaslı önkollarım, baskın boyutlarını. Ve sıcaklığını. Sanki kendi güneş enerjisini ürettiyormuş gibi etrafına dalgalar halinde yayılıyordu.

Evet. Kalmanı istiyorum. Kelimeler oradaydı, ama onları dışarı çıkaramadı. Alexis’te bir sorun vardı. Kendi teninin içinde rahat edemiyordu, düşünceleri karmakarışıktı, duygularından emin değildi.

Aralarına bir adımlık mesafe koydu. “Ben iyiyim,” diye fısıldadı. “Gidebilirsin.”

Alexis'in evinden kendi evine giden yol hiç bu kadar uzun gelmemişti ve Noah arkasında derisinin bir parçasından daha fazlasını bıraktığından oldukça emindi. Belli ki bıraktığı şey sağduyusuydu. Çünkü yirmi dakikalık yol boyunca geri dönüp yatak odasına girmemek, onu kollarının arasına çekip kendisine yeniden dokunması için yalvarmamak bir irade testi olmuştu.

Bu yeterince acınasıydı. Ama daha da kötüsü onu durduran tek şeyin, her şeyi hayal ettiğine dair bir parça belirsizlik olmasıydı.

Noah garaj yoluna girdi, hareket sensörlü ışıklar çimleri ve garajı sarı bir ışıkla aydınlatırken gözlerini kısıtı. Motoru kapattı, ellerini yüzünden geçirdi ve başını koltuğa bırakırken sesli bir şekilde inledi.

Hayır, bunu hayal etmemişti. Yeterince –çok değil ama yeterince– kadının önünde çıplak kalmıştı, bu yüzden Alexis'in yüzündeki ifadeyi tanımıştı. *Arzu*. Ve bununla ilgili olarak ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Ona eve gitmesini söylediği için bir yanı minnettardı. Peki diğer yanı? Başını iki yana salladı. Diğer yanının soğuk bir duşa ihtiyacı vardı.

Ön kapısının kilidini açarak içerideki tuş takımına alarm şifresini girdi ve anahtarlarını annesinin ısrarlarıyla satın aldığı giriş masasının üstüne bıraktı. Marsh, elbette, alay etmiş ve bir erkeğin kahrolası evini kendisinin dekore etmesi gerektiğini söylemişti.

Noah merdivenleri es geçti çünkü yatmaya çalışmanın bile anlamı yoktu. Bu yüzden buzdolabından bir bira alarak kanepesine çökmek için oturma odasına gitti. Vazgeçip tamamen kapatmadan önce on dakika boyunca televizyonda kanallar arasında gezindi. Elbette ona mesaj atabilirdi. Sıklıkla birbirlerine iyi geceler dilerlerdi ama on farklı mesaj yazıp sildikten sonra pes ederek telefonunu sehpanın üzerine attı. Telefon, plastik bir poşetin yanına düştü.

Kitap.

Harika. Lanet şeyden çoktan kurtulmuş olmalıydı.

Noah kitabı ters çevirdi. O aptal şeyi okumayacaktı. Ona zaten bilmediği neyi öğretecekti ki? Marsh'ın sesi zihninin bir köşesindeki alaycı bir fısıltıydı. *Ne tür bir adam, ona âşık olduğunu kadınına nasıl söyleyeceğini öğrenmek için bir aşk kitabı okur?*

Noah poşete ters ters bakmaya devam ederken ılık birasının son yudumunu da içti.

Peki. Zaten uyuyamayacaktı. Kitabı alarak açtı ve okumaya başladı.

AJ Sutherland'in ilk hatası, polislerin radar cihazlarıyla karanlık girintilerde saklanmaktan başka yapacak daha iyi bir şeylerinin olmadığı Michigan'daki Bay Springs gibi köhne bir kasabada hız sınırının üç kilometre üzerine çıkmaktı.

İkinci hatasıysa, gençliğinde yazlarını geçirdiği kuzeydeki tatil kasabasından ayrıldığından beri geçen on sekiz yılda herhangi bir şeyin değiştiğini düşünmesiydi.

Elini hapishane hüccresinin metal parmaklıklarına vurdu. "Beni burada sonsuza kadar tutamayacağınızı biliyorsunuz, değil mi?"

Onu kenara çekip tutuklayan memur, can sıkıntısı ve açık bir düşmanlık karışımı bir ifadeyle bakıyordu. "Sessiz kalma hakkına sahipsin. Bunu kullanmak isteyebilirsin."

AJ bir, "Ah" sesi çıkararak ellerini saçlarından geçirdi. "Bakın, Bay Alvarez..."

"Bay mı?"

"Şef Alvarez. Benden hoşlanmıyor olduğunuzu ve eskiden de hoşlanmadığınızı biliyorum ama beni sırf bu yüzden hapse atmazsınız."

“Evlat, seni senden hoşlanmadığım için tutuklamadım. Hakkında tamamlanmamış bir tutuklama kararı olduğu için tutukladım.”

“Boktan bir saçmalık. Ne için?”

“Ağzından çıkanlara dikkat et. Dünyanın geri kalanı için büyük, kötü bir NFL oyuncusu olabilirsin ama buralarda sadece sorumluluklarından kaçan, kendini beğenmiş bir serserisin.”

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Baba, dur.” Konuşmalarını bölen kadın sesi doğrudan AJ’in hafıza bankasından gelmişti ve bunu duymaktan korkmadığını söyleseydi yalan olurdu. Çünkü dünyada ondan, Şef Sandoval Alvarez’den daha fazla nefret eden biri varsa o da şefin kızı Missy’ydi.

Genç kadın koridorda yürüdü. Üzerinde uzun, koyu renkli bir trençkot ve elinde bir evrak çantasıyla babasının yanında durdu.

AJ, “Missy?” dedi boğuk bir sesle.

Kadın içini çekti. “Uzun zamandır hiç kimse bana böyle seslenmedi.”

“Üzgünüm. Melissa, o zaman?”

Tek bir kaşını yukarı kaldırdı. “Bunca yıldan sonra seni geri getiren ne?”

“Vermem gereken bazı kararlar var. Burası bunu yapmak için iyi bir yer gibi göründü.”

Kadının ifadesi değişmeden ve etkilenmeden kaldı. “Bunu duydum. Emekli olmayı düşünüyorsun.”

“Bir oyun kurucu için otuz altı yaş, fazla yaşlı demektir.”

Missy babasına baktı. “Bırak onu.”

“Bunu yapamam, tatlım. Tutuklu.”

“Hangi suçlamayla?” diye bağırdı AJ.

"On sekiz yıllık ödenmemiş çocuk nafakası."

AJ gülmek için başını arkaya attı ama Missy'nin yüzündeki ifadeyi görünce bu gülüş dudaklarında son buldu. Görüşü bulanıklaşırken gözlerini hızla kırptırdı. "N-neden bahsediyor?"

Missy yere bakarak parmağıyla burun kemiğini sıktı.

"Missy, baban ne halattan bahsediyor?"

Genç kadın yukarı baktı. "Bir kızın var."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Ertesi sabah Mack'in binasının arkasındaki otoparka girdiğinde Noah yirmi dakikadan fazla gecikmişti ve kavgaya çıkarmaya hazır-
tı. Çünkü bok gibi uyumuştı ve o kitap da neydi öyle? Ne
çeşit bir aşk kitabı, çocuğunu terk eden bir adamla ilgili olurdu?
İlk içgüdüsünü dinlemeli ve kitaptan kurtulmalıydı.

Hışımla arka kapıdan içeri girdiği sırada yüksek sesli bir alkış
ve bir adamın emredici sesini duydu. "O kalça kaslarını çalıştı-
rın, çocuklar. Sıkın o yanakları."

Ah, hayır. Mümkün değildi. Bugün kesinlikle bunun için
enerjisi yoktu. Noah topuklarının üzerinde dönerek tam oradan
defolup gitmek üzereydi ki Mack'in sesini duydu.

"Ne cehennemde kaldın? Sensiz başlamak zorunda kaldık."

Noah boğazından hayal kırıklığıyla dolu bir hırıltı çıkararak
arkasına döndü. Mack, bar alanına giden uzun koridorun so-
nunda duruyordu. Uzun bir eşofman altı ve barının logosunu
taşıyan bir tişört giymişti. Kaşları çatıktı.

"Lanet olsun," dedi Mack geri çekilerek. "Bok gibi kokuyor-
sun. Sana ne oldu?"

“Siktir git. Buradayım, değil mi? Hem neden bunu bize cumartesi bu kadar erken saatte yaptırıyorsun?”

“Çünkü Rus’un bu akşam maçı var.” Mack dönerek takip etmesi için Noah’ya başını salladı. “Hadi. Daha ısınıyoruz, yani gerçekten bir şey kaçırmadın.”

Harika.

Barın ana kısmına doğru yürürken tekno bir şarkının nabız gibi atan ritmi onu karşıladı. Noah ve Mack içeri girince Sonia ve çocuklar dönüp hep birlikte baktılar. Bu gece saat on olduğunda sarhoş pisliklerin kusmak için sokağa çıkmadan önce birbirlerinin hatlarını çizerek dans etmeye çalışacakları ahşap dans pistinde iki dağınık sıra oluşturmuşlardı.

Önlerinde, bol bir eşofman altı ve üzerinde *Müzik Şehri Dans Fabrikası* yazan siyah bir atlet giymiş bir adam duruyordu. Her iki kolu da bileklerine kadar dövmelemlerle kaplıydı.

“Bu, koreografımız Clive,” diye açıkladı Mack. “Midtown’da bir dans stüdyosu var.”

Noah adamın elini sıkarak geç kaldığı için özür diledi ve bilekrek dans pistinin en arka kısmına doğru yürüdü.

Clive ellerini çırttı. “Hazır mıyız o zaman? Şu omuzları çalıştırmaya geri dönelim. Kaslarımızı incitmek istemeyiz.”

Noah istiyordu. Çaresiz bir şekilde kasını incitmek istiyordu. Bundan kurtulmak için kahrolası kolunu bile kırardı.

Clive bir çeşit kalça kıvrırma hareketi yaptığımda Noah vücudunun bu şekilde hareket etmeyeceğini denemeden bile biliyordu. Ne kadar pratik yaparsa yapsın. Tanrı aşkına. Bu aşağılayıcı olmanın da ötesindeydi. Bu acımasız ve alışılmadık bir ceza olacaktı. Bunu Alexis’in önünde yapmasının kesinlikle imkânı yoktu.

Ancak arkadaki yerinden gülünç görünecek tek kişinin kendisi olmayacağını görebiliyordu. Colton, Malcolm ve Gavin şa-

şırtıcı şekilde iyi dansçılardı ama geri kalan herkes insanların tatillerde köpeklerini korkutmak için aldığı şarkı söyleyen, kurmalı hayvanlara benziyordu. Hepsi de kaskatı ve robot gibiydi. Bu bir felaket olacaktı.

“Noah, işte böyle.” Rus, fazla kısa bir şort ve ribanalı beyaz bir atletle önünde döndü. Her açıklığından siyah kollar fışkırıyordu ve şişkin kasları ona insan kostümü giymiş bir ayı görünümünü veriyordu. Ellerini kalçalarına koyarak soldan sağa, sonra da arkadan öne doğru sallandı.

Aletin hemen altını işaret ederek, “İşte buradan,” diye açıkladı. Sonra da kalçalarını pompalamaya başladı. Tanrı aşkına, Noah asla bunu görmemiş gibi yapamayacaktı.

Mack’e baktı. “Bunun yerine beni vursan da olur, biliyorsun.”

Rus, Noah’nın kalçalarını yakalayıp çekiştirdi. “İşte böyle.”

“Anladım,” diye çıkışarak Rus’un ellerini ittirdi. “Kalçalarımı uygun zamanda öne itme konusunda gayet yetenekliyim.”

Sadece bunu uzun zamandır yapmamıştı.

Çok uzun zamandır. Tam olarak on sekiz aydan biraz daha fazla.

“Kötü bir ruh halindesin,” dedi Rus. “Kötü mü uyudun?”

Evet. Berbat. Bütün gece Lexa’nın ameliyat masasında yatdığı ve göğsünü okşadığı peş peşe rüyalarla işkence çekmişti. Kalçalarını öne itmek duruma yardımcı olmuyordu.

Sonraki saat boyunca Clive onlara Noah’nın nefes nefese ve ter içinde kalmasına neden olan bir dans çalışması yaptırdı. İşleri bittiğinde, sanki bir saat boyunca yokuş yukarı bisiklet sürmüş gibi hissediyordu. Ama tam Noah dışarıya, Broadway trafiğine doğru kaçmak üzereyken Clive durarak müziği kapattı.

“Harika iş çıkardınız,” dedi. “İkinci yarını gelecek hafta sonu öğreneceğiz.”

İkinci yarı mı? İnleyen Noah koluyla kaşlarının üzerini sildi. Önünde, Sonia ellerini dizlerinin üzerine koyarken Mack nefesini düzene sokmak için masaya yaslanmıştı. Gavin, Del ve Malcolm yere çökmüşlerdi. Clive profesyonel atletleri bile öldürmüştü.

Colton aylak aylak yanına geldi. “Bugün bok gibi görünüyorsun. Normalde olduğundan bile daha kötü.”

“Siktir git.”

“Sorun ne? Alexis’le kavga falan mı ettiniz?”

Noah ona ortaparmağını gösterme dürtüsünü bastırarak sert adımlarla bara doğru ilerledi. Sonia ona bir şişe su attı.

“Neydi bu?” diye sordu Mack bara koşarak. “Alexis’le kavga mı ettiniz?”

Noah’nın yutkunmak için zar zor zamanı olmuştu. “Hayır...”

“Kavga neyle ilgiliydi?”

“Kavga falan etmedik. Tanrım.”

Mack, “Eh, belli ki bir şeyler olmuş,” dedi. “Geç kaldın, bok gibi görünüyorsun ve birisi en sevdiğin *Star Wars* koleksiyon parçanı kırmış gibi ortalarda dolaşıyorsun.”

Colton bara yaslandı. “Önemli bir şey olmadığına eminim, Mack. Onlar sadece arkadaş, unuttun mu?”

Noah anahtarlarını bulmak için cebini karıştırdı. “Ben gidiyorum.”

Mack tişörtünün arkasını tuttu. “Bekle. Six Strings’e kahvaltıya gidiyoruz.”

“Ben gitmiyorum.”

“Evet, gidiyorsun. Birkaç konuda fikrine ihtiyacım var ve belli ki senin de konuşman gerekiyor.”

Gavin ve Del yattıkları yerden bağırarak aile işleri için eve gitmeleri gerektiğini söylediler. Sonia köpeğini gezdirmek zo-

runda olduğunu söyledi. Diğer iki adam –Derek Wilson ve Yan Feliciano– yapacak başka işleri olduğunu söylediler. Belirli bir şey yoktu. Sadece başka işler.

Korkaklardı. Hepsi de.

Bu durum Malcolm, Rus, Mack ve Colton'ın kaşlarını kaldırarak Noah'ya bakmalarına sebep oldu.

“Gitmiyorum,” diye tekrar etti Noah. “Benim de işlerim var.” Ki bu doğrudu. Sadece işlerinin öğleden sonraya kadar yapılmasına gerek yoktu ama diğerleri bunu bilmece de olurdu.

Mack altdudağını öne doğru sarkıttı.

Siktiiiiir. “Peki. Sizinle orada buluşurum.”

Noah arabasına biner binmez telefonunu kontrol etti. Lexa'dan mesaj yoktu. Gerçi bu da tam olarak alışılmadık bir durum değildi. Elbette şimdiye kadar birbirlerine mesaj atmış olurlardı, ama Lexa bugün Liv'le kahvaltıya gideceğini söylemişti. Yine de normalde şimdiye kadar en azından günaydın demiş ya da bir tur *Kelime Delisi* oynamış olurlardı.

Noah küfrederek telefonunu yolcu koltuğuna attı. Uyandığında normalde yaptığı gibi ona mesaj atmalıydı. Çünkü mesaj atmayarak, dün geceyi belki de olmadığı bir şeye dönüştürmüştü.

Restorana otomatik pilottaymış gibi sürdü ve Mack'in arabasının yanındaki yere park etti. İçeri girip her zamanki yerlerine oturduğunda masaya en son gelen o olmuştu. Ezberleyeli uzun zaman olan bir menünün yanında onu bir fincan kahve bekliyordu. Çocuklarla burada en azından iki haftada bir buluşuyordu. Gözlerden uzak bir yerdi, bu yüzden çok fazla turist çekmiyordu. Ki bu da iyi bir şeydi çünkü çocukların çoğu tanınmış kişilerdi.

“Neden bu kadar geciktin?” diye sızlandı Mack.

Noah kahvesinin içine kahve kreması döktü. “Neden bu sabah zamanlamamı takip edip duruyorsun?”

“Çünkü öğlene kadar bir karar vermemiz gerekiyor.”

“Neyle ilgili?”

Mack telefonunun ekranına dokundu. “Yaka çiçeklerini yeniden değerlendiriyorum.”

Noah ellerini yüzünden geçirdi. Çiçekler hakkında konuştukları son seferde, Mack’in kırmızıyla beyaz arasında karar vermesi birkaç saat sürmüştü. “Daha önce seçtiğinin nesi var?”

“Çiçeklerin anlamlarının olduğunu keşfettim.”

“Of, Tanrım.” Noah elinin ayasını aniden zonklamaya başlayan şakağına bastırdı.

“Noel gülünün endişenin sembolü olabileceğini keşfettim,” dedi Mack. “Düğünümde bunu takamam.”

“İçinde Noel kelimesi geçiyor,” dedi Colton. “Aralık ayındaki bir düğün için daha mükemmel ne olabilir?”

Noah kahvesini karıştırdı. “Dev pislik anlamına gelen bir çiçek var mı? Ondan almalısın.”

Mack onu duymazdan geldi ve telefonunu çevirerek ilk seçtiği çiçeğin neredeyse aynısı olduğunu Noah’nın hatırladığı küçük, beyaz bir çiçeğin resmini gösterdi.

“Beyaz sarmaşık çiçeğini düşünüyorum,” dedi Mack. “Sadakat anlamına geliyor.”

“Mükemmel,” dedi Noah. “Bunu seç.”

“Kesinlikle bu,” diyen Malcolm gözleriyle Noah’ya sessiz bir teşekkür gönderdi.

Colton, “Kesinlikle,” diye ekledi.

“Bu çirkin,” dedi Rus.

Noah ona dirsek attı. Fotoğrafı yeniden inceleyen Mack’in kaşları çatıldı. “Sence çirkin mi?”

“Çirkin falan değil,” dedi Noah. “Rus neden bahsettiğini bilmiyor.”

Colton’ın gözlerinde saçmalamaya başlamak üzere olduğunu gösteren bir bakış belirdi. Dirseklerini masaya yaslayarak Rus’a doğru eğildi. “Senin düğününde ne çeşit çiçekler vardı?”

Yanakları aniden kızaran Rus, “Hatırlamıyorum,” diye cevap verdi.

Noah ters ters Colton’a baktığında o da, “Sana söylemiştim,” diyen bir sırıtmayla karşılık verdi.

Garson siparişlerini almak için araya girdi. Çocuklar sırayla sipariş verirken Mack telefonunda bir şeylere dalmıştı. Garson uzaklaşınca doğruca Noah’ya baktı.

“Liv mesaj attı.”

Noah’nın teninde soğuk bir ürperti dolaştı. “Ve?”

“Geceyi Alexis’in evinde geçirdiğini ve seni üstsüz gördüğünü bize ne zaman söyleyecektin?”

Ah, siktir. Sıcaklık boynundan yukarı doğru yükselerek saç çizgisine kadar bir yol açtı. Ancak utanç hızla umuda dönüştü. Çünkü eğer Liv’e bundan bahsettiyse bir anlamı olmalıydı, değil mi?

Colton homurdandı. “Bu sabah neden havanda olmadığını anladık sanırım.”

“Ne oldu?” diye sordu Mack.

Noah, “Hiçbir şey,” diyerek yutkundu.

Colton öksürür gibi, “Saçmalık,” dedi.

“Peki neden üstsüzdün?” diye sordu Mack.

Noah, “Uzun hikâye,” diye ağzında geveledi.

Malcolm sakalını sıvazladı. “Neden en baştan başlamıyorsun?”

Noah hayal kırıklığıyla nefes verip ellerini saçlarından geçirdi ve tüm hikâyeyi anlatmaya başladı. Candi’yi, böbrek naklini, Beefcake ve lanet olası pençeleri konusunu. Lexa’nın banyoya

girip öylece kalakaldığı bölüme geldiğinde göğüs uçları karınca-
lanmaya başlamıştı.

Kollarını çaprazladı. “Sorusu olan?”

Rus elini kaldırıncı Noah ona söz verdi.

“Seni kokladı mı?”

“Ne diyorsun be dostum? Hayır.”

Başka bir el havaya kalktı.

Noah içini çekti. “Evet, Malcolm?”

“Seni görünce tuhaf davrandığını söyledin. Biraz daha açık-
layıcı olabilir misin?”

“Daha ne bilmek istiyorsun?”

Mack araya girdi. “*Nerene* baktı?”

Rus suratını astı. “El kaldırmadı ama.”

Mack elini kaldırıp soruyu yeniden sordu.

“Baktığı yer, bilirsiniz...” Noah’nın sesi azaldı. Ama hepsi öne
doğru eğilince göğüs kaslarını işaret etti. “Burası.”

Elini aşağı indirip göbek deliğinin altına doğru sallarken yü-
züne yine ateş basmıştı. “Ve burası.”

Adamlar teker teker birbirleriyle göz göze geldiler ve sonra hep
birlikte masayı sallayan, yüksek sesli kahkahalara boğuldular. Noah
restoranda etrafa bakındı ve sessiz olmaları için onlara tısladı.

Mack gözlerini sildi. “Adamım, kız seni *süzmüş*. Gerçek an-
lamda *süzmüş*.”

“Kesinlikle,” dedi Colton. “Mutlu iz, kadınlar için kedi nanesi
gibidir.”

Noah şaşkınlıkla ona baktı. “Mutlu ne?”

Rus, tişörtünü kaldırdı ve karnını işaret etti. “Göbek deliğın-
den takı taklavatına kadar uzanan kıl çizgisi.”

Mack sola doğru eğilerek fısıldadı, “*Takım* taklavat.”

Rus şaşkın görünüyordu. “Hangi takım?”

Colton elini kaldırıncı Noah başını iki yana salladı. “Sıradaki.

“Ne soracağımı bile bilmiyorsun!”

“Önemli değil. Uyğunsuz olacağı kesin. Sıradaki soru.”

Rus, “Hangi takım?” diye yeniden sordu.

“Birisi şuna söylesin artık,” diye homurdandı Noah.

Malcolm eğilip Rus’un kulağına fısıldayınca adam kıkırdarak ağzını kapattı.

Yemekleri geldi ama sorular devam etmeden önce Noah’nın bir ısırık almaya zar zor vakti oldu.

“Peki bu konuda ne yapacaksın?” diye sordu Mack.

Noah kızarmış ekmeğinin köşesiyle yumurtasını dürterek anlamamış gibi yaptı. “Hangi konuda?”

“Süzme konusunda,” dedi Colton.

Noah tek omzunu kaldırdı. “Hiçbir şey.”

Colton, “Hiçbir şey yapmadan duramazsın, dostum,” dedi. “Seni süzmüş.”

Noah koltukaltları bile terlemeye başlarken homurdandı. “Siz çok fazla aşk romanı okumuşsunuz. Bu arada, bana verdiğiniz var ya? Tamamen saçmalık. Bu kitabın neyle ilgili olduğundan haberiniz var mı sizin?”

Mack sandalyesinden arkaya yaslandı. “Benim var. Nesi varmış?”

“Kızını terk eden bir adamla ilgili! Cidden benim bu heriften bir şeyler öğrenmemi mi bekliyorsunuz?”

“Gizli bebek teması, romantizm türünde çok popüler bir olay örgüsüdür,” dedi Mack.

Noah kısmen homurdanma, kısmen gülme şeklinde bir ses çıkardı. “Gizli. Bebek. Teması mı?”

Mack omzunu silkti. “Adam hiç tanımadığı bir çocuğu olduğunu öğrenir.”

“Ve insanlar bunu romantik mi buluyor?”

Mack içini çekti ve sabır dileyerek tavana baktı. “Bu daha büyük bir mesaj için kullanılan bir hikâye konusu, Noah.”

“Hangi daha büyük mesaj?”

“Affetme.”

Bu defa Noah açıkça güldü. “Saçmalık. Bazı şeyler affedilemez.”

Mack kahvesini yudumladı. “Doğru. Ama konu bu değil.”

“Evet, konu şu ki en az babası kadar piçin teki olan bir adamın hikâyesini okuyarak Alexis’le nasıl ilişki kuracağımı öğrenmemin hiçbir yolu yok.”

“Kitabı tek bir bölüme bakarak yargılayamazsın,” dedi Malcolm. “Bir şans ver.”

“Hayır.” Sesi hissettiği kadar inatçı çıkmıştı.

Rus, Noah’nın koluna dokundu. “Noah, neden sürekli bu kadar kızgınsın?”

Colton, kahve kupasının üzerinden, “Kızgın değil,” diyerek homurdandı. “Azgın.”

Noah işaret etti. “Siktir git.”

Mack, “Dostum, Alexis daha fazlasını istediğini ve buna hazır olduğunu bundan daha net ifade edemezdi,” dedi. “Neyi bekliyorsun?”

“Sana daha az önce babasıyla ilgili anlattıklarımı duymadın mı? Şu anda çok şey yaşıyor. O duygusal ve...”

“Alexis pek de kırılgan değil,” dedi.

Noah sinirlendi. “Biliyorum.” Tam tersiydi. Lexa tanıdığı en güçlü insandı. “Sadece onun şu anda derin şeyler yaşadığını söylüyorum ve ona neden göğüs uçlarıma baktığımı sorup yükünü daha da artırmayacağım!”

Restoran anında sessizliğe bürünürken yirmi kişinin kafası onların masasına doğru döndü.

Mack elini kaldırarak yüksek sesle, “Köpeğinden bahsediyor,” dedi. “Burada görülecek bir şey yok.”

Noah göğsünden bir hırıltı geldiğini duydu. “Telefonunu *hack*’leyip tüm çıplak fotoğraflarımı Facebook’a sızdıracağım.”

Mack ellerini iki yana açtı. “Çıplak, en iyi olduğum açıdır, adamım.”

“Bak,” diyen Malcolm peçetesini top haline getirdi. “Sanırım Mack’in söylemeye çalıştığı şey, Alexis’in yaşadıklarına duyarlı olmakla ona kendi fikrini bilmiyormuş gibi davranmak arasında ince bir çizgi olduğuydu.”

“Bu kahrolası hiçbir şeyi değiştirmez.”

“Elbette değiştirir.” Malcolm öne doğru eğildi. “Onunla ilişkin karşılıksız duygular üzerine inşa edilmiş. Bu ikiniz için de adil değil. Onun hakkında gerçekte ne hissettiğini bilmeyi hak ediyor ve sen de onun aynı şekilde hissedip hissetmediğini bilmeyi hak ediyorsun.”

“Arkadaşlığımızı bu şekilde riske atamam.”

“Onunla arkadaş olarak kalmaktan mutlu olacak mısın? Sadece arkadaş olarak?”

“Hayatında olmak için yapmam gereken buysa, o zaman evet.”

“O zaman sanırım başka biriyle çıkmaya başlarsa senin için sorun olmaz, değil mi?” diye sordu Mack.

Noah’nın sinirli sessizliği karşısında Mack homurdandı. “Ben de öyle düşünmüştüm.”

Noah aniden bir bıkkınlık hissine kapıldı. Çatalını bırakarak elini yüzünden geçirdi. Uzun ve sessiz bir dakikadan sonra başını kaldırıp baktığında çocukların birbirine eş sabır ve eğlence ifadeleriyle onu izlediklerini gördü.

“Ne yapacağımı bilmiyorum,” diyerek kabul etti.

“Neyse ki biz biliyoruz,” dedi Mack. “Yarın üçte barımda ol.”

Noah’nın midesi altüst oldu. “Ne için?”

Mack sırıttı. “Kabul töreni.”

Siktiiiiir.

ONUNCU BÖLÜM

Birkaç saat sonra Noah, Candi'yle buluşmaları için onu almak üzere yeniden Alexis'in garaj yoluna girdi. Bir kadını bir yerden alırken daha önce hiç bu kadar gergin olmamıştı. Dün gece, en azından kendi kafasında bir şeyler değişmişti ve bugün soğukkanlı davranmakta zorlanacaktı. Ki bu Alexis'in ondan tam olarak ihtiyaç duyduğu şeydi.

Genç kadın onu kaldırımında üzerinde uzun bir hırka, tayt ve yüzünde hafif bir gülümsemeyle karşıladı. "Park ettiğini gördüm," diyerek açıkladı.

Noah yolcu kapısını açık tuttu ve şoför tarafına dönmeden onun arabaya binmesini bekledi. Direksiyonun başına geçmeden önce de tuttuğu nefesi dışarı verdi.

Alexis emniyet kemerini bağlarken ona pek bakmadan, "Beni götürdüğün için teşekkürler," dedi.

"Bunu yapmak istediğine emin misin?"

"Eminim."

Ancak pek emin görünmüyordu. Elleri kucağında birbirine dolanmıştı ve dudakları ince bir çizgi halindeydi. Ağzının kena-

rındaki hassas, kırmızı sıyrık, dişleriyle bir süredir orayı kemirdiği anlamına geliyordu.

“Bunu yapmak zorunda değilsin...”

Bir bakışla onun sözünü kesince Noah teslim olurcasına ellerini kaldırdı.

Şehir merkezine yolculuk kısa ve sessizdi. Noah, Candi’nin kaldığı otelin park yerinde durduğunda, ASANSÖR yazan kırmızı tabelaya bakarak bir süre sessizce karanlıkta oturdular. Noah en sonunda genç kadına baktı.

“Hazır mısın?” Dışarı çıkıp arabanın etrafından dolanarak Alexis’in tarafına geçti. Arkadaşı, yolcu koltuğundan çıkarken ona elini uzattı. Sanki bunu daha önce yüzlerce kez yapmışlar gibi, parmaklarını onun parmaklarının arasına bıraktı. Asansörlere doğru el ele yürürlerken Noah’nın kalbi, kaburgalarının alt kısmına acı verici bir şekilde çarpıyordu. Ancak içeri girdiklerinde Alexis lobi katının düğmesine basmak için elini çekti.

Noah ellerini polar ceketinin ceplerine soktu. “Nerede buluşacağız?”

“Otel barında.”

“O yalnız mı?”

“Öyle sanıyorum.”

Asansör mermer zeminli bir koridora açılıyordu. Noah dışarı çıkarlarken elini genç kadının beline koydu. Parmak uçlarının altındaki kasları seğirse de dokunuşundan kaçmaya çalışmayınca kalbi yeniden tekledi.

Alexis, “Şurası,” diyerek barın adını taşıyan tabelanın altında bir karşılama görevlisinin durduğu karanlık köşeyi işaret etti.

Noah, Alexis’e baktı. “Bluegrass’ Izgara mı?”

---

* Amerika’da ortaya çıkmış; kökeni geleneksel İngiliz, İskoç ve İrlanda halk şarkıları ve dans melodilerine dayanan; keman, banjo, gitar gibi enstrümanlarla çalınan geleneksel bir country müzik türü. (ç.n.)

Genç kadının bakışları alaycı bir hal aldı. “Sanki hiç uğraşmak istememişler.”

“Sence duvarlarda banjolar da olacak mı?”

“Bir de adını Waylon Jennings’ şarkılarından alan içkiler.”

Eli hâlâ genç kadının belinde olan Noah onu ileri doğru yönlendirdi. “Willie Nelson’ın” fotoğrafını ilk gören kazanır.”

Kısa şakalaşma onu rahatlamış olmalıydı çünkü parmak uçlarının altındaki kasları gevşedi.

Lobi, ağır valizlerini ve dün gece verdikleri kötü kararların izlerini sürükleyen yorgun gözlü yolcularla doluydu.

Onlar yaklaşırken karşılama görevlisi gülümsedi. “Kaç kişisiniz?”

“Barda biriyle buluşacağız,” dedi Noah.

Görevli onları, tavana asılmış sarkıt lambaların yumuşak mavi ışığıyla parlayan, yükseltilmiş bir platformun üzerindeki daire şeklinde bir barın yer aldığı restoranın merkezine doğru yönlendirdi. Sessizce biralarının üzerine eğilmiş, gözleri duvardaki altı televizyonda gösterilen Amerikan futbolu maçına dikilmiş bir avuç adam dışında bar neredeyse boştu.

Birkaç tabure ötede tek başına bir kadın oturuyordu, yüzü birini bekliyormuş gibi restoranın girişine doğru dönüktü.

Adımları yavaşlayan Alexis, “Bu o,” dedi.

Noah, parmakları genç kadının boynundaki gergin düğümle- re değene dek elini sırtında daha yukarıya kaydır- dı. Eliyle sıkı ve ağzını Alexis’in kulağına yaklaştırdı. “İyi misin?”

Arkadaşının tek cevabı yürümeye devam etmek oldu.

Onları fark eden Candi elindeki su bardağını tutmaya çalıştı, o anda su tezgâha dökülünce irkildi. Özür dileyip bar taburesin-

* Amerikalı ünlü country müzik şarkıcısı, söz yazarı ve müzisyen. (ç.n.)

** Amerikalı ünlü country-folk müzik şarkıcısı. (ç.n.)

den kalkarken barmen, önemli değil dercesine elini sallayarak tezgâhı silmeye başladı.

Alexis, Noah'nın elinin altında yeniden gerildi.

"Merhaba," diyen Candi'nin sesi utangaç ve nefesi kesilmiş gibiydi.

"Bizimle burada buluştuğun için teşekkürler," dedi Alexis.

Candi ona gergin bir bakış attı, sonra yüzünü Noah'ya döndü ve... bam. Noah tanımanın etkisini Del'in kafa vuruşlarından biri gibi hissetti. Alexis yalan söylemiyordu. Gözleri birebir aynıydı.

Alexis, Candi'ye güven verir bir sesle, "Bu arkadaşım Noah," dedi.

Noah, ToeBeans'in kızcıklı çörekleri bittiği için ya da başka aptalca şikâyetler yüzünden sinirlenen öfkeli müşteriler üzerinde bu sesi yüzlerce kez kullandığını duymuştu.

Candi yutkundu. "Merhaba."

Alexis, Noah'ya bakarak tek kaşını kaldırdı. Bu bakış da tanıdıktı. Görgü kurallarını unuttuğunu ve yabani biri gibi davrandığını söyleyen bakıştı. Noah zorlukla yutkunarak elini uzattı. Candi kabul etmeden önce tereddütle eline baktı.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diye mırıldandı Noah.

Candi sanki aynı cümleyi tekrarlamak istiyor ama yalan söylemekten de nefret ediyormuş gibi dudağını ısırды. Tekrar Alexise baktı. "Aç mısın? Masaya geçebiliriz ister..."

"Bar iyi," dedi Alexis. "Zaten uzun sürmeyecek."

"Ah, peki. Şey, o halde buraya oturabiliriz. Sana yer ayırmıştım."

Candi hızlıca diğer iki bar taburesinde duran mont ve çantayı alınca alçak sesle teşekkür eden Alexis taburelerden birine yerleşti. Noah onun yanındakine geçince Candi de Alexis'in yanındaki kendi taburesine oturdu.

Barmen geri geldi. "Size ne getirebilirim?"

Noah, Alexis'e baktı. "Bir *pale ale** ister misin?"

"Elbette."

Noah barmene başını salladı. "İki olsun." Candi'ye göz attı. "Sen bir şey ister misin?"

"Sadece... sadece su lütfen."

Barmen uzaklaşırken Candi güçlükle yutkundu. "Peki bir... bir karara vardın mı?"

Alexis çantasını yere koydu. " nce konuşalım."

Hayal kırıklığı Candi'nin genç yüzünde hafif bir somurtmaya neden oldu. "Ah, tamam. Soru... soruların mı vardı?"

Derin bir nefes alan Alexis hızla dışarı verdi. "Ebeveynlerinin düğün ilanının bir kopyasını buldum." Alexis parmaklarıyla dalgın bir şekilde diğ r elinin avucunu ovuşturdu. "Düğün ilanının tarihine bakılırsa, annem bana hamile kaldığında baban ve annen muhtemelen birlikteydiler."

Candi'nin beti benzi attı ama sonra kendine geldi. Ya sevgili yaşlı babasının, annesini aldattığı ilk kez aklına gelmişti ya da zaten ş phelendiğı durum için artık bir kanıtı vardı. Her iki türlü de Noah onun için biraz üzülmüştü. G vendiğ n birinin, her zaman olduğ na inandığın aziz olmadığını keşfetmek berbattı.

Alexis'in ses tonu yumuşadı. "Varlığımı ilk  ğrendiğ nde benimle iletişime ge meni bu yüzden istemediğini varsayıyorum."

Candi bakışlarını kaçırdı. "Bilmiyorum."  enesini aniden yana doğ ru çıkarttı. "Onu dinlememeliydim. Babam hastalanmadan önce bile seninle tanışmak istiyordum."

Barmen i kileriyle döndüğünde Noah dikkat dağınıklığı için minnettar oldu. Onu söylememesi gereken ş yleri söylemekten alıkoymuştu.

---

* Pale ale birası, genel olarak daha düşük alkol i eriğ ne sahip, hafif malt aroması olan, bakır-altın rengi bir bira  eşidi. Farklı demleme uygulamaları ve ş rb  iotu seviyeleri, farklı pale ale türleri yaratmıştır. ( .n.)

Candi suyunu yudumlarken Alexis dışında her yere baktı. “Seni öğrendiğimden beri babamla aramız iyi değil.”

Noah’nın şişenin etrafındaki parmakları sıkılaştı. Eğer Alexis’in onun için üzülmelerini sağlamaya çalışıyorsa, Tanrı şahidi olsun ki...

Alexis sanki artan öfkesini hissetmiş gibi ona bakınca Noah içkisinden uzun bir yudum alarak televizyona döndü. Ancak dikkati tamamen yanında tekrar başlayan sohbetteydi.

Alexis, “İnternette biraz araştırma yaptım,” dedi. “Okuduğum her şeyde bu sürecin altı ay ya da daha uzun sürdüğü yazıyor ama Elliott’ın o kadar vakti olmadığını söyledin. Bu nasıl işleyecek?”

Candi’nin ifadesi anında değişti. Oturduğu yerde dikleşti ve gözleri kocaman açıldı. “Yapacak mısın?”

“Sadece ne yapmam gerekirdi diye soruyorum.”

Candi kucağındaki çantayı açarak, kapağına kabartmalı bir Huntsville Memorial Nakil Merkezi logosu işlenmiş, yıpranmış mavi bir dosya çıkardı. Görüldüğü kadar genç gelen sesiyle, “Bunu senin için getirdim,” dedi heyecanla. “İki tur test var ve normalde birkaç ay sürüyor ama babamın...” Candi durdu ve boğazını temizledi. “Bizim o kadar çok vaktimiz olmadığı için bunu daha hızlı yapabilirler.”

Dosyayı Alexis’e uzattı. “Bir nakil koordinatörümüz var. Kartı orada. Onu ararsan, ilk kan testini ayarlayabilir.”

Alexis dosyayı açınca Noah genç kadının omzunun üzerinden baktı. Gözleriyle görebildiği kadarını taradı, her bir kelimeyle kasları daha da sertleşti.

Candi montunun cebine uzandı. “Senin için bir de bunu getirdim.” Katlanmış bir kâğıt parçası çıkarıp barın üzerine aralarına koydu.

Sanki ondan korkuyormuş gibi kâğıda bakan Alexis, “Bu nedir?” diye sordu.

“DNA testinin bir kopyası.”

Alexis kâğıda bakarken saniyeler geçti. Aslında testi görmelerine gerek yoktu. İkisini yan yana gören herkes o ve Candi’nin akraba olduğunu anlayabilirdi. Yine de kâğıda uzanarak yakınına çekti ve “Teşekkür ederim,” diyerek açtı.

“Nakil merkezi, evimize çok uzak değil,” dedi Candi.

Alexis hızla başını kaldırdı.

“Düşünüyordum da belki...” Candi’nin sesi güvensiz bir fısıltıya dönüştü.

“Belki ne?” dedi Noah huysuz bir şekilde.

Candi ellerini *sweatshirt*’ünün manşetlerine soktu. “Belki de kan testini yaptırdıktan sonra gelip herkesle tanışmalısın. Babamla, Cayden’la. Tüm aileyle.”

Babam kelimesiyle birlikte artan adrenalin Noah’nın midelerini bulandırdı. Elliott Vanderpool, Alexis’in *babası* değildi. O adam bundan emin olmuştu.

Birasını masaya gerekenden daha hızlı bir şekilde bırakarak, “Mümkün değil,” dedi.

Alexis ona yine aynı bakışlardan birini atınca çenesini sıktı.

Genç kadın, Candi’ye döndü. “Bunun iyi bir fikir olup olmadığı bilmiyorum,” dedi yumuşak bir şekilde.

“Ama o zaman herkesle tanışabilirsin.”

“Bunun için henüz hazır olup olmadığımı bilmiyorum, Candi.”

“O zaman sen neden...” Candi bu sefer sinirli bozulmuş bir şekilde başını iki yana sallayarak sustu. Saklamaya çalıştığı duygunun ceremesini altdudağı çekti.

“Ben neden ne?”

Candi döndü ve içeri girdiklerinden beri en doğrudan bakışıyla ona baktı. “Eğer bizimle tanışmakla ilgilenmiyorsan, DNA profilinin potansiyel aile üyeleriyle paylaşılmasına neden izin verdin?”

Ve işte buradaydı. Noah’nın bile merak ettiği ama sormaya isteksiz olduğu soru. Alexis DNA sonuçlarının gizli tutulmasını isteyebilirdi. Sonuçlar, potansiyel kan bağı olan akrabalarla ancak izin alınarak paylaşılabilirdi.

Noah’nın soruyu dile getirme konusunda gösterdiği isteksizlik kadar Alexis de soruyu yanıtlama konusunda isteksiz görünüyordu. “Sanırım kan testiyle başlamalı ve oradan devam etmeliyiz.”

“Huntsville’ye gel,” diyen Candi’nin sesi çaresizlik ve öfke karışımıydı. “*Lütfen.*”

Alexis yanaklarını havayla şişirip derin bir nefes verdi. “Bak, orada ne olacağını umduğunu biliyorum. Gözyaşları, sarılmalar ve benzeri şeylerle bir çeşit büyük kavuşma yaşayacağımızı düşünüyorsun. Ama bence beklentilerini düşürmelisin.”

“Ama en azından ailenle tanışmak istemiyor musun?”

“Onlar benim ailem değil.”

Sanki bu sözler acı verici bir darbe vurmuş gibi Candi’nin göz kenarları kısıldı. Noah bir kez daha kıza karşı küçük bir acıma duygusu hissetti.

Alexis sanki söylediği şeyden pişmanmış gibi bezgin bir şekilde içini çekti. “Biz aynı soyu paylaşıyoruz, Candi. Ama bu bizi aile yapmaz. Sadece akraba yapar.”

Candi’nin altdudağı yeniden darbe almaya başladı. O kadar acınası görünüyordu ki Noah, Alexis’in kızın istediği her şeyi kabul etmeden önce daha fazla dayanamayacağını biliyordu. Bu yüzden ayağa kalkarak cüzdanını çıkardı. Bunun sona ermesi ge-

rekiyordu. Barın üzerine bir yirmilik bıraktı ve elini arkadaşının omzuna koydu. “Gitmeliyiz.”

Noah ayağa kalkan Alexis’e çantasını uzatırken taburesinden kalkan Candi ellerini karnının üzerinde yumruk yapmıştı. “Huntsville’e geri dönmek zorundayım. Ne yapmayı planladığını bilmeden gidemem.”

Alexis anlayışlı bir bakış attı. “Uyumlu olduğumun garantisi olmadığını biliyorsun, değil mi?”

“Bu, bunu yapacağın anlamına mı geliyor?”

Candi’nin nefesini tuttuğu kadar Noah da kendininkini tutuyordu.

Alexis en sonunda başıyla onayladı. “Kan testi için randevu alacağım.”

Candi’nin eli ağzına giderken gözleri nemlendi. “Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim.”

Noah’nın göğsüne çarpana kadar geri giden Alexis, “Sana işlerin nasıl gittiğini bildireceğim,” dedi. Noah dengesini sağlamak için genç kadının kalçalarını kavradı.

Asansöre kadar sessiz kaldılar. Ancak kapılar kapandığında Alexis ona döndü. “Benimle geldiğin için teşekkür ederim.”

“Hakarete uğramış gibi hissetmeden önce bana teşekkür etmeyi bırak.”

Noah tepki veremeden, Alexis yaklaştı ve kollarını beline doladı. Ona doğru eğilip yanağını göğsüne bastırınca Noah’nın bedenindeki her hücre çarpışmış gibi oldu. Daha önce de kucaklaşmışlardı. Pek çok defa. Ama bu defaki farklı hissettiriyordu. En azından Noah için.

Kollarıyla Alexis’in gövdesini sardı. Kucağında sıcak ve yumuşaktı. Bir hassasiyet ve arzu dalgası uzuvlarını zayıflatıp nefesini keserken ayaklarının altındaki yer sarsıldı. Noah havanın

zorla ciğerlerine girip çıkmasını sağlarken kalbinin son hızla çarptığını Alexis'in duymaması için dua ediyordu.

Yutkundu. "Bu ne için?"

"Bu kadar iyi bir arkadaş olduğun için."

Noah öksürdü. "Çekilmesi zor bir dertsin ama katlanıyorum artık."

Alexis kıkırdayarak geriledi ama tamamen çekilmedi. Kolları genç adamın belinde, elleri kalçalarının yakınında kaldı. Noah aşağıya doğru bakarken o da yukarı baktı. Bakışları Noah'nın gözlerinden ağzına kayarak orada oyalandı. Ve işte yeniden oradaydı. O bakış. *Arzu*.

Asansörün sesiyle ayrıldılar. Arabaya doğru gittikleri sırada sessizlik aralarında fiziksel bir varlık gibiydi. Noah arabayı park alanından çıkarana dek kimse konuşmadı.

"Aç mısın?" diye sordu Noah.

"Sen?"

"Bir şeyler yiyebilirim."

"Tamam. Sen... bir yere gitmek mi istersin yoksa ...?"

"Sen ne yapmak istiyorsun?"

"Fark etmez. Bir yerlere gidebiliriz ya da evime dönebiliriz. Nasıl istersen."

Tanrı aşkına. Uğraşsalar, konuşmaları bu kadar yapmacık ve acı verici olamazdı. Noah elini sakalından geçirdi. Araları hiçbir zaman böyle olmamıştı ve bundan çok fena nefret etmişti.

Sesini hissetmediği bir rahatlıkla çıkarmaya zorlayarak, "Şuna ne dersin?" dedi. "*Taco* kamyonuna uğrayalım, *taco*'ları evine götürüp şu LEGO setinin üzerinde çalışmaya başlayalım."

Alexis başıyla onayladı ve elleri birbirlerine saldırmayı bıraktı. "Mükemmel."

“Biraz müzik a ,” dedi Noah yavaşça.

Lexa, iPhone’unu arabaya ba layarak ikisinin favorisini bulana kadar çalma listelerinde gezindi. Yirmi dakika sonra *taco* kamyonunun önündeki park alanına girdiler.

Yerdeki çantasına uzanarak, “Bunu ben hallederim,” dedi Alexis.

Noah kapısını açarken, “Benim sıram,” dedi. “Sen doğum günüm için bana pasta yaptın.”

Kaldırımından koşarak geçip tezg ha yaklaştı. Orada  alı an adam artık Noah’nın sipari ini ezbere biliyordu ve hemen *vejetaryen taco* ile pilavı hazırlamaya ba ladı. Noah omzunun üzerinden geriye baktığında Alexis’in telefonunu kulağına götürüp konuşmaya ba ladı ını gördü.

Beş dakika sonra arabaya geri döndü.

“Harika kokuyor,” diye fısıldadı Alexis. “D   nd    mden daha a ım.”

Noah yeniden caddeye çıkana kadar bekledi. “Telefondaki kimdi?”

“Nakil merkezini aradım.”

“Ve?”

“Yarın koordinat rle tanışıp testi yaptırmak için arabayla oraya gidebilirim.”

“Pazar günü m ?” Ci erlerindeki hava bo aldı. “Hiç vakit kaybetmiyorlar, değil mi?”

Alexis, sesindeki alaycılı ı fark ettiyse bile duymazdan geldi. “Randevum birde.”

“O zaman sanırım biraz yemek yiyip bu gece iyi bir uyku  eksen iyi olur.”

Elini direksiyondan çekti ve ser eparma ını genç kadına uzattı. Alexis’in ondan beklediği şey buydu. Arkadaşlık. Başka bir şey değil. Ona nasıl bakarsa baksın.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Alexis, ertesi gün herkesin hazır olduğundan ve işleri o olmadan halledebileceğinden emin olmak için kafeye uğradıktan sonra saat on bir olmadan Huntsville'e doğru yola çıktı. Trafiğe girmeden önce Noah'ya kısa bir mesaj yazdı.

Yoldayım.

İhtiyacın olursa beni ara.

Müziğini arabaya bağladı, sesi açtı ve gideceği yere değil de arabayı sürmeye odaklanmaya çalıştı. Çünkü onu neyin beklediğine dair hiçbir fikri yoktu. Organ nakil koordinatörü testin kendisinin kolay olduğunu ve uzun sürmeyeceğini söylemişti. Ama önce tüm sürecin nasıl işlediğini anlatmak için onunla buluşmak istemişti.

Ne zaman kaygıya kapılsa, terapistinin ona öğrettiği sakinleşme tekniğini kullanıyordu. Oraya vardığında, yarın ya da ertesi gün yapması gerekenlere değil, yalnızca şimdi yapması gerekenlere odaklanmasını söylemişti. Yalnızca bu anı ve ona verdiği tepkiyi kontrol edebilirdi.

Normalde bu işe yarardı ama zihni bu sefer işbirliği yapmıyordu. Üstelik sebebi sadece nereye ve neden gittiği değildi. Dün neredeyse Noah'yı öpüyordu. Yine. Her ne kadar ikisi de aralarında her şey normalmiş gibi davranmak için çabalasalar da hiçbir şey normal değildi.

En sonunda GPS'i onu hastaneye ve nakil merkezine giden bir sonraki çıkışa yönlendirdi. Ziyaretçi bölümüne park etti, dikiz aynasındaki yansımalarını kontrol etti ve araçtan indi. Dışarıdan bakıldığında hastane ünlü bir tıp merkezinden çok bir üniversite kampüsüne benziyordu. Lobiye girince ziyaretçi kartı almak için danışmada durdu, ona birkaç kez *canım* diye seslenen gönüllü danışma görevlisi onu nakil katına götürecek asansörlere doğru yönlendirdi.

Bu defa hemşirelerin bulunduğu steril bir lobiye geldi. Bir bekleme odasını işaret ederek birinin onun için geleceğini söylediler.

Oturduktan on dakika sonra, normal kıyafetler içinde bir kadın içeri girerek adını seslendi. Alexis ayağa kalkınca kadın yaklaşıp elini uzattı. "Ben Jasmine Singh, nakil koordinatörünüz."

Alexis büyük otomatik kapılardan geçerek onu takip ederken kadın omzunun üzerinden konuştu. "Bu yaklaşık bir saat sürecektir. Doldurmanız gereken bazı evraklar ve imzalamanız için belgeler var. Ama çoğunlukla konuşuyor olacağız. Kulağa nasıl geliyor?"

Alexis başıyla onayladı.

Jasmine güven verici bir gülümsemeyle, "Gerilmeye gerek yok," dedi. "Bunlar basit işlemler."

Küçük bir ofise ulaştılar. Jasmine kapıyı açık tutarak Alexis'in girmesini bekledi. Masası odanın yarısını kapsıyordu. Karşı tarafta küçük bir kanep ve iki döşemeli sandalyeden oluşan bir oturma bölümü vardı. Ortada bir sehpa duruyordu. Masanın üzerindeki tabelada isminin yanında hem sertifikalı bir danışman hem de kayıtlı bir hemşire olduğu anlamına gelen HSD harfleri vardı.

“Rahatına bak,” dedi Jasmine. “Sana içecek bir şey getireyim mi? Suyum ve kahvem var.”

Kanepeye oturan Alexis, “Su harika olur,” dedi.

Jasmine iki dosya dolabının arasına sıkışmış mini buzdolabının kapağını açtı ve iki su şişesiyle geri dönerek Alexise dönük olan sandalyeye oturmadan önce sehpayı bıraktı.

“Yolculuğun nasıldı? İyi geçti mi?”

“İyiydi,” dedi Alexis otomatik olarak. “Nashville’den kısa bir sürüş mesafesiydi.”

Bacak bacak üstüne atan kadın gülümsedi. “Herhangi bir noktada aklına soru gelirse sormaktan çekinme. Aptalca bir soru olduğunu düşünme. Bu süreci senin için mümkün olduğunca sorunsuz hale getirmek adına ihtiyacın olan her şeye sahip olduğundan emin olmak benim işim.”

Rahat bir tavrı vardı. Sahtelikten uzak bir şekilde arkadaş canlısıydı. Ama aynı zamanda sanki bu toplantıyı daha önce binlerce kez yapmış gibi ezberlenmiş bir yeterliğe de sahipti. Muhtemelen öyleydi.

Sehpadan siyah bir klasör aldı. “Eğer senin için de uygunsa, bunu yapmayı tercih ettiğim yol öncelikle bazı lojistik meseleleri konuşmak. Bazı evrak işlerini halledip, ihtiyacımız olan imzaları alır ve oradan devam ederiz. Bu kabul edilebilir mi?”

“Elbette.”

Klasörü açarak yeniden sehpanın üzerine koyan hemşire, Alexis’in okuyabilmesi için çevirdi. “Bunların çoğu senin. Ama imzaladığın bazı belgelerin asılları bende kalacak.”

O, sayfaları çevirirken Alexis öne eğildi. Ameliyat öncesi kontrol listesi. Ameliyat sonrası kontrol listesi. Getirilmesi ve getirilmemesi gerekenler. Ameliyat gününde yapılacak şeyler.

Alexis, “Bunlar için biraz erken gibi,” diyerek araya girdi. “Daha kan tahlilini bile yaptırmadım.”

Jasmine başını salladı. “Normalde evet, bu şeyler için bekleriz. Ama bildiğin gibi...”

“Fazla vakti kalmadı.”

Jasmine’in bu defaki gülümsemesi anlayış doluydu. “Bunun zor olduğunu biliyorum.”

Buna verecek bir cevabı olmayan Alexis yeniden klasöre baktı. “Başka neler var?”

Jasmine birkaç sayfa daha çevirdi. “Bu son bölüm ameliyatın mali kısmıyla ilgili. Çoğu durumda, alıcının sigortası nakille ilgili tüm masrafları –testler, ameliyat öncesi hazırlık ve ameliyat sonrası bakım– karşılar. Ancak gelecekte ameliyatla bağlantılı herhangi bir sağlık sorunu olursa kendi sağlık sigortan tarafından karşılanacak. Sigortan olduğunu belirtmişsin, doğru mu?”

Zar zor. Çoğu küçük işletme sahibi gibi Alexis de kendi sigortasını federal piyasadan satın almıştı ama kapsamı çok iyi değildi.

Jasmine, onun yanıt vermemesini yanlış anladı. “Donörlere mali yardım sağlamak için birçok program mevcut. Ancak bu bizim garanti edebileceğimiz ya da üzerinde yetki sahibi olduğumuz bir şey değil. Bu yüzden nakille ilgili mali yükümlülüklerini anladığını gösteren bir imzaya ihtiyacım var.”

Alexis, Jasmine’in gösterdiği yeri imzaladı.

Kadın klasörü kapatıp ona doğru yaklaştırdı. “Bunu el altında tutmanı ve tüm hazırlık çalışmaları sırasında yanında bulundurmanı tavsiye ediyoruz. Bilgileri aldıkça ekleyebileceğin yerler var. Ama sorular ve açıklamalar için ben her zaman müsaitim.”

Alexis gülümsedi. Ya da en azından gülümsemeye benzer bir şeydi. Ardından suyunu açtı.

“Ayrıca bilmelisin ki işimin bir kısmı da bunu herhangi bir mali ya da duygusal baskı olmaksızın kendi özgür iradenle yapıp yapmadığını değerlendirmek.” Jasmine sandalyesinde arkasına yaslandı.

Alexis duraklayarak şişeyi ağzından indirdi. “Bu ne anlama geliyor?”

Hemşirenin yüzü ufukta rahatsızlık olduğunu her zaman belli eden bir ifadeyle yumuşadı. “Hayatında çok şey olup bitiyor.”

“Google’da beni mi araştırdın?”

Kadın yine o sakın gülümsemeyi takındı. “Bana stresle nasıl başa çıktığını anlat.”

“Kafein, terapi ve amansız bir adalet arayışıyla.”

Jasmine güldü. “Olaydan sonra herhangi bir terapi aldın mı?”

“Elbette. Ayrıca mağdurlar için bir yoga dersine ev sahipliği yapıyorum.”

“Anladığım kadarıyla yakın zamana kadar Bay Vanderpool’un baban olduğunun farkında değildin,” dedi Jasmine başını sallayarak dosyasına bir şey not aldıktan sonra.

Alexis şişeyi sehpanın üzerine koydu. “Bunun ameliyatla ne ilgisi var?”

Hemşire, sakın ve nötr bir ifade takındı. “Duygusal sağlığını değerlendirmek benim işim. Hiç tanımadığın bir baba bulmak ağır bir duygusal yük olmalı.”

Alexis en sonunda, “Şoke oldum,” dedi.

Karşısındaki kadın, cesaret verici bir sessizlik dışında bir şey yapmadan onun devam etmesini bekledi.

Ve bir sebepten dolayı Alexis boyun eğdi. “Yani bir noktada bir babamın olması gerektiğini biliyordum.”

“Ama onu bulmayı hiç düşünmedin mi?”

Omzunu silkti. “Hiçbir zaman önemli görünmedi. Annem vardı ve sadece ikimiz mükemmel bir aileydik.”

“Artık seni bulduğuna göre, ameliyatın işe yaramaması durumunda nasıl hissedeceğini bana söyler misin?”

Alexis irkildi. “İşe yaramaması mı? Ne açıdan?”

“Vücudu böbreğini reddedebilir.”

“Ama tüm bu testlerin amacı bu değil mi? Vücudunun reddetmeyeceğinden emin olmak?”

“Elbette. Ama hiçbir zaman garanti yoktur.”

“Ama aslında var, değil mi? Eğer böbrek almazsa ölecek. Değil mi?”

Kadın başını eğdi. “Yaşamak için böbreğe ihtiyacı olacak, evet. Ama başka bir donör bulunabilir. Nakil listesinde yer alıyor.”

“Ama böbreği bir yabancı yerine akrabadan alırsa hayatta kalma şansı daha yüksek, değil mi?”

“Stratejik olarak evet. Akraba olan canlı bir donörleri olduğunda alıcıların ameliyat sonrası ömrü daha uzun oluyor.”

“O zaman ben olmalıyım.”

Jasmine öne eğildi. “Alexis, bunu yapmak *istiyor* musun?”

“Evet.” Cevabının kesinliği ve gücü kendisini bile şaşırttı.

“Neden?”

“Ne demek neden? Çünkü eğer yapmazsam ölebilir.”

“Birini ölmekten korumayı istemek, yaşamasını istemekten farklıdır.”

Alexis kanepede arkasına yaslandı. “Bu söylediğiniz korkunç bir şey.”

“Alexis, bana söylediklerin benimle kalacak. Bay Vanderpool bugün burada ne söylendiğini asla bilmeyecek, o yüzden dürüst olabilirsin.”

Omurgası kızgınlıkla dikleşti. “Dürüst oluyorum zaten. Beni vazgeçirmeye mi çalışıyorsun?”

“Kesinlikle hayır. Sadece burada olma sebeplerini anlamaya çalışıyorum.”

Alexis de anlamak istiyordu. “Buna ne yanıt vermemi istediğini bilmiyorum.”

“Bunu yapmak için pek çok iyi ve meşru sebep var. Ama zorunluluk asla bunlardan biri olmamalı.”

“Bu zorunluluk değil.” Sesi kendi kulağına bile savunmaya geçmiş gibi gelmişti.

Kadın yeniden bacak bacak üstüne attı. “O zaman ne olduğunu söyle.”

Alexis ağzını açtı, ardından kapattı. Cevap oradaydı ama tıpkı Candi’nin DNA sonuçlarının akrabalarla paylaşılmasına neden izin verdiğini sorduğu zaman olduğu gibi korkuyordu. Bunu dilinde test etmek, tüm duyuları deneyimleyene kadar sakince beklemek, yüksek sesle söylemeden önce kabul etmek istiyordu. Bu yüzden titreyen ellerini kalçalarının altına saklayarak gerçeğin yarısını söyledi. “Bir ebeveyn kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Candi’nin bunu yaşamasına izin veremem.”

Jasmine bacaklarını çözerek öne doğru eğildi ve ellerini dizlerinin üzerinde birleştirdi. “Yani bu empati mi?”

“Evet.”

“Bundan sonra Bay Vanderpool’la bir ilişki kurmayı istiyor musun?”

Alexis bir kez daha kaçamak yanıt verdi. “Onunla daha önce tanışmadım bile.”

“Ama yine de ona böbreğini vermeye gönüllüsün?”

“İnsanlar yabancılara sürekli böbrek veriyorlar, değil mi?”

Başını sallayıp sandalyesinde arkaya yaslanmadan önce Jasmine yeniden o sessiz inceleme hareketini yaptı. “Şu kan testi halledelim.”

Bir saat sonra Alexis dirseğinin kıvrımında küçük bir bandajla arabasındaydı. Ona verdikleri kurabiyeler koltukta dokunulma-

mış halde duruyordu. Telefonu elindeydi. Yapması gereken tek şey numarayı çevirmektir.

Candi, sesinde nefesini kesen bir umutla hemen cevap verdi. "Alexis?"

"Tamam," dedi Alexis. "Aileyle tanışacağım."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Noah kabul törenine on dakika erken geldi ve Mack, sinirli bir şekilde ona ofisinde beklemesini söyledi.

“Ciddi misin?”

Mack işaret etti. “Kitap kulübü çok ciddi bir iştir.”

Sonra dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapattı. Noah, Mack’in masasının önündeki sandalyeye çöktü, *Eve Dönüş*’ü temiz ve neredeyse boş masanın üzerine koyarak kitaba baktı. Dün gece biraz daha okumaya çalışmış ama okuyamamıştı. Çoğunlukla akıllı Alexis’e ve bugün Huntsville’e yaptığı seyahate odaklandığı içindi. Ama aynı zamanda Mack ve arkadaşlarının ona ne anlatmaya çalıştıklarını umursamadığı içindi. Arkasında hamile bir kız arkadaş bıraktığını bilmeyecek kadar bencil bir adamla ilgili bir hikâye, Alexis’le arasında olup bitenleri çözmesine yardımcı olmayacaktı.

Kapı nihayet açıldığında Noah volta atmaya ve küfretmeye başlamıştı. Rus, kapı çerçevesini bir bar fedaisi gibi doldurdu. “Beni takip et.”

Noah tereddüt etti ama sonra kitabı alarak itaat etti. Rus, bir hapisane gardiyanının ağır ciddiyetiyle yürüyordu. Kulübe gi-

rer girmez Noah bunun nedenini anladı. Işıklar karartılmıştı fakat Mack, Gavin, Del, Colton ve Malcolm'ın eşit derecede ciddi ifadelerle beklediği dans pistinin ortasındaki masanın üzerinde parıldayan bir spot ışığı vardı. Tek kişilik bir sandalye boştu.

Noah sandalyeyi çekti ama Mack ulaşamayacağı bir yere tekmeledi. "Henüz oturmak için davet edilmedin."

Del, "Önce yemin etmelisin," dedi.

Noah güldü. "Ciddi misiniz?"

Mack'in ifadesi karardı.

"Tamam. Üzgünüm. Kitap kulübü çok ciddi bir iştir."

"Sağ elini kaldır," dedi Mack.

Noah kendisine söyleneni yaptı.

Mack, "Benden sonra tekrar et," dedi. "Ben, Noah Logan, Âşık Erkekler Kitap Kulübü'nün ilkelerini sürdüreceğime ciddiyetle yemin ederim."

Noah berbat etse de çoğunu söylemeyi başardı.

Mack devam etti. "Hayat boyu süren toksik erkekliğin üstesinden gelmek için kendi üzerimde sıkı çalışma yapacağıma yemin ederim."

Noah tekrar etti.

"Ve daha iyi bir erkek olmak adına kılavuzlardaki dersleri kullanacağıma."

"Amin," dedi çocuklar.

"Artık oturabilir miyim?"

Mack resmi bir şekilde başını salladı. Noah otururken Malcolm öne doğru eğildi. "Şimdi sorguya başlayacağız."

Noah'nın gözleri erkeklerin üzerinde dolandı. "Sorgu mu?"

"Buna layık olup olmadığına karar vermeliyiz," dedi Colton.

"Bu çok saçma," diyerek inledi Noah.

“Kural kuraldır, göt surat,” dedi Mack.

Rus kıkırdadı. “Göt surat.”

Noah ellerini iki yana açtı. “Peki, sorun sorularınızı.”

“Neden buradasın?” diye sordu Malcolm.

“Çünkü Mack kığımın dibinden ayrılmadı.”

Colton masaya vurdu. “Hayır. Yanlış cevap. Yeniden dene.”

“Çünkü ben...” Noah durdu. Bunu sesli olarak söylemek için hazır değildi. Kendi kendine yüzlerce kere söylemişti ama arkadaşlarına söylemek tamamen farklı bir dürüstlük seviyesiydi.

“Söyle, Noah. Bunu kabul etmek ilk adım,” dedi Gavin.

Noah gözlerini devirdi, yanaklarını havayla şişirdi ve nefesini verdikten sonra konuştu. “Buradayım çünkü en iyi arkadaşıma âşık olduğumdan oldukça eminim.”

Çocuklar ciddiyetle başlarını salladılar.

Del sorgulamayı devraldı. “Burada olma konusunda seni en çok ne korkutuyor?”

“Beni hipnotize edip çıırılçıplak soyunmamı söylemeniz falan.”

“Yeterince iyi değil,” diye bağırdı Colton. “Yeniden dene.”

“Bunu berbat etmekten korkuyorum.”

“Neyi berbat etmekten?” diye sordu Del.

“Onunla ilişkimi.”

“Peki bu seni neden korkutuyor?”

Noah’nın yüzünde, “*Bu ne sikim bir soru*” ifadesi belirdi. “Neden olduğunu sanıyorsun? Çünkü onu kaybetmek istemiyorum.”

Çocuklar birbirlerine ya *kabul edilebilir* ya da *şu saçmalığa* bir bakın anlamına gelen bir bakış attılar.

Çapraz sorguyu Malcolm devraldı. “En son ne zaman gerçek bir ilişkin oldu?”

Noah rahatsız bir şekilde kıpırdandı. “Bunun konuyla ne ilgisi var?”

“Yardımlarımızı istedin. Bizimle çalışmak zorundasın.”

Huysuz bir poz takınan Noah kollarını kavuşturup sandalyesinde arkasına yaslandı. “Bilmiyorum. Sanırım beş yıl önce.”

“Sanır mısın?” Malcolm tek kaşını kaldırdı.

“MIT’den’ tanıdığım bir kadındı. Bir sene çıktık.”

Mack araya girdi. “O zamandan beri kimse olmadı mı?”

Noah savunmacı bir tavırla omzunu kaldırdı. Eğer aşk hayatı ya da aşk hayatının yokluğuyla ilgili olarak sorguya çekileceğini bilseydi tüm bunları yeniden düşünürdü. “Bunun amacı ne?”

“Amaç, lanet olası döngüyü kırmak,” dedi Mack. “Kadınlar, ciddi bir ilişkinin anahtarının sadece doğru kadının ortaya çıkmasını beklemek olduğunu düşünen duygusal açıdan gelişmemiş bebek-erkekler için rehabilitasyon merkezleri değildir. Rahatsız olmaya, kendini esnetmeye, savunmasızlığa hazır olmak zorundasın.”

Noah homurdandı. “Tebrik kartları yazmalısın. Bu oldukça iyiydi.”

Malcolm içini çekti. “Alaycılığa başvuruyorsun çünkü bir erkeğin kendini bu kadar açıkça ifade etmesinden rahatsız oluyorsun. Bunu anlıyoruz. Toksik erkekliğin erkekleri yok etmesinin en sinsi yollarından biri, bizi duygularımızı ifade etme ve sadece kadınlarla değil, diğer erkeklerle bağlantı kurma yeteneğimizden mahrum bırakmasıdır. Çünkü gerçek erkekler bunu yapmaz, öyle değil mi?”

Noah onay verir gibi başını salladığını hissetti.

Malcolm devam etti. “Hayatında kaç kez sana *erkek olman* söylendi?”

---

* Massachusetts Institute of Technology, Massachusetts Teknoloji Enstitüsü. (ç.n.)

Noah'nın hafıza bankası davetsiz bir şekilde, neredeyse tamamı Marsh'la ilgili olan istenmeyen anılardan oluşan bir seli serbest bıraktı.

Annenin seni böyle ağlarken görmesine izin verme. Artık evin erkeği sensin.

Büyüyüp erkek olman gerekiyor.

Erkekler böyle davranmaz.

"Gerçek erkeklerin ağlamadığı sana hiç söylendi mi?" diye sordu Malcolm sessiz bir şekilde.

Noah yeniden başını salladı. Rahatsızlık teninde kolundan yukarı tırmanan bir böcek gibiydi. Onu savuşturmak, tokatlamak ve yok etmek istiyordu. İsteddiği son şey bunun hakkında konuşmaktı.

"Hepimize söylendi," dedi Malcolm. "Fakat gerçek bir erkeğin ne yaptığına dair toplumun bize öğrettiğiyle iyi bir erkeğin ne yaptığı arasında kahrolası büyük bir fark var. Ve iyi adamlar, sevdikleri insanlara güçlü eşler olabilmek için kendi üzerlerinde zorlu, duygusal emek vermeye isteklidir."

"Ama bunu tek başımıza yapamayız," dedi Del. "Bize yardım edecek arkadaşlarımıza ihtiyacımız var."

"İşte tüm bunların amacı bu," diyerek bitirdi Mack.

Gavin, Noah'nın omzuna vurdu. "Senin için buradayız, dostum. Gerçekten senin için buradayız. Tek yapman gereken konuşmak. Bize kişisel bir şey söyle."

"Bunun tuhaf olduğunu biliyorsunuz, değil mi? Tamamının."

"Öyle mi gerçekten? Yoksa erkekliğin yeni şifresini öğrenmekten mi korkuyorsun?"

Korkuyor muydu? Kendini yenilikçi bir radikal zannederken aslında *duygusal açıdan gelişmemiş bir bebek-erkek* olması mümkün müydü?

Mack, “Kolay bir şeyle başla,” dedi. “Diğer erkeklerle gerçekten konuşmayı öğrenmek pratik gerektirir, bu yüzden çok fazla uğraş gerektirmeyecek bir şeyle başla. Belki daha önce bize söylemeye utandığın bir şey. Mesela...”

“*Moana* şarkısını seviyorum,” diye yumurtladı Noah.

Gavin gözlerini kırıştırdı. “Disney filmindeki mi?”

“Benimle dalga geçeceğini bilseydim bunu söylemezdim!”

“Dalga geçmiyorum. Sadece açıklığa kavuşturuyorum,” dedi Gavin.

“Lanet olası *Moana* film müziğini seviyorum, tamam mı? O şarkıyı, ne kadar ileriye gidebileceğimi anlatan o şarkıyı. Bu boku seviyorum. Evimde son ses açıyorum. Kendimi iyi hissettiriyor.”

Malcolm kollarını iki yana açtı. “Bizim için söyle.”

Sıcaklık, Noah’nın boynuna doğru yol aldı. “Sizin için şarkı falan söylemeyeceğim.”

“Peki,” diyen Mack ayağa kalktı. “O zaman ben söylerim.”

Noah’nın alnı terle parlamaya başlarken bir kâbus patlak verdi. Çünkü Mack şarkı söylemeye başlamıştı.

Sonra Del katıldı.

Ardından Malcolm.

Kısa sürede Noah dışında odadaki herkes kollarını iki yana açmış şarkı söylüyordu.

Şarkıları bittiğinde bir burun çekmesi dikkatleri Rus’a çekti. Yüzünden gözyaşları akıyordu. “Bu çok güzeldi.”

“Gördün mü?” dedi Mack. “Rus bile bunu anlıyor. Duygularını ifade etmekten korkmuyor.”

Rus kollarını iki yana açtı. “Sarılmaya ihtiyacım var.”

“Ben hallederim,” diyen Mack yanına gidip Rus’un devasa belini sıktı.

“Şu anda sizden biraz nefret ediyorum,” dedi Noah.

“Haklı olduğumuz için mi?” diye sordu Del.

“Gerçekten Rus’a sarılmak zorundaymışım gibi hissettiğim için.”

Mack tekrar yerine oturarak, “Hayır, bizden nefret ediyorsun çünkü bu zor bir iş,” dedi.

Noah avuçlarını gözlerine bastırdı. “Sadece bana ne yapacağımı söyleyin.”

Grup öfkeli bir şekilde tek bir ağızdan konuştu. “Kitabı oku.”

“Tamam ama bu kitabın bana nasıl faydası olacak? Hikâye, kızını terk eden bir adamla ilgili. Şu anda böyle birinden lanet olası bir ders almak istemiyorum.”

Malcolm, “öğretmen engin bilgilerini paylaşmak üzere” ifadesini takındı. “Bu kitabın nasıl bittiğini düşünüyorsun, Noah?”

“Bu bir aşk kitabı. Sonunda birlikte olacaklarını ve sonsuza dek mutlu yaşayacaklarını varsayıyorum.”

Malcolm başını salladı. “Kesinlikle. Bütün aşk kitapları bu şekilde biter. Okuyucular aşk romanlarını ellerine aldıkları anda nasıl biteceğini bilseler bile, yine de sadık bir şekilde okurlar. Neden böyle olduğunu düşünüyorsun?”

“Seks yüzünden mi?”

Colton yeniden masaya vurdu. “Hayır. Yanlış cevap.”

“Yolculuk yüzünden,” dedi Malcolm. “Önemli olan ve bu kitapları bu kadar özel ve öğretici kılan şey, sonsuza kadar mutlu olmaya nasıl vardıklarıdır.”

“Yolculuk,” diye tekrar etti Noah.

“Büyük engelleri aşmak ve mutluluğa giden yolu bulmak için kendi pislikleriyle uğraşan iki insanın hikâyesinden daha evrensel bir hikâye yoktur,” dedi Malcolm. “Ancak her yolculuk fark-

lıdır, her engel benzersizdir. Ve kendi hayatlarımız için dersler bulduğumuz yer de bu eşsiz yolculuktur.”

“Bana bir kopya kâğıdı verseniz olmaz mı?” Noah sadece yarı yarıya şaka yapıyordu.

“Bunun gerçekten işe yaramasını istiyorsan hayır,” dedi Mack ciddi bir tavırla.

“Sadece okumaya devam et,” dedi Malcolm. “Yolculuğun şimdi başlıyor.”

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Hastaneden Vanderpool'ların evine olan yolculuk sadece yirmi dakika sürmüştü ama Alexis yolculuğun her saniyesinde hız trenine ilk kez binen biri gibi gergin hissetmişti. Her bir kilometre onu varış noktasına daha da yaklaştırmıştı. En sonunda garaj yoluna girdiğinde, midesi korkudan, durumun vahametinden ve “*Ben ne yaptım?*” düşüncesinin kaçınılmaz çekişmesinden dolayı altüst olmuş haldeydi.

Neden bunun için Noah'yı yanında getirmemişti? Bu insanlarla, babasıyla tek başına tanışma düşüncesi başta akıllıca görünmüştü ama şimdi genç adamın yanında olmasını diliyordu. Ona bunu yapabileceğini, her şeyin iyi olacağını söylemesini.

Federal tarzdaki iki katlı ev, yoldan bir dönüm geride yüksek meşe ağaçlarından oluşan bir gölgelik altında, yemyeşil çimlerle kaplı bakımlı bir çimenliğin üzerinde yer alıyordu. Kırmızı, pembe ve turuncunun canlı tonlarındaki, titizlikle bakılmış sardunyalarla dolu pencere önü saksıları evin beyaz panjurlarına karşı göze çarpıyordu ve veranda sütunundaki bir çengele asılmış Amerikan bayrağı yumuşak esintiyle dalgalanıyordu. Eksik olan tek şey beyaz bir çitti, işte o zaman ev bir dergide yayımlanabilirdi.

Hissettiği diğer tüm şeylerin –korku, pişmanlık, özlem– yerini hem tanıdık hem de hoş olmayan bir şey aldı. İçerleme. Bu ev tam olarak annesinin hayallerinden fırlamış gibiydi. Huzur verici. Heybetli. Güvenli. Ancak annesinin Nashville’deki küçük evlerinin peşinatına yetecek kadar para biriktirebilmek için iki işte birden çalışması gerekmişti.

Burası para, iş güvenliği ve bir destek ağı gerektiren bir evdi. Annesinin asla sahip olmadığı şeyler.

Burası istikrar, refah ve güvenliğe sahip olan türden bir aile eviydi. Burası bir annenin çocuğunu nasıl doyuracağı konusunda endişelenmesine gerek kalmayacağı, paranız yettiği için yavru bir köpek alabileceğiniz, ilaçların hiçbir zaman karneye bağlanmadığı, doğum günü partilerinde palyaçoların, büyük pastaların ve balon demetlerinin bulunduğu türden bir evdi.

Alexis, parlak bir sedan BMW ile Range Rover SUV’un arkasına park etti. Garajda parlak kırmızı bir Lexus’un yanına siyah bir Mercedes park edilmişti.

Hızla Candi’ye orada olduğunu bildiren bir mesaj gönderince verandada beklemesini söyleyen bir cevap aldı. Bu tuhaf bir istektir ama belki de Elliott hasta olduğu için sessiz olmaya falan çalışıyorlardı.

Önemli değildi. Alexis sadece bu işi bir an önce bitirip eve gitmek istiyordu. Verandanın basamaklarından çıkarken mide-sini altüst eden korku hissi onu yeniden ele geçirdi. Babasıyla tanışmak üzereydi.

Babası.

Ön kapı açıldı ve Candi dışarı çıkıp kapıyı arkasından çekerek gergin bir şekilde yutkundu. “Selam.”

“Merhaba.” Alexis, Candi’nin omzunun üzerinden kapıya doğru baktı. “Bir sorun mu var?”

Candi yine o gergin yutkunma hareketini yaptı. “Hayır. Ben sadece içeri girmeden önce seni kendim karşılamak istedim.”

“Ah.”

“Herkes burada. Annem ve babam, erkek kardeşim Cayden, karısı ve çocukları.” Candi dudağını ısırdı. “*Erkek kardeşimiz*, yani. Bu işi berbat edip duruyorum.”

“Sorun değil.” Alexis ön kapıyı işaret etti. “Girsek mi?”

Candi kapıyı açarak onun içeri girmesini bekledi. Alexis, mutfağından daha geniş bir antreden yavaşça dönerken evin arka tarafından gelen kısık kahkaha sesi onları selamladı. Fuaye, devasa kristal bir avizenin asılı olduğu tavana kadar en az dört metre uzanıyordu.

“Kış bahçesindeler,” dedi Candi, mutfığa giden uzun koridoru işaret ederek.

Alexis, Candi’yi kitap raflarıyla kaplı ve her iki ucunda özenle şekillendirilmiş kemerlerle desteklenmiş geniş koridorda takip etti. Koridor, ortasında iki buçuk metrelik bir ada tezgâh bulunan ve eğimli bir arka bahçeyle havuza bakan bir şef mutfığına açılıyordu.

Yan tarafta, mutfaktan pencereli bir duvarla ayrılan kış bahçesi vardı.

Alexis aniden durunca kalçası acı verici bir şekilde ada tezgâhın köşesine çarptı.

Altı kişilerdi. Zarif giyimli bir kadın kanepenin bir ucuna oturmuş, yerde oyun oynayan bir bebekle küçük bir çocuğa sevgiyle bakıyordu. Yanında gençten bir adam oturuyordu. Candi’ninki gibi saçları ve kocaman bir gülümsemesi vardı. Yerde bir kadın, bebek kıyafetleriyle uğraşıyordu. Ve bir de deri yatar koltuğunda, gözlerinde gururlu bir parıltıyla onları izleyen Elliot vardı.

Saçlarında beyazları daha fazlaydı ve cildi donuk, yıpranmış bir görünüme sahipti. Alexis bunun güneşte fazla kalmaktan kaynaklandığını düşünebilirdi ama bu görünümü biliyordu. Bu hastalık görünümüydü. Ancak gülümsemesi düğün ilanındaki-nin aynısıydı; geniş ve yaşam dolu. Gülmeyi seven bir adama benziyordu.

Alexis göğsü sıkışarak arkasına döndü. “Bunu yapabileceğimi sanmıyorum.”

Ama kaçmaya fırsat bulamadan –ki planı tam olarak buydu– kış bahçesindeki yaşlı kadın seslendi.

“Kapıdaki kimdi, Candi?”

Alexis, Candi’nin gözlerine baktı. Kızın bakışlarına yerleşen suçluluk ifadesi Alexis’inkilere kırmızı bir öfke perdesi inmesine neden oldu. “Neden bahsediyor?”

Candi cevap vermedi. En azından doğrudan. Alexis’in omzunun üzerinden bir şeye ya da birine gülümsedi. “Sizinle tanışması için bir arkadaşımı getirdim, anne.”

“Arkadaş mı?” diye fısıldadı Alexis.

“Ee, içeri getirsene,” dedi kadın.

Yatar koltuğun sesi, Alexis’in ciğerlerindeki havanın tek ve panik dolu bir nefesle dışarı çıkmasına neden oldu. Şimdi bundan nasıl kurtulacaktı? Bir sonraki sesi... ayak seslerini duyunca gözlerini sımsıkı kapattı.

Adam nazik bir sesle, “Hoş geldin,” dedi.

Bundan kurtulmanın yolu yoktu. Arkasına döndü ve kendini bir kez daha tıpkı onunki gibi gözlere bakarken buldu. Muhtemelen bir zamanlar üzerine tam oturan gri bir kazak giymişti ama hastalık omuzların düşmesine ve ucunun sarkmasına neden olmuştu. Adam elini uzattı. “Ben Elliott.”

Alexis inanamayarak Candi'ye baktı. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye tısladı. "Onlara geleceğimi söylemedin mi?"

Elliott elini indirdiğinde kaşları kafa karışıklığıyla çatılmıştı.

Candi en sonunda sesini buldu. "Baba, bu... bu Alexis."

Elliott yeniden elini uzattı. "Tanıştığımıza memnun oldum, Alexis. Candi taşındığı için artık nadiren buraya birilerini getiriyor..."

Alexis sözünü kesti. "Alexis *Carlisle*. Benim adım bu."

Elliot birkaç kez gözlerini kırptırdı ve ona aynı anda hem kıvrınmak hem de gülmek istemesine neden olan ani bir yoğunlukla baktı. Sonra âdemelması gergin bir yutkunmayla şiştiğinde Alexis her şeyi ortaya koymaya karar verdi.

"Sanırım annem Sherry'yi tanıyordun."

Elliott elini çekerek sert bakışlarını Candi'ye çevirdi. "Ne yaptın sen?" diye sordu kızgın bir fısıltıyla.

"Yapmak zorundaydım baba." Candi'nin sesi çatladı.

Mutfaktaki gerilim kış bahçesine de taşmış olmalıydı ki yaşlı kadın ayağa kalktı. "Her şey yolunda mı?"

Elliott arkasına döndü. "Her şey yolunda."

Kimse verdiği güvenceye inanmadı. Teker teker Lauren, Cayden ve karısı -adı her neyse- dikkatlerini Alexis'e yöneltip bakmaya başladı.

Candi, titrek kelime parçalarıyla cevaplamaya başladı. "Uyumlu olabilir, baba. Böbrek için."

Lauren nefesini tutarak öne doğru atıldı. "Ne? Aman Tanrım! Candi, bu arkadaşın mı? Neden onun uyumlu olabileceğini düşünüyorsun?" Mutfığa doğru yürürken babetleri parke zeminde yumuşak *pat pat* sesleri çıkarıyordu.

Cayden ve karısı içerideki heyecanı hissettiler. Her biri kolunda bir çocuk ve yüzlerinde birbirine benzeyen umut ifadele-

riyle koşarak geldi. Alexis inledi ve teni doğal olmayan bir şekilde solgunlaşan Candi'ye baktı.

“Onunla iletişime geçmemi istemediğini biliyorum baba ama...”

“Neden Candi'nin onunla iletişime geçmesini istemeyesin ki?” diye soran Lauren'ın az önceki sevincinin yerini şimdi kafa karışıklığı almıştı. “Neler oluyor?”

Candi'nin gözlerinde yaşlar birikti. *Of, Tanrı aşkına.* Alexis ellerini yukarı kaldırdı. “Tamam, dinleyin. Belki bunu başka bir zamana ertelemeliyiz.”

Elliott karısına bakarken yüz hatlarmı makul, aldatıcı bir ifadeye büründürdü. “Muhtemelen iyi bir fikir. Fazla heyecanlanmak istemeyiz. Candi'nin rasgele bir arkadaşının uyumlu olacağından şüpheliyim.”

Rasgele bir arkadaş mı? Sözleri, başıboş bir tilt topu gibi Alexis'in içinden sekerek hayati organlara sıçradı ve kalbinin etrafındaki duvardan geriye kalanları parçaladı. Çatlak, bir uçuruma dönüştü; terapi ve zamanın yardımıyla gömdüğünü düşündüğü bir duygu hızla içine doldu. Royce'u ifşa ettikten sonra hissetmeyi bir daha asla ummadığı bir duyguydu. Birini, onu incittiği şekilde incitmek için duyulan arzuydu.

“Ah, bilmiyorum, Elliott,” derken henüz söylemediği sözlerden pişmanlık duyuyor, ama onları tutmak için hiçbir şey yapamıyordu. “Duyduğuma göre, çocukların çoğunlukla en iyi uyum sağlayanlar oluyor.”

“Affedersin?” diyen Cayden'in bakışları Alexis'le babası arasında gidip geliyordu.

“Neden bahsediyor, Elliott?” diye sordu Lauren.

“Baba, lütfen açıklamama izin ver.” Bu Candi'den gelmişti.

Bu defa Cayden patladı. “Burada ne haltlar oluyor?”

Alexis yardım için Candi'ye baktı ama o, hiçbir işe yaramayacak kadar suçlu görünmekle meşgul olan Elliott'a bakıyordu.

“Gerçekten mi?” Alexis en sonunda Candi'ye parladı. “Bunu bana mı yaptıracaksın?”

“Ben...” Candi zorlukla tek kelime edebildi.

Ah, Tanrı aşkına. Alexis ellerini yukarı kaldırdı. “Tebrikler, kızınız oldu.”

Alaycılığı hedefi kaçırdı. Başka tarafa çevirdiği gözleriyle yerde bir delik açan Elliott dışında herkes ses çıkarmadan bakıyordu.

Alexis aynı anda hem içini çekip hem inledi. “Ben onun kızıyım,” dedi. “Sürpriz.”

Odanın ortasına bir el bombası atsaydı sözleri kadar zarar veremezdi. Bağırışlar, ağızlara kapanan eller, birkaç küfür ve eyvah, Elliott'ın karısından biraz gözyaşı vardı.

Lauren, “Neden bahsediyor?” diye tiz bir sesle bağırdı. “Kızın mı?”

Cayden, ağlayan bebeği karısına verdi ama bakışlarını kararlılıkla Alexis'in üzerinde tuttu. “Bu saçmalık. Kim olduğunu sandığınızı bilmiyorum...”

“O bizim kız kardeşimiz,” dedi Candi. “Buna kanıtlayacak DNA'ya sahibim.”

Cayden öfkesini Elliott'a yöneltti. “Doğru mu bu? O senin kızın mı?”

Lauren bir kere daha hıçkırdı ve ellerini ağzına bastırarak hızla arkasına döndü.

Elliott en sonunda cesaretini toplayıp dikleşti. “Bu şekilde öğrenmenizi istememiştim.”

“Aman Tanrım,” dedi Cayden. “Doğru mu?”

Lauren'dan gelen başka bir yüksek sesli hıçkırık Elliott'ın hızla karısının yanına gitmesine neden oldu. Onunla yüzleşmek için

etrafından dolandı. “Hayatım, lütfen. Açıklamama izin ver. Çok uzun zaman önceydi.”

“Tam olarak otuz bir yıl önce,” diyerek iğneledi Alexis.

Beyninde kaçınılmaz hesabı yapan Lauren’in gözleri fal taşı gibi açıldı. “O zamanlar birlikteydik, Elliott.”

“Hayır!” Elliot karısının ellerini tuttu ama karısı onları geri çekti.

“Biz... Ayrıldığımız o yaz oldu. Lauren, lütfen. Beni dinle.”

“O kadındı, değil mi?” Lauren inledi.

Sözleri Alexis’in yüzüne inen bir tokat gibiydi. “O kadın benim annemdi ve adı da Sherry Carlisle’di. Ve eğer Elliott’ın kızı olduğuma inanmıyorsan, gözlerime bakman yeter.”

Lauren ona aldırış etmedi, ağlamaklı gözleri kocasının üzerine kenetlenmişti. “San Francisco’dan döndüğünde seni arayan oydu.”

Bekle. Ne? Annesi onu mu aramıştı? Alexis hışımla öne çıktı. “Sana... sana hamile olduğunu söyledi mi? Siktiğimin varlığımdan haberin var mıydı?”

Görünüşe göre S ile başlayan kelime Cayden’in karısı için çok fazlaydı çünkü çocuklarla beraber odadan kaçarcasına gitmişti.

Cayden öfkesini Alexis’e döndürdü. “Bence gitsen iyi olur.”

“Hayır!” diye bağırdı Candi. “O uyumlu, baba. Olduğunu biliyorum. Bugün kan testi yaptırdı ve...”

“Kes şunu, Candi,” diye gürledi Elliott. “Bu garanti değil. Önce benimle konuşmadan onu asla buraya getirmemeliydin.”

Lauren elleriyle bütün yüzünü kapatarak ağlamaya başladı.

Elliott, Alexis’e döndü. “Cayden haklı. Bence gitmen gerekiyor.” Öfkeli bakışlarını Candi’ye yöneltti. “Seninle sonra ilgilemeyeceğim.”

Alexis kafasını iki yana salladı. “Bak, burada istenmiyorsam gitmemde hiçbir sorun yok.”

Topuklarının üzerinde dönerek titreyen bacaklarla kapıya doğru yürüdü. Candi arkasından koştu. “Bekle. Lütfen kal.”

O kapıyı çekip açarak veranda basamaklarından sert adımlarla inerken Candi peşinden koşarak kolunu yakaladı.

Alexis hızla arkasına döndü. “Bu da neydi böyle, Candi? Annenin haberi bile yok muydu? Bunu bana nasıl yapabildin? Bunu *onlara* nasıl yapabildin?”

“Ben... ben sadece... şeyi düşünüyordum...”

“Böbreğimi. Evet, onu anladım.”

“Hayır. Sadece babamın hayatını kurtarmayı düşünüyordum. Tüm bunlar için uygun protokolü bilmiyorsam kusura bakma.”

Alexis ellerini yumruk yaparak hışımla arabaya yürüdü, cebinden anahtarını bulup çıkardı.

“Lütfen gitme,” diye yalvardı Candi.

“Belli ki beni istemiyor...” Dil sürçmesi karşısında boğazı duygularla tıkanığında Alexis dehşet içinde durdu. “Böbreğimi istemiyor.”

“Şu anda ne düşündüğünü bilmiyor. Sadece şaşırdı.”

Alexis homurdanarak arabanın kapısını açtı.

“Burada bekle, olur mu? Onlarla biraz daha konuşmama izin ver.”

Alexis ön koltuğa oturdu ve kapıyı kapatmadan hemen önce, “Beni bir daha arama,” dedi.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Arabayı sisin içindeymiş gibi sürdü. Ta ki öfke, kırgınlık ve reddedilmenin acısı huzurlu bir uyuşukluk hissine dönüşene kadar. Ta ki otoyolda karşıdan gelen arabalar tek bir bulanıklık haline gelene kadar. Ta ki yolcu koltuğunun zeminindeki telefonunun sürekli çalışması, kafasındaki suçlamaların sesine fon oluşturana kadar.

Bunu yapmaması gerektiğini bilmeliydi.

Noah'yı dinlemeliydi.

Onu evinde, elinde akşam yemeği için ısıttığı bir kâseyle mutfağında dururken, işine geri dönebilmek için elinden geldiğince hızlı bir şekilde ağzına tıktırırken hayal etti. Ya da belki televizyonda bir belgesel izlerken kanepeye uzanmış, bacaklarını uzatıp ayak bileklerinden çapraz yapmıştı. Ya da belki de bilgisayarının başındaydı, yüzünde gözlük vardı ve ellerini birçok kez içlerinden geçirdiği için saçları dağınık bir şekildeydi.

Onun bütün bunları yaptığını görmüştü. Genç adamın hareketleri ona kendisinininkiler kadar tanıdıktı.

Ve birdenbire Alexis'in tek istediği oydu.

Onu, Noah'nın dışarıdan mütevazı görünen ama tamamen yenilenmiş ve modernize edilmiş iki katlı *Craftsman** evine götürecektir olan çıkışa yöneldiğinde saat altıydı. Noah çatıya güneş panelleri, yeni elektrik ve enerji verimliliği malzemeleri ve bir keresinde açıklamaya çalıştığı ama Alexis'in anlamadığı ve asla anlamayacağı diğer şeyler yerleştirmişti.

Arabayı durdurduğunda projektörler garaj yolunu aydınlatıyordu. Ön kapı açıldığında daha motoru yeni kapatmıştı. Noah, kot pantolon ve solmuş bir MIT *sweatshirt*'üyle yalınayak dışarı çıkınca iki saatlik yolculuk boyunca bastırdığı her duygu, Alexis arabadan inerken bir sel gibi geri döndü.

Noah veranda basamaklarından aşağı koşarken, "Hey," dedi. "Sana ulaşmaya çalışıyordum. Telefonun mu kapandı? Ne oldu?"

Kapısını kapatan Alexis kaldırımın yarı yolunda onunla buluştu ve kollarını genç adamın beline doladı. Noah onu kollarıyla sıkıca sardı ve göğsüne yasladı. "Ne oldu? Sorun ne?"

Alexis yanağını adamın sıcak göğüs kemiğine bastırdı, kalp atışlarının sesi güven verici bir ritimdeydi.

"Konuş benimle," dedi Alexis'in saçlarma doğru.

"O... O beni dışarı attı."

Noah'nın kolları kasıldı. "Ne?"

Alexis ondan uzaklaşarak yukarı baktı. "Bana gitmemi söyledi. Beni ya da böbreğimi istemiyor."

Noah'nın yüzü korkutucu olması gereken bir şeyle sertleşti ama bunun yerine koruyuculuğuyla heyecan vericiydi. "Senin yanında olmalıydım."

"Olmadığın için mutluyum. Çok aşağılayıcıydı."

---

* Ayırt edici özellikleri; geniş, alçak yerleşim, üçgen çatılar, açık kat planları, ahşap çerçeveler, destek sütunları ve açık girişler içeren ön verandalar olan Amerikan yerli mimari tarzında bir ev türü. (ç.n.)

Noah elini tutarak onu kaldırımından eve doğru çekti. "İçeri gel."

Onu veranda basamaklarından takip ederken, "Ne yapıyordun?" diye sordu. "Bir şey bölüyor muyum?"

"Sadece mesajıma cevap vermediğin için panikle attığım voltayı böldün. Araba kazası geçirdiğini sandım."

Alexis sessizce güldü ama Noah ön kapıya gelince arkasına döndü.

"Şaka yapmıyorum. Otoyoldaki hastaneleri aramama on dakika kalmıştı."

"Üzgünüm. Ben... ben..."

"Sorun değil. Burada olduğun için mutluyum."

Önce onun girebilmesi için kapıyı açık tuttu. Evi ılıktı ve pizza gibi kokuyordu. Alexis'in midesi içgüdüsel olarak guruldadı.

"En son ne zaman bir şeyler yedin?"

"Bilmiyorum."

Noah kapıyı kapatırken başıyla mutfağı işaret etti. "Biraz kaldı. Sen de istersin diye etli bir şey sipariş vermedim."

İnce düşüncesi, Alexis'in midesinde kelebeklerin uçuşmasına sebep olurken kalbini yine o *güm güm* sesiyle attırdı. "Teşekkür ederim."

"Bana çok teşekkür etmen konusunda sana ne demiştim?"

"Kıymetini bilmememi mi tercih edersin?"

"Ne olursa olsun senin için burada olduğumu kafana sokmanı tercih ederim."

Alexis ayakkabılarını çıkarıp ön kapının yanında bıraktı. Noah'nın evi standart bir *Craftsman* tarzında düzenlenmişti. Giriş bölümü, her iki yanında odalar ve sağında bir merdiven bulunan uzun bir koridora açılıyordu. Üst katta üç yatak odası vardı, Noah birini ev ofisi olarak kullanıyordu.

Koridor, geçen yıl genç adamla sayısız akşam yemeğini paylaştığı küçük bir yemek odasına açılan mutfakta sona eriyordu. Kısa bir el işi denemesi sırasında onun için ördüğü kahverengi servis altlıkları kullanılmamış ve çoğunlukla kullanılamaz halde masanın ortasına yığılmıştı. Ama en azından onları saklamıştı.

Noah masayı işaret ederek, “Otur,” dedi. “İçecek bir şey ister misin?”

“Sen ne içiyorsan.”

Mikrodalgaya birkaç dilim pizza koydu ve buzdolabından iki tane balkabağı birası çıkardı. Şişelerin kapağını çevirirken tişörtünün kolları pazılarının şişkinliğiyle geriliyordu. Aklı hemen onun üstsüz görüntüsüne kaydığında boynundan yukarıya bir sıcaklık yükseldi.

Ona olanları anlatırken yeniden ısıtılınca hamurlaşmış pizzayı mideye indirdi. Her yeni açıklamayla birlikte Noah’nın yüz ifadesi öfke ve anlayış arasında gidip geliyordu.

“Seni dinlemeliydim,” dedi Alexis.

Noah şişesini masaya indirdi. “Bunu yapma.”

“Ama haklıydın.”

“Ben de kolaylıkla yanılabılırdım. Bunu kendin görmek zorundaydın.”

“Benden daha iyi bir insan sarrafısın.”

“Hayır, değilim. Ben herkesin bir gündemi olduğunu düşünen alaycı pisliğin tekiyim, sense otomatik olarak en iyi niyeti üstlenen kahrolası bir gün ışığısın.”

Alexis güldü. “Kahrolası bir gün ışığı mı?”

Ona cansız bir gülümseme gönderdi. “Tüm bu düğün meselesi beni etkilemeye başladı.”

“Her neyse,” diye fısıldayan Alexis sandalyesinde arkaya yaslandı. “Sanırım bu kadardı. Sonuç olarak organlarım bende kalacak.”

Noah onun tabağını lavaboya götürdü, çalkaladı ve bulaşık makinesine koydu.

“Beni doyurduğun için teşekkürler.”

“Arkadaşlar ne içindir?” Masaya döndü ve elini uzattı. “Dışarıda ateş yakalım.”

Parmaklarını Noah’ninkilerin arasına bırakıp onu ayağa kaldırmasına izin verdi. Ama onu dışarıya doğru takip ederken en çok endişelendiği ateş, kendi içinde tutuşan ateşti.

Ateş çukurunda ateşi yaktıktan sonra Noah iki taze bira ve bir battaniye almak için içeri girdi. Geri dönünce biralardan birini ona uzattı ve geçen baharda seçmesine yardım ettiği minderli veranda kanepesinde yanına oturdu. Alexis’in, ipli ışıklar asmasına ve bir sıra askılı sepetle süslemesine yardım ettiği kapalı verandanın köşesini doksan derecelik bir açıyla kesiyordu. Çiçekler çoktan ölmüştü ama sepetler hâlâ oradaydı.

Kaç gece burada onunla böyle oturmuştu? Ve neden şimdi, birdenbire alan daha küçük, daha samimi görünüyordu? Battaniyeyi kucaklarına yayarken Alexis’in elleri titriyordu. Noah kolunu kanepenin arkasına attığında parmak uçlarının ensesine yaptığı masum dokunuşla ciğerleri çalışmayı bıraktı.

Eğer o da eşit derecede etkilendiyse bile bu belli olmuyordu. Noah sessizce alevlere bakıyordu. Şişeyi ağzına götürürken dans eden, titreşen gölgelerin arasında yüzü sert bir açı çiziyordu. Boğazının güçlü, uzun kasları yutkunurken kasıldı.

Noah ona baktı. “Konuş benimle.”

Aynı sözleri sayısız kez söylemişti ama bu akşam Alexis bunların ne kadar sade bir hediye olduğunu anlamıştı. Noah asla üstelemezdi, asla zorlamazdı. Sadece her zaman orada, dinlemeye hazırды. Karşılığında hiçbir şey beklemeden.

“Ne hakkında?” diye sordu Alexis nefes nefese.

“Bana bu kadar dik dik bakmana neden olan neyse onun hakkında.”

Evet, bu olmayacaktı. Birdenbire onu öpme ihtiyacına kapıldığını en iyi arkadaşına nasıl anlatacaktı?

Alexis bakışlarını alevlere çevirdi. “O... onu sormadı bile.”

Noah'nın parmakları yeniden ensesine dokundu. “Anneni mi?”

“Onu sadece... sadece bir yaz kaçamağı yaptığı öylesine bir kadından başka bir şey olarak *kabul etmemek* için bile.” Bir gözyaşı gözünün kenarından aktı. “Annem bundan daha iyisini hak ediyordu.”

“İkiniz de daha iyisini hak ediyordunuz.”

“Ona değer verdiğinden bile emin değilim.”

“Vermiş olsaydı fark eder miydi?”

“Bilmiyorum. Belki.”

Noah birasını kanepenin yanındaki masaya koydu ve onunla daha çok yüz yüze gelebilmek için yerinde kıpırdandı. Alexis ona yer açmak için battaniyenin altındaki bacaklarından birini kıvrıdı.

“Neden fark eder?”

Gözyaşları çoğalarak görüşünü bulanıklaştırdı. “Çünkü annem seilmeyi hak ediyordu.”

“*Sen* onu seviyordun.”

“Biliyorum ama aynı şey değil. O gerçek aşkı hak ediyordu.”

“Bana annenden bahset,” derken Noah'nın sesi gergindi.

Alexis başını onun koluna yasladı. “Sincapları severdi. Diğer insanlar sincapları kuş yemliklerinden uzak tutmaya çalışırdı ama onun kuş yemlikleri sincaplar içindi.”

“Tanıdığım başka birine benziyor.”

“Fleetwood Mac’i severdi. Bir de Stephen King romanlarını. Ortaokuldayken O’yu okumama izin vermişti ve bir sene uyuyamamıştım.”

Noah gülümsedi. “Bu yüzden mi palyaçolardan nefret ediyorsun?”

Göğsü acıyla kasıldı. “Hayır.”

Noah üstelemedi. Sadece açıklamasını bekledi.

“Bir sene doğum günü partim için palyaço istemiştim. Bizim... paramız yetmemişti. Bu yüzden annem benim için palyaço gibi giyinmişti.”

“Bu neden onlardan nefret etmene neden oldu?”

“Bilmiyorum. Sanırım belki de çocukken bile bunun yanlış olduğunu biliyordum. Annemin bu yüzden kendini kötü hissettiğini. Sanki beni bir şekilde yüzüstü bırakmış gibi hissettiğini. Ve bunun onun için adil olmadığını. Keşke bunu hiç istememiş olsaydım.”

Elliott’ın evinde hissettiği içerleme duygusunun ateşi bir kez daha boğazını yaktı. “Bahse varım Candi’nin doğum günü partilerinde palyaçolar olmuştur. Bahse varım Lauren bunu ödemek için ekstra mesai yapmak zorunda kalmamıştır.”

“Bu adil değil. Hiçbiri.”

Alexis doğrularak birasından bir yudum aldı. “Gerçekten adil olmayan ne, biliyor musun? Annemin kanser olduğunu öğrendiğimiz gün doktorun kırmızı kravat taktığını hatırlıyorum. Ama annemin o gün ne giydiğini hatırlayamıyorum. Doktorun kravatını hatırlamak istemiyorum.”

Noah acı dolu bir nefes vererek ona doğru eğildi. “Tatlım...”

“Anılar da adil değil, biliyor musun? Çok geç olana kadar bize bunun, bu ayrıntının tutunmamız gereken şey olduğunu söylemiyorlar. Neden tuhaf küçük şeyleri hatırlıyoruz da büyük şeyleri hatırlamıyoruz?”

Noah başını iki yana salladı. “Bilmiyorum.”

“Annem... bir keresinde bana ebeveyn olmanın en zor kısmının, çocuğun için bir şeyi en son ne zaman yapacağını asla bilmeden olduğunu söylemişti. Saçlarını en son ne zaman yıkayacağını. Okul için öğle yemeklerini hazırlayacağını. Ayakkabılarını bağlamaya yardım edeceğini. Bu, çocuk için de geçerli ama. Ebeveynini ölürken izleyeceğini kimse söylemiyor. Birlikte sinemaya ya da alışverişe son gidişiniz olabileceği için her ayrıntıya dikkat etmen gerektiği konusunda seni uyarmıyor. Birlikte son Noel'imizi hatırlıyorum ama ona aldığım hediyeleri açtığında ne söylediğini hatırlamıyorum. Neden bunları hatırlayamıyorum? Hatırlamayı o kadar çok istiyorum ki.”

“Buraya gel.” Noah kollarını ona açtı ve o da isteyerek kollarına girdi. Oturma şekilleri ve battaniyenin bacaklarına dolanması nedeniyle engellenen tuhaf bir kucaklaşmaydı bu ama mükemmeldi. Noah mükemmeldi.

“Annem hastayken rol yapmayı öğrendim,” dedi Alexis. “Bu gerçekten yaşanmıyormuş gibi, anlarsın ya? Belki hayata devam edersem, her şey normalmiş gibi davranırsam, o ölmüyormuş gibi davranırsam o zaman belki de ölmezdi. Ama sonra giderek daha da kötüleşti ve o gün geldiğinde her şeyin bittiğini biliyordum. Ben de elini ovuşturup sorun olmadığını söylemeye devam ettim. Gidebilirdi. Ben iyi olacaktım. O gittiğinde ben iyi olacaktım. Ama iyi falan değilim.”

Saçlarına doğru, “Üzgünüm,” diyen Noah, onu omzuna yaslamak için bir eliyle başının arkasını kavradı. “Hepsi için.”

“Bencil hissediyorum. Her şeyi benimle ilgili hale getiriyorum.”

“Keder seni bencil yapmaz, Lexa.” Ağzı genç kadının saçlarının üzerindeydi. “Babamı benden aldıkları için onlardan intikam almak adına tüm ABD hükümetini yıkmak istemem beni bencil mi yapar?”

“Sen çocuktun. Bense bir yetişkinim.”

“Ben de öyleyim ve hâlâ onlardan nefret ediyorum. Yani eğer sen kahrolası Elliott Vanderpool’a kızdığın için bencilsen, o zaman ben de öyleyim. Hem ne olmuş? İkimiz de çok küçükken ebeveynlerimizi kaybettik.”

“Neyden nefret ederdim biliyor musun?”

Burnunu genç kadının saçlarına sürttü. “Hımmmm?”

“*Kendi* annemin ölümüyle ilgili diğer insanların duygularını yönlendirmekten. İnsanların ya ne söyleyecekleri hakkında hiçbir fikirleri yok ya da fikirleri olduğunu sanarak sonuçta tamamen aptalca bir şey söylüyorlar. Sen de onlar için üzülüyorsun, bu yüzden bunu örtmek için bir şey söylüyorsun. Bu çok yorucu.”

Güldü ama içinde hiç neşe yoktu. Sadece anlayış vardı. “Babam öldükten sonra öyle bir noktaya gelmişim ki bana ne kadar üzgün olduğunu söylemeye çalışan bir sonraki kişiye yumruk atacağımı düşünüyordum.”

“Ya da yapabilecekleri bir şey olup olmadığını soranlara.”

“Her şeyin bir nedeni vardır...”

Alexis inledi. “*Senin için buradalar.*”

“Çok güçlüsün.”

“Sanki her gün kalkıp hayatına devam etmekten başka bir seçeneğin varmış gibi.”

“Kesinlikle.”

Titrek bir nefes alarak gözlerini sımsıkı kapattı. “Sen olmasaydın bunu yapabileceğimi sanmıyorum.”

“Öğrenmene gerek kalmayacağına söz veriyorum.” Noah ağzını onun kulağına yaklaştırdı. “Her zaman bu kadar güçlü olmak zorunda değilsin, Lexa. Benimleyken değilsin.”

Alexis yüzünü genç adamın boynuna bastırarak nefes aldı. Çamaşır deterjanı gibi kokuyordu ve Alexis o ana kadar bunun en sevdiği koku olduğunu fark etmemişti. Güven ve korunma gibi kokuyordu.

Ve arzu. Sıcak, yakıcı bir ihtiyaç. Onun için, yalnızca onun için. Ve bununla savaşmaktan bıkip usanmıştı.

Dudaklarının Noah'nın boğazına ilk dokunuşu bir kaza gibi hissettirmişti. Daha rahat olabilmek için kollarında kıpırdanırken yaşanan bir tesadüf gibiydi.

Ama sonra yeniden oldu.

Dudakları, boğazındaki hızlı nabzına dokunup sıcak ve yumuşak bir şekilde orada oyalandığında nefes almayı bıraktı. Ve o zaman bile, Alexis parmaklarını göğsünde genişçe açmasaydı Noah kendini bunun kasıtlı olmadığına ikna edebilirdi. Eğer burnuyla çenesine dokunmasaydı. Ve eğer başını kaldırıp, Noah'nın başka her yerde tanıyacağı ama daha önce ondan hiç duymadığı bir tonla adını fısıldamasaydı.

Arzuyla.

Noah'nın içindeki her şey çılgınca bir faaliyete girişti –kalbi çarpıyor, kanı hızla akıyor, midesi kasılıyordu– ama sonra hepsi bir sonraki nefesinde dondu. Hareket etmek, bir şeyler söylemek istiyordu ama yapamıyordu çünkü büyüü bozmaktan korkuyordu. Eğer gözünü bile kırpsaydı, genç kadın ortadan kaybolabilirdi. Ya da uyanabilir, son otuz dakikanın bir rüya olduğunu ve o lanet kitabı okuduktan sonra kanepede uyuyakaldığını fark edebilirdi. Daha önce de onunla ilgili benzer rüyalar görmüş ve hayal kırıklığıyla uyanmıştı.

Ama bu bir rüya olmayabilirdi, çünkü uykulu hayal gücü genç kadının şu anda ona dokunma şeklinin saf tatlılığını hiçbir zaman yakalayamamıştı.

“Lexa,” dedi kulak tırmalayan bir sesle.

Genç kadın, cevap olarak burnunun ucunu onunkine sürttü. Ve şimdi, yüz hatları bulanık görünecek kadar yakın olmalarına rağmen neler olduğunu anlamak için Noah’nın net bir şekilde görmesine gerek yoktu. Duyuları; dokunuşla, sesle, kokuyla bu anı kaydediyordu.

Tişörtünün önünden aşağı doğru kayarken titreyen parmakları.

Ağızları birbirine yaklaşıırken zorlukla aldığı nefesi.

İçine çektiğinde aldığı sıcak tarçın kokusu.

Aklının bir köşesinde uyarılar yankılanıyordu. *Yavaş ol. O savunmasız durumda. Bu köprüyü bir kere geçerse, geri dönemezsin.* Ama en asil adam bile, kalbini elinde tutan kadın en sonunda kendininkini açtığı anda uyarıları dinlemekte zorlanırdı.

Bir erkeğin hayatta bu kadar ciddi sonuçlara yol açacak bir kararla karşı karşıya kaldığı çok az an olurdu ama bu onlardan biriydi. Bu, Noah’nın seçim yapmak zorunda olduğu andı.

Arzu ya da kısıtlama.

Tutku ya da dostluk.

Lexa ya da yalnızlık.

Beyni doğru cevapları biliyordu ama burada kontrol onda değildi. Kalbindeydi. Alexis söz konusu olunca her zaman böyle olacaktı.

Bu yüzden, onu bacaklarını açarak oturması için kucağına çeken kalbiydi. Parmaklarını saçlarının arasına sokan kalbiydi. Ve dudakları onunkileri dürttüğünde –bir kez, iki kez, bir öpücükten ziyade soru gibi– cevabı veren yine kalbiydi.

En sonunda, *evet.*

Noah dudaklarını onunkilerle buluşturduğunda tüm şüpheler buharlaşıp başından beri buna doğru ilerlediklerini gösteren bir kesinliğe dönüştü.

Alexis onun üzerine yığılarak liderliği almasına izin verdi. Noah'nın dudakları dişledi, masaj yaptı, okşadı ve keşfetti. Alexis'in öpüşü tam da Noah'nın tahmin ettiği gibiydi. Şefkatli, tutkulu. Sıcak ellerinden birini sırtına bastırırken diğer eliyle pazısına tutunuyordu. Açıyı değiştirip derine indiğinde, dili onun ağzının içine girdiğinde Noah bir inleme duydu ve sonradan bunun kendinden geldiğini fark etti. Alexis aniden elini genç adamın tişörtünden içeri soktu. Duyduğu bir sonraki inleme genç kadınınkıydı. Sanki Noah'ya dokunmak bile kendinden geçmesine sebep oluyormuş gibi adını hırıltılı bir şekilde söyleyince içini bir heyecan kapladı. Bu onun içindi. Parmakları Noah'nın sertleşmiş göğüs ucuna doğru genişçe açılıncaya kadar yukarı doğru çıktı.

Ah Tanrı aşkına. Noah ürperdi, inledi ve acilen aynı şeyi bir daha yapmasını fısıldadı.

Alexis de öyle yaptı.

Bir sonraki an Noah, genç kadını sırtüstü çevirmişti.

Tüm gereken bu oldu. Genç kadının parmaklarının göğüs uçlarına dokunmasıyla birdenbire ele geçirilmiş bir erkeğe dönüştü. Alexis'in ağzının derinliklerine daldı ve bacaklarının arasına yerleşti. Genç kadın ona sarıldı, onun için açıldı ve bir bacağına ona doladı.

Alexis, kasıklarına şehvet dalgası gönderen o inlemelerden birini daha çıkardığında Noah'nın vücudu kendi kendine hareket etmeye başladı. Kalçalarını eğerek genç kadının kasıklarına bastırınca Alexis onun ağzına doğru nefesini tuttu. Bu yüzden yeniden bastırdı. Ve yeniden. Ve yeniden. Alexis iki bacağına da kaldırıp beline dolarken ve kalçasını ona doğru kaldırarak dokunması için nefes nefese inlerken, kavurucu sıcaklıkla tatlı hassasiyet Noah'nın göğsünde harmanlanıp ciğerlerini baş döndürücü bir kokteyle doldurdu.

Noah ona dokundu.

Parmakları göğsünün şişkinliğine değene kadar elini genç kadının yan tarafında gezdirdi.

Alexis, “Noah,” diye inleyip başına arkaya attı. Sonra parmaklarını onun saçlarına daldırarak ağzını kendininkine çekti.

Noah onu sonsuza kadar öpebilirdi. Yavaşça. Tutkuyla. O nasıl isterse öyle. Ama genç kadının parmakları saçlarından ayrılıp kot pantolonunun düğmesiyle oynamaya başladığında, mantığın sesi kalbinin hızlı atışını ve pantolonunun içindeki şişliği bastıran bir uyarı alarmı gibi beyninin içinde tencere tavalara vurarak dolaşmaya başladı.

“Sonsuza kadar” arzusu, acı verici ve pişmanlık dolu bir şekilde sekteye uğradı.

Ne. Bok. Yiyordu?

Bunu yapamazdı. Bunu *yapamazlardı*. Şimdi olmazdı. Bu şekilde değil. Henüz değil.

Noah, sahip olduğunu bilmediği bir güçle ağzını onunkinden ayırdı, üzerinde dört ayak üstünde yükseldi ve gözlerini sımsıkı kapattı. “Tatlım, bekle.”

Aniden bitmişti.

Bir an ona dokunmak ve onu içinde hissetmek için çaresizce kot pantolonun düğmesiyle oynarken bir sonraki an Noah acı dolu bir ses çıkararak ona durmasını söylemişti.

Genç adamın kapalı gözleri karşısında Alexis’in tüm bedeni buz gibi oldu. “S-sorun ne?”

Noah doğrularak kalçasının üzerine oturdu. Elleriyle yüzünü kapattı. “Bunu... yapamayız.”

“Neden? Sorun ne?”

Noah döndü ve kanepenin diğer koluna çöker gibi oturdu. İstirap dolu bir sesle başını öne eğerek, sanki kusmamaya çalışıyormuş gibi burnundan nefes alıp vermeye başladı.

Arzunun son ve yavaş kaybolan uğultusu, uçucu yağ difüzörünün son buharı gibi buharlaştı. Noah... *onu reddediyordu*. Ah, Tanrı aşkına. Ne yapmıştı? Alexis hızla doğrulup dağınık saçlarını yüzünden çekti. Genç adam da gözlerini açtı ve yalnızca saf bir dehşet olarak tanımlanabilecek bir ifadeyle başını kaldırıp baktı. Sanki bilinç kaybından yeni uyanmış da yatakta yanında çıplak bir yabancı bulmuş gibiydi.

Çıplak yabancı *Alexis*'ti.

Çıplak, teşhir edilmiş ve tamamen, yüzde yüz pişman olunmuş.

Alexis kanepeden kaçmaya çalışırken battaniyeye takıldı ve yalnızca yere yuvarlanmayı başardı. İncelikten uzak bir şekilde dizlerinin üzerine düştü.

Noah anında dikleşti. “İyi misin?”

Alexis güçlükle ayağa kalktı. “Üzgünüm.”

“Lexa, ne yapıyorsun?”

“Üzgünüm. Ben... ben yapmamalıydım...” Ondan –yüzündeki bakıştan– uzaklaşmak için döndü ve apaçık koşmadan elinden geldiğince hızla yürüdü.

Arkasındaki Noah o kadar hızlı ayağa kalktı ki şişelerden biri devrilerek içindekiler dökülmeye başladı. “Lexa, bekle.”

Midesi bulanıyordu. Alexis arka kapıyı sertçe açtı. “Üzgünüm. Çok üzgünüm. Gitmek zorundayım.”

Noah elini tutarak onu geri çekmeyi başardı. “Yapma. Böyle olmaz. Alexis, lütfen. Beni dinle. Bu ...”

Alexis kendini kurtararak bu cümlenin sonunu duymamak için evin içinde koşmaya başladı. *Düşündüğün gibi değil. İstedğin şey değil. İstedğim şey değil.*

Noah peşinden koştu. Koridorda. Kapıdan dışarı. Veranda basamaklarından aşağı. Tüm yol boyunca durması için yalvararak. “Alexis, bekle.”

“Gitmek zorundayım. Üzgünüm, Noah. Bunu yapmamalıydım.” Arabasına binerek ona bakmadan çalıştırdı. Saniyeler sonra onu elleri başının üzerinde garaj yolunda dikilirken bıraktı.

Yolcu koltuğundaki telefonu çalmadan önce sadece iki blok yol gidebildi.

Aramalar en sonunda bittiğinde saat sabahın ikisiydi.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

“Oha. Sen iyi misin?”

Alexis ertesi sabah kafeye yarım saat geç girdiğinde bakışlarını Jessica’dan kaçırdı. Beefcake’in taşıyıcısını yere bırakıp onu dışarı çıkardı ve montunu astı. “İyiyim.”

“Ağlamış gibi görünüyorsun.”

“Alerjiler,” diye yalan söyledi Alexis.

Çünkü evet, ağlamıştı. Gece boyunca ağlamıştı. Yastığına, bazen de kedisine akıttığı büyük, tombul yaşlarla. Noah’nın aramalarını ve mesajlarını görmezden gelmek muhtemelen adil değildi ama adalet dün geceye dair zihnindeki her anıyı renklendiren utanç ve aşağılanmanın koyu lekesini silip atmayacaktı. Hem ne söyleyeceğinin bir önemi var mıydı? Kendini adamın üzerine atmıştı, o da onu reddetmişti. Tıpkı yapacağından korktuğu gibi. Onunla konuşamazdı. Onunla yüz yüze gelemezdi. Ne söylerse söylesin, gerçek, dün gece ondan uzaklaştığında yüzünün her yerine yazılmıştı.

Dehşete düşmüştü. Bunun için başka bir kelime yoktu

Belki de en çok acı veren şey buydu. Aniden Alexis'e bir yabancı gibi bakmıştı.

Önlüğü alıp başının üzerinden geçirirken Jessica yakınlarında geziniyordu. "Emin misin..."

"Ben iyiyim, Jessica. İşe dönelim."

Arkadaşı, sanki ona bağırması gibi tepki verdi.

Alexis kolunu sıkmak için uzanarak, "Üzgünüm," dedi. "Dürüst olmak gerekirse, iyi değilim. Ama şu anda bunun hakkında konuşamam. Tamam mı?"

Yüz hatları yeniden rahatlayan Jessica başıyla onayladı. "Yine de ihtiyacın olursa buradayım."

"Teşekkür ederim."

Alexis bugün giymek için bir beyzbol şapkası almayı düşünmüş olmayı diliyordu. Belki de koyu halkalarının ve kızarmış gözlerinin en kötü kısmını kapatabilirdi.

Jessica başını sallayıp mutfaktan çıkmadan önce ona son bir bakış attı. Alexis kafeyi açma rutinde kendini kaybetmeye çalıştı ama en sonunda alıştığında Jessica geri döndü. "Seni görmek isteyen biri var."

Alexis'in kafası yukarı kalktı. "Noah mı?"

Ses tonu hem umudu hem de korkuyu aktarmayı başardığında bu birleşim Jessica'nın kaşlarının yukarı kalkmasına sebep oldu.

"Hayır. Yaşlı bir adam."

Bu, otuz yaşın üzerindeki herhangi biri olabilirdi. Jessica'nın yaşlılığa dair ölçüsü Alexis'inkinden oldukça farklıydı.

"Saat ona kadar gelmeyeceğin yalanını söyledim," dedi Jessica. "Bekleyeceğini söyledi."

Alexis mutfak kapısını iterek açtı ve Jessica'nın işaret ettiği, dışarıdaki masalara doğru ilerledi. Nefesi boğazında takıldı.

Elliott.

Kafenin önündeki bir bankta oturmuş, ellerini dizlerinin arasında kavuşturup öne doğru eğilmiş, Doğu Nashville’i ziyaret edenleri karşılayan, kaldırımın ortasını süsleyen küçük çeşmeye bakıyordu. Güneş ışığı sol elindeki altın halkada parlarken, saçındaki grileri beyaz tutamlara dönüştürmüştü.

“Üzgünüm,” dedi Jessica. “Ondan kurtulmaya çalıştım. Muhtemelen kimseyle konuşmak için hazır olmadığını biliyorum.”

“Sorun değil. Ben ilgileneceğim.”

“Başka bir muhabir, değil mi?” Jessica altdudağını ısırıldı.

“Hayır,” dedi Alexis. “Babam.”

“Ne?”

Ancak Alexis çoktan uzaklaşmaya başlamıştı. Ayak sesleri boş kafenin zemininde yankılanıyordu. Derin bir nefes alarak kapıyı açtı. Çan sesi Elliott’ın başını kaldırmasına neden oldu. Dudakları aralandı ama hiçbir kelime çıkmadı.

Alexis önünde durdu. “Merhaba, *baba*.”

“Ben...” Boğazını temizledi.

Alexis kendine hâkim olamadı. Tek kaşını yukarı kaldırdı. “Adım Alexis. Hemen unuttun mu?”

Sesli bir nefes vererek parmaklarını saçlarının içinden geçirdi. “Üzgünüm. Ben sadece... Annene çok benziyorsun. Bu... beni hazırlıksız yakaladı.”

“Vay be, en son görüştüğümüzde beni dışarı attığını düşünürsek.”

“Üzgünüm. Bu tam bir sürprizdi. Candi bize senin hakkında herhangi bir uyarıda bulunmadı. Ben...”

Alexis onun saçmalıklarına daha fazla maruz kalmamak için ellerini salladı. “Burada ne yapıyorsun?”

“Konuşabileceğimizi umuyordum.”

“Vay canına, dünden sonra söylenecek bir şeyler kaldığına inanmak zor.”

“Kaldı. Hem de çok şey kaldı.” Ayağa kalktı. Yavaşça. “Biz... bir yerlere gidebilir miyiz?”

“Şu anda oldukça meşgulüm. Yürütmem gereken bir işim var.”

“Lütfen, Alexis.”

Sesinin yalvaran tonu, ona dün gece kaldırımında peşinden koşan Noah'nın sesini fazlasıyla hatırlattı. Noah'nın sesi onun bir parçasını kırmıştı. Elliott'inki ise işini bitirmek üzereydi.

“Sana hiçbir şey borçlu değilim. Zamanımı. Böbreğimi. Şefkatimi.” Bu sert sözler, dilinin üzerinde katıksız acı biber gibi hissettirdi.

“Bunu biliyorum.”

Alexis kafenin pencerelerinden içeri bakmak için döndü. Jessica izlediği gerçeğini saklama zahmetine bile girmiyordu. Hatta bir kova patlamış mısır çıkarmamış olmasına şaşırarak gerekirdi. İçeride mahremiyet bulmalarının hiçbir yolu yoktu ama Alexis başka bir yere gitmeyi düşünemeyecek kadar yorgundu. Ve hava, dışarıda konuşulmayacak kadar soğuktu.

“Ofisimde konuşabiliriz.”

Adamın yüz hatları rahatlamayla yumuşadı. “Teşekkür ederim.”

Alexis kapıyı açarken zil yeniden çınladı. Elliott, kapıyı açık tutmak için onun başının üzerinden uzandı. Bu, yaşlı erkeklerin kadınlar için yaptığı türden sıradan bir kibarlıktı ve Alexis'in tüylerinin diken diken olmasına neden olmuştu. Hızla içeri daldı, ayak sesleri fayans zeminde kesik kesik ve telaşlıydı. Adamınkilerse arkasında yumuşak ve uysaldı. Jessica'nın bakışlarından kaçınarak, mutfak ve ofis alanına açılan sallanan kapıyı iterek açtı.

Ofisi dolap boyutlarındaydı ve Elliott masasının karşısına oturur oturmaz, Alexis onu içeri davet ettiğine pişman oldu. Yemek alanındaki mahremiyet eksikliğini, daha dün onu hayatında bir mide virüsü kadar hoş karşılamış bir adamla bir odada yalnız olmanın verdiği klostrofobi hissine tercih ederdi.

Elliott ellerini kot pantolonuna sürttü. “Kafen gerçekten çok güzel.”

“Teşekkür ederim.” Ses tonu daha çok, “*Siktir git,*” der gibi çıkmıştı ve Liv’in ateşli kişiliğinden birazına sahip olmayı dileyişi ilk kez değildi.

“Bir yıldır mı açıksınız?”

“Neredeyse iki.”

“Kedi meselesi...”

Duraksaması karşısında Alexis kaşlarını yukarı kaldırdı.

“Yani sen... sen sahiplenilmeleri için kurtarılmış yavru kedileri mi getiriyorsun?”

“Terk edilmiş hayvanlar için yuva bulmayı seviyorum.”

Elliott hüzünlü bir şekilde gülümsedi. Sanki Alexis’in ne demek istediğini fark etmiş ve bunu hak ettiğini anlamıştı. Ne yazık ki bu, genç kadına umduğu tatmini yaşatmadı. Aşırı empati, katlanmak zorunda olduğu kişisel sorunuydu.

Bu acı verici olduğu için ona merhamet ederek, “Bak,” dedi. “Havadan sudan konuşma saçmalığını keselim, olur mu? Sanırım dün gece bir noktada mükemmel derecede iyi bir böbreğin kapıdan çıkıp gitmesine izin verdiğini fark ettiğin için buradasın. Sadece buna odaklanalım.”

Bu onu dalgınlığından kurtarmış gibiydi. “Burada olma nedenim bu değil.”

“Eğer sadece beni tanımak için sabahın köründe iki saat araba sürdüğüne inanmamı bekliyorsan, o zaman bir aptalsın demektir.”

“Özür dilemek için iki saat araba sürdüm.”

“Evet, buna da inanmıyorum.”

“Her iki durumda da benimle konuşmayı kabul ettiğin için teşekkür ederim.”

“Ölümünü vicdanıma yük edemem. Hayatımda kendimi suçlu hissedeceğim yeterince şey var.”

“Royce Preston’la ilgili o durumdan bahsediyorsan, bu konuda kendini suçlu hissedeceğin hiçbir şey yok.”

Alexis homurdandı. “Teşekkürler, *baba*.”

Jessica aniden kapıyı çaldı ve kafasını içeriye uzattı. “Ben, şey, size biraz su getirdim.” Gözleri saklamadığı bir merakla Elliott’a kaydı. “Başka bir şey getirmemi ister misiniz?”

Alexis günlük *chai latte*’sini içmek için ölüyordu ama midesi zaten aşırı dozda bastırılmış öfke ve ihanetten dolayı isyan etmeye yakındı. Kafein onu doğruca banyoya gönderirdi. “Su iyi. Teşekkür ederim.”

Jessica iki şişeyi de masanın üzerine bıraktı, Elliott’a bir kez daha baktı ve dışarı çıktı.

Elliott su şişesinin kapağını açıp daha güçlü bir şey olmasını dilediğini belli eden bir sertlikle büyük bir yudum aldı.

Parmakları su şişesini sıktı. “Bence burada yaptığın şey, kafeini diğer mağdurlara açman gerçekten harika.”

Alexis kollarını göğsünün üzerinde birleştirdi. “Nakil eki-bi dün bana tüm bunların nasıl yürüdüğüne dair pek çok bilgi verdi. Henüz tamamını sindirme şansım olmadı ama öncelikle uyumlu olup olmadığımı öğrenmeliyiz.”

Elliott elini yukarı kaldırdı. “Lütfen. Şu anda bunu gerçekten umursamıyorum.”

“Eh, bense seninle başka hiçbir şey hakkında konuşmak istemiyorum.” Ayağa kalktı. “Yani buraya kadar boşuna geldin. Seni dışarıya kadar geçirmeme gerek var mı yoksa...”

“Bekle lütfen. Sana söylemem gereken şeyler var. O zamanlar annenle benim aramda yaşananlar hakkında anlamamı istediğim şeyler.”

Annen kelimesi, içini bıçak gibi kesti. “Burası, bana anneme ne kadar değer verdiğine ve onu asla unutmadığına dair saçma sapan bir hikâye anlattığın kısım mı ya da...”

“Verdim. Ve unutmadım.”

Alexis gözlerini devirdi. Ama yine de orada dikilmeye devam etti. Daha fazlasını söylemesi için sessizce yalvararak. Gerçek olabileceğini dileyerek. Annesinin sadece *o kadın* olmadığını bilmeliydi. Çünkü Tanrı aşkına, bu *kendisini* ne yapardı?

Elliott onun zayıflığını hissetmiş olmalıydı ki öne doğru atıldı. “Onun o zamanlar sadece bir yaz kaçamağı olmadığını bilmeni istiyorum.”

“Gerçekten mi? Çünkü kulağa sanki karından kısa bir süre ayrı kalmışsın gibi geldi.”

“Doğru. Annenle tanıştığımda, ben...” Sanki bu konuda konuşmak utanç vericiymiş gibi kıvrandı. Zaten öyleydi. Alexis onun susmasını daha önce hiçbir şeyi istemediği kadar istiyordu.

“Annenle tanıştığım zaman,” diyerek yeniden başladı. “Hayatımda garip bir dönemdeydim. Lauren ve ben dört yıldır birlikteydik ama bir yaz stajı için San Francisco’ya gitmemden hemen önce benden ayrıldı. Evlenmek için baskı yapıyordu ve ben henüz hazır değildim.”

Alexis neredeyse Lauren için üzülecekti. Neredeyse.

“Annen çok...” Eğer bariz bir şekilde saçmalık olmasaydı Alexis’in sevimli bulabileceği nostaljik bir gülümsemeyle nefesini dışarı verdi.

“Ona âşık oldum,” dedi Elliott. “Ona değer verdim.”

Alexis homurdandı. “Of, lütfen.”

“Bu doğru. O hayat doluydu, komikti ve...”

“Anlıyorum. O, senin ciddi ve sıkıcı hayatındaki ilginç ve özgür ruhlu kadındı. Ona olan hislerin seni tamamen şaşırttı ve hayattan istediğini düşündüğün her şeyi sorgulamana neden oldu.”

“Evet,” diye fısıldadı en ufak bir alay belirtisi olmadan.

“O zaman onu neden terk ettin?” O durduramadan soru ağzından çıkmıştı. Alexis’in umursadığını, terk edişinin bir anlam taşıdığını ya da önemsendiğini sanmasını istemiyordu.

“Pasadena’ya geri dönmek zorunda kaldım. Yaz bitmişti.”

“Seni neden aradı? Hamile olduğunu söylemek için miydi?”

“Hayır. Yemin ederim.”

“O zaman neden?”

“Bir kız arkadaşım olduğunun... doğru olup olmadığını bilmek istedi. Ona olduğunu söylediğimde benimle bir daha asla konuşmak istemediğini söyledi.” Gözlerinde yalvaran bir bakışla öne doğru eğildi. “Alexis, lütfen, bana inanmak zorundasın. Eğer seni bilseydim, ben...”

“Ne? Lauren yerine onunla mı evlenirdin? Yoksa Lauren’la evlenip bana para ve doğum günü kartları mı yollardın?”

“Bilmiyorum. Ne yapardım bilmiyorum. Ama seni öylece terk etmezdim.”

Sözleri olması gerekenden daha fazla önem taşıyordu, bu da olması gerekenden daha fazla acıttıkları anlamına geliyordu. Ve *bu* da Alexis’in, ağzını açıp kenardan kayana kadar kelimelerin dökülmesine izin vereceği türden tehlikeli bir şelaleye doğru yalpaladığı anlamına geliyordu. Ama Elliott duygusal riske değmezdi. Dünden sonra olmazdı. Nabız yoklamıştı – önce Vanderpoollarla tanışmayı kabul ederek, sonra da kendini Noah’nın üzerine atarak– ve her ikisinin de nasıl sonuçlandığı ortadaydı.

Sesinin Karen’la konuşurken kullandığı sakin ve sabit tonlamada çıkmasını sağlayarak, “Artık bir önemi yok,” dedi. “Uzun zaman önceydi. O zamanlar sensiz hayatta kaldım ve yine sen olmadan hayatta kalacağım. Bu sadece bir işlem. Daha fazlası değil. Ve bittiğinde sen kendi hayatına geri dönebilirsin, ben de kendiminkine döneceğim. Anlaştık mı?”

Yüzünün hatları acı dolu bir ifadeyle gerildi. “Ne kadar üzgün olduğumu kanıtlamak için ne yapmam gerekiyor, Alexis? Söyle bana, ben de yapayım.”

Alexis başını iki yana sallayarak güvenli olan şeyi söylemeye çalıştı ama hiçbir şey öyle değildi. Sonra ağzını açtığı anda dışarı bir soru çıktı. “Madem beni üç yıl önce öğrendin, neden bana o zaman ulaşmadın?”

Kapı girişinde uzun bir gölge belirdi. “Çünkü o zamanlar böbreğine ihtiyacı yoktu.”

ON ALTINCI BÖLÜM

Noah buna inanamıyordu. Bu pisliğin burada ne işi vardı?

Elliott ifadesiz sakinliğini koruyarak elini uzattı. “Elliott Vanderpool. Ya siz?”

“Senin kıcını buradan atacak olan adam.”

Alexis elini onun göğsüne koydu. “Noah, yapma.”

Genç kadına bakarak görünümünü inceledi. Şişmiş kırmızı gözler. Koyu renk halkalar. Çektiği acının nedeninin ofisinde oturan adam olduğuna inanmak isterdi, ama Noah aptal değildi. Kendi de eşit derecede sorumluydu ve bu içini acıtıyordu.

Elliott yavaşça ayağa kalktı. “Sen... onun erkek arkadaşı mısın?”

Bunun üzerine Alexis, Noah’nın kalbinde küçük bir patlamaya neden olan anlaşılmaz bir ses çıkardı.

“Kim olduğum önemli değil. Ondan uzak dur.”

Elliott, Alexis’e baktı. “Bu doğru değil. Böbreğe ihtiyacım olduğu için burada değilim. Buradayım çünkü ben senin *babanım*...”

Noah’nın elleri yumruk oldu. “Onu evden attıktan sonra kendine böyle demeye cüret edebiliyor musun?”

Elliott ateşkes anlamında ellerini kaldırdı. “Bunun için özür dilemeye geldim.”

Bugün buralarda ondan çok fazla vardı. “Gitmek zorundasın.”

Alexis, göğsündeki elini bastırarak, “Noah,” derken içini çekti. “Dışarıda bekleyebilir misin?”

Genç kadınla gözleri kilitlendi. Çıplak acının altında, onu dün gece arabayla ondan uzaklaştığında olduğundan bile daha fazla korkutan bir kopukluk vardı. Onun geri aramasını ya da tek bir mesaja cevap vermesini beklediği ıstıraplı saatlerden daha fazla. Parmakları Noah’nın göğsünde olmasına rağmen ondan uzaktı. Dün, dokunuşunda sıcaklıktan başka bir şey yoktu. Bugünse buz gibi soğuktu.

Belki aralarındaki gerilimden dolayı konuyu anladığı için, belki de lanet olası bir korkak olduğu için, “Sorun değil,” dedi Elliott. “Ben de gidiyordum. Ben... ben söylemem gerekenleri söyledim.”

Alexis yüzünü piç kurusuna döndü. “Bekle.” Yeniden Noah’ya baktı. “Lütfen dışarıda bekler misin?” Bu defa işaret ettiğinde, dışarı çıkarılması bir uyarı olduğu kadar ceza gibi de hissettirdi.

Noah ayaklarını hareket etmeye zorladı ve kapıyı arkasından kapattı. Dinlemek için durdu ama sonra kendini suçlu hissetti. Alexis, onu konuşmanın içinde istemiyordu. En azından isteklerine bu kadar saygı duyabilirdi. Ağır adımlarla paslanmaz çelik tezgâhlardan birinin yanındaki yüksek bir sandalyeye doğru yürüdü ve oturdu. Arkasındaki mutfak kapısı savrulurak açıldı ve telaşlı adım sesleri yaklaştı. Noah dönünce, gelenin Jessica olduğunu gördü.

“Neler oluyor?” diye fısıldadı.

“Biliyorsam ne olayım,” diye homurdandı Noah.

“O adam gerçekten babası mı?”

“Öyle görünüyor.”

“Bu sabah bu yüzden mi ağlıyordun? Onun yüzünden?”

Noah'nın kafası yukarı kalktı. “Ağlıyor muydu?”

“Bana sadece alerji olduğunu anlatmaya çalıştı. Neler olduğunu anlattırmaya çalıştım ama söylemedi.”

Alexis'in ofis kapısı açıldı. Noah ayağa fırlarken Jessica cıyıklayarak kaçtı.

İlk önce Alexis dışarı çıktı, kısaca Noah'ya baktı ve sonra Elliott görününce arkasına döndü. “Öğrenir öğrenmez sana haber vereceğim,” dedi.

“Neyi öğrenince?” diye sordu Noah.

Alexis cevap verirken yere baktı. “Uyumlu olup olmadığımı.”

Noah beyninde bir kan damarı patlamış gibi hissetti. “Benimle dalga mı geçiyorsun? Bunu yapacak mısın?”

Alexis parmaklarını şakağma bastırdı. “Dur, Noah.”

Noah'nın kulaklarındaki uğultu Elliott'ın cevabını bastırdı. Onun Alexis'e veda etmesini, Noah'nın olduğu tarafa başını sallamasını ve ayaklarını sürüyerek mutfaktan çıkmasını bulanık gözlerle izledi.

“Hemen döneceğim,” dedi Noah.

Alexis burun kemiğini sıktı. “Noah...”

Elliott'ı takip ederek dışarı çıktı. “Sendeki de iyi cesaretmiş doğrusu.”

Adam sanki bunu bekliyormuş ve nasıl tepki vereceğinin provasını yapmış gibi boş bir ifadeyle kafenin ortasında arkasına döndü. “Özel bir yere gidip konuşmak ister misin?”

“Hayır. Söyleyeceklerim uzun sürmeyecek.”

“Alexis'e çok önem verdiğini görebiliyorum. Ve muhtemelen çok bir anlamı olmayacak ama bu süreçte destek almak için sana sahip olmasına sevindim.”

“Haklısın. Anlamı yok. Siktiğimin onayını almaya ihtiyacım yok.”

“Hayır, yok. Ve büyük ihtimalle buna inanmayacaksın ama ona ne olduğu umurumda.”

Noah homurdandı.

“Şu ana kadar onun hayatının bir parçası olmamam onu artık kızım olarak görmediğim anlamına gelmiyor. Eminim baban da sana bunu söylerdi...”

“Söylerdi. Eğer hayatta olsaydı.”

Elliott yutkundu. “Bunu duyduğuma üzıldüm.”

“Neden üzgün olasın ki? Onun ölümünden para kazandın.”

Yüzü solgunlaşan Elliott başını iki yana salladı. “Korkarım ne demek istediğini anlamıyorum.”

“Bir savunma şirketi için çalışıyorsun. Babam, uygunsuz olarak teçhiz edilmiş *Humvee*’si bir EYP’nin üzerinden geçince Irak’ta öldü.”

“Üzgünüm. Gerçekten. Hem sadece baban için değil. Alexis’in başından geçen her şey için de.”

“Gerçekten mi? O zaman bunu kanıtla. Ondan uzak dur, lanet olası.”

Mutfak kapısı ardına kadar açıldı. Alexis arkasından, “Noah,” dedi sessiz bir şekilde. Ses tonu adının bir uyarı gibi çıkmasına neden olmuştu.

Noah, “Bitirdim,” diyerek geri çekildi.

Elliott, Alexis’e son bir kez baktıktan sonra arkasını döndü. Kafe kapısının üzerindeki çan, sanki gidişinin melankolik müziği gibiydi. Ardından mutfak kapısının uğursuz çarpma sesi geldi. Alexis tekrar içeri girmişti. Noah onu ofisinde masasının yanında dikilmiş, bekler vaziyette buldu.

Noah, onu tutmak için kollarını uzatarak Alexis’e doğru yürüdü. “İyi misin?”

İsteyerek kollarının arasına girdiği dün gecenin aksine genç kadın ondan uzaklaşıp kollarını koruyucu bir kalkan gibi kendi gövdesine doladı. Soğukluğu Noah'nın tüm vücudunun ürpermesine neden oldu.

“Lexa...”

“Seni geri aramadığım için üzgünüm.” Alexis titreyen iki elini yorgun yüzünde gezdirdi. Noah onları geri çekip her bir endişe çizgisini öpmek istiyordu. Genç kadın bir nefes alarak yeniden başladı. “Ne söyleyeceğimi bulmak için biraz zamana ihtiyacım vardı.”

Tamamen Alexis'i yansıtan, lafını esirgemez açık sözlülüğü bu defa Noah'yı hazırlıksız yakaladı. “O zaman belki de ben konuşmalıyım çünkü ne söylemem gerektiğini tam olarak biliyorum.”

Başını reddetme anlamında hafifçe salladı. “Bunu şu anda yapamam. Zaten geride kaldım ve şu anda yapacak çok işim var...”

“İşler bekleyebilir.”

“Bekleyemez.”

“Kahretsin Lexa, benimle sakinleştirilmesi gereken rasgele kızgın bir müşteriymişim gibi konuşmayı bırak.”

Alexis zorlukla yutkundu ve kısaca gözlerine baktı. Noah ona dokunmadan yeterince uzun zaman geçirmişti. Aralarındaki mesafeyi kapatarak yüzünü ellerinin arasına aldı. “*Konuş benimle.*”

“Hepsi benim suçum ve çok üzgünüm.”

“Hiçbir şey senin suçun değil.”

“Seni öpmemeliydim.”

Noah'nın kafasında tehlike çanları çalmaya başladı. Geriye doğru giderken ellerinin inmesine izin verdi.

Alexis onun dışında her yere bakıyordu. “Buna bir son vermekte haklıydın. Bir hataydı.”

Hayır. Hayır, hata değildi. Hayatının en önemli anıydı. Ama bu sözleri ağzından çıkaramadı çünkü genç kadın ona bir yumruk daha attı.

“Ben... ben savunmasızdım, üzgündüm ve senden faydalandım.”

“*Benden* mi faydalandın?” Onun saçma sözlerini gereksiz yere tekrarlamaktan başka bir şey yapamıyordu.

Alexis yeniden dudağını ısırarak başıyla onayladı.

Noah başını iki yana salladı. “Alexis, tek istediğim biraz ara verip olup bitenler hakkında konuşmaktı.”

“Ben de bunu yaptığına sevindim çünkü belli ki bir hata yapıyorduk,” dedi.

Noah bir iniltiyi yuttu. “Bunu söylemeyi kesmen için bütün paramı verirdim.”

“Ama pişman olduğun belliydi ve...”

“Pişman olmadım!”

“Biraz mesafeye ihtiyacım var.”

Noah gözlerini kırıştırdı. Beyni kelimeyi duymuştu ama kalbi kabul etmeyi reddediyordu. “Bu... bu da ne demek?”

“Bu, şu anda düzgün düşünemediğim anlamına geliyor ve bu türde bir ruh halindeyken gerçekten kötü kararlar alma eğiliminde oluyorum, açıkça görüldüğü gibi...”

Açıkça görüldüğü gibi, demesi Noah’yı kızdırdı.

“Ve bence en iyisi biz...”

“Hayır. Ne söylemek üzereysen, yanılıyorsun. En iyisi bu olmaz.”

“Toparlanmak ve bazı şeyleri çözmek için biraz zamana ihtiyacım var.”

Noah tartışmak istiyordu çünkü Tanrı aşkına, genç kadının iskeleden ayrılan bir tekne gibi ondan uzaklaştığını şimdiden

hissedebiliyordu. Sesini bulmak için boğazını temizlemek zorunda kaldı. “Ne... Ne kadar zaman?”

“Belki bu hafta sonu bekârlığa veda partisinde konuşabiliriz.”

“Bu hafta sonu.” Sesi tıpkı hissettiği gibi donuk ve cansız çıkmıştı. Neredeyse bir yıldır, konuşmadan tek bir geceden fazlasını geçirmemişlerdi. Dizlerindeki his kaybolunca arkasındaki tezgâha yaslandı. “Alexis, burada olup biten konusunda bana karşı açık olmanı istiyorum.”

Yanağından aşağı süzülen gözyaşını görmek Noah’nın mide-sinin kasılmasına neden oldu. “Sadece zamana ihtiyacım var.”

Alexis kendine sarıldı ve ona son bir bakış atarak uzaklaştı. O, mutfağı geçerek sallanan kapıyı itip kafeye girerken Noah hareket edemedi. Beefcake arka odanın köşesinden bakarak tısladı.

“Evet, sen de siktir git,” diye homurdandı Noah.

Genç adam tezgâhtan uzaklaşıp ellerini yüzünden geçirdikten sonra arka kapıya doğru ilerledi. Ardından geri dönmek için durdu. Bunu üç kere yaptıktan sonra oflayarak yumruğuyla kapıya vurup açtı ve hışımla arka sokağa çıktı.

Arabasını çalıştırıp yola çıkmadan önce bir beş dakika daha kararsızlık yaşadı. Bir şeye vurmak istiyordu.

Bekle. Bir şeye değil.

Birine.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Noah arabasını Temple'ın arkasındaki otoparka sertçe soktu. Buraya gelirken yaptığı daha sert dönüşlerinden birinde koltuktan yere düşen kitabı aldı. Öfkeyle tek elinde katladı, ön koltuktan kalkıp kapısını çarparak kapattı çünkü canı çarpmak istiyordu, bu iyi hissettiriyordu ve büyük gösteriden önce ısınması gerekiyordu.

Arka kapı kilitliydi, zaten öyle olacağını biliyordu. Bu yüzden birisi en sonunda açana kadar yumruğunun yan tarafıyla vurmaya başladı. Tanımadığı bir mutfak çalışanı kafasını dışarı uzattı.

Noah ellerini kapıya yaslayıp iterek açtı.

“Hey!” dedi görevli arkasından koşarak.

Noah arka ofislere giden karanlık koridorda ağır adımlarla ilerledi. Sonia diğer taraftan geliyordu. “Yuh, neyin var senin?”

“Nerede o?” diye gürledi Noah.

“Ne?”

“Mack. Nerede o?”

“Ofisinde. Neden?”

Noah onun etrafından hızla dolaştı ve küçük idari ofislerin olduğu sağdaki bölüme gelene dek devam etti. Köşeyi dönüp ofisine doğru gittiği sırada Mack dışarı çıktı.

Noah'yı görünce durdu ve o kahrolası sırtımlarından birini gösterdi. "Selam, dostum. Bugün bizimle gelemeyeceğini sanıyordum."

"Lanet olası yemek tadımı için burada değilim." Kitabı ona fırlattı. Mack'in göğsünün ortasına çarpan kitap, sayfaların acıması bir dalgalanmasıyla yere düştü.

Mack yavaşça yere baktı, sonra kaşlarını kaldırarak tekrar yukarı baktı. "Beğenmedin mi?"

Alaycılığı, Noah'nın öfkesini korkutucu bir şeye dönüştürdü. "Siktir git. Kitaplarınızın canı cehenneme. Çıldırılmış, aptal Âşık Erkekler Kitap Kulübü saçmalıklarınızın da canı cehenneme."

Mack eğilerek kitabı yerden aldı. "Sırtını mahvettin, dostum."

"Öyle mi? Siz de benimle Alexis'i mahvettiniz!"

Mack'in kaşları çatıldı. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Ne boktan bahsettiğimi sanıyorsun?"

Mack öne doğru ilerledi. "Ne yaptın?"

Noah arkasını döndü. Buradan çıkması gerekiyordu.

"Noah, bekle. Dur bir saniye."

"Siktir git."

Mack etrafından dolandı ve kollarını iki yana açarak yolunu kapattı. Noah elleri sımsıkı kenetli ve savaşmaya hazır bir halde geriledi. "Yolumdan çekil."

"Sadece bekle, olur mu?" dedi Mack. "Buraya geldin, yani kabul etmeye istekli olmasan bile belli ki yardım istiyorsun."

Ve Mack haklı olduğu için ya da belki de Noah eziyet çekmeyi sevdiği için gerçekten sözünü dinledi.

İşte bu yüzden, yirmi dakika sonra kendini otoyolda hızla ilerleyen Mack'in SUV'unun arka koltuğunda rahatsız bir şekilde Colton ve Rus'un arasında sıkışmış halde buldu. Malcolm yolcu koltuğundan ona hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle bakıyordu. On dakika sonra –ki gerçekten bundan daha uzun sürseydi Mack bok gibi araba kullandığı için Rus'un kucağına kusacaktı– SUV, çizgili tenteli ve üzerinde KAKTÜS İNCİRİ İKRAM SERVİSİ yazan bir tabela bulunan sade, kahverengi bir binanın otoparkına girdi.

Rus arka kapıyı açtığında neredeyse düşüyordu. “Gel, Noah. Güzel yemeklerimiz var, sen de bize neden bu kadar batırdığını anlatırsın.”

Noah tarihteki en uzun iç çekişlerden birini bırakarak grubun arkasından ağır adımlarla yürüdü. Onları bekleyen siyah önlüklü bir kadın, açık mutfağın yanındaki bir masaya yönlendirdi.

“Aslında bunların hiçbirini umursamadığımı biliyorsun, değil mi?” diyen Noah huysuz bir ergen gibi sandalyeye çöktü.

“Bu duygularımı incitti,” dedi Mack. “Anılar biriktiriyoruz.”

Önlüklü kadın bir tepsi mimozayla döndü. Noah onun yerine su sipariş etti.

İçini çeken Mack, dikkatini Noah'ya çevirmeden önce kadının uzaklaşmasını bekledi. “Yemekleri getirene kadar yaklaşık on dakika vaktimiz var. Bu yüzden duyalım hadi. Ne halt ettin?”

“Tüm bunların benim hatam olduğunu mu düşünüyorsunuz?” Ki elbette öyleydi.

Adamlar birbirlerine o sinir bozucu bakışlarından attıktan sonra kahkahalara boğuldular. “Elbette senin hatan, ahmak,” dedi Colton.

“Bütün ayrıntılara ihtiyacımız var,” dedi Malcolm. “Böylece durumu tam olarak anlayabiliriz.”

“Ayrıntılar biraz kişisel.”

“Anlıyoruz...”

Noah, Malcolm’ın sözünü kesti. “Hem burada Alexis’ten bahsediyoruz, tamam mı? Onun hakkında bu şekilde konuşmaktan pek rahat değilim.”

Mack içini çekti. “Sen kitap kulübünün bir parçasısın, Noah. Rahatsız olmak kitap kulübünün parçası.”

“Yara bandını çeker gibi her şeyi hızla anlat,” diye önerdi Malcolm.

Böylece Noah derin bir iç çekişle mümkün olduğunca az ayrıntı anlattı. Bitirdiğinde onu sessizlik karşıladı.

Malcolm bir süre sonra, “Bunu doğru anladığımdan emin olayım,” dedi. “O mu başlattı? Yani, ilk önce o mu *seni* öptü?”

Noah’nın göğsü aynı anda hem ısındı hem de sıkıştı. “Evet, ilk önce o beni öptü.”

“Kendini senin üzerine mi attı, yani kollar ve bacaklarla falan?” diye sordu Colton.

“Yoksa ağzına dokunurcasına daha narin miydi?” Bu, sergilemek şöyle dursun, *narin* kelimesini anlayabilecek gibi bile görünmeyen Rus’tan gelmişti.

Noah gözlerini kaçırdı. “Narindi sanırım. İlk başta.” Tanrı aşkına, bu çok utanç vericiydi. Tüm o “*göğüs uçlarıma baktı*” olayını açıklamanın aşağılayıcı olduğunu sanmıştı ama bu onu öldürecekti.

Malcolm sakalını okşadı. “Ve sen de onu durdurdun mu?”

“Hemen değil. Olay bir nevi...” Noah’nın yanakları alev aldı.

“Bir nevi ne?” diye soran Mack, “*işte bu, bebeğim*” ifadesini yüzünden uzak tutmak için elinden geleni yapıyor ama başaramıyordu. Noah yakında ona vurmaktan keyif alacaktı. Sertçe.

“Öpüşmekten daha fazlası oldu mu?” diye üsteledi Malcolm.

“Tanrım, evet.”

Colton öne doğru eğildi. “Çıplaklık söz konusu muydu?”

“Ne?”

“Çıplaklık,” diye açıkladı Rus. “Kıyafetsiz anlamına geliyor.”

“Çıplaklığın ne demek olduğunu biliyorum! Ve hayır, kıyafetlerin olmadığı bir durum yoktu.”

Malcolm, Rus ve Colton’a onaylamayan bakışlar attı. Dikkatini Noah’ya çevirerek, “Ne kadar sürdü?” diye sordu.

Sonsuza kadar ve yeterince uzun değil. “Birkaç dakika.”

Colton sırtıttı. “Peki sadece öpüşme miydi, yoksa biraz sür-tünme hareketi de yapabildin mi?”

Noah ona ortaparmağını gösterdi.

Mack araya girdi. “Bize ondan sonra neler olduğunu anlat.”

Noah elini saçlarından geçirdi. “Kotumun düğmesini çözme-ye başladı. Ben de panikledim, bu yüzden ona durmamız gerektiğini söyledim. Sonra bir baktım, evden kaçıyor.”

Colton’ın ağzı açık kaldı. “Onu öpmeyi neden bıraktın? İstedığın bu değil miydi? İlişkiyi derinleştirmek?”

“Evet ama onun da aynı şeyi istediğinden emin olmak istedim!”

“Daha kaç tane işarete ihtiyacın var?” diye patladı Mack.

“Siz anlamıyorsunuz. Şu sıralar çok fazla şey yaşıyor. Babasının evinden yeni gelmişti ve üzgündü. Bundan faydalanmak istemedim.” Tüm beyin hücrelerinin şimdiye dek yaşadığı en büyük, en acı verici ereksiyona kaymış olduğu gerçeğinden bahsetmiyordu bile.

“Yani bunun yerine kendini reddedilmiş hissetmesine mi sebep oldun?” diye homurdandı Colton. “Aferin, sik kafalı. Sana

biraz mesafeye ihtiyacı olduğunu söylemesine şaşmamalı. Onu utandırmışsın.”

“Onu reddetmiyordum!”

“Babası tarafından reddedildikten sonra sana geldi,” dedi Malcolm. “Sana karşı hisleri doğrultusunda harekete geçme cesaretini topladı ve sen de buna son verdin. Başka ne düşünmesini bekliyordun?”

Öfke utançla birleşti. “Bu sizin suçunuz. Eğer bana o aptal kitabı vermeseydiniz ve...”

Mack sırtıttı. “Yani okumaya *devam* ettin.”

“Tanrı aşkına.” Noah elini sakalından geçirdi. “Evet, okumaya devam ettim. Ama sırf siz kafamı bu çılgın fikirlerle doldurduğunuz için. Onunla ilişkimin içine ettiniz!”

“Dostum, onu öpüp kafayı yiyen sensin,” dedi Mack.

“Ve mutlu izini ona gösteren,” diye ekledi Colton.

Rus kıkırdadı. “Takım taklavat.”

Malcolm ellerini salladı. “Burada bir adımı atlıyoruz. Tüm bunların hangi noktasında onun hakkında ne hissettiğini ona söyledin?”

Masa sessizleşti. Noah yüzünü buruşturup kucağına bakmaya başladı.

“Noah, ona onun hakkında ne hissettiğini *söyledin*, değil mi?” dedi Malcolm.

“Ben... Tam olarak değil.”

Beyaz bir ışın kılıcıyla Kylo Ren kostümü giyerken yakalansaydı gelen tepki daha şiddetli olamazdı. Grup, küfürler ve sıkılan yumruklarla patladı.

Mack en sonunda, “Seni aptal!” dedi tükürükler saçarak.

Colton homurdanarak başını iki yana salladı. “Devasa bir moron olduğunun farkındasın, değil mi?”

Ekşi bir tat Noah’nın boğazının arkasını acıttı. “Onunla konuşmaya çalıştım,” diyerek itiraz etti. “Beni dinlemiyor.”

Homurdanan Mack, Malcolm’a baktı. “Kötü kurgulanmış aşk romanlarıyla ilgili en nefret ettiğin şey ne?”

Malcolm kollarını kavuşturdu. “İki yetişkin karakterin, hikâyenin gidişatını değiştirebilecek, yetişkinlere yönelik bir konuşma yapmaktan kaçınması.”

O sırada mutfaktan, üzerlerinde yirmi farklı tabak var gibi görünen ağır tepsileri dengeleyen iki garson çıktı. Alkışlayan Rus, gömleğinin yakasına bir peçete sıkıştırdı. Noah ise onun coşkusunu paylaşmıyordu. İştahı yoktu. Çeşitli seçenekler arasında kayıtsızca seçim yaptı ama yemeklerin tadına pek bakmadı ve Mack’in düğün için hangilerini seçmesi gerektiği hakkındaki konuşmayı duymazdan geldi.

Malcolm onu diziyle dürttü. “Kitaplarla ilgili en çok neyi sevdiğimi biliyor musun?” diye sordu alçak sesle.

Noah sert karşılığını tuttu. Lanet olası kitaplardan bahsetmek istemiyordu ama aynı zamanda umutsuzca Malcolm’ın bilgeliğine de ihtiyaç duyuyordu. Bu yüzden hiçbir şey demedi.

“Bir şeyi neden yaptıklarını anlarsak hemen hemen her karakteri desteklememizi sağlayabilmelerini seviyorum. Eğer güçlü bir nedenleri varsa, yaptıkları hemen hemen her şeyin yanlarına kâr kalmasına izin veririz, çaresizce istedikleri kadını uzaklaştırmaları dahil. Eylemlerinin ardındaki *neden* önemli.”

Tüm masa sessizliğe gömüldü; herkes, en sevdikleri öğretmenlerinin ayaklarının dibinde oturan çocuklar gibi Malcolm’ın söyleyeceklerini dinlemek için can atıyordu.

“Hem kitaplarda *hem de* gerçek hayatta sormamız gereken en önemli soru “neden”dir. Bir karakter yaptığı şeyleri *neden* yapar? Korkularının, hatalarının altında yatan sebep nedir?”

Noah, Malcolm'ın gittiği yerden hoşlanmamıştı.

“Alexis savunmasız olduğu için ona karşı harekete geçmekten korktuğunu söyleyip duruyorsun,” dedi Malcolm. “Ama belki de savunmasız olan sensindir. Belki onu değil, kendini korumak için öpmeyi bırakmışsındır.”

Bu kez sözlerini takip eden sessizlik saygılı ve ağırbaşlıydı, bir de Noah'nın derisinin kaşınmasına neden olmuştu. Aniden kendini açıkta kalmış gibi hissetti ama sebebi en iyi arkadaşıyla oynadığını itiraf etmesi değildi.

“Noah, neden dün gece işleri daha ileri götürmesine engel oldun?”

“Size söyledim. Gerçekten istediği şeyin bu olduğundan, sadece üzgün olduğu için olmadığından emin olmak istedim.”

Malcolm başını iki yana salladı. “Alexis'i tanıyorsun. Bunu yapar mıydı?”

Safranın acı tadı ağzını ekşitirken Noah başını iki yana salladı. Hayır, Alexis bunu yapmazdı. Yaptığı şeyin tüm ağırlığı, midesinin karanlık, çalkantılı çukuruna yerleşirken kendine duyduğu nefret, pişmanlık ve paniğe dönüştü. Bir yılı aşkın süredir yabancılar tarafından, vücudunu intikamdan kariyerini ilerletmeye kadar her şey için kullanmakla suçlandıktan sonra, Noah sanki Alexis aynısını yapmış gibi davranmıştı. Vücudunu bir tür geçici fiziksel ihtiyacını karşılamak için kullanmakla suçlamıştı.

Lanet olsun. Ne yapmıştı böyle? Tabağını ittirip dirseklerini masaya dayadı ve yüzünü ellerine gömdü.

“Sanırım onu durdurdun çünkü *kendi* istediğinin bu olup olmadığından emin değildin,” dedi Malcolm.

Bunu duyan Noah başını kaldırdı. “Elbette istediğim şey bu!”

“Belki de zaten üzgünken ona yük olmak istememekle ilgili tüm bu laflar sadece büyük bir bahanedir. Belki de ilişkinizdeki bu değişimin diğer ucunda olanlardan korkuyorsundur.”

Noah bu suçlamanın gerçekliğinden hoşlanmadı. Ellerini gözlerine bastırdı. “İşte bu yüzden duygularıma göre hareket etmeyi hiçbir zaman istemedim. Çünkü arkadaşlığımızı mahvedebileceğini biliyordum.”

“Ona gerçekten nasıl hissettiğini söylersen mahvetmez.” Malcolm nazikçe Noah’nın sırtına yumruk attı. “Ve daha da önemlisi, ona *senin* nasıl hissettiğini *göster*. Bunu görmesine izin ver. Seni görmesine izin ver.”

“Sadece bana ne yapacağımı söyle,” diyen Noah’nın sesi çaresizlikten sızlanmaya dönmüştü.

“İstediği gibi ona biraz zaman tanınmalısın,” dedi Mack. “Ama bu zamanı kendi yararına kullan.”

“Bu da ne demek?”

“Kendin üzerinde biraz sıkı çalışma yap,” dedi Malcolm. “Kendi eylemlerinin ardındaki nedeni bul.”

Bu yüzden bir saat sonra Noah kendini kitabı tekrar kanepesine taşırken buldu.

Missy, gözleri kızarmış ve sümükleri akan AJ’i, önündeki sehpanın üzerinde yarısı boş bir Jameson şişesi ve elinde unutulmuş bir kadehle buldu. Televizyonda Tara’nın üçüncü sınıf dans resitalinin videosunu durdurmuştu.

O odaya girince genç adam başını kaldırıp baktı. “Hepsini kaçırdım...”

“Evet, kaçırdın.”

Elinin tersiyle burnunu sildi. “Bu videoları bana neden verdin?”

Missy derin bir iç çekerek kanepede yanına çöktü. “Onları görmek istedin.”

“Eh, amacın bana işkence etmekse, o zaman başardın.”

"Neden? Bunların parçası olmadığın için mi? Yaşanırken bir parçası olmak istemediğin bir geçmişti romantikleştiriyorsun. Zaten hepsini kaçırdın. Dans resitali mi? İlk Super Bowl'unda* oynadığın geceydi. Cadılar bayramı yetenek gösterisi mi? Ekimin ortasındaydı. O Noel geçit töreni mi? Bir maç için onu da kaçırdın."

"Kendi kızımın Noel geçit törenine katılmanın lanet olası bir yolunu bulurdum."

Missy omzunu silkti. "Belki bulurdun. Belki de bulmazdın. Bulamayacağına inanmaya çok daha meyilliyim." Ayağa kalktı. "O kadar üzüldüğün bu şeyler var ya? Bunlar iyi olanlar. Burada oturmuş, tatilleri ve doğum günü partilerini kaçırdığın için viski içerek ağlıyorsun ama diğer şeyleri görmüyorsun. Kolik bir yenidoğanla, koridorda bir aşağı bir yukarı yürümek zorunda kaldığım haftalarca süren uykusuz gecelere dair hiçbir video yok. Sana ev ödevi kavgalarını, göz devirme yıllarını, uzun saatler süren tuvalet eğitimini ya da Target'ta** öfke nöbeti geçirdiği ve onu kolumun altında bir futbol topu gibi dışarı taşımak zorunda kaldığım utanç verici anı gösterecek hiçbir video yok. Burada oturup dürüstçe bunların hepsini istediğini söyleyebilir misin? Bütün bunlar olurken senin de burada olmak istediğini?"

Genç adamın gözleri koyulaştı. "Artık asla bilemeyeceğiz, değil mi? Çünkü onu benden sakladın."

"Telefonuna cevap vermeliydin."

"Daha çok denemeliydin, lanet olsun!"

AJ'i sessizce inceledi. "Belki de haklısın."

Bunu kabul etmesi üzerine AJ'in gözleri şaşkınlıkla irileşti.

"Belki de bir ay yerine altı ay boyunca aralıksız aramalıydım. Belki de ultrason fotoğraflarını dairene postalamalıydım."

---

* ABD'de her yıl düzenlenen, Amerikan futbolu ligi şampiyonluk maçı. (ç.n.)

** Amerika'nın en ünlü, indirimli perakende mağazalarından biri. (ç.n.)

Kahretsin, belki de NFL Draft'ına' habersizce çıkıp gelmek için yeni doğmuş bir bebekle ülkenin diğer ucuna uçmalıydım. İşin aslı şu ki burada durup daha çok çabalayabileceğimi sana itirâf etmeye hazırım, ancak sen de bunun bir fark yaratmayacağını kabul etmeye istekliysen."

AJ gözlerini kırıştırdı, yüzünde yeniden taş gibi bir ifade belirmişti.

"Ve sen bunu yapmaya istekli olana kadar, seninle benim konuşacak hiçbir şeyimiz yok."

Missy hışımla yatak odasına giderek kapıyı çarptı. Birkaç dakika sonra oda kapısının açıldığını duydu. Yatakta döndüğünde girişte AJ'in silüetini gördü.

Sarhoş bir şekilde kapı çerçevesine yaslandı. "Target'taki öfke nöbetini duymak istiyorum."

Missy gözlerini boşluğa dikti. Ona siktirip gitmesini söylemeliydi ama söylemedi. Bunun yerine, yatakta yukarı kayarak başlığa yaslandı.

"Üç yaşındaydı, büyümüş de küçülmüş gibiydi ve uyku saati çoktan geçmişti. Bir koşu gidip kreşteki arkadaşlarından birine doğum günü hediyesi almam gerekiyordu. Oyuncak reyonuna girdiğimiz anda istediği bir şey gördü ama haftalık bütçem sadece küçük oğlanın hediyesine yetiyordu. Her çocuğun yaptığı gibi bir kriz geçirdi. Ama sonunda onu dışarı taşımak zorunda kaldım ve otoparka girdiğimiz anda 'İMDAT' diye bağırmaya başladı. Neredeyse tutuklanmama sebep olacaktı."

AJ'in kahkahası onu şaşırttı. "İnsanlar ne yaptı?"

"Bana çocuk kaçırıyormuşum gibi baktılar! Ben de 'O benim kızım, sadece kızgın,' deyip durdum."

---

* Her yıl NFL bünyesindeki Amerikan futbolu takımlarının yeni oyuncularını bünyesine kattığı oyuncu seçme organizasyonu. (ç.n.)

Tekrar sessizce güldü ama bunu bir kez daha ciddi bir sessizlik takip etti. "İstediği şey neydi?"

"Hatırlamıyorum bile. Muhtemelen bir Disney prensesi oyuncacı. O yaşta gerçekten onlarla ilgileniyordu."

AJ ona arkasını döndü. Missy onun omuzlarının düşmesini izledi. Sonra elleri yüzüne çıktı ve... of lanet olsun. Ağlıyordu. Açıkça gözyaşı döküyordu.

Missy örtüleri üzerinden çekerek yataktan çıktı.

"AJ..."

AJ, arkasına dönüp Missy'yi sert vücuduna doğru çekti. Yüzü genç kadının omzuna düştü. "Üzgünüm, Missy. Bu tür seçimler yapmak zorunda kaldığın için, babası lanet olası milyonlarca dolar kazanırken annesinin gücü yetmediğinden öz kızım Target'tan kahrolası bir oyuncacı alamadan çıkmak zorunda kaldığı için."

Missy onun gücü tükenene ve arkalarındaki duvara yaslanana kadar ağlarken onu tuttu. AJ yere kaydı ve tek dizini kaldırarak oturdu.

"Haklıydın," dedi.

"Ne konuda?"

"Bir fark yaratmazdı."

Missy ona merhamet etti ve yerde yanına oturdu. "Bunu kabul ettiğin için teşekkür ederim."

Ona bakmak için duvara yaslı başını çevirdi. "Baba olmaktan çok korkuyordum. Bunun sadece benim için değil, onun için ne anlama geleceğinden. Benim olduğum tek şey, bildiğim tek şey futbol. O bensiz daha iyiydi ve ikimiz de bunu biliyoruz."

"Bu senin kendini haklı çıkarma şeklin mi yoksa özrü mü?"

"Pişmanlığım." AJ uzanıp onun alnındaki saçları kenara itti. "Ama pişman olduğum tek şey Tara değil. Başka şeyleri de kaçırdım."

Bakışlarının ağırlığı ve anlamı, Missy'nin yanaklarının alev almasına neden oldu.

"Seni de kaçırdım. Anne olmanı ve şu an olduğun kadına dönüşmeni izlemeyi. Sanırım bunun bir parçası olmak hoşuma giderdi."

Kalbi sıkıştı. Adam ne söylediğini bilmiyordu. Sadece pişmanlık ve viskiden kaynaklı duygularla doluydu. "Hâlâ olayları romantikleştiriyorsun. Beni sevmiyordun. Biz evlenmezdik, evlenmiş olsaydık bile içler acısı bir evlilik olurdu. Bunu biliyorsun."

"Şu anda içler acısı olmazdı."

Yüksek sesle gülen Missy başını duvara yasladı. Genç adam gerçekten sarhoştı.

"Deneyebiliriz, Missy. Deneyemez miyiz?"

"Hayır."

"Neden?"

AJ'e bakmak için başını çevirdi. "Çünkü gerçekten istemiyorsun."

"Evet, istiyorum. O zamanlar yapmam gerektiği gibi ayaklarını yerden kesmek istiyorum. Sana hayallerindeki evi satın almak, Tara'nın üniversite parasını ödemek ve sizi seyahatlere çıkarmak. Sana mücevherler vermek ve..."

Hayal kırıklığı Missy'nin ayağa kalkmasına sebep oldu. "Sence istediğim ya da ihtiyaç duyduğum şey bu mu? Tara'nın ihtiyaç duyduğu?" AJ'in cevap vermesine müsaade etmeden başını iki yana salladı. "Bize gösteriş yapmana ihtiyacımız yok. Sadece burada olmaya ihtiyacımız var. Bundan daha büyük bir jest yok. Ve de bu bize hiçbir zaman veremediğin tek şey."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Alexis kendini asla bir korkak olarak görmemişti.

Naif, belki. Yanlış yönlendirilmiş, kesinlikle. Ama şimdiye kadar yaptığı her şeyin, her korkunç hatanın kökleri *sebeplere* dayanıyordu.

Mutlaka iyi sebepler değildi. Bazen gerçekten kötü sebeplerdi. Sebep bazen başka seçeneğinin olmamasıydı. Ama daha önce bir kez bile bir şeyi sırf korkudan dolayı yaptığını hissetmemiştir.

Ta ki pazartesi günü Noah'ya biraz mesafeye ihtiyacı olduğunu söyleyip ondan uzaklaşana kadar. O anda yapılacak doğru şey gibi görünmüştü ama günler geçtikçe, şüphe ve cezalandırıcı dozda bir yalnızlığı takip eden pişmanlık, kararına gerçekte neyin sebep olduğunu ortaya çıkardı: korkaklık.

Noah'nın öpüşmelerine verdiği tepkiyle küçük düşmüş hissetmiş ve bu yüzden saklanmaya başlamıştı. Bütün haftayı herkesten ve sorularından kaçarak geçirmişti. Liv, Jessica ve Soma'dan bile. Kendini işe vererek onu konuşturmak için yapılan tüm girişimlerden kaçınmıştı.

Nakil merkezinden ilk kan testini geçtiği ve nakil için uyumlu olabileceği haberini veren arama geldiğinde de kendi aramak yerine bunu Elliott ve Candi'ye nakil ekibinin söylemesini sağlamıştı.

Bu yüzden perşembe akşamı ön kapısına şiddetle vurulduğunda isteksizce aşağıya inmesi şaşırtıcı olmamalıydı. Kapıyı açınca karşısında Liv'i, Jessica'yı, Liv'in ablası Thea'yı ve Sonia'yı buldu. Elllerinde şarap şişeleri ve dondurma kutuları, yüzlerindeyse geri çekilip onları içeri almaktan başka bir seçenek bırakmayan kararlı ifadeler vardı.

Liv, Alexis'i oturma odasındaki koltuğa doğru iterek, "Otur," dedi. "Geri kalan her şeyle biz ilgileneceğiz. Sonra sen de bize ne haltlar olduğunu anlatacaksın."

Alexis anlamamış gibi yaptı. "Ne demek istiyorsun?"

Jessica ve Sonia kanepenin karşı uçlarına oturarak onu ortaya çektiler. "Aptal numarası yapma," dedi Jessica. "Bütün hafta garip davrandın, Noah da pazartesi sabahından beri kafeye gelmedi."

"İkimiz de meşguldük."

Mutfaktan kaşıklar ve dondurmayla dönen Thea, "Bu yüzden mi en sevdiği oyuncacı alınmış köpek yavrusu gibi görünüyor?" diye sordu. Yarım kiloluk bitter çikolatalı vişneli dondurmayı Alexis'in ellerine koyarak kendini yere bıraktı. Liv, şarap ve kadehlerle arkasından geldi.

"Kavga falan mı ettiniz?" diye sordu Jessica.

Alexis kaşığını dondurmanın içine soktu. "Hayır."

Jessica, Liv'den bir kadeh şarap aldı. "Elliott'a bağırmasıyla bir ilgisi var mı?"

"Hem evet hem hayır. Nereden başlayacağımı bilmiyorum." Dondurmayı, hiç tereddüt etmeden yemeye başlayan Sonia'ya uzattı.

Liv aniden nefesini tuttu. “Ha sıktır. İkkinizin arasında bir şey oldu.”

Alexis kulaklarının ısındığını hissetti.

“Yattınız mı?” diye patladı Liv.

“Hayır!” Alexis doğruldu ama ya yüzü ya da ses tonu onu ele verdi. Onlardan saklamaya çalışıyordu.

“O zaman neler oluyor?” diye sordu Liv.

Ellerini yukarı kaldırdı. “Tanrı aşkına! Öpüştük, tamam mı?”

Arkadaşları aynı anda öyle bir nefes aldılar ki kulakları çınlayan Alexis, “Aman Tanrım,” diye inleyerek minderlere doğru yaslandı.

Liv ellerini tutarak onu yeniden kaldırdı. “Ayrıntıları alalım.”

“Ayrıntılar mı?” diye parladı Alexis. “Peki. Ayrıntıları vereyim. Onu öptüm, benden durmamı istedi, bu yüzden ona biraz zamana ihtiyacım olduğunu söyledim ve şimdi de aramızda işler tamamen garip. Ve bu hafta sonu bekârlığa veda partisinde onu göreceğim için kafayı yıyorum. İşte. Her şeyi öğrendiniz.”

Liv’in yüzü kafa karışıklığıyla gerildi. “Bekle. Sana onu öpmeni bırakmanı mı söyledi? Bu hiç mantıklı değil.”

“Gayet mantıklı. Onun ne istediği konusunda yanıldım ve şimdi arkadaşlığımızı mahvetmiş oldum.”

Kafasını iki yana sallayarak dudağını ısırarak Liv arkasına yaslandı. “Hayır, anlamıyorsun. O..” Yüzünü buruşturarak sustu.

“O ne?” diye sordu Alexis.

“Muhtemelen bunu sana söylemem gerekiyor çünkü Mack kitap kulübü konusunda çok ciddi. Ama bu acil bir durum gibi görünüyor.”

Alexis kafasını iki yana salladı. “Sen neden bahsediyorsun?”

“Noah. Kitap kulübüne katılmak istedi. Senin için.”

Alexis'in kalbi takla attı. "Öyle mi?"

"Seni istiyor, Alexis," dedi Liv.

Kalbinin kükremesi neredeyse kendi sesini bastırıyordu. "O zaman beni neden uzaklaştırdı?"

Sonia çekici olmayan bir ses çıkardı. "Çünkü o bir erkek ve erkekler aptal pisliklerdir."

Thea, Sonia'ya susmasını söyler gibi bir bakış attı. "Çünkü bazen bir erkek için dünyadaki en korkutucu şey nasıl hissettiğini kabul etmektir," dedi. "Gavin ve ben bu korku yüzünden neredeyse boşanıyorduk."

Liv omzunu silkti. "Ve aynı şey yüzünden neredeyse Mack'le her şeyi nasıl mahvedeceğimi biliyorsun."

"Bu farklı. Onu öptüm, o da durdu ve..." Midesi utançla büzüldü.

"Ve ne?" diye üsteledi Thea. "Bir şey mi söyledi?"

Pişman olmadım! Alexis kucağına baktı. "Pazartesi günü bununla ilgili konuşmaya çalıştım. Kafeye geldi ama Elliott oradaydı ve olup biten her şey yüzünden çok üzgündüm, bu yüzden ona zamana ihtiyacım olduğunu söyledim."

Liv ve kızlar birbirlerine ciddi bakışlarla baktı. Liv en sonunda, "Yani aslında sen de *onu* uzaklaştırdın," dedi.

Alexis sımsıkı kapattığı gözlerine avuçlarıyla bastırdı. "Kafam karışmıştı ve aşağılanmış hissediyordum. Ve şimdi bir erkekle şimdiye kadar yaşadığım en sağlıklı ilişkiyi mahvettiğimi hissediyorum."

Liv, ona işlerin boka sarmak üzere olduğunu söyleyen bir ifadeyle baktı. Alexis bu ifadeden nefret ediyordu. "Bu hafta benden bu yüzden kaçıyordun," dedi Liv.

"Üzgünüm. Bir süre saklanmam gerekiyordu."

Liv hem yüz hatlarını hem de sesini yumuşattı. "Anlıyorum. Bunun, senin kaygıyla baş etme yollarından biri olduğunu bili-

yorum. Bu nedenle bunu iki akşam önce yapmadım. Ama keşke neden stresli olduğunu bilseydim.”

“Alexis.” Thea alçak sesle araya girdi. “Noah’yla ne çeşit bir ilişki istiyorsun?”

“Onu öptüm sonuçta, değil mi?” Mizah yapmayı amaçlamıştı ama sesi titreyince başarısız oldu. “Onun yanında kendimi güvende hissediyorum. Ve bir erkeğin yanında kendimi güvende hissetmeyeli çok uzun zaman oldu.”

Liv onun dizini sıktı.

“Bazen kendi içgüdülerime güvenmek çok zor oluyor. Ve Noah’nın benden uzaklaşması kendime güven duygumu bir kere daha yok etti.”

Jessica kolunu sırtına doladı. “Güvende ve mutlu hissetmeyi hak ediyorsun. Ve eğer bu Noah’yla oluyorsa, o zaman ona karşı dürüst olmalısın.”

“Korkuyorum.”

“Elbette korkuyorsun. Ama aynı zamanda tanıdığım en cesur insansın. Bana Royce Preston gibi birine karşı çıkacak cesaretin olduğunu ama Noah’ya arkadaşlıktan fazlasını istediğini söyleyemediğini mi söylüyorsun?”

Alexis hafifçe güldü. “Ona belki bu hafta konuşabileceğimizi söyledim. Ama işleri tuhaf bir hale getirmek istemiyorum.”

Liv homurdandı. “Kimin için?”

Alexis tüm arkadaşlarını işaret etti. “Sizin için. Diğer herkes için. Bu hafta sonunun Noah ve benim değil, sizin hakkınızda olması gerekiyor.”

Liv elini kaldırdı. “Kes. Bu çok saçma. Biz senin arkadaşınız.”

“Ama bu sizin bekârlığa veda hafta sonunuz. Bunu mahvetmek istemiyorum.”

“Bu hafta sonunu mahvedebilecek tek şey orada olmaman olur.”

“Güven bana. Bu fikir aklımdan geçti.”

Liv sanki bir karar verilmiş gibi dudaklarını büzdü. “Eh, al sana daha iyi bir fikir. Bu hafta sonunu kendi yararına kullanacaksın. Ve biz de sana yardım edeceğiz.”

Alexis yutkundu. “Yüzündeki bu ifadeyi daha önce görmüştüm, Liv. Çok korkutucu.”

“Bu işi bize bırak sen,” dedi Liv. “Bu hafta sonu bittiğinde, Noah’yla sen çıplak olacaksınız.”

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Cuma günü geldiğinde Noah kendini umumi bir tuvaletin kirli zemini gibi hissediyordu.

Alexis'le konuşmadan bir hafta geçirmenin işkence olacağını biliyordu ama bunun ezici yalnızlığına hazırlıklı değildi. Ona mesaj atmadan uyanmanın. İyi geceler demek için aramadan yatmanın. Görünüşte ilişkisi olmayan biri için, kendini kesinlikle terk edilmiş gibi hissediyordu.

Ve hepsinden kötüsü onu öpmenin hatırasıydı. Nihayet onu kollarına almış olmanın. Ellerini üzerinde hissetmenin, küçük nefes alışlarını ve inlemelerini duymanın. Bütün hafta boyunca rüyaları tamamen pornografikti ve bu da kendisini daha da bok gibi, ihanet ediyormuş gibi falan hissetmesine neden olmuştu.

Perşembe gecesini onu nihayet görecektik olmanın beklentisiyle hiç uyumadı, bu yüzden Memphis'e gidecek olan uçak cuma sabahı saat ondan önce kalkmayacağı halde havaalanına erkenden gitti. Sırf Alexis'i tek başına yakalayabilme ihtimaline karşı.

Noah, özel ve kiralık uçak yolcularının uçuş öncesi kontrol yaptırdığı bölüme giden işaretleri takip etti. Colton hafta sonun-

da kullanmaları için özel bir uçak ayarlamıştı ve Noah'nun solcu radikal tarafı, bu bir gecelik kaçamağın dünyada bırakacağı karbon ayak izinden ürküyordu. Memphis arabayla en fazla üç saat sürüyordu. Kahrolası bir uçağa ihtiyaçları yoktu.

Alexis'le birlikte arabayla gidiyor olmayı dilerdi. Bu onlara konuşmak için zaman verirdi çünkü bugün ve yarın fazla vakitleri olmayacaktı. Plan, Liv ve nedimeler pedikür yaptırırken, erkeklerin masaj yaptırmak için havaalanından doğrudan spaya gitmeleriydi. Daha sonra tüm grup akşam yemeği ve bar gezmesi için tekrar buluşacaktı.

Noah buluşmaları gereken hangarın dışındaki özel otoparka park etti ve Lexa'nın arabasını göremeyince yaşadığı hayal kırıklığını yuttu. Rus'un orada olduğunu fark ettiğindeyse hayal kırıklığı daha da arttı.

Noah onu devasa bir bavul ve şişme deniz simidinin yanında tek başına dikilirken buldu. Telefonundaki bir şeye gülüyordu. Yaklaştığında görebilmesi için telefonu Noah'ya uzattı. "Üzüm yiyen rakun."

Noah simide doğru başını salladı. "Bu ne alaka?"

"Otelde havuz var. Ben yüzme bilmiyorum." Kahkahalara boğularak yeniden telefonunu çevirdi. "Muz yiyen rakun."

"Ne halt götürüyorsun sen?" Noah başını bavula doğru sallayarak homurdandı.

"Özel beslenme ihtiyaçlarım var."

"Hepsi yiyecek mi bunun?"

Rus kollarını iki yana açtı. "Kötü bir gün geçiriyorsun. Sarılmaya ihtiyacın var mı?"

"İyiyim, teşekkür ede... ahh." Aniden Rus'un devasa göğsüyle yüz yüze geldi. İri yarı bir el sırtına vurduğunda neredeyse Noah'nın kaburgaları yerinden çıkacaktı.

“Evet, sarılmaya ihtiyacın var.”

“Bölebilir miyim, yoksa bu özel bir an mı?” Gizlice onlara yaklaşan Colton’ın sesi neşe doluydu.

Noah gerileyince Colton şoke olmuş gibi bir ses çıkardı. “Ha siktir, berbat görünüyorsun.”

Rus onun sırtına tekrar vurdu. “Kötü bir gün geçiriyor.”

Neyse ki Noah cevap vermek zorunda kalmadı çünkü Rus yeniden telefonunu ona çevirmişti. “Marşmelov yiyen rakun.”

Colton, Noah’yı birkaç metre uzağa çektiştirerek sesini alçalttı. “Onunla aynı odada kalacağına göre bir şeyler bulabilecek misin bak bakalım.”

“Ne hakkında... Bekle, Rus’la mı aynı odada kalıyorum?”

“Evet, bilmiyor muydun?”

“Hayır, bilmiyordum. Buna kim karar verdi?”

Colton omzunu silkti. “Sanırım Mack. Neredeyse herkes eşini ya da kız arkadaşını getiriyor, ben de Mack’in erkek kardeşiyle aynı odada kalıyorum. Bu yüzden geriye seninle Rus kalıyor.”

“Ben neden Liam’la aynı odada kalamıyorum?” Sesi mızız bir ergenin tonuna bürünmüştü.

“Çünkü senin soruşturma becerilerin var.” Colton, Rus’un de-vasa bavulunu işaret ederek sesini alçalttı. “Çantasını karıştır ve karısına dair herhangi bir ipucu bulabilecek misin bir bak.”

“Cidden yeniden turneye çıkman gerekiyor.”

“Yeni albümüm üzerinde çalışıyorum.”

“O zaman bir hobi bul.”

Rus elinin arkasından gülerek yanlarına geldi. “Patlamış mısır yiyen rakun.”

Noah göz kırpıp uzaklaşan Colton’a ters ters baktı. Sonra Alexis’i beklemek için hangarın önüne doğru yürüdü. Ama daki-

kalar geçtikçe, onun dışında herkes geldi. Saat ona birkaç dakika kala Mack uçağa binmeye başlayabileceklerini duyurdu.

“Peki ya Alexis?” diye sordu Noah.

Liv ve Mack ona acıyan bir bakış attılar.

“Ne?” diye homurdandı.

“Kendi arabasıyla gelecek,” dedi Mack.

“Bütün hafta sonu böyle huysuz mu olacaksın?”

Mack, iki saat sonra Noah’ya bu soruyu sorduğunda sinirlenmiş gibi görünme cesaretine sahipti. Onları havaalanından alan şoför spaya götürürken Noah bir kez daha kendini arka koltuğun ortasında rahatsız bir şekilde sıkışmış buldu.

“Muhtemelen,” diye kabul etti Noah. “Alexis’in geri kalanımızla uçağa binmeyeceği konusunda beni uyarabilirdin.”

Mack omzunu silkti. “Bildiğini sanıyordum.”

Araba yavaşlayarak tuğla bir binanın otoparkına girdi. Garaj yolunun yanındaki tabelada VAHA SPA yazıyordu. İçeri girdiklerinde resepsiyondaki kadın gözlerini kırpıştırdı ve güçlölkle yutkundu.

“Yardımcı olabilir miyim?”

Mack onu kendine özgü sırtıtmalarından biriyle selamladı. “Mack adına rezervasyonumuz var. Bekârlığa veda partisi.

Kadın yeniden gözlerini kırpıştırdı. “Bugün programda bekârlığa veda partisi olduğunu görünce, birinin hata yaparak *kadınlar* için kısmını unuttuğunu düşünmüştüm.”

“Erkeklerin de şımartılmaya ihtiyacı vardır.”

Kadın göz kırptı. “Striptiz kulüplerini sonraya saklıyoruz, öyle mi?”

Mack kasıldı. “Striptiz kulübü yok. Sanki bu alacağım son özgür nefesmiş gibi, yaklaşan düğünümü kadınları cinsel olarak

nesneleştirmek için bir bahane olarak kullanma fikrinden hoşlanmıyorum.”

Kadın boğazını temizledi. “Elbette. Özür dilerim.” Tekrar bilgisayarına baktı. “Burada her birinize masaj ve yüz bakımı için rezervasyon yapıldığı yazıyor. Küçük bir ücret karşılığında üçüncü bir işlem eklemek isteyen var mı?”

Rus başıyla onayladı. “Pedikür yaptırmak istiyorum.”

Noah eliyle onun ağzını kapattı. “Hayır. Hepimiz böyle iyiyiz.”

Adam dudağını büktü. “Ayaklarım buz patenlerinin içinde darbe alıyor.”

“Kimse ayaklarına dokunacak kadar para almıyor, dostum.”

Kadın sesini tekrar bulmadan önce bir an gözünü kırpmadan baktı. “Peki. Tamam. Şey, beyler sizin için her şey hazır. Beni takip ederseniz, size masaj terapistlerinizi bekleyebileceğiniz soyunma odasını ve salonu göstereceğim.”

Koyu kırmızı duvar kâğıdı ve saksıda palmiyelerle kaplı karanlık bir koridorda onu takip ettiler. Pelüş halı ayak seslerini emiyordu. Köpüren bir çeşmenin yanındaki masanın üzerinde tek bir orkidenin sergilendiği koridor en sonda T şeklini alıyordu. Kadın sola dönünce onlar da yine tek sıra halinde takip ettiler.

Kadın soldaki bir kapının önünde durarak yumuşak bir sesle konuştu. “Açık olan herhangi bir dolabı kullanabilirsiniz,” diye açıkladı. “Temiz havlular ve bornozlar katlanmış olarak dolapların önündeki bankta. Hazır olduğunuzda, karşı kapıdan salona çıkabilirsiniz. İkramlıkların tadını çıkarın. Terapistiniz sizinle orada buluşacak.”

Rus’a son bir şüpheli bakış atarak döndü ve gözden kayboldu. Muhtemelen kısa çubuğu çekecek kadar şanssız olanları uyar-mak içindi.

Soyunma odası koridordan sadece biraz daha aydınlıktı ve aynı koyu kırmızı duvar kâğıdı burada da vardı. Lavaboyla kaplı tezgâhta tütsü yanıyordu ve Noah'nın burnu anında akmaya başladı. Harikaydı.

Adamların hepsi bir dolap için itişip durdu ve sonra aynı anda sessizleştiler.

“Bekleyin,” dedi Colton. “Önce duş almamız gerekiyor mu?”

“Sanmıyorum,” dedi Mack ama sesi emin çıkmamıştı.

“Daha önce hiç masaj yaptırmadın mı?” diye sordu Noah.

“Hayır.” Dolabının önündeki havlu ve bornoza baktı.

Erkek kardeşi Liam, “Önce duş almamız gerektiğini düşünüyorum,” dedi.

Noah başını iki yana salladı. “Siz bu sabah duş almadınız mı?”

“Evet ama bu saatler önceydi ve...” Mack dudağını kemirdi. “Bize dokunuyor olacaklar.”

Del, “Belki de birisi gidip şu kadına duş almamız gerekip gerekmediğini sormalı,” diye önerdi.

“Hayır,” diye tısladı Mack. “Aptal gibi görünürüz.”

“Zaten aptal gibi görünüyoruz,” dedi Noah.

Mack etrafına bakındı. “Cidden mi? Hiçbirimiz daha önce bunu yapmadık mı?”

Malcolm omzunu silkti. “Masajlarımın tamamı atletik antrenörler tarafından yapılıyor.”

Del ve Gavin onaylayarak başlarını salladı. “Aynen,” dedi Gavin.

Noah dolabının önündeki banka oturdu. “Bakın, kadın duş almakla ilgili bir şey demedi, bu yüzden ben duş almıyorum.” Tişörtünü başının üzerinden çıkardı.

“Bekle,” diye fısıldadı Colton. “Lanet olsun. Çıplak olmamız mı gerekiyor?”

“Ben... bilmiyorum,” dedi Noah. “Sanırım öyle.”

“Yani anadan doğma çıplak gibi mi?”

“Bekleyin,” dedi Gavin. “Thea çok sık mesaj yaptırıyor. Ona mesaj atayım.”

Gavin karısına bir mesaj yazarken hepsi bekledi. Başını kaldırıp bakmadan önce bir dakika geçti. “Gülen bir yüz emoji gönderdi.”

“Bu, ‘Tabii ki duş alman gerek, ahmak,’ anlamında mı yoksa...”

“Bilmiyorum.” Gavin tekrar mesaj attı ve yeniden hepsi bir cevap bekledi. Gavin başını kaldırdı. “Kokmadığın sürece duşa hayır dedi.”

Rus altdudağını büzerek bir havlu aldı. “Ben duş alacağım.”

“Ya çıplak olma kısmı?”

Gavin mesajla soruyu sordu. Sonra, “İsterseniz iç çamaşırınız kalabilir, ama çoğu kişi çıplak yaptırıyor,” dedi.

Colton yüzünü buruşturdu. “Rus’un çıplak kalmaması gerektiğini düşünüyorum.”

Del paniklemiş göründü. “Yani toplarımız hava alır vaziyette öylece orada mı yatacağız?”

“Sanırım üzerimize bir battaniye koyacaklar,” dedi Noah.

Şimdi de Gavin paniğe kapılmış görünüyordu. “Ya osurursak?”

Noah güçlükle yutkundu. “Bu olur mu?”

“Kadın bazı yerlere bastırıyor olacak,” dedi Gavin. “Bir şeyleri gevşetebilir.”

Del homurdandı. “Bu aptalca. Seks yaparken yanlışlıkla osuruyor musun?”

Cevap, “hayır”lardan ve en az iki “evet”ten oluşan karışık bir koro oldu.

“Kim evet dedi lan?” diye sordu Mack.

Kimse cevabına sahip çıkmadı.

“Of siktir,” diye fısıldadı Colton.

Ona bakmak için döndüler. Rengi üç ton solmuştu.

“Ne?” diye sordu Noah.

Colton yutkundu. “Ya sertleşirsek?”

Odadaki sessizlik gergin ve yoğundu.

“Bu...” Noah yutkundu. “Bu da olur mu?”

Colton bir “*Benimle dalga mı geçiyorsun?*” ifadesi yaptı. “Çıplak olacağız ve kadının biri bize dokunuyor olacak.”

“Ama bu o türden bir dokunma değil.”

“Bunu aletine anlat,” dedi Colton.

Gavin gövdesine sarıldı. “Osurmayı tercih ederim.”

“Bu bir hata,” dedi Del. “Belki de pedikür yaptırmalıyız.”

“Artık çok geç!” dedi Mack.

Rus, başına sarılı bir havluyla duştan çıktı. Bornozu en az üç beden küçüktü ve önünü zar zor kapatıyordu. Tek bir yanlış adımda, hepsinin gözü onun hayalarına takılıp kalacaktı.

Rus, kolunu kokladı. “Çiçek gibi kokuyorum.”

Mack, “Geç kalacağız,” diyerek inledi. “Üzerinizi değiştirin.”

Herkes kıyafetlerini çıkarıp dolaplarına tıkmaya başladı. Noah *boxer* şortunu çıkarmadan tam beş saniye düşündü. Sonra, *Sikerler*, diye düşünüp tüm giysilerini çıkarmakta karar kıldı. Bornozunu giyip belini bağladı ve diğerlerini salona kadar takip etti. Rus doğruca ikram masasına gitti. Bir tepsiden iki salatalık alarak ağır adımlarla gittiği yatar koltuğu arkaya yatırdı ve kapalı gözlerine salatalıkları koydu.

Noah, Colton’a baktı. “Bunu yapmamız gerekiyor mu?”

Colton omzunu silkti. “Eğer onları yiyecek olsaydık yanında sos falan da olmaz mıydı? Kim *ranch* sos falan olmadan bir dilim salatalık yer ki?”

“Ama havuç da var,” dedi Del. “Onları hangi cehenneme koy-mamız gerekiyor ki?”

Noah şöminenin yanındaki bir sandalyeye çöktü. Bir dakika geçtikten sonra Malcolm ona katıldı.

“İyi misin?”

Noah alevlere baktı. “Harikayım.”

Malcolm ellerini dizlerinin arasında kavuşturarak ateşe baktı. “Bu hafta bir şeyleri çözebildin mi?”

“Evet.” Noah pek de neşe duymadan güldü. “Onsuz yaşaya-mam.”

“Hepsi bu mu?”

“Yetmez mi?”

Malcolm cevap vermeden önce duraksadı. “Sanırım öğrene-ceksin, değil mi?”

Noah ilk kez rahatlamış hissetmedi.

YİRMİNCİ BÖLÜM

“Harika görünüyorsun.”

Liv köşeden bakarken, Alexis otel odasındaki boy aynasına bakmak için bir kez daha döndü. Arabayla tek başına gelmesinin sebebi bu elbiseydi. Çünkü biraz alışveriş yapması gerekiyordu ve yeni elbisesinin içinde çok güzel göründüğünü kabul etmek zorunda olsa da onu giyme konusunda tereddüt ediyordu.

“Çok fazla olmadığına emin misin?” Kırmızı, vücuduna oturan elbisesini düzeltti ve dönüp poposuna baktı. Derin V yaka, sırtının büyük kısmını açıkta bırakıyordu. Bunu leopar desenli yeni topuklularıyla tamamlamıştı. Her zamanki tarzının o kadar dışındaydı ki Noah’nın bile onu tanımayacağından korkuyordu.

Alexis yanaklarını şişirip havanın dışarı çıkmasına izin verdi. Sinirleri midesini turnikeye çevirmişti.

“Mükemmel.” Liv arkasından omuzlarını sıktı. “Ve umuyorum ki onu çok uzun süre giyiyor olmayacaksınız.”

Alexis ona dirsek atınca kadın gülerek geriye kaçtı.

Liv’in telefonu çalınca, Alexis onun ekranı kontrol etmesini beklerken nefesini tuttu. Arkadaşı cilveli bir gülümsemeyle başını kaldırdı. “Şov zamanı.”

Adrenalin Alexis'in dizlerini zayıflatıyordu. "Bir kere daha düşününce bu plan biraz çocukça görünüyor."

Liv omzunu silkti. "Bir kız yapması gerekeni yapmalı."

"Ama sırf onu odada tutmak için ayakkabılarını çalmak?"

"Hepimiz aptal âşıklarız."

"Bizim akşam yemeğini kaçırmamızın sakıncası olmadığından emin misin?" Alexis'in, dizlerine kapanmasını Noah'nın kabul ettiğini farz ederek *biz* demişti.

"Eğer biriniz akşam yemeğine çıkıp gelirse, ikinizi de öldürürüm."

"Ama bu sizin büyük hafta sonunuz ve..."

Liv bir eliyle onun ağzını kapattı. "Bu büyük hafta sonu arkadaşlarımızla kutlama yapmakla ilgili ve bunu kutlamak için sen ve Noah'nın en sonunda bir araya gelmenizden daha iyi bir yol düşünemiyorum."

"Ya hayır derse?"

Liv homurdandı. "Demeyecek."

"Ya beni geri çevirirse?"

"Bu elbiseyle mi?"

"Ya..."

"Ya bir saat sonra cırılçıplak bir şekilde göğsünde yatıyor olursan?"

Alexis'in yanakları ısınırken Liv güldü. "İşte bundan bahsediyorum."

Dudağını ısırıldı. "Mack'in planımızdan hiç kimseye bahsetmediğine emin misin?"

"Eminim. Herkesin bildiği kadarıyla, sen bozuk suşi yüzünden gıda zehirlenmesi yaşayacaksın, Noah da ayakkabılarını kaybetmiş olacak."

“Yalana ve dalaverelere başvurduğuma inanamıyorum.”

Liv gülerek onun yanağını öptü. **“İyi şanslar. Bana tüm detayları mesaj at.”**

Sonra kıkırdadı ve arkasında bir parfüm kokusu bırakarak odadan çıktı. Kapı kapanır kapanmaz Alexis yatağına doğru yürüyüp kenarına oturdu. Bir elini karnına bastırdı. Bunu yapabiliyordu. Tek yapması gereken Noah’nın kapısını çalmak ve ona anlatmak...

Kapıdaki hızlı ve etkili vuruş ayağa kalkmasına neden oldu. Liv bir şey unutmuş olmalıydı. **“Geliyorum. Bekle.”**

Kapıyı açtı. **“Bir şey mi unuttun?”** Son notada sesi kesilmişti. Gelen Liv değildi. Bir adamdı. **“Üzgünüm. Yanlış odaya gelmiş olmalısınız.”**

Ama sonra beyni ayrıntıları yakaladı. Adam koyu renk bir takım giymişti ve kravatı yoktu. Yere bakıyordu. Saçları topuz yapılmıştı ve ayakları çıplaktı.

Noah yüzünü kaldırdı. **“Ayakkabılarımı bulamıyorum. Ama seninle konuşmadan akşam yemeğine inmeden korktum. Ve seninle konuşmadan bir saniye daha geçiremem.”**

Alexis onu gördüğünde yapacağı konuşmayı planlamış olsa da genç adam şu anda karşısındayken her kelimeyi unutmuştu. **“Plan bu değildi. Benim *senin* odana gelmem gerekiyordu.”**

“Lexa,” dedi boğuk bir sesle.

Alexis öne doğru tek bir adım attı ve bir anda gerisini Noah halletti. Parmaklarını saçlarına daldırarak onu koridora çekti. Alexis isteyerek, hevesle gitti. Ve ağzı onunkini bulduğunda kolları Noah’nın boynuna dolandı. Genç adamın saçları, bileklerinin açıkta kalan, sıcak derisini gıdıklıyordu.

Noah dudaklarını inlemesine yetecek kadar kaldırdı. **“Tanrım, Lexa. Seni çok özledim.”**

Sonra onu tekrar öptü; elleri saçlarının arasında, ağzı da onun-kinin üzerindeydi. Önceki öpüşmeleri bununla kıyaslandığında sadece bir flörtten ibaretti. Güçlü koluyla onu sıkıca göğsüne bastır-
dı ve sonra onu koridordaki duvara yasladı. Sanki ondan sarhoş olabilecekmış gibi genç kadının ağzını tüketti, Alexis de aldığı ka-
darını geri verirken ellerini saçlarına dolayarak genç adam daha derine inebilsin diye başını eğdi. Bu hiçbir kısıtlama olmayan bir öpüşmeydi. Açık ağızla yapılan ve ruhunu araştıran türdendi.

Elleri aniden yüzünü kavrayarak onu geriye çekilip kendine bakmaya zorladı. Noah'nın bakışları onu tümüyle kavuruyordu. "Beni dinlemen gerekiyor. Konuşma. Sadece dinle."

"T-tamam."

"Bunu o gece söylemeliydim ve o zamandan beri de söyleme-ye çalışırken bok gibi bir iş çıkardım."

"Neyi söylemeliydin?" Sesi bir Taylor Swift şarkısı kadar nefes nefeseydi.

"O gece aramızda yaşananlardan dolayı pişman olduğumu sakın düşünme." Yutkunurken başparmakları yanaklarını okşa-
dı. "Hayatımda pişman olduğum milyonlarca şey var ama seni öpmek asla bunlardan biri olmayacak."

Alexis uzanıp dudaklarını onunkilere bastırdı. Ama sonra hafif bir *klik* sesi nefesini tutmasına neden oldu.

Noah'nın ağzı onunkinin bir santim yukarısındaydı. "Odanın kapısı kapandı."

"Anahtarım içerde."

Noah hiç beklemedi. "O zaman odama gel."

Alexis, genç adamın bakışlarını yakaladı. "Gelip ne yapayım?"

"Neye hazırsan onu."

Parmaklarını Noah'nın kollarına batırdı. "Daha önce ilk hamleyi ben yaptım ve ne olduğuna bir bak. Bana ne istediğini söyle. *Lütfen.*"

Yüzünü onunkine yasladı. “O halde izin ver de bunu uzun zaman önce yapmam gerektiği gibi sana açıklayayım.” Noah, Alexis’in başının arkasını tuttu. Hafif bir baskıyla yüzünü kendisine doğru kaldırdı. Dudakları birbirlerinin üzerinde dururken aynı nefesi paylaştılar. “Seni istiyorum. Her şeyini.”

Aralarındaki boşlukta binlerce kelime asılı kalmıştı. Bunun her şeyi bir kez daha değiştireceğine, her ikisi de bunu kabul etmeye bile istekli olmadan önce gittikleri yerin burası olduğuna dair ortak, dile getirilmemiş bir farkındalık hissettikleri kesindi. Bunun asla geri dönemeyecekleri bir dönüm noktası, iki dünyayı –arkadaşlığın ve âşıkların dünyasını– birleştiren bir köprü olduğunu biliyorlardı.

“Odana gidelim.”

Noah onu öptü. Sertçe. Hızla. Ama sonra elini onunkine geçirdi ve onu koridorda çekmeye başladı. Boştaki elini odasının anahtar kartını aramak için pantolonunun cebine daldırdı. Kartı anahtar okuyucusuna bastırırken elleri titriyordu. Yeşile döndüğünde, kolu çekerek kapıyı açtı.

Noah, Alexis’e dönmeden önce zar zor içeri girebildiler.

“Buraya gel,” diyen genç adam kollarını ona açtı. Alexis aralarına girdiğinde uzun bir yolculuk sonrası eve dönmüş gibi hissetti. Ait ve güvende olduğu, arzulandığı ve önemsendiği bir eve.

Bu öpücük ilk defaymış gibi hissettiriyordu. Yavaş, derin ve... kararlıydı. Kelime, arzunun ve özlemin pusundan ağırlaşmış soyut bir düşünceydi. Ama olan buydu. Sanki Noah çok önemli bir karar vermişti de bunu elinden gelen tek yolla iletiyor gibiydi. Sanki sadece öperek açlığını giderebilirmiş gibi, gittikçe daha derin bir şekilde ağzıyla ziyafet çekiyordu. Ancak dilinin her darbesi Alexis’i neredeyse acı verici bir uçurumun kenarına daha da yaklaşıtıyordu. Genç kadın düşmek istiyordu. Hızla. Tamamen. Korkusuzca.

Bir elini göğsünün ortasına koyduğunda Noah ona bakabilecek kadar geri çekildi. “İyi misin?”

Alexis arkasındaki duvara yaslanarak genç adamın bakışını yakaladı. “Bir itirafım var.”

Noah tek kaşını kaldırdı, hareketi hem eğlenmiş hem de kararsızdı.

“Ayakkabılarının nerede olduğunu biliyorum.”

Ağzı bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Öyle mi?”

“Liv, Mack’ten onları çalmasını istedi, böylece onları ararken otelde tıklı kalacaktın.”

Noah kahkaha attı. “Plan derken kastettiğin şey bu muydu?”

“Böylece ben de gelip seni yalnız yakalayabilecek ve sana üzgün olduğumu söyleyebilecektim.”

Gülümsemesi üzüntüye dönüştü. “Ne için?”

“Sana açıklama şansı vermedim.”

“Daha çok çabalamalıyım.”

“Daha iyi dinlemeliydim.”

Noah boğazından hafif bir ses çıkararak yüzünü genç kadınınkine doğru indirdi. Alexis göğsünde bir şeyin patladığını hissetti. Neşe gibi hissettiren bir şeyin.

“Seni çok özledim,” diye fısıldadı.

“Ben de seni özledim. Ne kadar olduğu hakkında hiçbir fikrin yok.” Ve sonra Alexis’e sarıldı. Ona *sarıldı*. Kollarını ona doladı, yüzünü boynuna gömdü ve onu tuttu. Çok basit ama aynı zamanda öyle romantikti ki Alexis ağlayacağından korktu.

Genç adamın tekrar ağzını yağmalamasına izin verdi ama en sonunda başını tutarak onu sabitledi. “Bunun hiçbir şeyi değiştirmesini istemiyorum.”

Noah sırtıttı. “Gerçekten mi? Ben her şeyi değiştirmesini umuyorum.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Umarım bu, seni terk etmek yerine geceyi seninle geçirebileceğim anlamına gelir.” Boğazını öptü. “Umarım bu, birlikte uzun duşlar alabileceğimiz anlamına gelir.” Kulağını dişledi. “Umarım bu, arabada tembel öpüşmeler anlamına gelir.”

Alexis nefes nefese kalmıştı. “Tamam, peki. Sanırım bunlar değişebilir.”

Noah güldü ve ağzı yeniden onunkini buldu. Dudaklarını dokunuşu öpücükten çok okşama gibiydi.

“Yani bunu yapıyoruz, öyle mi?” diye fısıldadı Alexis.

“Kesinlikle öyle umuyorum.”

“O zaman beni yatağa götür.”

Noah’nın boğazından bir hırlama geldi. Ardından eğilip kolunu bacaklarının altından geçirdi. Onu kucaklayınca Alexis güldü. “Vay canına,” diye fısıldadı. “Bu beni kendimden geçiriyor.”

“Kendinden mi geçiriyor?”

“Başımı döndürüyorsun.”

Sırıtan Noah oturma alanından geçerek onu süitteki iki yatak odasından birine taşıdı. Yatağın yanında onu ayaklarının üzerine bırakıp öpmek için eğildi ama Alexis başını iki yana sallayarak onu ittirdi. “Beni görmeni istiyorum.”

Genç kadının ne istediğini içgüdüsel olarak biliyormuş gibi geri çekildi. Noah izlerken, Alexis arkasına uzanıp elbisesinin fermuarını açtı. Her bir askıyı kolunun üzerinden kaydırđı ve elbise bedeninden kayıp düşene kadar çekti. Geriye straplez sut-yeni, külotu ve topuklularından başka bir şey kalmadı.

Noah inleme ile homurdanma arasında bir ses çıkardı. “Durma,” diye yalvardı.

Genç adamın bakışları altındaki teni kızardı. Sutyenin kopçasını açmak için yeniden arkasına uzandı ve yere düşmesine izin verdi. Göğüs uçları soğuk havanın ve sıcak arzunun şokuyla büzüldü. Ayakkabılarını çıkardıktan sonra külotunu kalçalarından indirdi.

Ve sonra onun önünde dikildi. Çıplak. Açıkta. Tamamen. Ayak parmaklarını kıvrıp bir ayağını diğerinin üzerine koydu. Çıplakken bile yaptığı gergin bir alışkanlıktı.

Noah hiç acele etmedi, gözlerinin üzerinde dolaşmasma ve tekrar yukarı çıkmasına izin verdi. “Sen...” Boğazını temizledi. “Çok güzelsin.”

“Senin sıran,” diye fısıldadı.

Noah başını salladı ve bakışlarını ona dikerek gömleğinin düğmelerini açtı. Yere düşen gömleğin hemen arkasından beyaz fanilas gelirdi. Elleri pantolonuna giderken göğsü Alexis’inkiyle aynı titrek sarsıntılarla yükselip alçalıyordu. Düğmeyi açıp fermuarı indirdiği sırada parmakları titriyordu. Parmaklarını pantolonun ve külotunun beline geçirdiğinde, Alexis nefesini tuttu.

Göz temasını kesmeden her iki giysiyi de kalçasından çıkardı ve yerde toplanmasına izin verdi. Kendini onlardan kurtarmak için önce bir bacağını, sonra diğerini kaldırdı. Ve sonra çıplak bir şekilde genç kadının önünde dikildi.

Konuştuğunda sesi alçaktı. “Bana sorun olmadığını söyleyene kadar sana dokunmayacağım.”

“Önce ben... ben sana dokunabilir miyim?”

Noah, çenesinin neredeyse fark edilmeyecek şekilde kalkması dışında hareketsiz kaldı. Göğsündeki kalın, sık kılların altındaki hava bile ciğerlerine kilitlenmişti. İşte burası Alexis’in keşfine başladığı yer oldu. Titreyen parmakları onun göğüs kaslarının sıcak teniyle buluşuna kadar uzandığında Noah’nın âdemelması boğazında kıpırdadı. Ellerini iki yana açtığında avucunun altın-

da Noah'nın kalbinin hızlı atışını hissetti. Çok güçlüydü, hayat ve enerji doluydu.

Alexis ellerini genç adamın iki göğüs ucunun üzerinde açtı ve Noah keskin bir nefes alarak tepki verdiğinde bunu yeniden yapmak için orada durdu. Avucunu, kolların arasından görünen çakıl taşı gibi sert etin üzerinde gezdirdi. Oradan öpülmekten hoşlanır mıydı? Erkekler için de kadınlarda olduğu gibi miydi? Onun tadına karşı ani bir açlıkla başını öne eğerek dudaklarını göğüs uçlarından birine bastırdı. Noah yumuşak ama aceleci bir ses çıkarttı. Bundan cesaret alan Alexis dilini sert ucun üzerinden geçirdi. Noah'nın kolu kendini yatak başlığına dayamak için uzandı, ona doğru eğilerek devam etmesi için teşvik etti. Bu yüzden Alexis göğüs ucunu ağzına aldı, dilini etrafında çevirirken parmaklarıyla da aşağı doğru yavaşça bir yol çizdi.

Her bir santimi sıcak, bronz ve sıkıydı. Sanki her bir kası katıksız bir kendini zapt etme eylemiyle meşgul gibiydi. Ancak Alexis'in parmakları göbek deliğinin etrafında daire çizince, Noah mücadele etmekten vazgeçti. Gürledi, elini onun çenesi boyunca kaydırды ve yüzünü kendine çevirdi. Parmakları daha aşağıya inerken, Noah'nın dudakları onunkilerle buluştu. Sert ve sıcak ereksiyonu aralarında sallanıyordu.

“Sana oradan dokunabilir miyim?” diye sordu.

“Tanrım, evet,” dedi genç adam boğuk bir sesle.

Alexis parmaklarını sert uzunluğuna doladığında Noah, parmaklarının onun çenesini sıkması dışında anında hareketsiz kaldı. Elini yukarı aşağı hareket ettirdiğindeyse Noah inledi ve alnını onunkine yasladı. Aynı anda hem sert hem yumuşaktı. Onu içinde, ıslak sıcaklığına girip çıkarken hayal eden Alexis inledi. Bacaklarının arasında ıslaklık birikti.

Noah aniden bileğini tuttu.

Alexis başını kaldırıp baktı. “Durmamı mı istiyorsun?”

Genç adam yutkundu. “Bunun sürmesini istiyorum. Ama bunu yapmaya devam edersen, yaklaşık beş saniye içinde işim bitecek.”

Saf bir cinsel güç dalgası Alexis'i cesaret ve cüretkârlıkla doldurdu. Ağzını tamamen onunkine göre eğerken Noah'nın elini göğsüne götürdü. Sırf beklentiyle orgazm olabilir miydi? Neredeyse oraya gelmişti. Parmaklarının zonklayan göğüs uçlarının üzerinde gezinmesini beklemek tatlı bir ıstıraptı. Ancak Noah işkence etmeye kararlı görünüyordu. Çünkü ona en çok ihtiyaç duyduğu noktaya gitmek yerine, her dolgun et parçasının üzerine ufak okşamalarla dokunuyordu.

“Dokun bana,” diye yalvardı Alexis.

Noah'nın parmakları, kalçalarının merkezindeki bukleleri okşadı. Dokunuşunda saygılı bir hassasiyet vardı. Alexis, içeri girmesine izin vermek için içgüdüsel olarak bacaklarını ayırdığında, Noah bacaklarının birleştiği yeri şefkatli bir şekilde okşayarak yanıt verdi ve nazik girişi için etini ayırdı.

Tüy kadar hafif okşamalarla sataştı. Geri çekilmeden önce parmağının sadece ucunu içine kaydırıp en hafifinden bir baskıyla onu uyardı.

“Bunu pek çok kez hayal ettim,” diye fısıldadı Alexis'in dudaklarına doğru. “Sana bu şekilde dokunmayı hayal ettim. Birlikte olduğumuzu hayal ettim.”

Alexis konuşabilseydi, “Ben de” diyerek kabul ederdi ama konuşamıyordu. Her duyu, her hücre genç adamın bacaklarının arasında uyguladığı sihre ayarlıydı.

Noah öpüşmeye hiç ara vermeden Alexis'in bir bacağına kendi kalçasının üzerine kaldırdı. Parmakları içine girip çıkarken avucunun tabanını onun şişmiş, zonklayan yumrusunun üzerine bastırdı.

"Ah, Tanrım." Alexis'in başı arkaya düştü. Bedeni titriyor, bacakları sallanıyordu. Alexis eline doğru gidip gelirken Noah, onu tutmak için bir kolunu beline doladı.

"Noah." Nefes kesici zevk dalgaları Alexis'in içini kaplarken adı boğazından zorlukla çıkmıştı. Ona tutunup, tanımlayamadığı duyguların gökkuşağında süzülürken parmakları Noah'nın omzuna batıyordu.

Genç adam kolunu beline dolayarak, "Seni yakaladım," diye mırıldadı şefkat dolu bir sesle. "Sadece bana tutun."

Alexis iki kolunu da güçsüzce boynuna doladı ve Noah onu tekrar kollarının arasına alıp sırtüstü yatağa yatırırken tutundu. İki bacağı da onun beline dolayıp ağzını kendininkine doğru çekti.

Ereksiyonu bacaklarının arasındaydı. Vücutları birlikte harekete geçtiğinde kalçaları birbirlerine, sertlik yumuşaklığa karşı mutluluğa doğru eğildi. Noah parmaklarını birbirine kenetleyip Alexis'in ellerini başının üzerinden yatağa bastırdı. Ama sonra duraksadı ve konuşabilecek kadar ağzını kaldırdı.

"Sorun yok, değil mi?"

"Yok," diye fısıldadı genç kadın.

Biriyle birlikte olmayalı iki yıl olmuştu ama *asla* onun gibi biriyle birlikte olmamıştı. Açık, dürüst ve hassas olan, yaptığı şeyin hâlâ iyi olduğundan emin olmak durup onu kontrol edecek kadar önemseyen biriyle. Acele etmeyen, teninin her bir santimetresine değer verilecek bir hazine gibi davranan biriyle. Kendini geri kazanmanın tüm yolları arasında en önemlisi buydu. Bu ana, Noah'yla yaşanan bu eyleme ilişkin her şey Alexis'e aitti. Hevesli ve dürüst. Ham ve istekli.

Dudaklarını çenesinde gezdirerek, "Bu pozisyonu sevdin mi?" diye sessizce sordu.

Daha önce hiçbir erkek seks sırasında ona bunu 'sormamıştı. "Evet. Sen?"

“Seninle her pozisyon mükemmel.”

Yavaşça, ağır ağır öpüştüler. Parmakları birbirine doğru esniyor, sanki ihtiyaçları olan tek şey buymuş gibi bedenleri şekillenip birleşiyordu. Ama yeterli değildi. Daha fazlasına ihtiyaçları vardı. Alexis’in daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Noah da bunu onunla aynı anda hissetmiş olmalıydı çünkü tembellik, aceleye dönüştü. Yavaşlık, tutkulu hale geldi.

Noah aniden inleyerek doğruldu ve kollarından çıktı.

Alexis arzusunun bulanık kenarlarını keskin bir odağa dönüştüren bir korku sızısıyla, “Sorun ne?” dedi nefes nefese.

“Unuttum,” diye homurdandı Noah. Onun, yatak odasını çıplak olarak geçmesini, spor çantasının fermuarını açmasını ve içini karıştırmasını izledi. Ardından genç adam bir sürü kondom çıkardı.

Alexis kendine engel olamadı. Kıkırdadı.

Noah arkasına döndü. “Neye gülüyorsun? Burada egom tehlikede.”

Yeniden kıkırdadı. “O kondomları, şapkadan eşarp falan çıkaran bir sihirbaz gibi çıkardın.”

Ona seksi bir sırıtış atan Noah imalı bir şekilde kaşlarını kaldırdı. “Sihirli değneğimi görmek ister misin?”

Alexis aynı anda hem güldü hem inledi. “Bunu ben istedim.”

Noah onun üzerinde dizlerinin üstünde yükseldi.

“Benim yapmamı ister misin?” diye fısıldadı Alexis.

Genç adamın eline verdiği kare folyoyu açtı ve yavaşça, zevkten inlemesinin tadını çıkararak taktı.

Sonra yeniden arkasına yaslandığında Noah ona dönerek vücudunu kendisinininkiyle örttü. Bir bacağına kaldırıp kalçasına doladığındaysa sanki daha fazla bekleyemiyormuş gibi içine

girerek bir çılgılla sırtını yay gibi girmesine neden oldu. Diğer bacağını da adama doladı ve ayak bileklerini ona sarıp daha derinlere girmesini sağladı.

Ama sonra ikisi de durdu.

Hareket etmeyi bıraktılar. Nefes almayı bıraktılar.

Noah onun üzerinde ürperdiğinde Alexis bunu anladı çünkü o da aynısını hissediyordu. Nihayet birleşmiş olmanın gücünü. Neşesini. Şaşırtıcılığını. Hepsini bir anda yaşamak çok fazlaydı.

Bunun mükemmelliği, bakışlarını tutkulu bir çarpışmaya yöneltti.

Noah'nın gözleri arzuyla kararmıştı ama neredeyse şaşkın bir halde irileşmişti. Sesi hayretle dolu bir şekilde, "Lexa," diye fısıldadı.

Alexis parmağını onun çenesi boyunca gezdirdi. “Seviş benimle.”

Gözlerini kapatan Noah alnını onunkine yasladı. Sonra dirseklerinin üzerinde alçalarak başını ellerinin arasına aldı ve acı verici bir yavaşlıkla hareket etmeye başladı. Ağızları birbirini bularak, zamanın kendisi kadar eski ama onlar için yepyeni, samimi bir dansla birbirine dolandı.

Noah'nın kalçaları kalktı ve uca kadar geri çekildi. Alexis'in zevk karşısında nefesi kesildi.

“Konuş benimle,” diye mırıldandı genç adam, kulağına.

“Çok iyi hissettiriyorsun.”

Noah tekrar hareket ederek bir daha içine gömülmeden önce yavaşça geri çekildi. Alexis inleyerek başını yatağa doğru eğdi.

Sesi kendini zapt etmeye çalıştığından gergin olan Noah, “Böyle mi?” diye fısıldadı.

Alexis, “Evet,” diyerek inledi.

Noah bunu bir kez daha yaptı, yavaşça geri çekildi ve daha sert, daha hızlı bir şekilde yeniden girdi. Boğazından davetsiz bir

zevk ılığı kaçarken Alexis yorganı kavradı ve onunla konuşma-
sına, ne istediğini söylemesine a bir şekilde fısıldadı.

Genç adam, “Seni,” diye homurdandı ağzına doğru. “Benim
tek dūřundūęum sensin.” Dudaklarıyla genç kadının kulakme-
mesini yakaladı. “Sabah uyandığımda aklıma ilk gelen, uykuya
daldıęımda son dūřundūęum sensin. O zaman bile rūyamda
seni gōrūyorum.”

Alexis ellerini adamın saçlarına dolayarak inledi. “Rūyanda
ne gōrūyorsun?”

“Seni tuttuęumu. Őptūęümü. Sana dokunduęumu. Seni ıl-
dırttığımı.”

Her kelimeyle hareketleri daha da çılgına dōnuyordu. “Seninle
seviřtięimi gōrūyorum, Lexa. Tekrar tekrar.”

Alnı onun omzuna dūřtı, üzerinde dururken pazıları řiřmiřti.

“Lexa,” diye inledi. “Tanrım, Lexa.” Gūlūkle nefes alıyordu.
Çaresizce. Kontrolūnū kaybederek. Ve tamamen kendi gibi.

Sıcak, kabaaran bir arzu Alexis’in uzuvlarını kapladı. Çok ya-
kındı. Çok yakın. Ve Noah bunu biliyormuř gibi gōrūnuyordu;
ūnkū o anda leęen kemięine doęru bastırdı ve Alexis patladı.
Adını tekrar tekrar haykırırken tūm vūcudu sarsıldı, sonra ka-
sıldı. Parmaklarını yatağa geçirmiş, başını arkaya atmıştı; kalbi
patlayacakmış gibi atıyordu.

Bir sonraki an, Noah titreyerek gırtlaktan gelen bir inilti ı-
kardı.

Ve genç kadını uçurumun içine doğru takip etti.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Noah hareket edemiyordu.

Eğer sonsuza kadar burada bu şekilde kalabilseydi, yapardı. Onun kollarına sarılmış, vücuduna dolanmış, enerjisi tükenmiş ve cildi terle kayganlaşmış halde. Sonsuza kadar onun içine gömülmüş halde.

Genç kadının parmak uçlarının omurgasından yukarı doğru hareket ettiğinin, boynuna vuran nefesinin, kalplerinin art arda çarpışının ancak belli belirsiz farkındaydı. Alexis'in bedeni onunkini kuşatmış, hoş karşılamış, kucaklamış ve aydınlatmıştı.

Alnını genç kadının boynuna yaslayan Noah, boğazını tıkan ve gözlerinin yanmasına sebep olan duygu dalgasını bastırdı. Harika. Onunla seviştikten sonra ağlamak tam da ihtiyacı olan şeydi. Fakat bunu daha önce hiç deneyimlememişti. Daha önce hiç *sevişmemişti*. Şu ana kadar. Ona kadar. Seks, Noah'ya daha önce hiç böyle hissettirmemişti.

Bir kadına zevk vermek *kendisi için* hiç bu kadar iyi olmamıştı.

Alexis yüzünü çevirerek yanağını ona sürttü. "İyi misin?"

“Bilmiyorum,” diye mırıldandı.

“Az önce seks yaptık.”

Noah kahkaha attı. “Olan şey bu muydu?”

“Benim için uzun zaman olmuştu ama oldukça eminim.”

Duyularının kontrolünü yeniden kazanarak, “Hoşuma gitti,” dedi.

Alexis hımlayarak yüzünü onun boynuna gömdü. “Benim de.”

Muhtemelen ağırlığıyla onu eziyordu, bu yüzden tüm kasları itiraz etse de kendini dirseklerinin üzerinde doğrulmaya zorladı.

“Selam.” Genç kadın ona bakarak gülümsedi.

Noah bir öpücükle cevap verdi. “Kıpırdama, tamam mı?”

Alexis başıyla onayladı.

Noah kondomu atmak için çıplak olarak banyoya gitti. Lavabonun başında durup yüzüne birkaç avuç soğuk su çarptı. Aynaya baktığında daha önce orada olan aynı yüzün kendisine baktığını görünce şoke oldu. Bir şeyler farklı olmalıydı, değil mi? Bir erkek, hayatının en önemli cinsel deneyimini yaşadığında bunun yüzüne yansımaları gerekmez miydi?”

Ya da belki de olması gereken buydu. Hiçbir şey değişmemişti çünkü bunun aralarında yaşanması gerekiyordu. Birbirlerini değiştirmemişlerdi çünkü birlikte oldukları halleriyle mükemmeldi.

Noah yatağa geri döndüğünde onu yan yatarak başını kolunun üzerine yaslamış halde buldu. Yanına girip yanağındaki asi bir bukleyi çektiğinde gülümsedi.

“Şimdi ne olacak?” diye sordu Lexa, gülümsemeye devam ederek.

“Her zaman bir daha deneyebiliriz.”

Genç kadının gülüşü hafif ve neşeliydi, Noah'nın kalbinin göğsünde takla atmasına neden olmuştu.

“Tanrım, bu sesi seviyorum,” diye fısıldadı.

“Beni her zaman güldürüyorsun.”

“Umarım hep güldürürüm.”

Genç kadının gülüşü cilveli bir hal aldı. “İki dakika önce gül-müyordum.”

“Biliyorum. Bana yirmi dakika ver, sonra o sesi yeniden çı-karmaya başlayabiliriz.”

Alexis elini karnına bastırdı. “Şu anda en çok endişelendiğim ses buradan gelen guruldama.”

“Akşam yemeğini kaçırdım. Birisi ayakkabılarımı çaldı.”

Alexis kahkaha attı. “Oda servisinden söyleyelim mi?”

“Ya o ya da gidip Rus’un bavulunu karıştırabiliriz.”

Genç kadın yeniden güldü ve doğruldu. “Menüyü getirmemi ister misin?”

“Ben getiririm,” dedi Noah onu tekrar aşağı çekerek. “Benim için yeterince yemek pişirdin. En azından oda servisini hallede-bilirim.”

Noah yataktan kalkarken, Alexis arkasındaki yastıklara yas-landı ve kollarını başının arkasında birleştirdi. “Buna alışabili-rim,” diye seslendi o odadan çıkarken.

“Neye alışabilirsin?” Oda servisinin menüsünü oturma oda-sındaki sehpa buldu. “Seni doyurmama mı?”

“Ortalıkta çıplak dolaşmana.”

Noah yatak odasına geri döndü. “Bundan sonra değişmesini istediğimiz şeyler listesine bunu da ekleyelim.”

Genç adam tekrar yatağa çökerek menüyü açarken Alexis de ona yaslandı. “İyi görünen bir şey var mı?”

“Senin dışında mı?”

Noah kıkırdadı. “Ben de *buna* alışabilirim.”

“Neye?”

“Bana açıkça şehvet duymana.”

Kıkırdaması genç adamın göğsünün şişmesine neden oldu.

Başını onun omzuna yaslayarak, “Sence herkes ne yaptığımızı anladı mı?” diye sordu.

“Evet. Bu durumdan memnun musun?”

“Evet, sen?”

Noah menüde bir sayfa çevirdi. “Tabii ki evet. Herkesin bilmesini istiyorum.”

Alexis güldü. “Sanırım er ya da geç bunu öğrenmeleri gerekecek. Yani, eğer yapmaya devam edeceksek, bilirsin...”

Noah şaşkınlıkla ona baktı. “Tanrım, lütfen bana bunun şu aşamada bir soru bile olmadığını söyle.”

“Varsayımda bulunmak istemedim.”

Noah menüyü kapatıp yataktan aşağı fırlattı. Sonra Alexis’in üzerine yuvarlanarak parmaklarını yastığının her iki yanında birleştirdi. “Senin için çok uzun zaman bekledim. Bunu mümkün olduğunca sık yapmak istediğimi rahatça varsayabilirsin.”

Bir kere daha öpüştüler. Çok geçmeden Alexis yine o sesi çıkarmaya başladı ve Noah da oda servisini tamamen unuttu.

“Sanırım beni bu sefer öldürmüş olabilirsin.”

Noah nefes nefese sırtüstü dönerken Alexis güldü. Bir dakika geçti ve genç adam hantal bir şekilde doğruldu. Daha önce olduğu gibi, ona kıpırdamamasını söyleyip seksin daha az seksi kısmıyla ilgilenmek için ayağa kalktı. Alexis onun banyoya doğru yürümesini izledi, kapı kapanır kapanmaz da sözünü dinle-

meden yataktan kalktı. Noah'nın gömleği yerde top halinde duruyordu. Onu alarak giydi ve Beale Caddesi'ne yukarıdan bakan pencereye doğru ilerledi.

Banyo kapısı ardına kadar açıldı. Noah, arkasından ona yaklaşarak, "Sana kıpırdamamanı söylemiştim," diye şaka yaptı. Kollarını beline doladı ve onu sıkıca göğsüne doğru çekti. En sonunda birbirlerini yeniden hissedebilmekten memnun bir şekilde bir süre sessizce öyle kaldılar.

Alexis kollarını onunkilerin üzerine koydu. "Sonsuza kadar burada kalabilmeyi dilerdim," diyerek içini çekti.

Genç adamın dudakları onun saçlarını okşadı. "Ben dilemezdim. Çünkü seni eve götürüp konuştuğumuz tüm o çıplak şeyleri yapmaya başlamak için sabırsızlanıyorum."

Alexis gülmeyi başardı ama sesi kalın ve ağlamaklı çıkmıştı. Noah onu sıktı. "Hey," dedi rahatlatıcı bir sesle. "Neyin var?"

"Üzgünüm. Seks sonrası duygusallığı işte. Şimdi geçer. Bana sadece bir dakika ver."

Noah'nın dudakları onun omzuna indi. "Duygusal olduğun için özür dilemek zorunda değilsin. Şu anda bir hız treninde gibiyiz. Otel odanın kapısını açtığın andan beri kafayı yemekten sadece bir adım uzaktayım."

Alexis döndü ve kollarını Noah'nın göğsüne doladı. Kalbi yavaş yavaş altında çarpıyordu. Güçlü. Sağlam. Güven verici. Genç adam onu tutarak nefesini toplamasına yardım etti. Başının üzerine nazik öpücükler konduruyor, ellerini sırtında yukarı aşağı gezdiriyor ve o kadar mükemmel davranıyordu ki Alexis erimek istiyordu.

Nihayet yüzüne bakma riskini aldı. "Neden bu kadar uzun süre bekledik?"

"Çünkü hazır değildik."

“Ama bunu uzun zamandır istediğini söyledin.”

“İstiyordum. Sandığından daha uzun zamandır.”

“Ama seni *ben* öptüm, Noah.”

Bitkin bir şekilde içini çeken Noah alnını onunkine yasladı. “Ve adrenalin etkisini kaybettiğinde bundan pişman olsaydın, bu içimi parçalardı.”

“O gece o şekilde kaçmamalıydım. Üzgünüm...”

Noah onu öptü ve başını hafifçe iki yana salladı. “Artık özür yok.”

“Bunu içimden atmam lazım. Büyük bir konuşma planlamıştım.”

Teslim olmuş bir iç çekişle kabul etti. Ellerini Alexis’in beline dolayıp kalçalarını kavradı. “Dinliyorum.”

Kalbi küt küt atarken Alexis, “Sana bazı şeyleri açıklama şansı vermemem benim saygısızlığımdı,” dedi. “Arkadaşlığımız bundan daha iyisini hak ediyordu.”

Noah, kalçasından çektiği bir elini yanağına götürdü. “Lexa...”

“Sen sahip olduğum en iyi arkadaşsın, değiştirmek istemediğim şey bu.”

“Değişmeyecek.” Noah ağzını onunkine doğru indirdi, öpücüğü nazik ve tatlıydı. “Bir daha benimle konuşmadan asla bir hafta geçirmeyeceğine söz ver, tamam mı? Hayatımın en kötü haftasıydı.”

Alexis hafif bir şekilde gülümsemeyi başardı. “Buna inanmakta zorlanıyorum.”

Noah onun ne demek istediğini anladı. “Babam öldükten sonra uyuşmuş gibiydim. Hiçbir şey hissetmiyordum. Ama senin mesafeye ihtiyaç duyduğun her bir saniyeyi hissettim.”

Alexis’in sesi titredi. “Daha fazla mesafe istemiyorum.”

“Ben de öyle.”

Ve sonra onu öptü.

Bir başka özür. Bir başka söz.
Ve dakikalar içinde gömlek gitmişti.

Alexis ertesi sabah kafası karışmış bir şekilde uyandı. Acısı vardı ama olabilecek en iyi şekildeydi.

Sonra arkasında hafif bir horlama duyduğunda her şey yerli yerine oturdu.

Noah.

Belindeki kolu ağır, sırtındaki nefesi sıcaktı. Alexis'in vücudu arzuyla uğulduyordu ama tuvaleti kullanma ihtiyacıyla da yanıyordu. Gerinerek kolunun altından çıktı.

Yorgun bir ses çıkaran Noah onu geri çekti. "Henüz değil."

"Ama çişimi yapmam gerek."

Sonunda onu serbest bıraktı ama acele etmesini söyledi. Alexis tuvalet işini halletti, saçlarını Medusa'ya daha az benzecek şekilde toplamaya çalıştı ve ardından dişlerini fırçaladı. Geri döndüğünde Noah'yı uyanık, görkemli ve kendinden emin bir şekilde çıplak olarak yorganın üzerine yayılmış, bacaklarını bileklerinden çaprazlamış ve telefonunda gezinirken bir kolunu başının altına kıvrımış halde buldu.

Tek kaşını kaldırarak Alexis'e baktı. "Dün gece herkesin bunu öğrenmesinin ne kadar süreceğini merak ettiğini hatırlıyor musun?"

Ona telefonunu uzattı. Gece boyunca bir sürü fotoğraflı mesaj atılmıştı.

Mack ve Liv başparmaklarını yukarı kaldırmıştı.

Malcolm ve Del aptal sırtışlarla poz vermişti.

Colton öpüşür gibi yaptığı bir video göndermişti.

Gavin ve Thea sevimli bir şekilde sırtmışlardı.

Rus'un ki sonuncuydu. *Colton'la kalacağım.*

“Güzel bir partiyi kaçırmışız gibi görünüyor,” dedi Alexis, telefonu yatağın yanındaki masaya bırakarak.

“Bizim partimiz çok daha iyiydi.”

Yatağa girdiğinde Noah ona kollarını açtı. Ardından yuvarlandı ve kenetlenmiş ellerini başının yanındaki battaniyeye bastırarak yüzlerini arada birkaç santim kalana kadar yaklaştırdı.

“Günaydın,” diye mırıldandı.

“Selam,” diye fısıldadı Alexis.

“Dün gece gerçekten iyi uyudum.”

“Ben de öyle.”

Vücudunun onunkine değdiği yerde işler ilginç bir hal aldı ve çok geçmeden Noah yeni bir kondom aramaya başladı. Taktıktan sonra kendini yukarıda tutmak için ellerini genç kadının omuzlarının iki yanına koydu ve seksi bir gülümsemeyle üzerine eğildi. Alexis onu öpmek için başını kaldırdı ama Noah ulaşamayacağı kadar geriye çekildi.

Gülümsemesi şakacıydı. “Sihirli kelimeyi söyle, bebeğim.”

Alexis güldü. “Benimle dalga geçiyor olmalısın.”

Noah ereksiyonun ucunu ona doğru sürtünce Alexis başını arkaya attı.

“Tanrım, abrakadabra.”

Genç adam, yüksek sesli bir kahkaha atarak tek ve güçlü bir hamleyle içine girdi.

Zaman durdu.

Alexis’in nefesi kesildi.

Noah inledi.

Alexis onu daha da derine çekmek için bacaklarını beline do-ladı. Hareket ettiler, gidip geldiler, okşadılar ve öpüştüler.

“Alexis,” diye aniden inledi Noah. “Tanrı aşkına, bebeğim. Yavaşla. Tutamıyorum... Kendimi tutamıyorum.”

Ahlaksız bir tatmin duygusu genç kadının içini kapladı. Başını kaldırarak dudaklarını Noah’nın kulağına sürttü. “Kendini tutmanı istemiyorum.”

Noah dışarı çıkmaya çalıştı ama Alexis kışını kavrayarak onu geri çekince bir inleme ve titremeyle ödüllendirildi. Ama hâlâ tereddüt ediyordu, başını iki yana salladığı hissediliyordu. “Hayır... sen olmadan olmaz...”

Onun mükemmel, kaya gibi sert poposunun yanaklarını avuçlayarak sıktı. “Ben de bunu rüyamda gördüm, Noah. Kollarımda dağıldığını. Seni çıldırttığımı. Bana izin ver.”

Noah yeniden inledi, bedeni artık kendini durduramıyormuş gibi hareket etmeye başladı. “Çok iyi hissettiriyorsun. Çok, çok iyi.”

Sağ bacağına kaldıran Alexis genç adamın koluna doladı ve kendini onun altında iyice açtı. Bu hareket onu daha derinlere çektiğinde ikisi de inledi. Zevk öyle yoğundu ki Noah inleyerek Alexis’in adını söyleyip yeniden hareket etmeden duramadı.

Alexis, “Böyle iyi mi?” diye fısıldarken zorlu nefesleri birbirine karışıyordu.

Daha sert, daha hızlı bir şekilde kendini ittiren Noah, “Çok iyi,” diye inledi ama kıpırdayarak ona doğru eğildiğinde duraksadı. “Bekle... iyi misin?”

“Aman Tanrım. Anlayamıyor musun?” Alexis genç adamın belindeki bacaklarını sıktı ve itişlerini kalçalarıyla karşıladı. “Bırak kendini, Noah.”

Daha önce Noah’dan gelen aynı hayvani hırıltı yeniden çıktı. Dizinin üzerinde biraz daha yükseldi ve daha hızlı girip çıkmaya başladı; ta ki teni terden parlayana kadar ve...

Ah, Tanrı aşkına. Alexis genç adamın pazılarını kavradı. Noah’nın durduğu pozisyon vücudunun en doğru yerlerine vu-

ruyordu. Nasıl bu kadar hızlı olabilirdi? Aniden tatlı bir rahatlama dalgasıyla gelen orgazmı, kasılmasına ve zevk kadar şaşkınlıktan da haykırmasına neden oldu.

Noah gırtlaktan gelen, erkeksi bir tatmin sesi çıkardı ve son, sert bir titremeyle yeniden içine girdi. Bütün vücudu onunkinin üzerinde sarsılıyordu. Sonra inleyerek adını söyledi ve yığıldı.

Alexis yine kendine hâkim olamadı. Yine güldü.

Noah ona bakmak için başını kaldırdı. “Şimdi neye gülüyorsun? Hem güven bana, egom artık gerçekten tehlikede.”

Kollarını genç adamın geniş sırtında kaydırды. “Gülüyorum çünkü gerçekten sihirli bir değneğin var.”

Noah o seksi sırtıtmalarından biriyle ve kalçalarını çevirerek cevap verdi. Alexis bir öpücük için onun başını eğdi. Ön kapıdan gelen bir ses ikisinin de hareketsiz kalmasına neden oldu. Kulağa sanki...

Of, lanet olsun. Rus geri dönmüştü.

Noah yataktan fırlayarak örtüyü Alexis’in çıplak vücudunun üzerine attığı sırada Rus elleriyle gözlerini kapatarak parmaklarının ucunda açık kapının yanından geçti. “Bakmıyorum.”

“Tanrı aşkına, dostum. Neden önce aramadın?” diye homurdandı Noah.

“Duş almam lazım. *Brunch*’ımız var.”

Noah yatak odasının kapısını çarptı. “*Brunch*’ı unutmuştum,” diye söylendi.

Alexis çarşafı göğüslerinin üzerinde tutarak doğruldu. “Arabama atlayıp birlikte eve dönmeye ne dersin?”

Noah yatağa döndü. “Bunlar şimdiye dek söylenmiş en iyi sözler, derim.”

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Beefcake onları somurtkan bir miyavlamayla karşıladı. Alexis'in onu almak için eğilmesini izlerken Noah yutkundu. Genç kadın kedinin tüylerini öperek ona doğru döndü. "Bizi özlemiş."

"Seni özlemiş," diyen Noah, valizlerini merdivenin altına doğru çekti. "Bu gece uykumda beni öldürecek."

Alexis, "Belki de kıskanıyordur," diyerek kediyi yere bıraktı. Beefcake anında tek bacağını kaldırıp kıcını yalamaya başladı.

Noah aralarındaki mesafeyi kapattı, ellerini birleştirdi ve genç kadını duvara yasladı. İkisi de zorlukla nefes alana kadar onu öptü.

"Bu da neydi?" Alexis güldü.

"Seni son öptüğümünden beri çok uzun zaman oldu."

"Yalancı. Beefcake'i kıskanıyorsun."

"Kesinlikle haklısın, kıskanıyorum. Yıllardır seninle birlikte uyuyor."

Genç kadının kolları Noah'nın boynuna dolandı. "Senin için yatakta yer açmamız gerekecek."

“Onun etrafında çıplak olmaktan biraz endişeliyim. Uyurken beni hadım edebilir.”

Alexis onun çenesine bir öpücük kondurdu. “Ben seni korurum.”

Noah genç kadının poposuna vurdu. “Sen gıdıp rahatına bak. Akşam yemeği için bir şeyler hazırlayacağım.”

“Çok bir şey yok,” diyerek içini çekti. “Bir haftadan fazladır market alışverişine gitmedim.”

“Ben bir şeyler ayarlarım.”

“Sen gerçekleşmiş bir hayalsin.”

Noah onun burnunu öptü. “Arkadaşlar ne içindir?”

Genç kadın mutfağı işaret etti. “Doyur beni.”

Göz kırptı. “Peki, hanımefendi.”

Alexis merdivenden çıkıp gözden kaybolurken Noah buzdolabını açtı ve içindeki az sayıda malzemeyi inceleyip gözlerini kırıştırdı. Yumurta. Süt. Su. Krema. Tereyağı. Şarap. Alexis çok bir şey olmadığını söylerken yalan söylemiyordu. Sebzelikte daha iyi günler görmüş birkaç havuç ve açılmamış bir dilim parmesan peyniri vardı. Muhtemelen bunu kullanabilirdi.

Mutfak dolaplarını açtı. Tanrı aşkına. Geçen hafta hava ve kafeinle mi yaşamıştı?

Bir kutu *fettuccine* makarnası buldu. Mükemmel.

Daha sonra tava ve tencereleri bularak bir tencereye su doldurdu ve makarna için kaynamaya bıraktı. Alexis’in koridordan gelen hafif ayak seslerini duyduğunda su daha yeni kaynamaya başlamıştı.

“*Fettuccine* kulağa nasıl...” Boğazından ses çıkmadı. Alexis, Noah’nın eski *sweatshirt*’lerinden birini ve ince bir uyku şortu giymişti.

Genç kadın başını eğip kendisine baktı. “Üzerimi değiştirdim. Sorun olur mu?”

“Hayır,” dedi boğuk bir sesle. “*Fettuccine alfredo** iyi mi?”

Kollarını ada tezgâhın üzerinde birleştirerek eğildi. “Bunun için tüm malzemeler var mıymış?”

“Pek bir şey yok ama olsun,” diyen Noah ocağa doğru döndü. “Bunca zamandır ne yiyordun sen?”

“Kafede ne bulabilirsem onu.”

“Bu ne anlama geliyor?”

“Çokça kahve ve bayat çörek.”

“Güçten düşeceksin, bebeğim.”

“O halde sanırım bana yemek pişirmen için sana sahip olmam iyi bir şey.”

Noah’nın kalp atışı hızlandı. Bu cümle ve onunla birlikte gözünün önüne gelen görüntü çok hoşuna gitti. Elinden gelse her akşam onun için yemek yapardı.

“Yardım edebilir miyim?”

“Hayır.”

“Masayı hazırlamama ne dersin?”

Kalbi yeniden küt küt attı. Onunla normal bir çift gibi samimi yemek masasında basit bir yemek için oturma fikri, baş döndürücü duygularının kaldırabileceğinden neredeyse daha fazlaydı. Bunu o kadar uzun zamandır istiyordu ki gerçek olması imkânsız gibi görünüyordu.

Nihayet, “Elbette,” diye cevap verdi.

Alexis, Noah’nın etrafından geçerken elini gelişigüzel bir şekilde onun sırtı boyunca gezdirdi. Tabaklara uzandığında Noah’nın gözleri genç kadının *sweatshirt*’ünün, karnının yumuşak teninden sıyrıldığı yere kaydı. Nefesi ciğerlerini terk etti. Lexa’nın koyulaşmış gözleri onunkilerle buluştu; içlerindeki açlık muhtemelen onunkiyle eşleşiyordu.

---

* Fettuccine makarnası kullanılarak, parmesan peyniri ve tereyağı ile yapılan bir makarna yemeği. (ç.n.)

Alexis masayı kurduktan sonra oturma odasında biraz müzik açtı. *Mumford & Sons*'ın genizden gelen, *blues* esintili ezgileri odadaki gergin baskıyı azaltırken mutfağa dönerek şaraplarıyla kadehlerini tuttuğu dolabı açtı.

O, seçtiği bir şişe beyaz şarabı ve kadehleri masaya taşıırken Noah da süzölmüş makarnayla krema sosunu birleştirdiği tence-reyi masaya götürüp ortasına koydu.

Alexis kadehlerini doldurdu. "Bir şeye kadeh kaldırmamız gerektiğini hissediyorum."

Sandalyesinde arkasına yaslanarak kadehini kaldıran Noah, "Sen başla," dedi.

Alexis'in gözleri daldı. Sonra içlerinde bir parıltıyla ona döndü. "Eve dönmeye."

Genç adamın kalbi resmen yer değıştirdi.

Birkaç dakika sonra genç kadın elini midesinin üzerine koyarak sandalyesinde arkaya yaslandı. "Açlıktan ölüyordum. Teşekkür ederim."

Müzik, Noah'nın tanımadığı bir grubun romantik şarkısına dönüştü. Alexis dudağını ısırdı ve elini uzatarak ayağa kalktı. Noah parmaklarını onunkilere geçirdi ve kendisini ayağa kaldırmasına izin verdi. Genç kadının gülümsemesi cilveli, bakışları utangaçtı.

"Ne yapıyorsun?" dedi boğuk bir sesle Noah.

Onu elinden çekerek oturma odasına doğru ilerledi. "Benimle dans etmeni istiyorum."

"Tatlım, berbat olduğum çok az şey var ve dans etmek bunlardan biri."

Alexis ona dönerek kollarını uzattı. "O zaman ben müzikle uyumlu bir şekilde vücudumu seninkinin her yerine sürterken beni tut."

“Bugüne dek aldığım tartışmasız en iyi teklif bu.”

Noah onun kollarının arasına girdiğinde genç kadının gülüşü şehvetli ve tatlının seksi bir karışımıydı. Noah, sol eliyle Alexis’in sağ elini tutarak göğsüne yasladı. Diğer elini de sırtının alt kısmına yerleştirdi ve onu nazikçe sallarken kalçalarının birbirine değeceği kadar yakınına çekti.

Alexis’in yanakları kızardı. “Düşündüğünden daha iyisin.”

Yanağını onunkine yasladı. “Sadece seninleyken.”

Dudakları doğal bir şekilde birbirini bulunca dansları çok daha fazlasına dönüştü. Tek kelime etmeden birbirlerine üstlelerini çıkarmakta yardımcı oldular. Dirseklerini ve çenelerini çarpınca gülerek hararetli fısıltılarla özür dilediler, sonra yeniden öpüşmeye döndüler. Çıplak göğüsleri birbirine değerken, bir anlığına sadece tenin ten üzerindeki hissinin tadını çıkarmaktan memnunnlardı. Aldığı her zor nefeste, vücudunun her hareketinde, Noah’nın gergin kaslarını kaplayan sert kıllar, genç kadının göğüslerinin yumuşak, hassas cildini aşındırıyordu.

Noah onu kanepeye doğru yönlendirdi. “Uzan.”

İtaat ederek dediğini yapan Alexis ona doğru uzandı. Ancak Noah kanepede ona katılmak yerine önünde diz çöktü. Genç kadın dirseklerinin üzerinde doğruldu.

“Ne yapıyo...”

Kaşlarını yukarı kaldıran Noah, onunla göz temasını hiç kesmeden Alexis’in şortunu çıkardı. Sonra bir bacağını omzuna attı, ardından diğerini. Niyetinin farkına vardığı anı gördü. Genç kadının gözleri irileşmiş, elleriyle kanepelerinin minderlerini kavramıştı.

Noah ağzını kadının bacaklarının arasına doğru indirerek fısıldadı. “Seni buradan öpebilir miyim?”

Beklentiyle başını arkaya atan Alexis, “Evet,” dedi fısıltıyla.

Noah bacaklarının arasındaki hassas deriyi yaladığında Alexis inledi. Ve sonra iniltileri birbirine karıştı. Çünkü siktir...

tadı... çok iyiydi. Tamamen Alexis gibiydi. Onu diliyle sevdi; ucuyla genç kadının şişmiş yumrusunu bularak daire çizdi ve masaj yaptı. Alexis altında kıvrılırken elinin, başının arkasını kavradığını hissetti.

Sık nefesler alırken genç kadının bacakları Noah'nın omuzlarını sıkıyordu. Yaklaşan orgazmın belirtilerini çoktan anlayan Noah tempoyu ve baskıyı artırdı.

“Noah... Aman Tanrım...” Sonunda patlayarak haykırdı. Noah, kasılmaları geçene ve yavaşça kanepeye yaslanana kadar onu diliyle okşamaya devam etti.

Ona doğru uzanarak, “Buraya gel,” diye fısıldadı Alexis.

Noah dizlerinin üzerinde yükseldi. Ayağa kalkıp kot pantolonunu çözerken elleri titriyordu. Alexis, ereksiyonunu serbest bırakmasına ve bir kondom takmasına yardım etti, sonra Noah üzerine doğru eğilirken bacaklarını beline doladı.

Aletin ucu zaten onun girişine bastırıldığı için zar zor düşünebiliyordu ve siktir, siktir, yeniden bir bakir gibiydi. Yüzünü Alexis'in boynuna gömerek kendini ittirdi. Ve kahrolası tüm dünya yerinden oynadı. “Alexis...”

Genç kadın, nefesi kesilerek ona doğru yay gibi gerildi.

Hiçbir şey daha önce böyle hissettirmemişti. Hiçbir şey.

Alexis onu orada tutarak yüzünü boynuna bastırdı. Noah işte o zaman hissetti. Genç kadının göğsündeki titremeyi. Noah onu ezdiğinden korkarak hemen doğruldu. Ama Alexis yüzünü ondan uzaklaştırdı. Genç adam bir gözyaşının yanağından aşağı yuvarlanmasını izledi.

Siktir. Ne yapmıştı? “Sorun ne?”

Alexis titrek bir nefes daha aldı ama bıraktığında küçük bir hıçkırıkla dışarı çıktı.

Noah uzandı ve yüzünü kendisine çevirdi. “Konuş benimle.”

“Üzgünüm. Ben sadece...” Nefesini tuttu. “Sadece mutluyum.”

Alexis ertesi sabah tek başına uyandı.

Dirseklerinin üzerinde doğrularak kendine gelmeye çalıştı ama sonra mutfaktan gelen tabak çanak tıngırtılarını duydu.

Uzun bir tişört giyerek aşağı kata indi ve onu incelemek için koridorun sonundaki kapı çerçevesine yaslandı. Noah, bir elinde bir kâse mısır gevreği, diğer elinde telefonuyla ada tezgâhta sırtı ona dönük olarak duruyordu. Bir lokma almak için kenara bırakana kadar başparmağıyla dalgın bir şekilde ekranı kaydırdı. Duş almıştı ama saçlarını tamamen kurutmamıştı.

“Günaydın.”

Arkasını dönüp ona gülümsediği o anda, Alexis onun gitmesini asla istemedi. Hayatının her günü bu gülümsemeye uyanmak istiyordu. Ona doğru yaklaştığında Noah kâsesini bıraktı ve kalçalarını kavrayarak onu yakınına çekti. Başını eğerek, “Günaydın,” diye mırıldandı.

Alexis’in kalbini aşırı derecede hızlandıran tatlı, kısa bir öpücük paylaştılar. “Erken kalkmışsın.”

“Alışkanlık.” Kalçalarını sıktı. “Sana biraz çay yaptım.”

Tezgâha yaslanıp çayını yudumlarken, genç adamın çapkın gülümsemesine kendi gülümsemesiyle karşılık verdi. “Dün gece yaptığın şu oral şeyi var ya?” Bunu söylerken yüzü alev alev yanıyordu.

Noah tek kaşını yukarı kaldırırken, seksi bir gülümseme dudaklarının kenarlarını yukarı doğru kıvrıdı. “Evet, oral şeyini hatırlıyorum.”

“Ben daha önce hiç... yani... daha önce hiç kimse...” Sustu ve dudaklarını ısırdı.

Noah’nın yüzündeki tüm eğlence izleri kayboldu. “Daha önce hiç oral seks yapmadın mı?”

Omzunu silkti. “Bana değil. Demek istediğim, *bana* yapılmadı.”

Ona, ittifakı artık Finn yerine Poe’yla’ kuracağını söyleseydi Noah’nın yüzündeki ifade bundan daha tiksiniş olamazdı. “Bu ülkenin erkeklerinin lanet olası sorunu ne?”

Alexis kahkaha atarken Noah kollarıyla onu tezgâha doğru sıkıştırdı. *Bam*. Göğüs uçları çakıl taşı gibi olmuş, kalçaları terlemeye başlamıştı.

Noah’nın ağzı onun kulağına indi. “Hoşuna gitti mi?”

“Bunun bariz olduğunu düşünmüştüm,” dedi nefes nefese. Genç adamın nefesinin sıcaklığı onu zayıflatıyor ve ısılatıyordu.

“Bir daha yapmamı ister misin?” Dili Alexis’in kulak boşluğuna daldı.

“Evet,” diye ciyakladı.

“İyi,” diye fısıldayarak bu defa dudaklarıyla boğazını gıdıkladı. “Çünkü bu kahrolası dünyada tadınm ne kadar güzel olduğunu bilen tek erkek olduğumu bilmek, bende bunu tekrar tekrar yapma isteği uyandırıyor.”

“Sen... sen tadımın güzel olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Sen enfes bir lezzetsin,” diye hırlayarak dudaklarını onun kilerin üzerine getirdi. “Ve her fırsatta seninle ziyafet çekmeyi planlıyorum.”

Ağzını yalayıp yuttu ve sonra kıcına bir şaplak atarak onu serbest bıraktı.

Alexis gülerek onu itti. “Mutfağımdaki bu adam kim ve yumuşak huylu Noah’ma ne yaptı?”

Genç adam ona göz kırptığında tüm vücudu alevler içinde kaldı.

Çayını masaya doğru taşıyan Alexis, “Keşke bugün çalışmak zorunda olmasaydım,” diyerek esnedi. Oturdu ve bir bacağını

* “Yıldız Savaşları” serisinden iki karakter. (ç.n.)

kaldırıp sandalyesine koydu. “Ama cuma ve cumartesi izin yaptığım için pazar günü bile olsa bir gün daha izin alamam.”

Noah ağzına bir kaşık daha mısır gevreği attı. “Benim de yetiştirmem gereken bin tane şey var. Keşke her birini iptal edebilseydim.

“Yeni müşteriler mi?”

“Çalışanlarını *phishing* e-postalarını açmayı bırakma konusunda eğitemeyen eski müşteriler.”

“Benimle böyle bilimsel konuşmana bayılıyorum.”

Noah mısır gevreği kâsesini eğip sütün kalanını içti. Bu bile seksiydi. Kâseyi bulaşık makinesine koyduktan sonra masada Alexis’e katılarak telefonunu ona doğru kaydırды. “Bir market listesi yapıyorum. İhtiyacın olan ne varsa ekle. Bugün işimi bitirdikten sonra alacağım.”

Alexis listeye göz atarken kalbi göğsünün içinde küt küt atıyordu. “Çelik kesim yulaf” mı?”

“O benim için.”

“Burada sık sık kahvaltı yapmayı mı planlıyorsun?”

“Evet.”

“Kendinden çok emin görünüyorsun. Daha gerçek bir randevuya bile çıkmadık.”

“Sen neden bahsediyorsun? Milyonlarca randevuya çıktık.”

“Çift olarak değil. Şeye başladığımızdan beri çıkmadık, bilirsin...”

Noah kaşlarını kaldırdı. “Oral şeyi yapmaya mı?”

---

* Dolandırıcıların, kendilerini güvenilir bir kaynak gibi göstererek hassas bilgileri ya da verileri çalmaya çalıştığı, “oltalama” da denilen siber bir suç. (ç.n.)

** Kabuğu alınmış yulaf tanelerinin çelik bıçaklarla küçük parçalar halinde doğranmasıyla yapılan, görünüm olarak bulgura benzeyen, en az işlenmiş, besleyici ve sağlıklı yulaf çeşitlerinden biri. (ç.n.)

Alexis'in yanakları yeniden kızardı.

Dramatik bir şekilde içini çeken Noah sandalyesinde arkasına yaslandı. "Peki. Benimle çıkar mısın?"

"Beni nereye götüreceğine bağlı."

"Yatak odana?"

"Bunu kabul edebilirim."

Noah sandalyesini kavrayarak kendininkine doğru yaklaştırdı. Ellerini tuttu ve hevesle kucağına oturana kadar onu çekti.

Alexis'in ceptelefonu çalmaya başladığında işler iyi yönde ilerliyordu.

Noah, onun köprücük kemiğini dişledikten sonra inleyerek gitmesine izin verince Alexis telefonunun şarj olduğu koridora doğru koştu. Arayan bir Hunstville numarasıydı.

Cevap verirken nabızı hızlı atmaya başlamıştı. "Alo?"

"Alexis?" Bu, nakil merkezindeki Jasmine'di.

Nefesi boğazında takılı kaldı. "Evet, merhaba."

"Uyumluluk testlerinin ikinci turunun sonuçlarını aldığımızı söylemek için arıyorum."

Başını kaldırıp bakınca Noah'nın kaşları çatık bir şekilde kapı eşiğinde durduğunu gördü.

"Tamam," dedi tek bir nefeste. "Karar ne?"

"Genetik olarak uyumlusun."

Kulaklarındaki uğultu Jasmine'in bundan sonra söylediklerine odaklanmasını zorlaştırdı. Ameliyat için yeterince sağlıklı olduğundan emin olmak için son testlerin planlanmasıyla ilgili bir şey. Önlerindeki birkaç hafta içinde yapılması gerektiği ve bunun iki gün süreceğiyle ilgili bir şey.

Alexis en sonunda teşekkür edip telefonu kapattı.

Yaklaşan Noah, "Sorun ne?" diye sordu.

“Hastaneden aradılar.”

Genç adam aniden durdu. “Ve?”

“Genetik olarak uyumluymuşum.”

Noah elini saçlarının üzerinden geçirdi. “Şimdi ne olacak?”

“Ameliyat için yeterince sağlıklı olduğumdan emin olmak adına iki günlük test için oraya gitmemi istiyor.”

Noah çenesi sert ve kasılmış bir halde yere baktı.

“Bunu yapmak zorundayım, Noah.”

“Biliyorum.” Alnını Alexis’in omzuna doğru indirirken nefesi titredi. “Nasıl yardım edebilirim?”

“Benimle gelebilir misin?”

“Sormana gerek var mı?”

Alexis onu öptü. Tam beş saniye içinde tişörtü yerdeydi. Otuz saniye sonra, Noah onu kanepeye yatırdı ve ağzını göğsüne götürdü. Alexis inleyerek adını söylemeye başladı. Bundan yirmi saniye sonra Noah onun açılmış bacaklarının arasında dizlerinin üzerine indi.

O andan sonra Alexis zamanın nasıl geçtiğini anlamadı.

YİRMİ ÜÇÜNÜ BÖLÜM

Bu, Alexis için uyanmanın en sevdiği yoluydu.

Memphis'ten döndüklerinden beri geçen on günde Noah her geceyi Alexis'in yatağında geçirmiş ve her sabah onu aynı şekilde uyandırmıştı. Her şey, kolunu onun beline dolayıp omzuna konduğu öpücükle başlıyordu. Ardından onu tamamen uyandıran kadar yavaş, keşfedici bir okşamayla devam ediyordu. Her şey bittiğinde birbirlerine sarılmış, tükenmiş, terli ve çılgınca mutlu oluyorlardı.

Noah, hâlâ içindeyken onu yoğun bir şekilde öptü. Sonra bir inlemeyle ağzını onunkinden çekerek yüzünü boynuna gömdü. “Bana kalk deme.”

Alexis ellerini Noah'nm omurgasında gezdirdi. “Üzgünüm. Ama testlere hazırlanmak için yapmam gereken çok şey var.” Bu akşam Huntsville'e gidip bir otelde kalacaklardı, çünkü fiziksel değerlendirmelere başlamak için sabah nakil merkezinde olması gerekiyordu. “Hem senin de Mack'e oturma planı konusunda yardım etmen gerekiyor.”

Noah'nın bu defaki inlemesi tiksiniş türdendi. Onun üzerinden kalkarak yana geçti. “Bu düğünün bitmesini sabırsızlıkla bekliyorum.”

Göğsünden bir kahkaha yükselen Alexis, genç adamın sıcak yan tarafına sokuldu. Noah onun elini, göğüs kaslarının arasında durduğu yerden alarak parmaklarını dudağına götürdü. “Eşyaların gitmek için hazır mı yoksa yola çıkmadan önce eve yeniden gelmen gerekiyor mu?”

“İşe giderken tüm eşyalarımı götüreceğim, sen de beni oradan alabilirsin.”

Noah esnedi. “Sanırım çocuklar beni düğün zimbirtısı için buradan alacaklar. Sonra seni almaya gelmeden önce birkaç şey hazırlamak için bir koşu eve gideceğim.”

Alexis genç adamın çenesini öptü. “Sen iyi bir adamsın, Noah Logan.”

Noah dudaklarıyla onunkileri yakalamak için başını çevirdi. “İyi bir adam olmayı istememi sağlıyorsun.”

Alexis’in içi eridi. Noah, başının arkasını tutmak için kolunu omzuna dolayarak onu yeniden öptü. Kısa süre sonra Alexis’i sırtüstü çevirdi, eli keşfetmeye yeniden başladı ve...

“Lanet olsun.” Noah irice açtığı gözlerini kırpmadan yan tarafa bakıyordu.

“Ne? Sorun ne?” Alexis genç adamın bakışlarını takip etti. Beefcake yatağın yanındaydı; sanki birinin onu kucağına almasını istiyormuş gibi patilerini şiltenin kenarına dayamıştı.

Noah’nın âdemelması kıpırdadı. “Yavaş hareket edersem belki bana zarar vermez.”

“Sana zarar vermeyecek.” Alexis şilteye hafifçe vurdu. “Hadi, Beefcake. Yapabilirsin.”

Noah, Alexis’in üzerinden yuvarlanarak kalktı ve tam zamanında yorganı çıplak kucağına atmayı başardı. Beefcake yatağa atlamış, Alexis’in üzerinden geçmiş ve doğruca Noah’ya gitmişti.

Kedi yavaşça onun göğsüne adım atarken genç adam hareket etmeden kaskatı yattı, nefes dahi almıyordu.

“Of, kahretsin.” Noah yutkundu.

Alexis, kedisinin kulaklarının arkasını kaşıdı. “Aferin oğluma,” diye mırıldandı. “Noah bizim arkadaşımız.”

Kalın kürkünden derin bir mırıltı sesi geldi. Gözlerini kapatan Beefcake, patilerini Noah’nın göğsünde yoğurur gibi hareket ettirmeye başladı.

Alexis nefesini tuttu. “Ayyyyyy... şuna baksana.”

Noah zorlukla yutkundu. “Ne... ne yapıyor?”

“Buna kedi bisküvisi yapmak denir.”

“Eti yumuşatmak da denir.”

“Bu bir sevgi göstergesi.”

Beefcake bacaklarını altında katlayıp Noah’nın göğsüne bir dik-dörtgen şeklinde yerleşti ve daha yüksek sesle mırlamaya başladı.

Duygulara boğulan Alexis, “Tam bir somun ekmek,” diye fısıldadı.

“Bu da ne anlama geliyor?” diye tıslayarak yanıt verdi Noah.

“Bu kedi pozisyonunun adı. Somun ekmek. Sadece gerçekten rahatlamış ve memnun olduklarında yaparlar.”

Beefcake rahatlamamanın resmi gibiydi: kapalı gözler, sabit bir motor gibi mırlama, eğik baş. “Onu sev,” diye fısıldadı Alexis.

Noah’nın eli yavaşça yataktan kalktı ve Beefcake’in sırtının üzerinde havada kaldı. Ardından, parmaklarını kedinin kürküne değene kadar santim santim aşağı indirdi. Mırlama, bir gürlemeye dönüştü.

Alexis yanağını Noah’nın omzuna indirerek içini çekti. “En sevdiğim iki erkek. Sonunda arkadaş oldular.”

Alexis bir saat sonra Jessica’yla bir bistro masasında dizüstü bilgisayar ve günlük ajandasıyla otururken, hâlâ sıcaklamış ve çıl-

gınca mutluydu. Orada çalışan yarı zamanlı üniversite öğrencileri tezgâhta görevliydi. Saat dokuzu geçmişti, yani sabah telaşının en kötü kısmı geride kalmıştı. Yine de Alexis toplantıyı mümkün olduğunca kısa tutmak istiyordu. Fiziksel değerlendirmeler için iki gün bile izin yapmak zor olacaktı ve bugün tamamlaması gereken göz korkutucu uzunlukta bir yapılacaklar listesi vardı. Eğer gerçekten ameliyat gerçekleşirse ne kadar çok şey yapmak zorunda kalacağını düşününce ürperdi. En az on gün işten uzak durması gerekecekti.

Jessica içinde bir çörek ve bir kâse doğranmış meyve bulunan tabağı Alexis'e yaklaştırdı. "Hiçbir şey yediğini görmedim."

Alexis o sabah hazırladığı bir programın kopyasını çıkarırken ağzına bir tane üzüm attı. "Bu program sana uygun mu, ne dersin? Ne zaman ihtiyacın olursa Liv ve Mack de yardım etmek için müsaitler."

"Beth'le ben halledebiliriz," dedi Jessica. "Merak etme."

"Eğer bir sorun çıkarsa beni ara. Cevap veremezsem Noah'yı ara. O bana mesajlarınızı iletebilir."

"Ciddiyim, Alexis. Bu iş bizde. Sen sadece yapman gereken şeye odaklan."

Alexis ajandasını kapatarak bir üzüm daha yedi. "Kedime bakmayı kabul ettiğin için teşekkür ederim." Jessica, Alexis yokken onun evinde kalmayı kabul etmişti. Beefcake tam olarak kedi evine gitmeye uygun bir kedi değildi. Tanımadığı kedilerin üzerine çiş yapma eğilimi vardı. "Onu bugün işe getirmedığım için kızgın olacak ama bir ödül maması verirsen atlatır."

Kafenin kapısından gelen çan sesi araya girdi. Alexis o tarafa bakıp önüne döndü, sonra bir gülümsemeyle hızla bir daha baktı. Doğu Nashville bölgesi ticaret konseyi başkanı Bob Brown mahcup bir yürüyüşle onlara yaklaştı.

"Selam, Bob. N'aber?"

“Seni görmek güzel, Alexis. Keşke daha iyi şartlarda burada olsaydım.”

Alexis’in içinde bir panik belirtisi belirdi. “Sorun ne?”

Ona bir zarf uzattı. “Bunu bir e-postada görmeni istemedim.”

Alexis zarfı açıp tek bir sayfa kâğıt çıkardı. Yazılanları okurken Bob gergin bir şekilde yanında dikiliyordu.

Başını kaldırıp adama bakan Alexis, “Of, Tanrı aşkına,” dedi. “Bu gerçek mi?”

“Korkarım öyle.”

Jessica kâğıda uzandı. “Ne bu?”

Alexis sesindeki zehri saklamaya çalıştı. “Karen gerçekten yapmış. Hakkımda şikâyetle bulunmuş. İmar kuruluna hesap vermem gerekecek.”

Noah, Alexis’in evinde duş aldı ve çocukların onu almasını beklerken bir saat çalıştı. Kendi arabasını dün akşam evinde bırakmıştı, bu yüzden Mack’e yardım ettikten sonra arkadaşlarından onu evine bırakmalarını isteyecekti. Gerçi hâlâ bir düğün için insanlara yer ayırmanın neden bu kadar zor olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Tam bilgisayarını kapatırken biri ön kapıyı tıklattı. Odayı geçerek kapıyı açtığı anda Colton ve Rus’u orada dikilirken buldu. “Geldiğinizi mesajla haber verebilirdiniz,” dedi.

“Rus’un işemesi lazım,” diyen Colton, Noah’nın yanından geçerek içeri girdi. Girişte durarak etrafına baktı. “Sevimli bir yer. Tamamen ona benziyor.”

“Kapat çeneni.”

“Sevimli bir yer dedim sadece.”

“Önemli olan söyleyiş şeklin,” diyerek kaş çattı. “Hem neyin ona benzediğini nereden biliyorsun?”

Colton ellerini ve kaşlarını yukarı kaldırdı. "Sakin ol, adamım. Biliyorum ki her zaman kızını çalma riskim var, çünkü ben benim. Ama o tamamen sana ait."

Noah, Rus'un içeri girmesine izin vermek için geri çekildi. Başıyla köşeyi işaret ederek, "Banyo şu tarafta," dedi. Rus uzaklaşırken Noah, Colton'a ters ters baktı. "Eğer işemekten fazlasını yaparsa seni sorumlu tutarım."

Omzunu silken Colton mutfığa doğru ilerledi.

Noah kapıyı kapattı. "Nereye gidiyorsun?"

"Etrafa bakıyorum."

"Hiçbir şeye dokunma." Noah çalıştığı oturma odasına gitmek için sola doğru yöneldi. Eşyalarını sırt çantasına koyup mutfığa girdiğinde Colton'ı buzdolabına bakarken buldu.

"Ne yapıyorsun? Çık oradan!"

"Karnım aç."

"Onun buzdolabından hiçbir şey alamazsın!"

Colton kapağı çarparak kapattı. "Zaten güzel bir şey yok. Sadece bir sürü tuhaf şey."

"Tuhaf falan değil. O vejetaryen."

Colton'm bakışları garaj kapısının yanında asılı olan kırmızı kayışa takıldı. Onu eline aldı ve imalı bir şekilde parmaklarında salladı. "Sapıkça. Sen ve Alexis tam olarak ne yapıyorsunuz?"

Noah kayışı elinden çekip aldı. "O bir kedi tasmaı, ahmak."

"Kedi tasmaı mı?" Colton güldü. "Dalga geçiyorsun."

"Beefcake'in düzenli egzersize ihtiyacı var."

Tuvaletten sifon sesi geldi ve bir dakika sonra Rus mutfığa girdi. "Kedicik nerede?"

"Saklanıyor. Yabancılardan hoşlanmaz."

Colton aniden donakaldı. "O... o da ne?"

Noah, Colton'ın dehşet dolu bakışlarını takip etti. Beefcake, koridorun sonunda tüylü, hareketsiz bir hayalet gibi hiçliğin içinden belirmişti. Parlayan gözleriyle karanlık bir siluetti.

Noah, "Bu, Beefcake," diyerek yutkundu. Sabahki ateşkes bir yana hâlâ ondan biraz korkuyordu.

"Hayır," diye fısıldadı Colton. "O şey Beefcake olamaz. Onun bir kedi olmasının imkânı yok."

Rus, saygı dolu bir sesle, "O bir kedi değil," dedi. "O görkemli bir hayvan. Sibiryâ kaplanı gibi."

Noah koridordaki ışık düğmesini bulana kadar parmaklarıyla yoklayarak duvar boyunca ilerledi. Altın rengi ışık alanı doldurduğunda Colton bir çığlık attı. Çünkü Beefcake her nasılsa üç metre ileri ışınlanmıştı.

Tek dizinin üzerine çöken Rus, "Güzel kedicik," dedi.

Rus çömelip elini uzattığında Noah nefesini tuttu. Beefcake, Rus'un ayaklarının dibinde sırtüstü yuvarlanarak patileriyle havayı yoğurmaya başladı.

"Bu ses de ne?" diye sordu Colton.

"Mırılıyor."

"Bu bir hırlama. Bizi öldürecek. Gerçekten bu şeye tasma mı takıyorsunuz?"

"Artık tek başına salamıyoruz. Kuşları öldürüyor."

"Ben, küçük bir çocuğu kanalizasyona çekmesinden daha çok endişelenirdim."

Rus bir, ayyyyy, sesi çıkararak elini Beefcake'in karnında açıkta kalan kürke götürdü.

"Yapma!" diye bağırdı Noah.

Ama çok geçti. Beefcake ormanda kurulmuş bir tuzak gibi yukarı fırladı. Dört bacağını birden Rus'un koluna doladı ve elini

ısırdı. Rus çığlık atarak kolunda sallanan kediyle birlikte ayağa kalktı.

“Kötü kedi! Kötü kedi!” Rus elini havada salladı ama bu sadece Beefcake’in pençelerini daha derine geçirmesine neden oldu.

Noah, Colton’ın koluna vurdu. “Bir şey yap!”

“Ne halt yapmam gerekiyor?”

“Bilmiyorum! Sen bir kedi sahibisin. Ödül maması falan getir!”

“Ne mesela? Bebek mi?”

Rus, vurulup tek dizinin üzerine düşmüş bir adam gibi çaresizce yalvararak böğürüyordu. “Yardım edin!”

Noah yeniden Colton’a vurdu. “Et. Et getir.”

“Alexis’in vejetaryen olduğunu söyledin. Et yok ki!”

“*Et olan benim!*” diye bağırdı Rus.

Colton buzdolabına koşup içini karıştırdı. Bir parça peynirle döndü. “Beefcake... gel pisi pisi.” Colton peyniri sallayarak yavaşça yaklaştı.

Havayı koklayan Beefcake en sonunda dişlerini Rus’un elinden çıkardı.

“İşte böyle. Aferin oğluma,” diye mırıldandı Noah.

Colton peyniri hayvanın yüzüne yaklaştırdı ve sonra koridora doğru attı. Beefcake yere atlayarak ağır hareketlerle peşinden gitti.

Rus yaralanmış elini gövdesine yasladı ve altdudağını öne çıkardı. “Kedicik kötü.”

Noah elini saçlarından geçirdi. “Kedicik aç.”

Colton, Rus’un yaralarını incelerken, “Neden böyle bir kedi besliyor ki?” diye homurdandı.

“Alexis böyle biri,” dedi Noah. “Çirkin ve yalnız hayvanlara zaafı var.”

“Sanırım bu neden seni burada tuttuğunu açıklıyor.”

Noah ona ortaparmağını gösterdi.

Colton, Rus'u lavaboya doğru çekti. "Şu çizikleri temizlememiz lazım."

"İlkyardım malzemelerini getireceğim." Alexis'in, kendi Beefcake yaralarını temizlemesi konusunda ısrar ettiği banyoya gitti ve lavabonun altındaki ilkyardım çantasını aldı. Döndüğünde Colton ıslak kâğıt havluyu elindeki çizikin üzerine bastırırken Rus yüzünü buruşturuyordu.

Colton yumuşak bir sesle, "Neredeyse bitti," dedi.

Alexis'in onda kullandığı merhemi uzatan Noah, "İşte," dedi. "Bunu üzerine sür."

"Kadın da böyle demişti."

Rus kıkırdadı ama hemen somurtmaya geri döndü.

Islak kâğıt havluları temizleyen Noah, "İşimiz bitti mi?" diye sordu. "Bu saçmalık için bütün gün bekleyemem."

Mack'in kulübüne girdiklerinde genç adam, Sonia'yla birlikte bir masada sabırsız bir ifadeyle onları bekliyordu. "Geciktiniz."

"Ufak bir acil durum yaşadık," dedi Colton.

Sonia'nın yanındaki sandalyeye çöken Noah, "Rus, Beefcake'le bir anlaşmazlık yaşadı," diye açıkladı.

Rus kolunu kaldırdı. "Kedicik kötü."

"O kedi bir baş belası," dedi Mack.

Adını koyamadığı sebeplerden dolayı Noah kendini Beefcake'i savunmak zorunda hissetti. "Ona karşı sabırlı olmalısınız. İnsanlara güvenmesi biraz zaman alıyor. Korktuğunda saldırıyor."

Mack başlamaya hazır bir şekilde resepsiyon salonunun bir çizimini masaya yaydı. Her masanın üzerine isimler yazılmış,

silinmiş ve yeniden yazılmıştı. Belli ki Mack bir süredir bununla uğraşıyordu. “Bunu bugün bitirmemiz gerekiyor, böylece yer kartlarını zamanında bastırabiliriz.”

Noah omzunu silkti. “Neden herkesin kendi yerini seçmesine izin vermiyoruz?”

Mack ve Colton ona akşam yemeğinde açık büfe tarzında fırında tavuk servis etmeyi önermiş gibi baktılar. “Kafayı mı yedin?” dedi Mack sinirle.

“Bu kadar büyütülecek ne var?”

“Büyütülecek olan şu, eğer yanlış kişiyi yanlış kişinin yanına koyarsan birini kızdırabilirsin. Ya da birini çok geride bir yere yerleştirirsen, bunun kendisinin çok önemli olmadığı anlamına geldiğini düşünerek alınabilir. Liv’in anne babası konusunda ne yapacağımdan bahsetmiyorum bile.”

Noah, Liv’in geçmişi hakkında pek bir şey bilmiyordu ama en azından anne babasının neden sorun teşkil ettiğini anlayacak kadar bilgi sahibiydi.

“Burada politik olmak gerek, Noah,” diye devam etti Mack. “Kolay değil.”

Noah ateşkes anlamında ellerini kaldırdı ama nedeni çoğunlukla bunun hakkında tartışacak kadar umurunda olmamasıydı.

Hepsine birer kalem uzatan Mack, “Öyleyse ilk önce belirlememiz gereken şey şu,” dedi. “Gelin damat masası kullanmayacağımız için, gelin tarafını diğer masalar arasında bölüştürmemiz lazım.”

“Bu kolay olsa gerek,” dedi Noah.

Sonia homurdandı.

“Kolay değil,” dedi Mack. “Bu tek sayı çünkü herkes yanında eşini getirmiyor.”

Bu defa Sonia gözlerini devirdi, eşi olmayanlardan biri de oydu.

“Colton ve Sonia’yı; Del ve karısı, Noah ve Alexis, Rus ve karısıyla birlikte aynı masaya koyacaktım ama...”

Colton, Rus’a öyle hızlı döndü ki neredeyse sandalyesinden düşüyordu. “Karin geliyor mu?”

Rus ellerine baktı, altdudağını sarkıtmıştı “Gelemiyor.”

Colton masanın altından Noah’yı tekmeledi. O da ona tekme attı.

“Bu çok kötü, dostum,” dedi Noah. “Hepimiz sabırsızlıkla onunla tanışmak için bekliyorduk.”

“Bu da bizi masalar konusunda zor bir durumda bırakıyor,” diye sızlandı Mack. “Çünkü şu anda ya o masada bir tane boş yerimiz olacak ya da masalar sekiz kişilik olduğundan herkesin yerini değiştirmem gerekecek. Hem de Gretchen’i nereye koyacağıma dair hâlâ fikrim yok.”

Noah başını kaldırdı. “Gretchen mi? Liv’den önce çıktığın kadın mı?”

“Evet.”

“Eski bir kız arkadaşını düğününe mi davet ediyorsun?”

“O ve Liv artık arkadaşlar, unuttun mu?”

Evet, Noah bunu biliyordu. Gretchen aynı zamanda Alexis’in de arkadaşıydı, çünkü Royce Preston’ın kurbanlarına ücretsiz hukuk hizmetleri sunmuştu. Ama yine de o ve Mack sonuçta çıkmışlardı. “Sadece bunun tuhaf olduğunu söylüyorum.”

Mack kalemini fırlattı. “Bu saçmalığın ne kadar stresli olduğu hakkında hiçbir fikrin yok! Liv’in annesi, babasıyla yeni karısına yakın olmadığından emin olmam için kıcımdan ayrılmıyor. İkisinin ayrı masalarda oturmaları gerek ama bu da Liv ve benimle birlikte ana masada hangisinin oturacağını seçmek zorunda olmak ya da ikisini de ayrı masalara sepetlemek demek. Bunu yapmak da tuhaf olacak çünkü annemle yeni erkek arkadaşını yanımıza oturtmayı planlıyorum. Ana masada bizimle birlik-

te nasıl sadece bir ebeveyn grubu bulundurabilirim? Ah, bir de Rosie ve Hop'u nereye koyacağımıza dair ufak bir problem var."

Rosie, Mack'in yanına taşınmadan önce Liv'in iki yıl birlikte yaşadığı kadındı ve Hop da Rosie'nin erkek arkadaşıydı. Liv'in büyükanne ve büyükbabası gibiydiler.

Mack, "Ayrıca çocuk masalarını ayrı bir odaya koymayı planladığımız için insanların ne kadar sinirlendiğini anlattırmayın bana," diye ekledi. "Sanki çocuklarını ıssız bir adaya falan sürgün ediyormuşuz gibi."

Sonia, Noah'ya ters ters bakarak eliyle Mack'in ağzını kapattı. "Mutlu musun şimdi? *Bir haftadır* uğraştığım şey bu. Onu daha bu sabah sakinleştirmeyi başardım."

Noah kâğıdın üzerine eğilip inceledi. Bir süre sonra başını kaşıdı. "Koridorda Rus'la kim yürüyor?"

Sonia elini Mack'in ağzından çekerek isteksizce yukarı kaldırdı.

Noah işe girişti. "Sonia ve Rus'u bu masaya koy," diyerek isimlerini yazdı. "Colton'ı da Liv'in annesinin yanına taşı."

Colton acı çeker gibi, *Hayırrrrrr*, sesi çıkardı. "Gretchen'la otursam olmaz mı?"

"O, gelin tarafından değil," diye tersledi Mack.

Noah birkaç isim daha yazdı. "Liv'in babasıyla yeni karısını bu masaya koy. Thea ile Gavin'i ve erkek kardeşinle karısını da sen, Liv, annen ve erkek arkadaşıyla birlikte ana masaya al. Kuzeninle karısını, Rosie ve Hop'la birlikte buraya taşı. Artık boş yer kalmadı ve ayrı tutulması gereken herkes ayrı."

Mack hızla gözlerini kırptırıyor. "Nasıl... Bunu nasıl hallettin?"

"Ben bir dâhiyim, unuttun mu?" dedi, kalemmini şakağına hafifçe vurarak.

“Bir haftadır bu kahrolası çizimle uğraşıyorum,” diyen Mack’in sesi gergindi.

Noah onun omzuna hafifçe vurdu. “Bir dahaki sefere yardım istemek için bu kadar bekleme, dostum.”

“Lütfen beni Liv’in annesiyle birlikte oturtmayın,” diye yalvardı Colton. “Hikâyeler duydum. O korkunç biri.”

Mack, “Tek yapman gereken akşam yemeği boyunca yanında oturmak,” diyerek kaşlarını çattı.

“Saçmalık. Bana sakız gibi yapışacak. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum. Ben yakışıklı, zengin bir ünlüyüm; o ise yalnız, sert, boşanmış bir kadın.”

Noah, “Kendi çekiciliğine dair çok şişirilmiş bir algın var, dostum,” dedi.

“Ben zenginim. Hepinizin toplamından daha zengin hem de. Salondaki en zengin adam ben olacağım, bu da otomatik olarak beni salondaki en yakışıklı adam yapacak.”

“Bir de neden kız arkadaşın olmadığını merak ediyorsun,” diye dalga geçti Noah.

Kollarını önünde kavuşturan Colton dudağını büktü. “Harika. Yaklaşık iki haftadır kız arkadaşın var diye birdenbire başımıza uzman mı oldun?”

“Bu bana şunu hatırlattı,” diyen Noah, yerdeki sırt çantasını kucağına aldı. Ön cebin fermuarını açarak kitabı çıkardı ve Mack’e doğru kaydırды. “İşte.”

Mack sıırttı. “Bitirdin mi?”

“Hayır. Artık ona ihtiyacım yok.”

Genç adam kaşlarını çattı. “Sana bunu düşündüren ne?”

“Alexis’le ben birlikteyiz.”

Mack homurdandı. “Çaylakça bir hata, ahmak. Yolculuğun daha yeni başladı.”

Burun delikleri öfkeyle şişti. “Bu da ne demek oluyor?”

“Ukalalık yapmaya başlamanın zamanı değil demek oluyor. İlişkiniz henüz yeni. Eğer dikkatli olmazsan hâlâ ters gidebilecek pek çok şey var,” dedi Mack kitabı geri iterek.

Gözlerini kucağından kaldıran Rus, köşeli hatlârını karartan karamsar bir ifadeyle, “Evet,” dedi. “Birlikte olmak, her zaman sonsuza dek mutlu anlamına gelmez.”

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

“Eh, bu şimdiye dek giydiğim en seksi şey.”

Yirmi dört saat sonra, Alexis hastane odasındaki banyodan çıktı ve Noah için etrafında döndü. İnce önlüğü önden bağlanmıştı ve üzerinde eski bir yastık kılıfı gibi duruyordu.

Noah pencere kenarındaki sandalyesinden gülümsedi. “Giydiğin her şey seksi.”

“Kıyafeti asıl tamamlayan çoraplar.” Hastane, Alexis’e altında kauçuk çıkıntıları olan kaymaz tabanlı çoraplar vermişti.

Ayağa kalkan Noah, seksi ve yavaş bir şekilde ona doğru yürüdü. Yukarı kıvrılmış dudaklarına bir öpücük kondurduğunda Alexis’in vücudu ürpermeye başladı. “Bu gece seninle burada kalmama ihtiyacın olmadığından emin misin?”

“Bütün gece bir sürahiye işemek zorundayım.”

“Bununla başa çıkabilirim.”

Alexis, “İyi olacağım,” diyerek onu öpmek için parmak uçlarında yükseldi. “Otel odasına dön ve iyi bir uyku çek.”

Noah bütün gün oradaydı, genç kadının çeşitli testlerinin arasında beklemiş ve çalışmıştı. Alexis, göğüs röntgeni, ekokardi-

yogram, radyoloji testi ve çeşitli kanser taramalarından geçmişti. Şimdi de geceyi idrar örnekleri ve uyku çalışmasıyla geçirecekti.

Kapıdan gelen ihtiyatlı bir öksürükle birbirlerinden ayrıldılar. Alexis arkasına dönerken içeri Jasmine girdi. “Bölüyor muyum?”

Alexis, “Hayır,” dedi ama yanakları yanıyordu. “Noah, bu Jasmine Singh, nakil koordinatörü.”

Elini uzatan Jasmine, “Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi. “Bu sabahki gelişinizi kaçırdığım için üzgünüm.”

El sıkışan Noah, “Noah Logan,” dedi.

“Sadece artık eve gideceğimi bildirmek istedim. Ama eğer bana ihtiyaç duyarsan çağrı gönderebilirler.”

“İyi olacağıma eminim,” dedi Alexis. “Çoğunlukla uyuyor olacağım.”

Jasmine arkasındaki kapıyı işaret etti. “Dışarıda bekleyen bir ziyaretçin var. İlişkinizin olağandışı doğası göz önüne alındığında, onu içeri almadan önce seninle görüşmem gerektiğini düşündüm.”

Bu, yalnızca tek bir kişi anlamına gelebilirdi ve Vanderpoolların evindeki korkunç sahneden beri birbirlerini görmemiş veya konuşmamışlardı.

Noah’nın eli, sırtına yerleşerek rahatlatıcı bir daire çizerken Alexis başını kaldırıp ona baktı. “Sana kalmış,” dedi Noah sessizce.

“Ona başka bir zaman gelmesini söylesem daha mı iyi olur?” diye sordu Jasmine.

Boğazı aniden kuruyan Alexis başını iki yana salladı. “Hayır, sorun yok. Onu içeri gönder.”

Ameliyata izin verilirse bir noktada aileyi görmesi gerekecekti. Bu işi şimdi halletse de olurdu.

Jasmine dışarı çıktı ve bir dakika sonra Candi’nin yumuşak ayak sesleri, girişi odanın geri kalanından ayıran perdenin ar-

kasından yaklaştı. Noah'yı görünce aniden durdu ve gözlerini gergin bir şekilde ikisinin arasında gezdirdi. "Selam. Şeyyy... Rahatsız ediyor muyum?"

Noah aldatıcı derecede boş bir yüz ifadesiyle Alexis'e baktı. "Kalabilirim."

"Sorun değil," diyen Alexis bir öpücük için yüzünü kaldırdı. "Seni sonra ararım."

Candi, "Ben... ben üzgünüm," diye kekeledi. "Aramam gerekirdi ama beni görmek isteyip istemediğinden emin değildim ve gerçekten seni görmek istiyordum. İstersen sonra yeniden gelebilirim ya da..."

"Candi, sorun yok. Noah zaten birazdan otele geri dönecekti, değil mi?" Genç adamın bakışlarını yakaladı ve sessiz bir şekilde kabul etmesi için cesaretlendirdi.

Noah isteksiz bir şekilde başıyla onayladıktan sonra dudaklarını hafifçe onunkilere bastırdı ve dirseğini sıktı. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

Candi'ye kibarca başını sallayarak dışarı çıktı.

"Gitmesine gerçekten gerek yoktu," dedi Candi zorlukla yutkunarak.

Alexis yatakta yukarı doğru kaydı ve Noah'nın boşalttığı sandalyeyi işaret etti. "Oturmak ister misin?"

Kaskatı ve tuhaf bir yürüyüşle küçük odayı geçen Candi kendisini sandalyeye bıraktı. İlk gün Alexis'in ofisinde yaptığı gibi sandalyenin ucuna tünemiş, kucağındaki siyah sırt çantasını sıkıca kavramıştı.

Yutkunma sesi duyuldu. "Evde olanlar yüzünden tekrar özür dilerim. Sen oraya gelmeden önce onlara söylemeliydim. Sadece nasıl yapacağımı bilemedim ve Tanrım, Cayden tam bir pislik gibi davrandı. Normalde öyle değildir. Yemin ederim."

“Sanırım babanın başka bir çocuğu daha olduğunu hiç uyarı olmadan öğrendiğinde tepki vermenin normal bir yolu yok.”

“Onlara senin geleceğini söylemem gerektiğini biliyorum ama babama çok kızgındım. Seni donör olarak bile düşünemeyecek kadar inatçı mıydı?” Yüzünde ıstırap dolu bir ifadeyle aniden durdu. “Demek istediğim, onun için sadece bir donör olduğundan değil. Benim için de.”

Alexis ona merhamet ederek rahatlatıcı bir gülümseme gönderdi. “Ne demek istediğini biliyorum, Candi. Özür dileyip durmak zorunda değilsin.”

“Ama pot kırıp duruyorum.”

“Hayır, kırmıyorsun. Gerginsin. *Ben* de gerginim.”

Candi’nin sakinleştirici ve sessiz rahatlaması, odada kendi başına bir varlık gibiydi. “Ben, şeyyy, sana göstermek için bir şeyler getirdim.”

“Ne gibi şeyler?”

Çantasının içine uzanan Candi, siyah bir fotoğraf albümü çıkardıktan sonra çantayı yere koydu. “Aile fotoğrafları falan.” Utangaç bir ifade yanaklarını pembeleştirdi. “Ben... ben bunu bir nevi senin için yaptım. Saklaman için.”

Alexis’in göğsü sıkıştı. “Teşekkür ederim. Çok nazik bir hareket.”

Candi kapağı açtı. “Tüm ailenin fotoğrafları var. Bilirsin, herkesi tanımak isteyebileceğini düşündüm.”

Alexis aslında böyle bir şeye hazır değildi ama Candi’nin duygularını incitmek istemiyordu. Belli ki bu projeye çok zaman harcamıştı. Bu yüzden gülümsedi ve yatağın onun tarafındaki köşesine hafifçe vurdu. “Bana göstere.”

Yatağın üzerine yerleşen Candi, “Kronolojik olarak düzenledim,” dedi. “Bunlar büyükanne ve büyükbabamız.”

Alexis ilk fotoğrafa baktı; bir kilise sunağının önünde dikilirken yüzleri sevinçle parlayan bir çiftin siyah beyaz fotoğrafıydı.

“1960’ta evlenmişler. Babam tam olarak sekiz ay sonra doğmuş ki bu o zamanlar bir çeşit skandalmış sanırım. Çünkü herkese erken doğduğunu söylemeye çalışmışlar ama...” Candi omzunu silkti. “İşin aslı büyükannem büyük ihtimalle düğün gününde hamileydi.”

Alexis tek kaşını kaldırdı. “Planlanmamış gebelikler olabiliyor.”

Candi gözlerini kırptırdı. “Doğru.”

“Bir hala ve amcadan bahsetmiştin. Elliott’ın kardeşleri var mı?”

Kız, başını sallayarak sayfayı çevirdi. “Bir erkek ve bir kız kardeşi var. İkisi de hâlâ Kaliforniya’da yaşıyor.”

Alexis, 1960’ların renkli filminin şüphe götürmez sepya tonlu filtresinde yer alan üç çocuğun olduğu başka bir fotoğrafa baktı.

En büyük çocuğu işaret eden Candi, “Bu babam,” dedi. “Bu Jack Amca ve bu da Caroline Hala.” Duraksadı ve sonra başını kaldırıp Alexis’e baktı. “Sen biraz ona benziyorsun.”

Alexis benzerlik görmedi. Tüm hayatı boyunca annesine benzediği söylenmişti ve başka birinin DNA’sının, özelliklerini şekillendirmiş olabileceğini kabul etmekte zorlanıyordu.

“Altı tane de kuzenimiz var,” diyen Candi başka bir sayfaya geçti. “Caroline Hala’nın dört çocuğu var, Jack Amca’nın da iki. Hepsi de çok iyidir ama kuzenimiz Jimmy’nin durumu berbat.”

“Ne açıdan?”

“Liseyi bıraktı ve uyuşturucuya falan bulaştı.”

“Bu çok kötü.”

“Gerçi şu anda rehabilitasyonda.”

“Peki ya diğerleri?”

Candi’nin gözleri parladı. Alexis’in tarafından gelen her küçük cesaretlendirme, genç kadının zihninde çok yakın arkadaş

olacaklarına dair fikri pekiştiriyor gibiydi. Alexis neredeyse kendini suçlu hissedecekti. O sadece kibarlık yapıyordu ama yeni başlayan bir ilişkinin kanıtı olarak Candi'nin ilgisini çekiyormuş gibi görünüyordu.

Ve belki de eğer Alexis kendine karşı dürüst olabilseydi, öyle olduğunu kabul ederdi.

“Kuzenimiz Stephanie geçen yaz evlendi ve bir bankada finansal işler yapıyor. Ne olduğundan pek emin değilim. Bu onun erkek kardeşi.” Candi başka bir fotoğrafı işaret etti. “Kaliforniya Üniversitesi'ne gidiyor. Sanırım işletme okuyor. Onun gibi sıkıcı bir şeydi. Ve kuzenimiz Nicole birkaç yıl önce Santa Barbara Üniversitesi'nden mezun oldu ve çevreci işler yapıyor. Ormancılık servisi için falan çalışıyor.”

Candi gevezeliğe devam ederken Alexis dinledi. Bilmesine gerek olmayan aile hikâyelerini dinlerken kendini davetsiz misafir gibi hissediyordu. Bu bir aileydi. Alexis bu soyun bir parçasıydı ama hiçbirini tanıımıyordu. O, aile ağacındaki çarpık daldı.

Alexis boğazını temizledi. “Senin, yani *bizim* büyükanne ve büyükbabamız hâlâ hayatta mı?” Kelimeleri düzgün söylemekte zorlanmıştı.

“Büyükanne hayatta. Ama huzurevinde yaşıyor. Alzheimer hastası.”

“Bunu duyduğuma üzüldüm.”

“Büyükbabam on yıl önce öldü. Kalp krizi geçirdi.”

Tüm fotoğrafların üzerinden geçmek tam yarım saat sürdü ve bitirdiklerinde Alexis kendi kişisel geçmişiyle ilgili bir PowerPoint sunumu izlemiş gibi hissediyordu.

“Al bakalım. Artık herkesi tanıyorsun.” Candi fotoğraf albümünü ona uzattı.

Alexis ağır, deri kaplı albümü alıp kucağına koyarken gülümsedi. Sessizlik rahatsız edici olmaya yetecek kadar uzayınca en

sonunda boğazını temizledi. “Yani, Caroline ve Jack... Elliot için uyumlu değiller mi?”

Candi başını iki yana salladı. “Test yaptırdılar ama ikisi de uyumlu değildi. Büyükanнем, Alzheimer hastası olduğu için bağış yapamıyor. Rıza veremez.”

“Yani gerçekten sadece ben varım, ha?”

“Üzgünüm,” dedi Candi aceleyle. “Bunu sana kendini kötü hissetmen için söylemedim.”

Yataktan kalkan Alexis fotoğraf albümünü oradaki masanın üzerine koydu. “Üzülme. Ben sordum. Sen cevap verdin.”

“Biliyorum ama senin yanındayken aptalca şeyler söyleyip durduğumu hissediyorum.”

Alexis arkasına dönerek kollarını göğsünde kavuşturdu. “Eh, böyle hissetmeye son ver. Bütün bunlar çok tuhaf.”

Candi kahkaha attı. “Evet, öyle.”

Birbirinin aynısı gözlerle bakışirlarken aralarından huzurlu bir şey geçti. Candi de bu durumu en az Alexis’in istemediği kadar istememişti. Her ikisi de istemeden ebeveynlerinin hataları ve sonuçlarının oyununa atılmıştı ve bu yüzden ikisi de kendi yollarıyla acı çekmişti.

Alexis’in göğsünde sıcak bir his kök saldı. “Bana kendinden bahset,” diyerek yatağa döndü.

Candi şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. “Kendimden mi?”

“Ailedeki diğer herkesten bahsettin ama seninle ilgili bildiğim tek şey, çok fazla suçlu hissettiğin ve bir keresinde DNA testi yaptırdığın.”

Candi omuz silkti fakat bu basit hareket, söylenmemiş pek çok şeyin ağırlığını taşıyordu. “Ben ailenin yüz karasıyım.”

“Neden öyle düşünüyorsun?”

Kız, aşınmış ojelerini soymaya başladı. “Hayatımla ilgili olarak ne yapmak istediğime dair hiçbir fikrim yok. Dört kere bölüm değiştirdim.”

“Yani?”

“Biz Vanderpoolarız. Bunu yapmayız.”

“O halde işleri kendi yönteminle yap. Hayat kısa.”

Alexis'i dehşete düşüren bir şekilde Candi'nin gözleri doldu. “Biliyorum.”

“Üzgünüm.” Alexis yüzünü buruşturdu. “Babanın sağlığı göz önüne alınınca söylediğim şey düşüncesizce oldu.”

Candi isteksizce omzunu silkti. “Seni öğrendiğim zaman benim için de zor oldu.”

“Tahmin edebiliyorum.”

Candi'nin yüzü karardı. “İlk başta senin, onun kızın olduğunu inkâr etti.”

Alexis bu bilginin neden olduğu acının yüzüne yansımamasını umarak duygularına hâkim oldu.

“Ama ona testin yanlış olmasının hiçbir yolu olmadığını söyledim,” dedi Candi. “Farklı bir anneden olmadığım sürece –ki olmadığım belliydi– ancak kardeşim olan biriyle bu kadar DNA'yı paylaşabilirdim, o zaman sen onun çocuğu olmak zorundaydın.”

“Onun için şoke edici olmuş olmalı.”

Gözlerini pencereye diken Candi başıyla onayladı. “Anneme söylememem için yalvardı. Bu yüzden ondan nefret ettim, biliyor musun? Onun adına yalan söylememi istediği için ondan nefret ettim.”

“Ama söyledin.”

“Annemin iyiliği için, onun değil.” Altdudağını kemirdi. “Sen eve gelmeden önce en azından onu uyarmadığım için kendimi kötü hissediyorum. O şekilde öğrenmemeliydi. Bana hâlâ kızgın.”

Alexis bacaklarını yatağın üzerinde çapraz yaparak ona doğru döndü. “Beni dinle. Bu durumun, yani *benim*, anne babanla aranıza girmeme izin verme. Kin tutmak hiçbir şeyi çözmez.”

“Kin tutmuyorum. Babamın senden ve annenden nasıl öylece uzaklaşabildiğini anlamıyorum.”

“Uzaklaşmasaydı burada olmayabilirdin. Üstelik Elliott o zamanlar benim hakkımda hiçbir şey bilmiyordu. Annem de en az onun kadar suçlu.”

Bunu kabul etmek, bir bardak elma sirkesi kadar ekşiydi ve bir o kadar da kötü yakıyordu. Ama doğrudu, değil mi? Annesi, hamile olduğunu Elliott’a söyleyebilirdi. Ona *söylemeliydi* ve tüm bunların en sinir bozucu tarafı Alexis’in, annesine nedenini asla soramayacak olmasıydı.

Candi az önce dudaklarını titreten duygularla mücadele ediyormuş gibi başını iki yana salladı. “Annenin hiç fotoğrafı var mı?”

Alexis hiçbir şey söylemeden yataktan kalktı, çantasından telefonunu aldı ve fotoğraflar simgesine bastı. Annesinin fotoğraflarını sakladığı albüme tıkladıktan sonra telefonu Candi’ye uzattı.

Candi yavaşça ekranı kaydırdı ve sanki bir zamanlar babasının hayatının bir parçası olan kadınla bağ kurmaya çalışıyormuşçasına her fotoğrafı inceledi. En sonunda, “Gerçekten güzelmiş,” dedi.

Alexis, Candi’nin incelediği fotoğrafa daha yakından baktı. Aşçılık okulundan mezun olduğunda kendisiyle annesinin birlikte çekilmiş bir fotoğrafıydı.

“Babam haklıymış,” dedi Candi. “Ona çok benziyorsun.”

“Ama göz rengi kesinlikle Elliott’a ait.”

“Ve bana.”

“Ve Cayden’a,” diye ekledi Alexis. Candi’nin yüzünün aydınlandığını görünce bunu söylediğine hemen pişman oldu.

Candi telefonu geri verdi. “Bana bunları gösterdiğin için teşekkür ederim.”

Telefonu eline alırken, “Senin gibi geniş aile fotoğrafım çok fazla yok,” dedi. “Annem tek çocuktu, ben de öyleyim.”

“Bu kulağa biraz yalnız geliyor.” Candi içine ani bir nefes çekerek alnına vurdu. “Neden aptalca şeyler söyleyip duruyorum?”

“Aptalca değil. Bazen gerçekten *yalnızlık* çekiyordum.” Başka bir ekşi itiraf daha. Bu kez annesine karşı alevlenen bir içerlemeydi. Gözleri dolunca hızla başka tarafa baktı.

“Neden babanı bulmaya hiç çalışmadın?”

Alexis omzunu silkerek telefonunu yeniden çantasına koydu. “Gerek görmedim.”

“Ama babanın kim olduğunu merak etmedin mi?”

“Sanırım bazı aşamalardan geçtim. Ama anneme sahiptim ve gerçekten ihtiyacım olan tek şey oydu. Onu terk eden herhangi bir adamın zamanıma değmeyeceğini düşündüm.”

Candi irkildi.

“Üzgünüm,” dedi Alexis. Gerçi neden özür dilediğini de bilmiyordu. Olanları yumuşatmaya gerek yoktu. “Belli ki gerçeği bilmiyordum.”

“Ama bunun gerçekten bir önemi var mı? Sonuçta seni terk etti. Annemi aldattı ve hiçbir sonucu olmayacakmış gibi çekip gitti. Seni biliyor olsun ya da olmasın, yaptığı şey yine de boktan.”

Alexis yatağa geri çıktı. “Bunun hangi kısmı seni gerçekten kızdırıyor? Yalan söylemesi mi? Yoksa aldatmış olması mı?”

Candi başını iki yana sallayıp sanki derin ve acı verici bir şeyi içinde tutmak istermiş gibi dudağını ısırды. En sonunda, “Seni *benden* sakladı,” dedi. “Kardeş olabilirdik. Her zaman bir kız kardeşim olmasını istemiştim.”

Bacaklarını tekrar altına alan Alexis, “Candi,” diyerek içini çekti. “Her şey farklı olsaydı bile hayatlarımızın nasıl olacağını

bilmemizin imkânı yok. Hiç var olmamış bir geçmişin romantikleştirilmiş Hallmark versiyonunun özlemini çekemezsin. Artık birbirimizi öğrendik. Neler olabileceğini düşünmeyi bırak ve bu kadarının yeterli olmasına izin ver.”

“Ama...”

“Ama ne?”

“Ben sadece... şu anda sahip olduğumuz tek bağ babamın ölüyor olması. Peki ya ameliyattan sonra? Birbirimizi yine göreceğiz miyiz?” Yüzü bembeyaz oldu. “Yemin ederim sana baskı yapmaya çalışmıyorum.”

Alexis elini onun koluna koydu. “Çalışmadığını biliyorum. Ve keşke sana içini rahatlatacak bir cevap verebilseydim ama veremem. Geleceğin ne getireceğine dair hiçbir fikrim yok.”

“Ama en azından deneyebilir miyiz?”

“Neyi deneyeceğiz?”

“Kız kardeş olmayı.”

Göğse atılan yumruğa benzer bir şey Alexis’in kalbinin çatlayıp kanamasına neden oldu. Boğazına takılan duygu yumağını gevşetmek için birkaç kez yutkunmak zorunda kaldı. “Nasıl kardeş olunacağını bilmiyorum.”

“Ben biliyorum. Tıpkı arkadaş olmak gibi. Akraba olduğun bir arkadaş.”

Koridordaki hemşirelerin geliş gidişlerinin kısık sesleri dışında odaya bir sessizlik çöktü. Alexis, annesi hastalandığında hastanelerdeki seslerden nefret etmeye başlamıştı. Monitörlerin aralıksız bip sesinden ve tekerleklerin gıcirtısından. Bu ve sanki bir sesi yumuşatmak kötü haberin etkisini hafifletebilirmiş gibi, insanların onun etrafında konuşurken kullandıkları sinir bozucu derecede sakin, kısık ses tonlarından. Ve her zaman bir kötü haber olurdu.

Ama şu anda odasında Alexis'in duyabildiği tek ses kendi kalbinin atışıydı, çünkü bu kez kendi düşünceleri huzurluydu. Belki de bu, bir gün geriye dönüp baktığında her şeyin bir kez daha değiştiğini anlayacağı öncesi ve sonrası anlarından bir diğeri olacaktı.

Aniden umutsuzca öyle olmasını istedi.

Yataktan kayarak kalkan Candi, "Artık gitmem lazım," dedi.

"Uğradığın ve fotoğraf albümünü getirdiğin için teşekkür ederim."

Candi gergin dudak ısırma hareketini yaparak ellerini *sweat-shirt*'ünün manşetlerinin içine soktu. "O zaman seni sonra göreceğim sanırım, değil mi?"

"İşlerin nasıl gittiğini haber vermek için seni yarın arasam nasıl olur?"

Kızın gülümsemesi odayı aydınlattı. "Bu harika olur."

Alexis yatakta aşağı kayarken Candi gitmek için döndü.

"Hey, Candi."

Candi arkasına döndü.

"Ben de her zaman bir kız kardeşim olmasını istemiştim."

"Gerçekten mi?"

Alexis titrek bir şekilde başını sallamayı başardı. "Beni bulduğun için teşekkür ederim."

Hastaneden ayrılmak yanlış hissettirmişti. Noah otel odalarına geri dönmeyi denemişti ama sessizlik ve yatakta yanındaki boşluk dikkatinin dağılmasına neden olmuştu. Böylece kendisini bunun yerine lobi barda birasını içip durmadan telefonunu kontrol ederken buldu. Hastaneden bir saat önce ayrılmıştı ve Alexis'ten hâlâ bir haber yoktu.

Noah bir bira daha sipariş etmek için elini barmene doğru kaldırdı. Televizyondaki kolej Amerikan futboluna odaklanmaya çalışıyordu ama aslında umurunda bile değildi. Futbol okuluna gitmemişti ve insanların bu spora duydukları takıntıyı hiçbir zaman anlayamamıştı. Elbette bunu asla Malcolm'a söylemezdi.

Noah yeniden telefonunu kontrol etti. Alexis'ten hâlâ ses yoktu. Başını hüsrarla iki yana sallayıp, telefonu barın üzerinde ters çevirdi ve şişeyi başına dikti.

"Sana katılabilir miyim?"

Noah sağ tarafına baktığında beyninde bir damarın patladığını hissetti. Ellerini rüzgârlığının ceplerine sokmuş Elliott yanında dikiliyordu.

Noah, *Benimle dalga mı geçiyorsun?* anlamında bir homurdanma çıkardı. "Candi bu yüzden mi hastaneye gitti? Beni tek başına pusuya düşürmen için Alexis'i oyalamak adına?"

Elliott irkilerek gözlerini kırptırdı. "Candi, Alexis'le birlikte hastanede mi?"

Ya inanılmaz bir oyuncuydu ya da gerçekten bilmiyordu. Noah çenesini sıktı. "Burada ne yapıyorsun?"

"Konuşabiliriz diye düşünmüştüm." Elliott elini uzattı. "İlk seferinde doğru düzgün tanışamadık."

Noah çenesini iki yana hareket ettirdi. Bir süre sonra kabul ederek el sıkıştı ama dikkatini hemen televizyona çevirdi. Elliott'ın orada olmasını da onunla konuşmayı da istemiyordu ve bunu onun için kolaylaştırmayacağı kesindi.

Elliot, Noah'nın yanındaki tabureyi çekip oturdu. Barmen yanlarına gelerek önüne bir peçete koydu. "Size ne getirebilirim?"

"Sadece buzlu su, lütfen." Noah'ya bakmak için döndü. "Sana bir şey ısmarlayabilir miyim?"

"Hayır."

“Candi’nin bu akşam Alexis’i ziyaret edeceğini bilmiyordum.”

“Eh, etti ama.”

“Memnun oldum. Tüm bunlar Candi için gerçekten zor.”

Noah çirkin bir ses çıkararak şişesini kafasına dikti. **“Ailenin herhangi bir üyesine karşı sempati duymakta zorlanıyorsam beni bağışla.”**

“Öfkeni anlıyorum ama Candi bu olaylarda masum.”

“Alexis de öyle, yine de senin yüzünden en çok acı çeken iki kişi onlar gibi görünüyor.”

Barmen, Elliott’ın önüne bir bardak su koydu ve o da hemen büyük bir yudum aldı. **“Bunu hak ettim,”** diyerek bardağı barın üzerinde döndürmeyi başladı.

“Bu dediğine itiraz etmemi bekliyorsan, çok beklersin.”

“Bu adil.”

Noah’nın öfkesi onu alt etti. Bakışlarını Elliott’a çevirdi. **“Bir şeyi açıklığa kavuşturalım. Alexis bunu sırf hayır demek aklına asla gelmediği için yapıyor. Çünkü o böyle bir insan. Sık sık kendi zararına bile olsa insanlarla ilgilenir. Ve eğer bunu senin için yapmasaydı, hayatının geri kalanında bu yakasını bırakmazdı. Yani istediğin kadar pişman aile babasını oynayabilirsin ama umarım her gününü sana verdiği bu hediye hak etmediğini bilerek geçirirsin.”**

Ayağa kalkan Noah cüzdanını çıkardı ve tezgâhın üzerine bir yirmilik attı. Elliott’a bir kez bile bakmadan hızla uzaklaşmaya başladı.

Fakat Elliott’ın sesi onu hemen durdurdu. “Babanın ölümünü araştırdım.”

Noah donakaldı. Arkasına dönüp geri döndüğünü hatırlamıyordu bile ama her nasılsa yeniden Elliott’ın taburesinin yanında duruyordu. **“Ne dedin sen?”**

“Haklıydın. Ölümü tamamen önlenebilirdi ve yaşanmamalıydı.”

Noah’nın elleri yumruk haline geldi. “Babamın ölümüyle ilgili bilgilere nasıl erişimin var?”

Elliott gülümsedi ama gülümsemesi kibirliden ziyade üzgündü. “Oldukça yüksek bir güvenlik iznim var.” Duraksadığında üzgün tebessümü, pişmanlık dolu bir hüsrana dönüştü. “Baban savaşa yetersiz korumayla gönderildi ve benim şirketim olmasa bile, benimki gibi bir şirket başarısız oldu. Ve şirketimin federal soruşturma altında olmasıyla aynı nedenlerden dolayı başarısız oldu. Açgözlülük. Bu kadar basit.”

“Kongre için mükemmel bir açılış konuşması olurdu ama tek kelimesini bile yemiyorum.”

“Sadece amaçlarımı neden sorguladığını anladığımı bilmeni istiyorum.”

Noah elini bara dayayarak öne doğru eğildi. “Ne istiyorsun? Malum olanı dile getirdiğin için altın bir yıldız mı?”

Elliott ayağa kalktı. Yavaşça. Kendini dengede tutmak için bir elini barın kenarına koyarak. “Ölümün, bazı şeyleri gözler önüne sermek gibi bir huyu var. Neyin gerçekten önemli olduğunu, neyin olmadığını fark etmeni sağlıyor. Ben sadece kaybın için ne kadar üzgün olduğumu bilmeni istiyorum.”

Noah ilk kez onu olduğu gibi gördü: ölümle yüz yüze gelen ve umutsuzca hatalarını telafi etmek isteyen bir adam. Alexis’i yumuşatacak bir empati patlaması, Noah’nın öfkesini daha da artırdı. “Üzgün olmanın yeterli olduğunu mu sanıyorsun? Değil. Bu pişmanlık, şirketin soruşturma altındayken neredeydi? Eğer kefareti istiyorsan sadece özür dileme. Bir şey yap.”

Tabureden inen Elliott’ın gülümsemesi üzgündü. Hafifçe Noah’nın koluna vurdu. “Deniyorum.” Daha fazlasını söylemek istiyormuş gibi duraksadı ama sonra söylememeye karar vermişçesine kafasını iki yana salladı. Bunun yerine Noah’nın kolunu

sıktı. “Benim, olmayı hayal edebileceğimden çok daha cesursun. Baban gurur duyardı.”

Noah'ı ağız açık ve beyinde tek bir soru dolaşır halde bırakarak ağır adımlarla uzaklaştı. Bütün bunlar da ne anlama geliyordu?

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Öğlen olduğunda Alexis'in tüm testleri bitmişti. Noah bu zamanın çoğunu koridorda volta atarak ve Elliott'la yaşadığı garip karşılaşmayı ona nasıl anlatacağını bulmaya çalışarak geçirmişti. Şimdiyse Alexis'le birlikte on beş dakika önce girdikleri Jasmine'in ofisinin önünde bekliyordu. Genç kadının seyahat çantasını arabaya götürerek birkaç dakika geçirmişti ama şimdi volta atmaya geri dönmüştü.

Sonunda pes etti ve açılmasını sağlayabilecekmiş gibi Jasmine'in ofis kapısının karşısındaki duvara yaslandı. Birkaç dakika sonra, Alexis göğsüne siyah bir dosya yaslamış şekilde gülümseyip kaha atarak dışarı çıktı. Jasmine de arkasından geldi.

"Tamamen hazırız," dedi Jasmine. Gözleri Noah'nın kılere kilitlendi. "Bu konuda onu desteklediğin için teşekkür ederim. Bu, dahil olan herkes için çok ağır bir duygusal süreç olabilir."

"Her şey yolunda mı o zaman? Bu kadar mı?"

Jasmine ve Alexis birbirlerine baktılar

"Bu da ne demek?" diye sordu Noah.

Alexis yine o “öfkeli bir müşteriye sakinleştirme” sesini kullandı. “Ameliyat tarihimiz belli oldu.”

Noah ifadesini kontrol etmeye çalışarak “*ha siktir*”den daha yumuşak bir şeye dönüştürdü. “Ne zaman?”

Yine aynı şeyi yaptılar; bakiştılar. Alexis bu defa daha temkinliydi. “Yakında.”

“Ne kadar yakın?”

“İki hafta.”

Noah ayaklarının altındaki yerçekimi kaybolmuş gibi hissederek iki yana sallandı. Elini duvara yasladı.

Jasmine’in yüzü muhtemelen tıp fakültesinde öğretilen çalışılmış sabır ifadesiyle yumuşadı. “Ne kadar erken o kadar iyi. Artık herkes hazır olduğuna göre gereğinden fazla beklemek için sebep yok.”

Alexis, Noah’nın yanına geldi. Boştaki elini karnına koyarak, “Her şey yoluna girecek,” dedi. “Hazırlanmak için çok zamanımız var ve ameliyat bittiğinde Liv ile Mack’in düğününe kadar iyileşmek için fazlasıyla vaktim olacak.”

Sanki Noah düğünü umursuyormuş gibi. Eğilerek dudaklarını Alexis’inkilere sürttü.

“Herhangi bir sorun ya da endişen olursa beni ara,” dedi Jasmine. “Sana verdiğim tüm ameliyat öncesi bilgileri incelediğinden emin ol, çünkü ameliyat öncesindeki tüm talimatları izlemen gerçekten çok önemli.”

Alexis kadına teşekkür ettikten sonra Noah’nın elini tuttu ve birlikte koridorda ilerlemeye başladılar. Alexis’in birkaç evrakı imzalayabilmesi için hemşire masasında kısa bir süre durdular. Onlar orada dikilirken masanın karşısındaki asansörün sesi duyuldu. Kapılar açılınca Elliott, Candi ve düğün ilanındaki gelinin daha yaşlı versiyonu olan bir kadın dışarı çıktı.

Eli içgüdüsel olarak Alexis'in sırtına giden Noah, "Lexa," dedi.

Başını kaldırıp Noah'ya bakan Alexis hemen onun bakış yönünü takip etti.

"Ah," dediğinde kelime kulağa hem şaşkın hem de memnun gelmeyi başardı. "Merhaba."

"Güzel, sizi yakaladık," diyen Elliott masaya olan mesafeyi kapatırken biraz nefes nefeseydi. "Mesaj atarak sana burada olduğumuzu söylemeye çalıştık ama cevap vermedin, bu yüzden çoktan gitmiş olmanızdan korktuk."

Alexis çantasından telefonunu çıkararak sessiz bir, Tüh, sesi çıkardı. "Üzgünüm. Telefonumu duymamışım. Jasmine'in ofisindeydim."

Noah parmaklarını Alexis'in sırtında gezdirdi. "Burada ne yapıyorsunuz?"

Elliott gülümsedi. "Sadece hastamızı kontrol etmek istedik."

Hastamız kelimesindeki iyelik eki Noah'nın boynundan yukarı bir sıcaklık çıkmasına neden oldu.

Candi, Alexis'in yanına gelerek ona sarıldı. Ve bu yakınlık gösterisinden daha şaşırtıcı olan tek şey Alexis'in kucaklaşmaya aynı rahatlıkla karşılık vermesiydi. Aralarında Noah'yı hem şüphelendiren hem de kışkıandıran bir sıcaklık vardı ki bu da kendini tam bir pislik gibi hissetmesine neden oldu. İki genç kadının bir çeşit barışa ulaşmış olmaları onu mutlu etmeliydi.

Candi geri çekilince Elliott elini karısının sırtına koydu. "Bu, karım Lauren."

Kadın, yaşam kanıtı fotoğrafındaki bir rehine gibi kırılğan görünüyordu. Noah gerçekten onu suçlayamazdı. Bu boktan bir durumdu. Burada dikilip kocasının evlenmeden önce onu aldattığına dair yaşayan, nefes alan hatırlatmanın önünde kibar davranmak zorundaydı.

Noah onunla ilgili olarak doğru olanı yapmaya karar verdi ve elini uzattı. “Tanıştığımıza memnun oldum.”

Kadının parmakları ne kadar gevşekse, gülümsemesi o kadar gergindi. “Ben de.”

Candi dirseğiyle babasını dürttü.

Elliott başını salladı. “Pekâlâ. Son dakika olduğunu biliyorum ama seni öğle yemeğine çıkarabileceğimizi umuyorduk.” Elliott’ın gözleri Noah’ya döndü. “Her ikinizi de elbette.”

Noah burun deliklerini genişletti. Öğle yemeği mi? “Biz eve geri dönmeyi planlıyorduk...”

Eliyle bir kez daha onun elini kavrayan Alexis, “Elbette,” dedi.

“Harika,” derken yaşlı adamın hem sesi hem de gülümsemesi rahatlamıştı. “Bu harika. I-565’in dışında Bilbo’s adında bir restoran var. İtalyan mekânı. Bizimle orada buluşmak ister misiniz? Cayden’la karısı da bize katılacak.”

Noah, parmaklarının Alexis tarafından hafifçe sıkıldığını hissetti. Aynı anda hem rahatlatıcı hem de azarlayıcı hissettirmeyi başarmıştı. “Kulağa hoş geliyor,” dedi genç kadın. “Sizinle orada buluşuruz.”

Vanderpool’ları otoparka kadar takip ederek kendi arabalarına gitmek için yolları ayırdılar. Noah, Alexis için kapıyı açtıktan sonra sürücü tarafına geçti.

Arabaya bindiğinde Alexis telefonunda restoranın yol tarifine bakıyordu. “Yaklaşık on beş dakikalık sürüş mesafesinde,” diyerek telefonunu arabanın radyosuna bağladı. GPS’in dost canlısı kadın sesi onlara otoparktan doğuya doğru çıkmasını söyledi.

Noah park yerinden geri geri çıkarken sıradan bir şekilde, “Bundan emin misin?” diye sordu.

“Sadece öğle yemeği.”

“Elliott ve karısıyla. Bu sadece öğle yemeği değil.”

“Ameliyat iki hafta sonra. Onlarla zaman geçirmeye alışmamız lazım. Bu tuhaflığı aradan şimdi çıkarmayı tercih ederim, sence de öyle değil mi?”

Ona dün akşam olanları anlatmak için yeterince iyi bir geçiş gibi görünüyordu. Otoyola giden rampaya girerken sesini olabildiğince normal tutmaya çalıştı. “Elliott dün akşam beni görmek için otele geldi.”

Alexis bakışlarını hızla Noah’ya çevirdi. “Neden?”

“Babamın ölümünü araştırdığını söyledi.”

Alexis koltuğunda döndü. “Bunu neden yapsın ki? Şirketinin bununla ilişkisi yoktu, değil mi?”

“Hayır. Bence o... bence o hatalarını telafi etmeye çalışıyor, her ihtimale karşı.”

“Hangi ihtimale?” Yutkundu. “Ameliyatın işe yaramaması ihtimali mi?”

“Bilmiyorum.” Noah genç kadının elini tutmak için uzandı. Sonra parmak uçlarını dudaklarına götürdü. “Belki de benim onayımı falan almak istiyordur.”

“Ona ne söyledin?”

Ne istiyorsun? Altın bir yıldız mı? “Ona umursadığım tek şeyin senin iyi olman olduğunu söyledim.”

Elliott’ın önerdiği restoran, her şeyin aile usulünde servis edildiği bir İtalyan restoran zinciriydi. Noah bunda azımsanmayacak bir ironi görse de bunu kendine sakladı. Otoparkından anlaşıldığı kadarıyla popüler bir mekândı. Noah arka tarafta bir Subaru ile tamponunda diğer sürücülere öbür arabasının en az bunun kadar boktan olduğunu bildiren bir çıkartma olan paslı bir kamyonetin arasında bir park yeri buldu.

İçeri girdiklerinde onları bir karşılama görevlisi selamladı. Alexis ona adını söylediğinde programını hızlıca kontrol eden görevli, gülümseyerek gruplarının onları beklediğini söyledi. Arka taraftaki bir odaya doğru götürülürken Noah aileyi gördü. Tanrı aşkına, yedisi birden oradaydı. Onları ilk önce Candi fark etti ve hevesli bir şekilde el sallayarak hemen ayağa kalktı.

Başlar döndü ve çok geçmeden diğer herkes de ayağa kalktı. Alexis odanın ortasında durarak ellerini karnının üzerinde kıvrırmaya başladı. “Merhaba,” diye fısıldadı.

Başka bir rahat sarılma için harekete geçen Candi, “Gelebildiğiniz için çok mutluyum,” dedi ve yüzünde kasıtlı bir ifadeyle geri çekildi. “Cayden’i hatırlıyorsun, değil mi?”

Ailenin erkek çocuğu öne çıktığında odadakiler sessizleşti. Yüzü Lauren’inki kadar gergindi. Belli ki bu küçük aile birlikteliği gösterisine gelmeye zorlanmıştı.

Elini Noah’ya uzattı. “Cayden Vanderpool.”

Noah elini gereğinden daha sert bir şekilde sıktı. “Tanıştığımıza memnun oldum.”

Elliott, Cayden’in karısı Jenny ve iki çocuğunu tanıttı. Ardından Cayden en sonunda dikkatini Alexis’e yönelttiğinde odadaki herkes nefesini tuttu. “Testler nasıl geçti?”

Alexis gözlerini kırptırdı. “İyi. Her şey yolunda.”

Cayden’in karısı, küçük çocuğunun kulağına bir şey fısıldayınca kız, annesinin kucağından indi. “Senin için bir şey yaptı,” dedi Jenny.

Çocuk, masanın etrafından dolanarak Alexis’e buruşuk bir kâğıt parçası uzattı.

Alexis gülümsedi. “Bu nedir?”

Jenny, “Sana bir resim yaptı,” diye açıkladı. Bu arada Cayden dişleriyle ceviz kırmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu.

Alexis çocukla göz hizasında olacak şekilde çömeldi. “Bu çok güzel. Teşekkür ederim.”

Noah, genç kadının omzunun üzerinden mavi ve beyaz renkteki karalamalara baktı.

“Bana bunun bir kardan adam olduğunu söyledi,” dedi Jenny.

Alexis güldü. “Bunu kesinlikle görebiliyorum.”

Odadaki gerginlik, sanki birisi bir iğne batırmış gibi söndü. Omuzlar gevşedi ve gülümsemeler rahatladı. Alexis yeniden ayağa kalkınca Noah onu masadaki bir çift boş sandalyeye doğru yönlendirdi.

“Öyleyse,” dedi Candi oturarak. “Hepinizi açlıktan öldüğüm konusunda uyarmam gerek, yani herkesin tabağından yemek yemeyi planlıyorum.”

Herkes yerlerine dönerken toplu bir inilti yükseldi. “Yemek çalma konusunda çok fenadır,” dedi Elliott. “Ona göre kendinizi koruyun.”

Menüyü açan Candi, “Daha önce burada hiç yemek yedin mi?” diye sordu.

“Hayır,” dedi Alexis. “Artık nadiren dışarıda yemek yemeye zamanım oluyor.”

Elliott gülümsedi. “Endişelenmen gereken kendi restoranın var, değil mi?”

“Aynen.”

Noah, “Ürünlerini yerel olarak tedarik eden restoranları tercih ediyor,” dediğinde Alexis ona çözemediği bir bakış attı.

Elliott, “Burada aileyle ilgili pek çok özel dönüm noktasını kutladık,” dedi. “Candi’nin lise mezuniyeti, Cayden’in prova yemeği. Burası bizim özel yerimiz.”

Gergin bir sessizlik yeniden hüküm sürerken herkes yüzünü menülerine gömdü. Sadece Candi her şeyden habersiz görünüş-

yordu, çünkü bir sonraki sorusu herkesin kıvranmasına neden oldu. "Annenle senin bir şeyleri kutladığınız favori bir restoranınız var mıydı?"

Noah'nın karşısında oturan Lauren kasıldı. Ve Noah yine onu suçlayamıyordu.

Alexis, "Beğendiğimiz pek çok favori yerimiz vardı," dedi ama bu tamamen yalandı. O ve annesi nadiren dışarıda yemek yerlerdi. Fakirlerdi. Elliott'a bunu söyleme konusunda her hakka sahipti ama kendisi dışında herkesin duygularını korumaya kararlı görünüyordu.

Candi, "Alexis'in yiyeceklerini denemelisiniz," diyerek onu övdü. "Muhteşem çörekler pişiriyor." Sonra aniden sanki aklına dünyadaki fakirliğin çözümü gelmiş gibi oturduğu yerde dikleşti. "Kesinlikle onları Noel sabahında yapmalısın! Noel sabahları her zaman büyük bir kahvaltı yaparız. Bu eğlenceli olmaz mıydı? Siz de geceyi burada geçirebilirdiniz..."

Önerdiği şeyin gerçekliği masaya çöktüğünde Candi'nin sesi yavaşça kesildi. Bütün gözler kelimenin tam anlamıyla titreyen Lauren'a döndü. "Bu... hoş... olurdu," dedi Lauren. "Kesinlikle bunu konuşabiliriz."

Candi bu defa daha kısık bir ses tonuyla, "Yani eğer halihazırda başka bir planınız yoksa," dedi.

Alexis bir kez daha herkesi rahatsızlıktan kurtarmak için kendini feda etti. "Bundan bir hafta sonrasını zar zor planlayabiliyorum."

"Değil mi ama?" dedi Candi rahatlamış bir nefes alarak. "Hayat çok yoğun olabiliyor."

Daha sonra garson içki siparişlerini almaya gelerek herkesi kurtardı.

"Eh, ben açlıktan öldüğümü biliyorum," dedi Elliott. "Ve buranın yemekleri inanılmazdır. Denemek istersen lazanya benim favorimdir."

“Lexa vejetaryen,” dedi Noah.

Alexis yumuşak bir sesle, “Muhtemelen parmesanlı patlıcan alacağım,” dedi. “Genellikle favorimdir.”

Candi, “O da gerçekten iyi,” dedi. “Daha önce yemiştım.”

İçkilerinin gelmesini beklerken işler bir süre daha böyle gitti. Gergin kahkahalar ve ara sıra çocukların ne kadar tatlı olduğuna dair “oh” ve “ah” sesleriyle dolu yapmacık konuşmalarla.

Sonra Cayden öne doğru eğildi. “Ee, Noah. Geçimini nasıl sağlıyorsun?”

Cayden dikkatini Noah’ya çevirince Alexis gerildi. Kötü niyeti gördüğünde tanırdı ve Cayden’in sorusu fazla sıradandı. Hemen, “Bilgisayar güvenliği işi var,” diye hızla cevap verdi.

Kaşları sorgular bir tavırla çatılan Noah’nın bakışları onunkilere döndü. “Sistemlerini güvenli hale getirmek için işletmelerle ve bireylerle çalışıyorum,” dedi Cayden’a.

“Şirketin *sahibi* sen misin?”

Alexis, Cayden’in ses tonuna sinirlendi. Noah’nın uzun saçları ve gündelik kıyafetleriyle geleneksel işadamı havasını yaymadığını biliyordu ama diğer adamın yorumu kibir doluydu. “Son derecede başarılı,” dedi Alexis. “Müşterilerinin çoğu ünlü.”

Elliott, “Gerçekten mi?” dedi. “Tanıdığımız birileri var mı?”

Noah cevap vermek için yine acele etmedi. “Colton Wheeler?”

Candi bir, *Yok artık*, sesi çıkardı. “Vay be, ciddi misin?”

“Hem de bizim iyi bir arkadaşımız,” dedi Alexis. “Hepimiz gelecek ay birlikte bir düğüne katılacağız.”

“Gelecek ay mı?” dedi Elliott. “Bu, ameliyatla biraz ucu ucu-na. O zamana kadar iyileşecek misin?”

“Bu konuyu Jasmine’le konuştum, iyileşeceğimi söyledi. Hâlâ ağır işler yapamayacağım ve muhtemelen normalde sahip olabileceğim kadar enerjim de olmayacak ama beni bir nedime olmaktan alıkoyacak bir şey değil.”

Alexis düğün konuşmalarına geçişin, Cayden’in başka tarafa yönlendireceğini ummuştı fakat şansı yaver gitmedi. Adamın bir amacı vardı.

“Bu mesleğe nasıl girdin?” diye sordu Noah’ya.

Noah’ya bakan Alexis nefesini tuttu. Bazı insanlar onun asi ergenlik yıllarında yaptıklarını öğrenince çok etkilenirdi. Diğerleriyse o kadar değil. Noah bazen bununla insanları şoke etmeyi severdi, bu yüzden en sonunda Cayden’a cevap verdiğinde genç kadının ağzı şaşkınlıkla açıldı.

“Üniversitede siber güvenlik okudum,” dedi basitçe.

Cayden suyunu yudumladı. “Buna nasıl ilgi duymaya başladın?”

Alexis, elini Noah’nın dizine koydu.

Noah sakın bir tavırla, “Gençken *hacker*’dım,” dedi.

Cayden sanki cevabı bilmiyormuş gibi, “Bir *hacker*,” diye tekrar etti.

Alexis, Cayden’in gözlerindeki zafer kazanmış parıltıyı görünce içten içe inledi. Gözlerinde, “*Elinden geleni ardına koyma*” bakışı bulmayı bekleyerek Noah’ya baktığında genç adam bir kez daha onu şaşırttı. “Biz *hacktivist* tabirini tercih ederdik. Ama bunda çok iyi olmadığım ortaya çıktı. Yakalandım, dersimi aldım ve o zamandan beri doğru yoldan ayrıldım.”

Doğru yoldan ayrılmamak mı? Alexis ağzı açık bir şekilde ona bakakaldı. Noah ona yarım bir gülümsemeyle bakarak göz kırptı. Alexis işte o zaman anladı. Bunu onun için yapmıştı. Sırf aradaki barışı korumak için iyi bir mücadele verme fırsatını tepmişti.

Garson içki dolu bir tepsiyle göründü. İçkiler dağılırken Alexis, Noah'yı kendine doğru çekerek kulağına fısıldadı. "Sonrasında şans yüzüne gülecek."

Noah gülümsemesini su bardağının arkasına sakladı.

Öğle yemeğinden sonra hesabı kimin ödeyeceğine dair ufak bir tartışma yaşandı. Elliott kazandı ve ardından tüm grup birlikte dışarı çıktı. Burası tuhaf olan kısımdı. Vedalaşma.

Restoranın önündeki kaldırımda durdular. Alexis, Candi'ye tekrar sarıldı. Lauren'a kibarca başını salladığında kadın kucaklaşıyormuş gibi yapmak zorunda kalmayacağı için resmen rahatladı. Noah el sıkışma olayını ilk önce Elliott'la, sonra Cayden'la yaptı. Ardından Cayden, karısını ve çocuklarını aceleyle arabalarına götürdü.

Alexis, Elliott'ın önünde durdu. "Eee?"

"Bir şeye ihtiyaç duyarsan beni arayacaksın, değil mi?" diye sordu.

Söylediği şey öyle babalara özgü bir şeydi ki Alexis neredeyse gülecekti. Ellerini montunun ceplerine soktu. "Sanırım iki hafta sonra görüşeceğiz?"

Elliott gülümsedi. "Henüz sarılma aşamasına gelip gelmediğimizi bilmiyorum ama sen istersen ben de isterim."

Alexis bu sefer gerçekten gülerken öne çıktı. Elliott'ın kolları kısa bir süreliğine ona dolandı. Onu serbest bırakınca Alexis geriledi ve sırtında Noah'nın elini hissetti.

"Dikkatli sürün," dedi Elliott.

"Siz de," diye cevap verdi Noah.

Lauren, Elliott ve Candi'nin arabalarına doğru yürümesini sessiz bir şekilde izlediler.

Noah, "Hazır mısın?" diye sordu.

Alexis ona doğru dönerek sert ve yoğun bir öpücük vermek için Noah'nın ağzını kendisinininkine yaklaştırdı. "Sen iyi bir adamsın, Noah Logan."

"Kimseye söyleme. İtibarımı zedeler."

Alexis onu yeniden öptü, bu defa anlamlı bir şekilde daha uzun tutmuştu. "Hızlı kullan."

"Acelen mi var?"

"Evet," dedi. "Ameliyata kadar iki haftamız var. Bir dakikasını bile boşa harcamayalım."

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Alexis haklı çıkmıştı. Kafeden iki hafta kadar uzakta kalacağı için önceden hazırlık yapmak başlı başına tam zamanlı bir işti. Şu anda, ameliyata sadece iki gün kala, programın gözden geçirilmesi, acil durumlarda ne yapılması gerektiği –sanki başka bir karmaşaya ihtiyacı varmış gibi– ve yarın akşam yapılacak olan imar kurulu toplantısının nasıl ele alınacağı konusunda Jessica ile bir toplantı daha yapıyordu.

Alexis’in orada olmayacağı belliydi, bu yüzden kurulun karar vermek için ihtiyaç duyacağı belgeleri bir araya getirmişti. Jessica her ihtimale karşı toplantıya katılmayı kabul etmişti. Ama şimdilik Alexis’in ameliyat öncesi dosyasıyla daha çok ilgileniyordu. “Vay be, altı hafta boyunca bir galon süttten daha ağır hiçbir şey kaldıramayacak mısın?”

“Bir saniyeliğine imar kurulu toplantısına odaklanabilir miyiz?”

Jessica dosyayı kapattı ve ellerini ciddi bir şekilde masanın üzerinde kavuşturdu. “Üzgünüm. Elbette.”

“Karen büyük ihtimalle yalan söyleyecek,” dedi Alexis. “Ve de kesinlikle seni öfkeli edecek sözler sarf edecek. Ama dilini ısıtıp görmezden gelmelisin, tamam mı?”

Jessica dudaklarını büzdü. “Söylemesi kolay. O kadından nefret ediyorum.”

“Bunu o da biliyor ve ona verebileceğimiz en iyi hediye, toplantıda bir tür kriz yaratmak olur. Bırak kendi problemini sunsun. Soruları olursa tüm belgelerimizi imar kuruluna göster.” Alexis, Jessica’nın elini tuttu. “Unutma, biz yanlış bir şey yapmadık.”

“Kesinlikle. İşte bu yüzden ateşe ateşle karşılık verebilseydik keşke. Dünyanın tüm Karen’ları...”

Alexis, “Zamanımıza ya da enerjimize değmez,” diyerek onun yerine bitirdi.

Jessica ikna olmuş gibi görünmüyordu ama konuyu uzatmadı. Belki de Noah gibi, o da onu insanlara karşı içindeki Hulk’ı çıkarması için ikna etmeye çalışmaktan vazgeçmişti.

Alexis ajandasındaki diğer maddelerinin üzerinden geçti ve kendisi yokken tekrar Beefcake’le kalmayı kabul ettiği için Jessica’ya teşekkür etti. Sonra da eşyalarını topladı.

Mutfak kapısından geçerken omzunun üzerinden, “Ofisimde olacağım,” dedi.

Sandalyesine çöktü, ayaklarını masanın üzerine koydu ve başını sandalyenin arkasına yasladı. Neredeyse bitmişti. Yapılacaklar listesinde birkaç şey daha kalmıştı ve sonra gerçekten gitmeye hazır olacaktı.

“Hey, bekle!”

Jessica’nın sesi, Alexis’in kafasını kaldırmasına sebep oldu. Tam o anda mutfak kapısının şiddetli bir şekilde çarparak açıldığını duydu.

Alexis yerinden fırlayıp ofisinden çıktığında neredeyse öfkeden köpüren Cayden’la çarpışıyordu.

“Biliyordum,” dedi tükürür gibi.

“Cayden, bu da ne böyle? Burada ne yapıyorsun?”

Cayden telefonunu ona doğru uzattı. Kafası karışan Alexis telefonu onun ellerinden alarak ekrandakine hızla göz atmaya çalıştı.

Güç durumdaki savunma şirketi BosTech’ten sızdırılan belgeler, şirket yöneticilerinin iki yıl önce, ABD ordusunun 2014’ten bu yana kullandığı uzun menzilli füze drone’u Gece Şahini’ndeki güdüm sisteminin güvenilirliğine ilişkin bir soruşturma sırasında kongre müfettişlerine yalan söylediğini ortaya koyuyor. Yaklaşık üç yüz sivilin ölümü hatalı radar sistemlerine atfediliyor. Sızdırılan belgeler yöneticilerin, mühendislerin endişelerini dikkate almadığını ortaya koyuyor...

Alexis kafası karışmış bir şekilde ona baktı. “Anlamıyorum. Bu da ne?”

“Bay Doğru Yoldan Ayrılmayan? Bunun saçmalık olduğunu biliyordum.”

Sesinin tonu ve gözlerindeki öfke, genç kadının içgüdüsel olarak geri adım atmasına sebep olan bir adrenalin dalgasına sebep oldu.

“Bu belgeler medyanın eline nasıl geçti sanıyorsun?” diye bağırdı Cayden.

Alexis, aklının bir köşesindeki dırdır eden fısıltıyı kovmak için başını iki yana salladı. “Noah’ın bununla hiçbir ilgisi yok.”

Cayden homurdandı. “Tabii.”

“O bunu yapmaz.” Safra boğazına kadar yükseldi.

“Yani bunun sadece bir tesadüf olduğuna inanmam mı gerekiyor?”

“Evet! O bunu yapmaz. Yapmaz. Biliyor ki...”

“Neyi biliyor?”

Hepinizi önemseydiğimi. Bunu söylemedi çünkü onun duymak istemediğini ve zaten inanmayacağını anlayabiliyordu.

Söylemedi, çünkü bunun doğruluğu Cayden'i şaşırtacağı kadar kendisini de şaşırtmıştı. Ve de ne kadar aptaldı, çünkü Cayden ona çimenlerin üzerinde bastığı bir şeymiş gibi bakıyordu.

“Bunu Noah yapmadı. Yapmadığını biliyorum.”

Cayden parmağını uzattı. “Sen bu ailenin başına gelen en kötü şeysin. Bizden uzak dur. Ona kahrolası başka bir böbrek buluruz.”

Sözleri mutfaktaki paslanmaz çelik aletlerde yankılandı ve sallanan kapıdan hışımla çıkıp giderken yankılar onu takip etti. Cayden gider gitmez Alexis tezgâha yaslandı. Bu doğru değildi. Bu... doğru değildi. Değil mi?

Jessica koşarak içeri girdi. “Bu da neydi böyle?”

Alexis ona baktı ama onu görmüyordu. “Gitmem gerek.”

“İyi misin?”

Hayır. Hayır, değildi. Alexis ofis kapısının arkasındaki askıdan çantasını aldı ve önlüğünü çıkardı. Arabasının kilidini açıp uydu radyosunda yirmi dört saat yayın yapan bir haber kanalı bulmak için radyoyu karıştırırken elleri titriyordu. Bulduğu ilk kanal yaklaşan seçimlerden bahsediyordu, bu yüzden başka bir tane denedi.

Tam da bir yorumcunun, “Bu sızıntı bir Balta operasyonunun tüm izlerini taşıyor,” dediği sırada açmıştı.

Ağzına ekşi bir tat doldu.

Noah'nın garaj yoluna girerek motoru kapattı. Kaskatı bacakları onu genç adamın ön kapısına taşıdı. Kapıyı tıklattı ve geç de olsa bunun ne kadar saçma olduğunu fark etti. Normalde doğruca içeri girerdi. Ama şu anda hiçbir şeyin anlamı yoktu. Kapı açılmadan önce kısa bir an geçti. Noah sıırttı. “Neden kapıyı çalılıyorsun?”

Ama sonra donakaldı. “Sorun ne?”

Lexa, robot gibi hareketler ve duygudan yoksun bir yüzle yanından geçti. “Tanrım, Lexa. Konuş benimle.” Onu kendisiyle yüz yüze gelecek şekilde çevirdi.

“Cayden...” Alexis durdu ve dudaklarını yaladı.

“Ne olmuş Cayden’a?” Noah onun omuzlarını kavradı. “Tatlım, beni korkutuyorsun. Neler oluyor?”

“Az önce kafemdeydi. Birileri Elliott’ın bilgisayarını *hack*’leyip belgeleri medyaya sızdırmış.”

Noah gözlerini kırptırdı. “*Bugün* mü?”

Alexis ona telefonunu uzattı. “Hepsi burada.”

Noah ekrandakilere hızlıca göz attı ve bunun iyi olmayacağını bilecek kadarını okudu. Eğer bu doğruysa BosTech cidden boku yemişti. Noah şaşırmamıştı gerçi. Herkes onların Kongre’nin önünde yalan söylediklerini biliyordu. “Anlamıyorum. Cayden neden...”

İçini buz gibi adrenalin kapladı. “Benimle dalga mı geçiyorsun? Benim yaptığımı mı düşünüyor?”

Alexis başını salladı.

“Elliott da mı benim yaptığımı düşünüyor?” Tanrı aşkına, Elliott Vanderpool’un onun hakkında ne düşündüğünü ne zaman umursamaya başlamıştı?

“Bilmiyorum.” Lexa aralarında anlamlı sayılabilecek kadar mesafe bırakarak geri çekildi. Açık kapıdan gelen soğuk esinti aralarındaki tüm sıcaklığın yerini aldı. Ama bu kolaylıkla genç kadının bakışlarındaki buz gibi kayıtsızlıktan da kaynaklanıyor olabilirdi.

Bir başka korkunç kavrayış Noah’nın aklını başından alırken kolları kurşundan yapılmış gibi iki yana düştü.

“Kahretsin, Alexis. *Sen* de mi öyle...” Kendi sözleri birbirine girdi, çünkü kalbi, zihni ve ağzı birbirleriyle savaş halindeydi.

Alexis yumruk yaptığı elini karnına bastırmış, gözünü kırpmadan ona bakıyordu. Noah o yumruğu kullanmasını dilerdi. Çenesine vurup işi bitirseydi, söylemek üzere olduğu şeyden çok daha az acıtır. “Benim bununla bir ilgim olduğunu mu düşünüyorsun?”

Alexis gözlerini kırptırdı ve nefesini dışarı verdi. Birbiriyle bağlantılı iki hareketti ama aslında bağlantılı değillerdi. Biri tereddüttü. Diğeriye bir rahatlama göstergesiydi. Her ikisi de Noah’nın midesini hasta eden bir sonuca varıyordu.

“Hayır,” dedi Alexis başını iki yana sallayarak. “Öyle düşünmüyorum.”

Genç kadın uzandı ama Noah geri çekildi. “Ama düşündün mü?”

“Hayır.”

Noah onun sesindeki titremede biraz olsun teselli bulabilirdi ama gözlerine sızan bir nebze suçluluk duygusu bunu yok etti. Noah’yı yok etti.

“Düşündün. En azından bir saniyeliliğine bunu benim yaptığımı düşündün, değil mi?”

“Hayır...”

“Yine de sormak için doğruca buraya geldin.”

“Elbette doğruca buraya gelecektim! Cayden seni suçladı.”

“Ve sen de bunun doğru olmadığından emin olmak istedin.”

Mutfağına doğru giderken parke zemindeki ayak sesleri, yenilgiye uğramış bir geri çekilme gibiydi. Alexis’inkilerse henüz bitmemiş bir savaşın telaşlı adımlarıydı.

“Bu adil değil. Senin yapmadığını biliyorum. Bunu daha kaç kere söylemek zorundayım?”

Mutfak tezgâhının kenarını kavrayan Noah, “Bir kere daha söylemeye ne dersin?” dedi. “Kabul et. Bir an için gerçekten bundan benim sorumlu olduğumu düşündün.”

“Peki!” Ellerin havaya kaldırdı. “Kabul ediyorum! Belki de yaptığını düşündüm. “Bunun ne önemi var?”

“Çok önemi var.” Noah kendi sesini zar zor tanıyabildi ama içinde yükselen, göğsünü sıkıştıran ve tenini ısıtan o duyguyu çok iyi tanıyordu. Ve ondan nefret ediyordu.

Mutfağı geçerek parmağını Noah’nm göğsüne bastıran Alexis, “Bu haksızlık,” dedi. “İnsanlar elbette senden şüphelenir. Ufacık bir saniyeliğine de olsa ben bile şüphelenebilirim. İmkânın var. Erişimin var. Ve Elliott gibi insanlardan nefret ediyorsun.”

“Ama *seni* seviyorum!”

Alexis yerinde zıpladı. Noah onun yanındayken sesini hiç bu kadar yükseltmemişti. Hem de kesinlikle onu sevdiğini ilk kez ilan etmek için. Ama artık kelimeler olabilecek en kötü şekilde çıkmıştı ve bir şeyin başlangıcı yerine, sonuymuş gibi hissettirmişti.

“Seni bu şekilde asla incitmem, Lexa. Çünkü seni, ondan nefret edebileceğimden daha çok seviyorum.”

Gözleri ani bir ıslaklıkla nemlenirken genç kadın titreyen parmaklarını dudaklarına götürdü. Ona uzandı ama Noah tanıştıklarından beri ilk kez teninde dokunuşunu hissetmek istemedi. Geri çekilerek başını iki yana salladı.

“Noah?”

Alexis’in sesindeki çatlama neredeyse onu parçalayacaktı. Ama tüm bunların ne anlama geldiğinin yıkıcı gerçekliği kadar ağır değildi. Bir kurşun kalbinden sekti ve içinde daha önce iyileşmiş yaraların olduğu tüm önemli yerlere çarptı. Yeni yaralar açıldı. Ve Noah kanamaya başladı.

Genç kadının sonraki sözleriyle kanama büyüdü. “Ameliyat iptal. Cayden onlardan uzak durmamı istediğini söyledi. Başka bir donör bulmak istediklerini.”

O orospu çocuğu. Bir an için kendine acımasının yerini Alexis adına duyduğu öfke aldı. “Tanrım, Lexa. Ve sen de benim yerime bu insanlara mı güvendin?”

Alexis'in sessizliği Noah'nın içini deşti. Onu irkin, kötü ve sert bir şeye dönüştürdü. Sonraki sözleri de öyle oldu. "Seni uyarmıştım, Alexis. Sana sadece huyuna gittiklerini, seni gerçek-ten ailelerinin bir parçası olarak görmediklerini söylemiştim."

"Candi görüyor."

" senedir senden haberleri vardı ve bir kere bile iletişime geçemediler, adın ve yüzün tüm haberlerde çıktığında bile. Elliott, Candi'nin seni bulmasına izin vermedi. Varlığını inkr etti. Ta ki böbreğe ihtiyaç olana kadar."

Alexis yeniden ona uzanmaya çalıştı. "Noah..."

Noah uzaklaştı. "DNA sonuçlarının olası akrabalarla paylaşılmasına neden izin verdin?"

Genç kadın gözlerini kırpıştırdı, yüzü şaşkınlıkla buruşmuştu. "Bunun tüm bunlarla ne ilgisi var?"

"Bir aile bulmak istedin."

"Hayır, sadece geçici bir meraktı."

"Babanın seni bulmasını umuyordun."

"şu anda bu konuyu neden açtığın hakkında hiçbir fikrim yok."

"nk burada olup biten her şeyle ilgili dürüst olmanı istiyorum."

"Ne olup bittiği hakkında hiçbir fikrim yok!"

Yanağından bir damla yaş daha szld. Noah onu silmekten ya da daha kötüsü genç kadına sarılmaktan kaçınmak için ellerini sımsıkı yumruk yapmak zorunda kaldı. Noah çaresizce izlerken, Alexis altdudağını ağzına alarak ısırmaya başladı. Ve bir tür acımasız, ironik şaka gibi, o anda genç kadının Candi'ye ne kadar benzediğini fark etti.

Onlar gerçekten kardeşlerdi.

"Sahte bir ailenin tuzağına düşmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum, Alexis. Yeniden bir çeşit kabullenilmeyi hissetmek

uğruna senin için önemli olan her şeyi riske atacak kadar derin bir boşluk hissetmenin. Ama bunun tamamı saçmalık. İşler ters gittiği anda seni terk ederler. Verdikleri tüm sözler gider.”

“Şu anda benden ne istediğine dair hiçbir fikrim yok.”

“Ona sinirlenmeni istiyorum!”

“Neden? *Kendi* öfkeni haklı çıkarmak için mi?” Tekrar Noah’nın üzerine gitti. “Bir çeşit öfke krizine girseydim daha iyi mi hissetmeni sağlardı? Ben savaşlarımı seçmeyi öğrendim.”

“Sen savaştan kaçırıyorsun. Arada büyük fark var.”

Gerileyen Alexis, “Vay be,” diye fısıldadı. Eli göğsüne giderek ovuşturmaya başladı. “Bunu ne zamandır içinde tutuyordun?”

Siktir! Siktir! Noah elini saçlarından geçirdi. “Öyle demek istemedim, Lexa. Üzgünüm.”

“Royce Preston’la karşı karşıya geldim! Tüm dünyaya en sevdikleri şefin seri bir cinsel sapık olduğunu söyledim! Savaşmaktan kaçan ben miydim?”

“Hayır. Öyle demek istemed...”

“Neden beni olduğum gibi kabul edemiyorsun? Hayatımda sadece biraz huzur istediğimi neden anlamıyorsun?”

“Eğer insanların seni ezip geçmelerine izin veriyorsan bu huzur değildir. Korkaklıktır.”

“Bence... bence benim gitmem gerekiyor,” diye fısıldadı.

“Gitme.” Alexis ön kapıya doğru gerilerken Noah onu takip etti. “Sadece bekle.”

Alexis’i tutmak için dirseğini kavramaya çalıştı ama genç kadın parmaklarından kurtuldu. “Bırak gideyim, Noah.”

“Lexa, lütfen. Üzgünüm.”

Arkasına döndü. “Bunu söylemek üzere olduğuma inanamıyorum, ama sanırım senden biraz uzaklaşmaya ihtiyacım var.”

Alexis bu yolculuğu daha önce aynen şu an hissettiği gibi hissederek yapmıştı. Uyuşmuş. Dış dünyadan kopmuş. Sadece bu sefer Noah'dan, Elliot'a doğru kaçıyordu.

Çünkü belki de Noah haklıydı. Belki de onun duygusal kontrol dediği şey, yapmaktan çok korktuğu bir kavgadan kaçınmaktan başka bir şey değildi. Elliott'ın evinin uzun garaj yoluna girdiğinde hava kararmıştı. Ama evdeki neredeyse her ışık açıktı. Artık tanıdığı arabaların yanma park etti; Cayden'in BMW'si ve Candi'nin Range Rover'ı.

İronik bir şekilde bu sefer içeri girmeden önce kapıyı çalmadı. Kapıyı açtı ve kızgın sesleri mutfığa kadar takip etti. Onu ilk fark eden Cayden oldu.

“Burada ne hat ediyorsun sen?” diye bağırdı.

Elliott ve Candi hızla ona döndü. Candi koşarak ona doğru gitti. “Cayden öyle demek istemedi,” dedi aceleyle. “Ameliyat hakkında. Öyle demek istemedi.”

Alexis onun etrafından dolanmaya çalıştı ama Cayden kolunu tuttu. “Burada hoş karşılanmıyorsun. Bu bir aile meselesi.”

“O *da* aileden,” diye tersledi Elliott.

Cayden sanki babası ona tokat atmış gibi tepki verdi. “Ciddi olamazsın. Yaptıklarından sonra mı?”

“O hiçbir şey yapmadı!”

Onu işaret ederek, “Bu onun yüzünden oldu,” diye bağırdı. “O adamı hayatımıza soktu ve ne yaptığına bak.”

Alexis, “Bunu o yapmadı,” dedi. “Yapmadığını söyledi ve ben de ona inanıyorum.”

“Elbette öyle söyler. Dürüst olmasını mı bekliyorsun? Onun gibi bir adamın?”

Üzüntüsü kalbini kırırsa da Noah'yı savunmak için konuştu. “Noah iyi bir insan. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun.”

“O bir suçlu!”

Alexis, konuyu Cayden’a çevirdi. “Peki ya sen? Babanın şirketi yüzünden kaybedilen hayatları hiç umursamıyor musun? Yüzlerce sivilin ölümünden BosTech’in sorumlu olması umrunda değil mi?”

“Bu ne cüret?”

“Haberin tamamını bile okumadın mı?” Telefonunu sertçe çıkarıp başparmağıyla kilidini açtı. Ekranda hemen Alexis’in Google’da arattığı haber belirdi. Sağlama almak için sesli olarak okumaya başladı. “Belgelere göre, CEO radar sisteminin hatalı olduğuna dair iki mühendis tarafından en az dört kez uyarıldı. Her seferinde CEO, uyarıları *drone* programını denetleyen Pentagon yetkililerine gönderilen raporların dışında tuttu.”

Alexis, Elliott’a baktı. “Mühendislerinizin şirketi uyarmaya çalıştığını biliyor muydun? Bunu nasıl yapabildin?”

“Yapan erkek arkadaşınken buraya gelip babamı suçlamaya cüret edemez...”

“Ben yaptım!”

Elliott’ın sözleri hepsini bastırınca grubun üzerine şaşkın bir sessizlik çöktü. Odanın ortasında dikiliyordu, zar zor nefes alıyor ve zayıf görünüyordu.

“N-ne demek istiyorsun?” diye sordu Cayden.

“Kahrolası belgeleri ben sızdırdım.”

Lauren eliyle ağzını kapatarak kanepeye çöktü. “Neden, Elliott? Böyle bir şeyi neden yaptın?”

“Çünkü yıllarca bunun suçluluk duygusuyla yaşamak zorunda kaldım. Onları uyardım ama Kongre’ye yalan söylerlerken bir köşede oturup hiçbir şey yapmadım. Bu vicdan azabıyla ölmeyeceğim.”

Arkasındaki tezgâha yaslanan Alexis, “Sen mi yaptın?” diye fısıldadı.

“Seni bunu yapman için Noah mı zorladı?” diye sordu Cayden.

“Hayır. Ama eğer bunun Noah’yla bir ilgisi olup olmadığını merak ediyorsan, evet. İlgisi var. Ondan ilham aldım. Bana babasına ne olduğunu anlattı. Benim gibi insanlardan, benimki gibi şirketlerden nefret ettiği için onu suçlamıyorum. Ve bana gerçekten kefareti kazanmak istiyorsam, o zaman özür dilmekten daha fazlasını yapmam gerektiğini söyledi. Ben de öyle yaptım. Kahrolası belgeleri sızdırdım. Bu insanların suçlarının bedelini ödemesinin vakti geldi.”

Alexis hareket edemiyordu. Noah haklıydı. DNA testinde o kutucuğu işaretlemesi geçici bir heves yüzünden değildi. Bir aile bulmak istemişti. Babasını bulmak istemişti. Ama tüm bunlar bir saçmalıktı.

Elliott dürüst davranarak tüm bunlardan kaçınabilirdi ama Cayden ve kim bilir kaç kişinin bunu yapanın Noah olduğunu varsaymasına izin vermişti. Kendi suçunu bastırmak için.

Alexis ayaklarını hareket etmeye zorladı. “Gitmem gerek.”

Candi arkasından koştu. “Alexis, bekle.”

“Beni yalnız bırak.” Herkesin, kalmasını sağlama çabalarını engellemek için ellerini yukarı kaldırdı. “Keşke seninle hiç tanışmasaydım. Keşke hiçbirinizle hiç tanışmasaydım.”

“Hayır, bekle.” Lauren ayağa fırladı. “Gidemezsin. Ameliyat ne olacak?”

Alexis keyifsizce güldü. “Noah haklıydı. Umurunuzda olan tek şey bu, değil mi? Böbreğim.”

“Hayır. Alexis, lütfen...”

Topuklarının üzerinde döndü. “Cehenneme gidin. Hepiniz.”

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Noah ertesi günü sanki bedeninden ayrılmış gibi hareket ederek geçirdi. Kendini işe vermeye çalıştı ama beyni ve kalbi buna izin vermedi. Öfke içinde bir zımpara kâğıdı gibiydi, acısından kör olana dek her bir sinirini açık bir yara gibi aşındırıyordu. Saat dört olduğunda vazgeçti. Fakat eve gitmek yerine annesinin evine doğru yola çıktı. En azından orada, bir şişe içki ve düşünceleriyle birlikte arka verandasında yalnız başına oturarak bir gece daha geçirmek zorunda kalmazdı.

Annesinin sokağına girdiğinde, bahçelerinin büyük bir kısmını kaplayan bir akçaağacın gövdesinin etrafına Noel ışıkları asan komşular Bay ve Bayan Foster'a el salladı. Işıkları ilk kez Şükran Günü akşamında açacaklardı. Oaks bölgesine Noel erken gelirdi.

Garaj yoluna girince arabasını tanıdık bir sedanın yanına sıkıştırmak zorunda kaldı. Marsh buradaydı. Harika.

Noah arabadan inerken adam evin yan tarafından görüldü. İki eliyle bir merdiven taşıyor ve tek kolunun üzerinde bir alet kemerini dengede tutuyordu. Ortasında ütü çizgisi olan solmuş bir kot pantolon giyyordu, çünkü adam hâlâ her şeyi askerî keskinlikte ütülemeden evden çıkamıyordu.

Noah kaldırımında ilerlerken Marsh merdiveni verandaya yasladı ve eldivenli elini kaşının üzerinden geçirerek, “Ne yapıyorsun burada?” diye sordu.

Noah gerçekten söylemek istediği şeyi tutmak zorunda kaldı. *Ne zamandan beri buraya gelmek için senden izin almam gerekiyor?* “Annemle konuşmaya geldim. Nerede o?”

“Zoe’yle birlikte içerde. Şu ışıkları asmama yardım et, olur mu?”

“Gerçekten annemle konuşmam lazım...”

Marsh onu duymazdan geldi. Garajın tepesine doğru belli belirsiz bir işaret yaptı. “Merdiveni şuraya koy, ben de sana malzemeleri veririm.”

“Burada ne yapacağımı gerçekten bildiğimden emin değilim.”

“Çekiç. Çivi. Açıklamaya gerek kalmayacak kadar açık.”

Noah yakışıksız bir el hareketi yapma yönündeki doğal dürtüsüne direndi ve bunun yerine Marsh’ın ona söylediği şeyi yapıp uzattığı elinden çekici ve bir poşet çiviye aldı. İkisini de tek elinde tutarak en üstteki basamağa tırmanırken merdiveni eliyle sıkıca tuttu. “Buradan mı başlayayım?”

“Evet. İyi olur.”

Noah, çivinin ucunu ahşabın ucuna bastırarak kadar eğildi ama çakmaya çalışırken neredeyse merdivenden düşecekti.

Marsh aşağıdan homurdandı. “Tanrım, çekiç kullanmayı sana kim öğretti?”

Noah çiviye sert bir darbe indirerek cevap verdi. “Eh, bildiğin gibi babam ben küçükken öldü, yani...”

“O şekilde yaparak çiviye bükeceksin.”

Noah çiviye tekrar vurdu ve kaderin bir cilvesi olarak çivi arkaya doğru büküldü. Düz üst kısmı ahşaba gömülmüştü.

“Siktir, biliyordum,” diye homurdandı Marsh. “İn oradan aşağı.”

Noah merdivenden indi.

Çekici kavrayarak, “Ver şunu bana,” dedi sinirle. “Ne halt ettiğini bilmediğini bilseydim senden yardım istemezdim.”

“Bu işlerde hiç iyi değilim. Genellikle birini kiralarım.”

“Bir erkek kendi kahrolası evine Noel ışıklarını asmayı bilmeli.”

“Burası benim evim değil. Annemin. Kendi evimde bir şeyin yapılmasına ihtiyacım olduğunda bir usta çağırıyorum.”

Marsh ona dik dik baktı. “En azından merdiveni tutup bana malzemeleri uzatabilir misin?”

“Tüm MIT mezunları bunu yapabilir.”

Marsh’ın yüzü konserve kızılalık sosu rengine döndü. “Bu tavrını kontrol altında tutmak ister misin, evlat?”

“Ben bir yetişkinim, çocuk değil.”

“Beni kandırabilirdin.”

O sırada ön kapı açıldı ve üzerinde keçeli kalemle *Noel Dış Süsleri* yazan yıpranmış bir karton kutu taşıyan annesi, yüzünde şaşkın bir gülümsemeyle dışarı çıktı.

“Noah! Burada ne yapıyorsun? Bugün ameliyat için yola çıkacağınızı sanıyordum.”

Noah kutuyu ondan almak için hızla veranda basamaklarından çıktı. Eğilerek annesini öptü. “Selam, anne.” Kutunun içindeki ışık ve çelenk düğümüne göz attı. “Bu ön veranda için mi?”

“Onları Marsh için dışarı çıkarıyordum. Neler oluyor? Alexis nerede?”

“Hayır, o, şeyy...” Noah acı dolu bir nefes vererek yalan söyledi. “Ameliyat ertelendi. Akşam yemeği hazır olduğunda bize haber ver.”

Annesi omzunun üzerinden son bir kez bakıp içeri girdi. Noah kutuyu yere bıraktı ve merdivenin altına geri döndü. On

beş dakika boyunca sadece Marsh bir emir homurdandığında konuşarak sessizce çalıştılar.

Sonunda garajın uzunluğu boyunca çivileri çakmayı başardılar. Marsh merdivenden inerken Noah ona yer açmak için kenara çekildi.

“Bunun gibi şeylerin nasıl yapıldığını öğrenmen lazım, Noah.” Verandadaki kutuyu başıyla işaret etti. “Bana şu ışıkları getir.”

Noah ön verandaya doğru sertçe yürüdü ama bastırılmış duyguları en sonunda onu ele geçirdi. Arkasına döndü. “Yaptığım şeylerin içinde onayladığın herhangi bir şey var mı?”

Marsh kaşları kafa karışıklığıyla çatılmış bir halde merdivenden ona doğru baktı. “Sen ne halitten bahsediyorsun?”

“Paramla yapmam gerektiğini düşündüğün gibi yatırım yapmıyorum. Kadınlarla yapmam gerektiğini düşündüğün gibi ilişki kurmuyorum. Ve lanet olsun, senin benden istediğin gibi çivi bile çakamıyorum. Bu yüzden senin standartlarını karşılayan herhangi bir şey yapıp yapmadığımı gerçekten merak ediyorum.”

Marsh ışıkların olduğu kutuya uzandı. “Seni uydurmaya çalıştığım standartlar benimkiler değil.”

“Bu saçmalığa ihtiyacım yok.” Noah topuklarının üzerinde dönüp kapıya doğru ilerledi ama Marsh’ın sonraki sözleri karşısında eli kapı kolunun üzerinde duraksadı.

“Haberleri gördüm. Sen mi yaptın?”

Bunca zamandan sonra Marsh’ın ondan şüphe etmesi canını yakmamalıydı ama yaktı. Deli gibi acıttı. Neredeyse Alexis’in ondan şüphe etmesi kadar çok. Çenesi kasılmış halde arkasına döndü. “Buraya annemle konuşmak için geldim, sorguya çekilmek için değil.”

Marsh merdivenden inerek ona doğru yürürken adımları bezgin, yüzüyse yorgundu. Birdenbire yaşlı görünmüştü. Verandanın

ışığı, grimsi saçlarını koyu bir gümüş rengine dönüştürmüş ve alnındaki çizgileri derinleştirmişti. Noah, babası burada olsaydı şu anda böyle görüneceğini fark edince aniden sarsıldı.

Marsh, başıyla verandadaki iki Adirondack* sandalyesinden birini işaret etti. "Otur."

Noah az önce odasına gönderilmiş bir çocuk gibi sandalyelerden birine doğru ağır adımlarla yürüdü. Ve Marsh'ın ona hâlâ böyle hissettirebilmesi içindeki ateşi daha da körükledi. Sandalyelerden birine çöktü. Marsh veranda basamaklarının dibinde bacaklarını genişçe açmış ve kendinden emin bir şekilde duruyordu. Babası da böyle dururdu. Bu askeri bir şeydi, erkeksi bir şeydi, bir "*mümkün olduğu kadar çok yer kaplamayı bilirim*" şeyiydi.

"Sana bir soru sordum, çocuk. Bunu sen mi yaptın?"

"Hayır, ben yapmadım, kahrolası!" Noah ayağa fırladı. "Ama ne var biliyor musun? Keşke yapmış olsaydım. Herkes zaten benim yaptığımı farz ediyor, bu yüzden elleri kanlı başka bir şirketi daha çökertmenin tatminini yaşayabilirim."

Marsh kafasını iki yana salladı. "Kahrolası tek bir şey bile öğrenmedin, değil mi?" Üzgün bir şekilde onu tepeden tırnağa süzdü. "Kendine bir bak. Eller sıkılmış. Çene kasılmış."

"Çünkü beni çok sinirlendiriyorsun."

"Hayır. Çünkü sen hâlâ bilgisayarı olan ve intikam ihtiyacı içinde öfkeli bir çocuksun."

Noah'nın eklemleri, sıkılmış yumruklarının gücü altında çatırdadı. "Benden ne halt istiyorsun? Üniversiteye gittim, lanet olası FBI'a danışmanlık yaptım ve şu anda milyonlar kazanıyorum. Bunlar senin için yeterince iyi değil mi?"

Marsh kaşlarını kaldırdı. "Başarılı olduğunu mu sanıyorsun? Değilsin. Hayatını iyi bir yöne çevirmiş olabilirsin ama hâlâ o zamanlar olduğun kadar öfkeli ve pervasızsın. Ve o öfkeyi yenene

---

* Hava şartlarına dayanıklı, ahşap bahçe sandalyesi markası. (ç.n.)

kadar, diğerk her şey –para, şirket, ünlü arkadaşların– bunların hepsi sadece vitrin süsü.”

Noah bir şeye, herhangi bir şeye saldırma ihtiyacıyla biraz daha yaklaştı. “Haklısın. Öfkemi hiçbir zaman yenemedim. Umarım asla yenmem. Çünkü babamın öldürölmesine ve bundan sorumlu dolandırıcıların daha da zengin olmasına öfkelenmeyi bıraktığım gün, nefes almayı bıraktığım gündür.”

“İşte tam da bu tutum yüzünden yapmak istediğim gibi hapishanede çürümene izin vermeliydim.”

Oksijen, Noah’nın ciğerklerinden devasa bir ısıık sesiyle kaçtı.

“Bunu yapmayı gerçekten istedim,” diye devam etti Marsh. “Bana kalırsa sen nankör veledin tekiydin. Babanın, uğruna savaşırken öldüğü ülkeyi yıkmaya çalışmak, onun mirasma leke sürmektir. Eğer bana kalmış olsaydı duruşmaya çıkardın ve işleri olacağına bıraktırdım.”

İhanet Noah’nın boğazını yaktı. “Fikrini ne değıştirdi?”

Marsh kalınlaşmış bir sesle, “Babana bir söz verdim,” dedi. “Kucağımda öldü ve sana göz kulak olacağıma, seni bir erkek olarak yetiştireceğime dair bana söz verdirdi.” Marsh’ın dudakları inceldi. “Sorumluluğun ne demek olduğı hakkında hiçbir fikrin yok, Noah. Başka bir insan için yaşamla ölüm arasında duran tek şey olduğunu fark edene kadar yok. Ve birisinin bu seçimi senin için yaptığını ve geride kalan tek şeyin sen olduğunu anlayana kadar.”

Noah, adam kendisinden birkaç santim uzakta kalana kadar merdivenden indi. “Biz senin için bu muyuz? Geride kalan pislikler mi? Omuzlarındaki ağır sorumluluk yükü mü? Babamın istediğı bu değıldi. Annemin, senin hayatına hapsoldüğü ve senin suçluluk duygun yüzünden dibe çekildiğı için hayatına devam edememesini istemezdi. Benim tüm hayatımı, yaşayan hiç kimsenin ulaşamayacağı bir erkeklik versiyonuna uygun olmaya

çalışarak yaşamamı istemezdi. Babamın mirasına leke süren tek şey sensin.”

Yumruk birdenbire geldi. Acı Noah'nın elmacikkemiğinde patladı ve yüzünün her tarafına yayıldı. Tökezleyip yere düşerken kanın metalik tadı ağzını doldurdu.

Marsh yumruklarını sıkmış ve hızlı nefes alır bir şekilde üzerinde dikiliyordu.

“Aman Tanrım! Noah!” Tel kapı çarparak açılıp kapandı ve annesi basamaklardan aşağı koştu. Yerdeki Noah'nın yanında diz çöktüğünde endişeli yüzü onunkinin üzerindeydi.

Noah elini burnuna götürdüğünde parmaklarına kan bulaştı. “Ben iyiyim, anne.”

“Burada ne haltlar oluyor?” Ayağa fırlayan kadın ters ters Marsh'a baktı. “Senin derdin ne?”

“Bu çocuk saygısız bir yalancının teki.”

“Bu çocuk benim oğlum!”

Marsh'ın eli titremeye başladı. “Onu şımartıyorsun. Her zaman aynı şeyi yaptın.”

“Ve sen de ona işe yaramaz bir zavallı gibi davrandın!”

“Ona oğlum gibi davranmaya çalıştım.”

Annesi Noah'yı şoke ederek Marsh'ın burnunun dibine girdi. “Sen onun babası değilsin!”

“Gerçekten mi? Çünkü onu yetiştirmek için herkesten fazla zaman harcadım. Sen dahil.”

“Hey!” Noah titrek bacaklarının üzerinde doğruldu. “Bana ne istersen söyleyebilirsin ama annemle bu şekilde konuşma.”

Kapı bir kere daha çarparak açıldı ve Zoe dışarı koştu. “Neler oluyor?”

Annesinin elleri iki yanında titriyordu. “Gitmeni istiyorum, Marsh.”

“Ne? Benimle dalga mı geçiyorsun?”

“Hayır. Şimdi gitmeni istiyorum. Hemen.”

“Sarah, lütfen.” Marsh’ın sesi keskinliğini kaybetmişti. Aniden kendisi için önemli olan bir şeyin kaybıyla karşı karşıya kalan bir adam olmuştu ve Noah işaretleri çok iyi tanıyordu. Neredeyse onunla empati kuracaktı.

Annesi, “Oğlumla artık bu şekilde konuşmayacaksın,” dedi. “Çok önceden müdahale etmeliydim. Git artık.”

Marsh’ın yüzü asıldı. Geriledi, anahtarlarını bulmak için ellerini ceplerine soktu. Arabasına binip geri geri çıkarken, Noah, Zoe ve annesi sessizce izledi.

Zoe arkalarından gelerek, “Bu da neydi böyle?” diye sordu. “Sana gerçekten vurdu mu?”

Dirseğini çekiştiren annesi, “İçeri gel,” dedi.

Noah nazikçe silkindi. “Gitmem lazım.”

“Hayır. Ben seninle ilgilenip sen de bana ne haltlar döndüğünü anlatana kadar olmaz.”

Noah, kadını mutfığa kadar takip etti ve annesi ona ada tezgâhın kenarındaki taburelerden birine oturmasını söyledi. Bir mutfak zamanlayıcısı ötmeye başlayınca Zoe neredeyse tavana kadar zıpladı.

“Lazanya pişti,” dedi. “Ben alırım.”

Annesi lavaboya giderek bir tomar kâğıt havluyu ıslattı ve Noah’ya dönerek burnunun altındaki kanı sildi. “Ben iyiyim, anne.”

“Bırak da seninle ilgileneyim.”

Pes eden Noah, annesinin kanı dikkatle silebilmesi için başını arkaya eğdi.

Ocağın yanındaki Zoe, “Daha önce hiç yumruk yedin mi?” diye sordu.

“Bunun gibi değil. Hayır.”

Annesi, “Acaba acile gitsek mi?” dedi.

“Ben iyiyim.”

“Sana vurduğuna inanamıyorum.” Sesi titriyordu. “Ne oldu?”

“Bir süredir kaynama noktasına gelen bir sürü şey.”

“Ne çeşit şeyler?”

Noah ağzının bir köşesini kaldırdı. “Kaynamasına izin vermemem gereken türden şeyler.”

Annesi, lavaboya geri dönmeden önce ona hüsrana uğramış bir bakış attı. Kanlı kâğıt havluyu çöp kutusuna attıktan sonra ellerini yıkadı. Ama arkasına dönmek yerine, lavabonun kenarının kavradı. “Zoe, bizi bir dakikalığına yalnız bırakabilir misin?”

Kız mutfaktan hızlı adımlarla çıkmadan önce Noah’ya göz attı. Ancak Noah’nın, onun kulak misafiri olmak için yakınlarda gezineceğinden hiç şüphesi yoktu.

Annesi arkasına döndü. “Bana âşık.”

Noah bu sözleri suratına inen bir başka beklenmedik yumruk gibi hissetti. “Sana bunu söyledi mi?”

“Yıllar önce. Başka bir ilişki için hazır değildim. Babana ihanet gibi hissettirmişti.”

“Sen ona...?”

Annesi derin bir iç çekişle omzunu silkti. “Bunun için artık çok geç. Çok uzun zaman oldu.”

“Ama ona âşık mısın?”

“Birçok açıdan benim yanımdaydı. Ama sana davranış şekli... Sanırım beni her zaman geride tutan şey bu oldu. Ama o zamanlar onunla sorunun yok gibi görünüyordun, bu yüzden müda-

hale etmeyi hiç istemedim, özellikle hayatını iyi yönde değiştirdikten sonra. Aranızda gerçekten ne kadar gerilim olduğunu bilmiyordum.”

“Sana anlatmak istemedim.”

“Neden?”

“Sana yük olmak istemedim.”

“Sen benim oğlumsun. Seninle ilgili hiçbir şey yük olmaz.”

Evet, bu biraz saçmalıktı. Noah babasının ölümünden sonraki beş yıl boyunca yükten başka bir şey değildi. Tabureden kalkarak annesine doğru yürüdü. Hiç duraksamadan kolları birbirine dolandı.

“Üzgünüm,” dedi kalınlaşmış sesiyle.

“Ne için?”

“Her şey için.”

Annesi beline dolanmış elleriyle onu sıktı. “Özür dilemeni gerektirecek hiçbir şey yok.”

“Sana cehennem azabı çektirdim.”

“Sen de cehennem azabı çekiyordun.” Annesi geri çekilerek ona baktı. “Ama artık hepsi bitti.” Parmaklarını Marsh’ın yumruğunun yüzüne değdiği yerden geçirirken yüzünü buruşturdu. “Buna buz koymamız lazım.”

“Ben iyiyim, anne.” Onu geriye çekip tekrar tezgâha yaslandı. “Açım, ama iyiyim.”

“Alexis’i getirmeliydin. Ameliyat neden ertelendi?”

Noah’nın nefesi ciğerlerinde takılı kaldı. Tepkisini saklama çalıştı ama çok geçti. Annesinden pek fazla şey saklayamıyordu.

Kadın endişeli bir şekilde başını eğdi. “Alexis’le her şey yolunda mı?”

“Yolunda,” diye yalan söyleyerek annesinin alnına bir öpücük daha kondurdu.

Noah birkaç tabak almak için dolaba doğru yürüdü. “Artık geri gelebilirsin, Zoe,” diye seslendi.

Zoe, sanki tüm bu süre boyunca kapı eşiğinde duruyormuş gibi tökezleyerek içeri girdi. Noah iki saatin sonunda nihayet oradan ayrıldığında, yanağındaki zonklama geçmiş olsa da göğsündeki kanama geçmemişti.

Kendi garaj yoluna girerek karanlık evine doğru baktı. Geri geri gidip doğruca Alexis’in evine sürebilir ve onu affetmesi için yalvarabilirdi.

Ama bunu yapmadı. Çünkü genç kadın mesafe istiyordu.

Noah içeri girdi, açılmamış bir şişe viski alarak kanepeye götürdü.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

“Aman Tanrım, burada ne yapıyorsun?”

Alexis, devasa imar kurulu odasına girdiğinde, Jessica sanki peri kanatlarıyla uçarak içeri girmiş gibi ona bakakalmıştı.

Arkadaşının yanındaki sandalyeye oturarak, “Toplantı için geldim,” dedi.

“Tamam. Ama... neden?” Jessica odanın girişine baktı. “Noah da seninle mi? Ameliyata giderken buraya uğramaya mı karar verdiniz?”

“Ameliyat iptal. Noah... burada değil.” Sesi, hiç istemediği kahrolası bir duyguyla çatallandı, bu yüzden yutkunarak ondan kurtuldu. “Ben de toplantıya gelip Karen’in saçmalıklarını kendim dinlesem iyi olur diye düşündüm.”

Jessica onun kolunu kavradı. “Pekâlâ, ne haltlar dönüyor? Ameliyat iptal derken ne demek istiyorsun? Ne zamandan beri? Ve ‘Burada değil’ ifadesi, kulağa neden Noah’yla sen ayrılmışsınız gibi geliyor?”

“Sanırım ayrıldık.” Of, Tanrı aşkına. Ciğerlerindeki hava dışarı çıktı. Hâlâ gerçekmiş gibi gelmiyordu. Dün gece, uyanıp her şeyin kötü bir rüya olduğunu keşfedeceğini umarak yatmıştı. Ama gerçekte.

“Alexis, bana bundan daha fazlasını anlatmalısın.”

“Anlatamam. Şu an olmaz.” Sesi titriyordu.

Jessica onun kolunu sıktı. “Burada olmak zorunda değilsin.”

“Evet, öyleyim.” Çünkü gidecek başka hiçbir yeri yoktu. Tüm hayatı birdenbire dalgalı denizin ortasında sürüklenen bir tekneye dönüşmüştü. Geçen yıl boyunca onu sabit tutması için güvendiği tüm çapalar gitmişti. Koparılıp atılmıştı.

Sahip olduğu tek şey işiydi. Bu yüzden de buradaydı.

Odanın ön kısmında, kurul üyelerinin oturacağı, odanın geri kalanına dönük yarım ay şeklinde maun bir masa vardı. Seyirci bölümü, belediye çalışanlarına benzeyen bir grup insan ve ön sıradaki yalnız bir sarışm dışında boştu.

Karen.

Karen sanki Alexis’in bakışlarını hissetmiş gibi sandalyesinde dönerek arkasına baktı. İlk başta gözleri irileşti, onun sonuç olarak toplantıya katılmaya karar vermiş olmasına şaşırdığı belliydi. Ama hızla toparlanarak dudaklarını büzdü ve yeniden sırtını döndü.

Kurul üyelerinin masasının arkasındaki kapı açıldı ve aşırı doldurulmuş klasörlerini, kahve kupalarını ve ceptelefonlarını dengede tutmaya çalışan üyeler içeri girdi. Her sandalyenin önündeki isim levhaları yerlerine geçen kişileri tanıtıyordu.

Odaya daha fazla kişi girdikçe boş sandalyeler dolmaya başladı. Alexis saate bakarak saniye ibresiyle aynı ritimde dizini sallamaya başladı.

Jessica elini tuttu. “Unutma,” derken sesi yaşının ötesinde bir olgunlukta çıktı. “Biz yanlış bir şey yapmadık.”

Toplantının başladığını duyuran kurul başkanının sesi araya girdi. İlk on dakika, normal bakım ve temizlik meselelerine ve önceki aydan kalan eski bir iş konusuna ayrılmıştı. Kurul başka-

nı, yeni bir iş başlatılması çağrısında bulunurken ve düz bir sesle ToeBeans'e karşı yapılan şikâyetin ayrıntılarını okurken Alexis yeniden dizini sallamaya başladı.

“Bayan Carlisle’in şikâyetle ilgili yazılı cevabını aldık,” dedi başkan. “Ama eğer isterse açıklama yapması ve soruları yanıtlaması için ona ayrıca zaman tanıyacağız. Ancak önce kamuoyu görüşleriyle başlayacağız. Bu maddeyle ilgili olarak kurula hitap etmek isteyen var mı?”

Karen ayağa fırladı. Kürsüdeki mikrofona doğru, “Teşekkür ederim, kurul üyeleri,” dedi. “Benim adım Karen Murray, ToeBeans Kedi Kafé’nin karşısındaki Long Time Gone antika dükkânının sahibiyim.”

Alexis, Jessica’nın bakışına karşılık verdi ve birlikte gözlerini devirdiler. Karen en iyi “*ben sadece endişeli bir vatandaşım*” sesini kullanıyordu.

“Bayan Carlisle, kafesi için dükkânın boş ön kısmını satın alıp restore ettiğinde elbette çok heyecanlanmıştım. Bunun eşsiz iş bölgemize çok hoş bir katkı olduğunu düşünmüştüm.”

Jessica neredeyse boğuluyordu. Karen kesinlikle Oscar’a layık bir performans sergiliyordu.

“Bu yüzden, bu öğleden sonra ve şikâyetimde dile getirdiğim endişelerin sadece bölgemizde oluşturmak için çok çalıştığımız kültürü korumak ve sürdürmek istememden kaynakladığını lütfen anlayın. İmar kurallarımız bir sebepten dolayı kabul edildi ve nedenler ne kadar zorlayıcı olursa olsun kimsenin bu kuralları ihlal etmesine izin veremeyiz. Bayan Carlisle’in yoga derslerine ve küçük destek gruplarına ev sahipliği yapabileceği, daha uygun imar düzenlemeleri dahilinde pek çok yer var.”

Küçük destek grupları. Alexis’in kan basıncı, kafesinde her gün meydana gelen önemli bağlantıların ve iyileşmelerin önemsizleştirilmesiyle yukarı fırladı.

“Bayan Carlisle zaten kedilerin sahiplenilmesine izin veren bir değişikliğe gitmişti. Trafikteki artışın diğer işletmeler için park sorunu yaratacağından korktuğum halde o zaman buna karşı çıkmamıştım. Ancak korkarım ki bu, yarardan çok zarar getiren bir girişim. Tek istediğim kurulun imar kurallarına uyması ve Bayan Carlisle’a kafesini dünyayı kurtarmak için kullanmayı bırakması ve yapması gereken şeye, yani yiyecek servisi yapmaya bağlı kalması talimatını vermesi. Teşekkür ederim.”

Karen hızla sandalyesine doğru seğirtirken Alexis’e bakmayı reddetti.

Kurul başkanı görüşleri için Karen’a teşekkür ettikten sonra Alexis’e baktı. “Bayan Carlisle, bugün sizi beklemiyorduk. Fakat burada olduğunuza göre kurula yazılı cevabımız dışında hitap etmek ister misiniz?”

Alexis başını iki yana sallayınca Jessica elini sıktı. “Emin misin?”

Genç kadın ön sıradaki Karen’ın yoğun bakışlarının sıcaklığını hissetti.

Hayır. Bir kere daha olmazdı. Bu savaştan kaçmayacaktı. Ayağa kalktı. “Bekleyin. Evet, söyleyecek bazı şeylerim var.”

“Teşekkür ederim.” Yutkundu ve kürsünün üzerindeki titreyen ellerini saklamaya çalıştı. “Bayan Murray söylediklerinin çoğunda haklı. Kafemin cinsel şiddet ve taciz mağdurları için bir buluşma noktası haline geldiğı doğru. Müşterilerin sabah gelip öğleden sonraya kadar ayrılmadığı günler olduğu da doğru. Ama bu benim kafemi, öğrencilerin saatlerce oturup ödevlerini yaptıkları ya da kitap kulüplerinin en son okuduklarını tartıştıkları şehirdeki diğer kafelerden farklı kılmıyor.”

Alexis kurumuş dudaklarını yaladı. “İmar sınıflandırmalarına ilişkin belirli maddelere cevabımda değinmiştim. Ne iznimi ihlal ettiğimi ne de bölgemizi her zaman rahatsız eden park sıkıntısının tek sorumlusunun kafem olduğunu düşünüyorum.

Ancak kurulun, mevcut imar iznini gerçekten ihlal ettiğimi tespit etmesi durumunda, yoga derslerime ev sahipliği yapmaya devam etmeme izin verecek ek bir imar değişikliği isteyeceğime dair yazılı cevabımda belirttiğim şeyi kamuoyu önünde yineleyeceğim.”

Karen arkasında ofladı.

Alexis ellerine baktı. Şu anda durabilirdi. Karen’ın şikâyetindeki asıl meseleye değinmişti. Genellikle yaptığı şeyi yapabilir ve geri kalanını görmezden gelebilirdi.

Kurul başkanı, “Bayan Carlisle, görüşlerinizi tamamladınız mı?” diye sordu.

Tamamlamış mıydı?

“Bayan Carlisle?”

Hayır, görüşlerini tamamlamamıştı. Çünkü henüz hikâyesini gerçekten anlatmamıştı ve eğer anlatmazsa, Karen Murray gibi insanlar onun adına anlatmaya devam edecekti. Eğer bu kavgaya devam etmezse, savaş asla bitmeyecekti.

Alexis dudaklarını tekrar yalayarak başını kaldırdı. “Hayır, eğer izin verirsiniz söyleyecek birkaç şeyim daha var.”

Kurul başkanı başını salladı. “Lütfen devam edin.”

“Bu imar ihlaliyle ilgili bir şey değil.” Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki kaburgaları titriyordu. “Hepimiz bunu biliyoruz. Eğer öyle olsaydı, Bayan Murray haftalık dul kadınlar örgü kulübü toplantısı için Bayan Bashar’ın yün dükkânına karşı da şikâyette bulunurdu. Bu şikâyet benimle, daha spesifik olarak Bayan Murray’in beni onaylamamasıyla ilgili.”

“Hey, bekleyin bir dakika!” Karen ayağa fırladı.

Kurul başkanı, “Bayan Murray,” dedi. “Lütfen yerinize dönün.”

“Ama bu bir yalan! Benim hakkımda yalan söylüyor!”

Alexis gözlerini devirmemeye çalıştı.

Başkan, “Bayan Murray,” diyerek çıktı. “Uygunsuz davranıyorsunuz. Konuşma şansımızı kullandınız.”

Alexis devam etti. “Royce Preston’a karşı suçlamamı ortaya attığımdan bu yana, Bayan Murray kafemdeki bir şeylerden şikâyet etmek için bir yıldır neredeyse her hafta nedenler buluyor. Ön taraftaki çevre düzenlememin durumundan, kedimden, hatta ön camdaki ışık zincirinin ne kadar parlak olduğundan bile şikâyet etti. Sabırlı davrandım. Çoğu insandan daha sabırlı davrandım, çünkü onun gibi insanların benim hakkımda ne düşündüğünün önemli olduğunu düşünmüyordum. Ama şimdi bunun önemli olduğunu anlıyorum. Önemli çünkü onunki gibi tutumlar, Royce Preston gibi adamların suçlarından bu kadar uzun süre paçayı sıyrmasını sağlıyor. Önemli çünkü şu anda çok değer verdiğim insanları, zaten mağdur olmuş kadınları incitmeye çalışıyor. Ve eğer Bayan Murray gibi birisinin bir tür kan davası yürütmek için imar sistemini kullanmasına izin veriliyorsa, o zaman o kuralların hiçbir anlamı yok.”

Bir alkış sesi sözünü kestiğinde Alexis omzunun üzerinden baktı. Ancak alkışlayan sadece Jessica değildi. Yabancılar da katılmıştı.

Alexis, “Bunların hiçbirini ben istemedim,” dedi. “Kadınları hikâyelerini paylaşmaya ya da diğer mağdurlardan destek güç bulmak için kafemde toplanmaya başlamaya ben davet etmedim. Ama bu oldu ve bunun için minnettarım. Onlar *beni* iyileştirdi ve bu kadınların güvenli bir ortama sahip olmalarını sağlamayı görevim haline getireceğim. Ve eğer bu, bu şehrin imar kurallarını ihlal ediyorsa, o zaman şehrin imar kurallarını değiştirmesi gerekiyor. Çünkü artık Bayan Murray’in kalbindekileri değiştirebileceğimi ummaktan vazgeçtim.”

Alexis kürsüden uzaklaşırken alkışlar patladı. Karen’in gözleriyle karşılaşan Alexis gülümsedi. Hincından değil. Zoraki ne-

zaketten deęil. Karen'in ne dūřündūęünü artık umursamadıęı içindi.

Kurul bařkanı tokmaęıyla masaya vurarak seyircilerden sessiz olmalarını istedi. Alexis titreyen bacaklarıyla Jessica'ya doęru yūrūdūęünde genç kadın onu sıkı bir řekilde kucaklamak için kendine çekti.

Gōzyařları onu akmakla tehdit ediyordu. "Gitmeliyim," diye fısıldadı.

"Kurulun ne kadar verdiğini gōrmek için kalmak istemiyor musun?" diye sordu Jessica.

Alexis başını iki yana salladı. Yapması gerekeni yapmıştı. Sōylenmesi gerekenleri sōylemiřti.

şimdi konuşması gereken başka biri vardı.

Mezarlıkta, ayakkabılarının altındaki çimenler yumuşaktı.

Nemli ve vıcık vıcıktı. Her adımı bir ōncekinden daha derine batıyordu.

Solmuş ve baş aşağı sarkan çiçekleriyle benzin istasyonundan aldığı buket, sıktığı elinde daha da ağırlaştı. Annesinin mezarına son gelişinden beri birkaç hafta olmuştu. Mezar taşının yanındaki vazoda geçen yazdan kalma sardunyaların kurumuş, kahverengi kalıntıları vardı. Yokluğuyla ihmal edilmişlerdi.

Alexis buketi yere koydu; canlı renkler annesinin adını tařıyan koyu renkli granitle tam bir tezat oluřturuyordu. Geldięinde oturacaęı bir yer olsun diye kafe mūdavimlerinin baęıřladıęı arka taraftaki beton bankın ōzerine ōktū. Burada oturup annesiyle konuřmak normalde içini ısıtırdı. Ancak bugūn kıyafetlerinden içeri sızan soęuk, tūm vūcudunu donduruyordu.

Montunu etrafına sararak yere baktı.

Ağzını açana kadar ne sōyleyeceęini bile bilmiyordu.

“Neden... neden Elliott’a benden bahsetmedin?” diye fısıldadı. Sesi kulağa zayıf geliyordu. Acması. “Bunca yıl bana gerçeği söyleyebilirdin. Bununla baş edebilirdim.”

Zihninde annesinin cevabını hayal etti. Çünkü bu en iyisiydi.

“Kimin için en iyisi? Ben mi? Sen mi? İşlerin ne kadar zor olduğunu hatırlamıyor musun?”

Ama onları birlikte aştık.

“Fakat daha kolay olabilirdi. Parası vardı.”

Para her şey değildir. Biz birbirimize sahiptik.

“Hâlâ hayatta olabilirdin. Eğer daha çok paramız olsaydı o kadar çok çalışmak zorunda kalmazdın ve belki de...”

Bunun doğru olmadığını biliyorsun. Ben kanserdim. Onun maddi desteği olsa da olmasa da ölmüş olurdum.

“Ama...” Annesi hayali tartışmanın kontrolünü alınca sesi kesildi.

Gerçekten söylemek istediğin şeyi söyle, Alexis. Seni gerçekten neyin rahatsız ettiğini söyle.

“Sana kızgıyım, anne.” Sesi ihanetin ve evet, öfkenin ağırlığıyla titriyordu. Çok uzun zamandır iltihaplanan, göz ardı edilen ve kaçınılan öfke. Dün akşam Elliott’ın evinde açığa çıkan öfke, bütün gece ve sabah boyunca yanan öfke, imar kurulu toplantısında sıcak alevlere dönüşen öfke. Onu tamamen tüketmekle tehdit eden öfke. “Beni yalnız bıraktın, anne. Ve belki de yalnız olmak zorunda değildim. Bunu nasıl yapabildin?”

Arkasından gelen bir arabanın farları mezar taşını aydınlattı. Arabanın yavaşça geçip gitmesini umarak burnunu çekti ve yüzünü sildi. Araba geçip gitmedi. Lastiklerin çıkardığı yumuşak çıtırtının yaklaştığını duydu. Araba durdu ve farlar söndü. Elbette. *Elbette* tam bu saatte annesinin mezarının bulunduğu aynı yerde birini ziyaret etmek için başka biri daha burada olurdu. Çünkü mezarlıkta bile kendisine bir an ayıramazdı.

Arkasında bir arabanın kapısı açıldı ve hafif bir sesle kapandı.

“Seni burada bulacağımı düşünmüştüm.”

Alexis kalbi boğazında atar bir halde bankta döndü. Elliott ellerini kışlık paltosunun ceplerine sokmuş bir şekilde altı metre kadar ileride duruyordu.

Alexis ona arkasını döndü. “Ne istiyorsun?”

“Senin için endişelendim. Candi’yle birlikte sana ulaşmaya çalışıyorduk.”

“Sizinle konuşmak istemedim.”

“Anlıyorum.”

“O zaman arabana binip uzaklaşmanı söylediğimde de anlarsın.”

Elliott yaklaşarak bankı işaret etti. “Oturabilir miyim?”

“Hayır.” Ama Alexis yine de ona yer açmak için yana doğru kaydı. Kendine bunun nedenini daha sonra soracaktı.

Elliott ellerini dizlerinin üzerine koyarak mezar taşına baktı. “Geçen sene bir kez buraya geldim.”

Bunun üzerine Alexis ona baktı. “Neden?”

“Ona söylemem gereken bazı şeyler vardı.”

Alexis dişlerini gıcırdattı. “Bunları o hayattayken söylemeliydin.”

“Biliyorum.” Elliott bakışlarını genç kadına odakladı. “Ona ne söylediğimi bilmek ister misin?”

“Pek sayılmaz.”

“Onu özlediğimi söyledim.”

Alexis ayağa kalktı. “Tanrım, yine bu saçmalıkla uğraşamam.”

“Ona muhteşem bir genç kadın yetiştirdiğini ve bunun bir parçası olabilmiş olmayı dilediğimi söyledim.”

Gövdesine sarılan Alexis mezar taşına baktı. Dudağının titrediğini hissetti ve bu yüzden ondan nefret etti. “Benimle iletişime geçmek için üç yılın vardı. Neden geçmedin?”

“Çünkü bir korkaktım ve utanıyordum.”

Alexis homurdandı. “Dürüstlük ve kişisel farkındalık için puanlar sana, sanırım.”

Elliott cevap vermedi.

Annesinin taşa kazınmış ismine bakarak, “Bu adil değil,” dedi.

“Hayır, değil.”

“Sahip olduğum tek şey oydu.”

“Biliyorum.”

“Şu anda bildiğim şeyleri bilmek istemiyorum. Senin yüzünden burada böyle oturup ona öfkeli olmak istemiyorum. Bunu anlıyor musun?” Onunla yüz yüze gelmek için döndü. “Kendi anneme kızmama sebep oldun. Benden bir şey çaldın. Çok kıymetli bir şey. *Huzurumu* çaldın.” Sesi boğuk ve çatlak çıktı. Elliott’ın elleri sanki uzanıp onu rahatlatmak istiyormuş gibi seğirdi ama akıllıca davranıp parmaklarını dizlerinin etrafında kıvırdı. Alexis tekrar burnunu çekti. “Ve şimdi, senin yüzünden Noah’yı da kaybettim. Ondan şüphe etmeme neden oldun ve onu çok kötü incittim.”

“Üzgünüm, Alexis.”

“Şunu söylemeyi bırak. Lanet olası özür dilemeyi bırak artık!” Alexis kollarını gövdesine dolayarak şiddetli duygu dalgasına karşı bir bariyer oluşturdu. Öfke dalgasına karşı. “Gerçekten burada ne yapıyorsun? Ne istiyorsun?”

Elliott ayağa kalktı. “İşleri düzeltmek için bir şans. Baba olmak için bir şans.”

“Baba olmana ihtiyacım yok.” Hiddet dolu adımlarla üzerine gitti. Çok, çok uzun zamandır gömmeye çalıştığı hiddetle. “Beni duyuyor musun? Baba olmana ihtiyacım yok! Sana ihtiyacım yok, lanet olsun! Sana hiçbir zaman ihtiyacım olmadı!”

Elliott'ın göğsüne yumruk attı. Bir kere. İki kere. Saldırımı kendini hiç sakınmadan karşılması Alexis'i daha çok kızdırdı. İrkilmesini istiyordu. Sinmesini. Onu kahrolası dizlerinin üzerinde görmek istiyordu. Onun da kendisi gibi incinmesini, şu anda içini deşen boşluğu bilmesini istiyordu.

"O benim için yeterliydi. Sense hiç var olmamış bir sperm donörüydün. Beni duyuyor musun?" Yeniden göğsüne vurdu. "Sen olmadan iyiydim!"

"Üzgünüm..."

"Şunu. Söylemeyi. Kes." Her kelimeyle göğsüne yeni bir yumruk atıyordu. "Özürlerine de pişmanlıklarına da ihtiyacım yok."

"O halde bana neye ihtiyacın olduğunu söyle, Alexis." Genç kadının kollarını kavradı. "Söyle ki yapayım."

"Ondan özür dilemene ihtiyacım var!" Elliott'ın parmaklarının tutuşundan kurtuldu ve mezar taşını işaret etti. "Burada durup kalbini kırdığın için üzgün olduğunu söylemeni istiyorum. Onu senin için hiçbir anlam ifade etmeyen bir yaz kaçamağı olarak kullandığın ve sonra da çekip gittiğin için. Vazgeçmek zorunda kaldığın hayaller için ondan özür dilemeni istiyorum. Benimle ilgilenmek için aynı anda iki ya da üç işte çalışmasına sebep olduğun için. Ona gerçekten değer verdiğini bile bilmeden ölmesine izin verdiğin için ondan özür dilemeni istiyorum."

"Dileyemem," dediğinde sesi kalınlaşmıştı. "Bunu yapamam, çünkü o gitti. O öldü, Alexis ve eğer bunları ona asla söylemeyeceğimi bilmenin beni içten içe parçalamadığını sanıyorsan, yanıyorsun. Yapabileceğim tek şey bir daha asla yalnız hissetmemeni sağlamak."

"O halde kahrolası böbreğimi al, seni pislik. Çünkü almazsan, öleceksin. Ve ben başka bir lanet olası mezar taşının başında durmak zorunda kalacağım ve eğer şimdi kızgın olduğumu sanıyorsan, ölene kadar bekle."

“İşte tam da bu yüzden bunu yapamam. Kendi özgür iradenle ve istediğin için hayatımın bir parçası olmanı istiyorum. Ama bunu şimdi yaparsan, sadece seni hayatımda istediğim için değil, bir yükümlülük veya minnettarlık duygusundan dolayı sana babalık yapıp yapmadığımı her zaman merak edeceksin.” Elliott onun çenesini yukarı kaldırdı. “Ve seni hayatımda istiyorum. Kızım olmanı istiyorum.”

İçinde bir baraj yıkıldı. Dehşete kapılan Alexis yüzünü ellerinin arasına gömdü. Hıçkırıklar; çirkin seslerden, sümüklü nefeslerden ve kızgın, düzensiz soluklardan oluşan bir sele dönüştü. Elliott anında tepki verdi. Kollarını etrafına dolayarak onu tuttu. Baba ilk kez kızını kucakladı; tuhaf ve beceriksiz olduğu kadar iyileştirici ve yeni bir şeydi. Elliott sıcaktı ve kurutucudan yeni çıkmış bir battaniye gibi kokuyordu. Alexis ellerini yüzünden uzaklaştırdı ve kollarının iki yana düşmesine izin verdi. Kucaklaşmaya karşılık vermeden ama reddetmeden de. Ona sarılmak, annesine ihanet etmek gibi hissettirirdi ve o kadar ileri gitmeye henüz hazır değildi.

Elliott onun direncini hissetmiş olmalıydı, çünkü geri çekildi. Alexis yanaklarını tekrar silerken hayran kalmış gibi ayaklarının altındaki çimlere bakıyordu.

Ellerini yeniden ceplerine sokan Elliott, “Sana bir şey sorabilir miyim?” diye sordu.

Alexis omzunu silkti.

“Peki ya Noah?”

Hırpalanmış kalbi bir darbe daha aldı. “Ne olmuş ona?”

“İkinizin arasındaki durum ne?”

Alexis başını kaldırdı. “Korkarım bu konu hâlâ seni biraz aşıyor.”

“Anlıyorum. Ama sana bir şey daha sorabilir miyim?”

Yeniden omzunu silkti.

“Onu seviyor musun?”

Boynundan yukarı bir sıcaklık yükseldi. Bu resmen utanç verici bir durumdu.

Elliott, “Buna cevap vermek zorunda değilsin,” dedi hızlıca. “Peki ya istemesen de bir tavsiye verebilir miyim? Uzun süredir evli olan biri olarak?”

Tavsiyesini bir tarafına sokmasını söyleme dürtüsünü reddetti çünkü tavsiye almayı gerçekten istiyordu ve bu onu kızdırıyordu.

Gerçi bir nevi iyi de hissettiriyordu. Kızgın olmak, yani. Tanrı aşkına, Alexis berbat haldeydi.

“İnsanlar çuvaldar. Hem de pek çok kez. Kalıcı bir ilişkinin anahtarı tekrar tekrar affetme yeteneğidir.”

Boğazına bir yumru otururken Alexis botlarının ucuyla ıslak çimenleri tekmeledi. “Ben... ben affetmenin gerçekte ne olduğunu bildiğimi sanmıyorum. Bildiğimi sanıyordum. Bunun huzur içinde olmak ve asla öfke hissetmemek anlamına geldiğini sanıyordum. Ama belki de... bu gerçekten affetmek değildir. Sanırım uzun zamandır kötü bir şey hissetmekten kaçınıyordum. Ve bu aynı şey değil, değil mi?”

Sesini bir gülümseme süsledi. “Bu sefer tavsiyemi *istiyor* musun?”

“Eğer bundan bir şey çıkaracaksan hayır.”

Elliott kıkırdadı. “Hayır, aynı şey değil. Kendine tüm kötü şeyleri hissetmek için izin vermelisin. Öfkenin yeri vardır. Bizi kullanılmaktan korur. Ama eninde sonunda seni inciten kişiden nefret etmeyi bırakmak için kendine izin vermelisin. Affetmek, acı nedeniyle farklı bir insan olduğunu ama karşındakinin de sebep olduğu acı nedeniyle değiştiğini fark etmek anlamına gelir. Bence bu, dönüştüğünüz yeni kişilerin daha iyi insanlar olduğuna ve birlikte bir şeye değer olduğunuza karar vermektir.”

Uzaklardan gelen hafif bir gök gürültüsünün ardından rüzgârda bir değişiklik oldu. Bir fırtına yaklaşıyordu. Alexis tekrar

mezar taşına döndü. “Seni ve Candi’yi endişelendirdiğim için özür dilerim.”

“Huzurunu çaldığım için özür dilerim.”

“Bu artık ödeştik mi demek oluyor?”

Elliott yanına geldi. “Yakınından bile geçmiyor. Telafi etmem gereken bir ömür var.”

“O zaman böbreğimi al ve bana bunu kanıtla.”

“Ah, iyi oynadın.” Sesinde sevgiyle birlikte Alexis’in teninin altına sessizce yayılan ve göğsündeki soğuk yeri saran sıcak bir ton vardı.

Sonunda ona bakmaya cesaret etti. “Sanırım seni affediyorum.”

Elliott’ın gözleri yaşlarla parlıyordu. “Buna layık olmaya çalışacağım.”

“Yarın sabah hastanede görüşüyoruz, değil mi?”

Elliott yumuşak bir şekilde gülümsedi. “Yarın görüşürüz.”

Alexis arabasına doğru yürümesini izledi. Binmeden hemen önce döndü. “Peki ya yarından sonra?”

“Belki,” diye fısıldadı.

Elliott göz kırptı. “Bununla yaşayabilirim.”

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Noah sarsılarak uyandığında –kahretsin, saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikri yoktu– ve ona bakan dört çift kızgın gözle karşılaştığında başının belada olduğunu biliyordu.

Mack, Colton, Malcolm ve Rus hücum hattı gibi kanepesinin etrafında toplanmıştı. Mack parmak eklemine çıtlattı. “Uyan, eşek siki.”

Ah, lanet olsun. Noah gözlerini kapatarak kolunu üzerlerine koydu. Ancak zonklamaya faydası olmadı. “Hangi gündeysiz?”

Ses tonundan tiksinti damlayarak, “Tanrı aşkına,” dedi Colton. “Ciddi misin? Ne kadar süredir burada ezik gibi içiyorsun?”

“Yeterince uzun değil.”

Malcolm, “Perşembe akşamı,” diyerek Noah’nın kolunu kavradı ve onu zorla kaldırdı. “Ve de açıklamam gereken çok şey var.”

“Beni rahat bırakın.” Noah kolunu kurtararak yeniden devrildi.

“Sen bana, Liv’in neden Jessica’dan panik dolu bir mesaj aldığını anlatana kadar olmaz. Görünüşe göre Alexis ameliyatın iptal olduğunu ve ikinizin ayrıldığını söylemiş.”

İkinizin ayrıldığını. Demek ki bu gerçektir. Korkunç bir rüya değildi. O berbat şeyleri Alexis’e gerçekten söylemişti ve o da ger-

çekten yeniden mesafe istediğini söylemişti. Ve şimdi de insanlara *ayrıldıklarını* söylüyordu. Ama başka ne düşünecekti ki? Ona olan güvensizliğiyle genç kadın Noah'nın kalbini kırmıştı ama o da özrünü kabul etmeyerek onunkini kırmıştı. Ve şimdi resmen ayrılmışlardı.

Colton öne doğru eğilerek, "Ayrıca yüzüne ne halt oldu?" diye sordu.

Noah ona ortaparmağını gösterdi.

"Cidden, dostum," dedi Mack. "Kalk. Sana bu şekilde yardım edemeyiz."

"Yardımaınıza ihtiyacım yok."

Adamlar hep birlikte homurdanıp gerilediler. Noah yutkunmaya çalıştı ama kuru bir dirençle karşılaştı. Tanrı aşkına, bok gibi hissediyordu.

"Kitabı bitirmedin, değil mi?" diye sordu Rus.

"Sikeyim ya." Noah dönmeye çalıştı, ama devasa bir el omzunu kavrayıp onu tuttu. Noah vurarak eli ittirdi. "O kahrolası kitapla ilgili sizinle konuşmayacağım. Fark etmediyseniz diye söylüyorum, sorundan başka bir şeye yol açmadı."

"Peki," dedi Mack fazla kayıtsız bir tavırla. "O zaman bizimle bunun hakkında konuş."

Noah tek gözünü açtı. Görüşünün netleşmesi biraz zaman aldı ama netleştğinde o kadar hızlı doğruldu ki kanepeden tamamen düştü. Zar zor işe yarayan bacaklarının üzerinde durmaya çalışarak, "Ver onu bana," diye emretti.

Mack geriledi. "Bizimle konuşana kadar olmaz."

"Siktiğimin mektubunu bana ver," diye gürledi. "Dalga geçmiyorum, Mack."

Onu daha önce hiç kimseye göstermemişti, Alexis'e bile.

“Neden?” diye sordu Mack. “Önemli bir şey mi? Öyle olmalı, çünkü sen baygınken onu göğsünün üzerinde bulduk.”

Noah’nın elleri yumruk haline geldi. “Siktiğimin. Mektubunu. Bana. Ver. Mack.”

Mack mektubu havaya kaldırıp Noah’nın ulaşamayacağı bir yerde tuttu. “Alexis’le ne oldu?”

“Şu an benimle dalga mı geçiyorsun? Kahrolası mektubumu bana geri ver!”

“Malcolm,” dedi Mack. “Sence Noah sevdiği kadınla işleri berbat ettikten sonra neden bu mektuba sarıldı?”

Oturma odasının kapı çerçevesine yaslanan Malcolm, “Bilmiyorum,” dedi. “Belki de tüm hayatının anahtarını ve Alexis’i neden uzaklaştırmaya devam ettiğinin nedenlerini barındırdığı için.”

“Onu ben uzaklaştırmadım,” diye bağırdı Noah. “O...” Sesi keşildi ve yeniden kanepeye çöktü. İçindeki bütün mücadele gücü resmen bitti. “Siktir et”ler ve viskiden başka bir şey kalmadı.

“O ne?” diye soran Colton, Noah’nın yanına oturdu.

Noah avuçlarıyla gözlerini ovuşturduktan sonra dirseklerini dizlerine dayadı. “Bu mektuplara ne dendiğini biliyor musunuz?” diye sordu Mack’e bakarak.

Mack başını iki yana salladı.

“Eğer Ölürsen mektupları. Geri dönemezlerse diye yazıyorlar. Ne boktan bir şey bu böyle?”

Mack cevap vermedi; muhtemelen Noah’nın ondan cevap vermesini beklemediğini bildiği içindi. Bunun yerine mektubu ona geri verdi ve yere, hemen önüne oturdu.

Noah mektubu yıpranmış kat yerlerinden açarak, “Bunu, babam öldürüldükten sonra eşyalarının arasında bulmuşlar,” dedi.

Uzun zaman önce ezberlediği kelimelere göz atarken çocuklar sessizleşti.

Oğlum,

Bunu okuyorsan, sözümü tutamamışım demektir. Geri dönme-
yeceğim. Bunun için tahmin edebileceğinden çok daha üzgünüm.

Seni çok seviyorum. Bu kelimeler yeterli bile görünmüyor. Doğduğun gün hayatımı değiştirdi. Bir erkek olmanın ne demek olduğunu bildiğimi sanırdım ama hemşire seni kollarıma verdiği anda her şey değişti. Senin gözlerinin içine bakarken tüm haya-
tım kendi gözlerimin önünden geçti. Ben bir savaşçıydım ama o anda, düşmandan hiç korkmadığım kadar üç kiloluk bir bebekten korkmuş ve tehdit altında hissetmiştim. Yeterli miydim? Bir çocuk yetiştirme görevine uygun muydum? Seni günün birinde bir erkek olarak yetiştirebilecek kadar erkek miydim?

Keşke bu soruların cevaplarını bilmek için orada olabilseydim. Keşke o bilgisayar gibi beyninle neler başardığını görebilseydim. Keşke kalbin ilk kez kırıldığında (bu olacak ama atlatacaksın) ko-
lumu sana dolamak için yanında olabilseydim, eninde sonunda aradığın kadınla karşılaştığında (bu da olacak) sırtını sıvazlaya-
bilseydim. Keşke bir baba olduğunu görebilseydim. İyi bir baba olacağını biliyorum. Keşke bir büyükbaba olabilseydim. İyi bir bü-
yükbaba olacağımdan adım kadar eminim.

Henüz sana öğretme fırsatı bulamadığım dersler var, bu yüz-
den bunları elimden geldiğince şimdi aktaracağım.

Bir taraf tut.

Hayat bir hediye, bir fırsattır. Kenardan izleyerek onu boşa
harcama. İstedığın şeyin peşinden gidecek kadar cesur ol. O dâhi
beyninle bir şeyler yap.

Başarısız olmakta utanılacak bir şey yok. Tekrar ayağa kalk-
madığın sürece, hatalarından ders al ve denemeye devam et.

Seni bıraktığım için üzgünüm, oğlum. Sözümde durmadığım
için üzgünüm. Ama güçlü olmana ihtiyacım var. Senin ona ihtiya-
cın olduğu kadar annenin de sana ihtiyacı var.

Mutlu ol, Noah. Huzurlu ol. Olabileceğini bildiğim erkek ol.

Bu zor olacak. Pek çok duygu hissedeceksin. Öfke, keder, ihanet, korku. Ama sana söz veriyorum –ve bu bozmayacağım bir söz– kendini yeniden huzur içinde hissedeceğin bir gün gelecek. Beni düşünmenin canını acıtmayacağı. Babanı düşündüğünde geçirdiğimiz güzel zamanlara güleceğin, beni tüm o kötü duygular olmadan hatırlayabileceğin.

Bil ki ben iyiyim, sen de olacaksın. Bir gün sen de iyi olacaksın.

Sevgiler,

Baban

Mack bağdaş kurmuş haliyle öne doğru eğildi. “Bize ne olduğunu anlat.”

Noah, onun babasından bahsetmediğini biliyordu, bu yüzden her şeyi açıklamak için elinden geleni yaptı. Sızdırılan belgeler, Alexis’in bunları sızdıranın kendisi olduğuna dair şüphesi, özür dilemesi, Noah’nın bunu kabul etmeyi reddetmesi. Hatta onlara Marsh’la olan kavgayı bile anlattı.

Bir kez olsun kesintisiz dinlediler. Espri patlatmadan. Hatta anlatmayı bitirdiğinde bile alışılmadık derecede uzun, saygı dolu bir an boyunca sessiz kalmaya devam ettiler.

Mack, “Hayatında neler yaşadığını, katlanmak zorunda kaldığın şeyleri hayal edemiyorum,” dedi. “Çok yol kat ettin ve çok şey başardın, bu yüzünden seni bu şekilde suçlaması gerçekten zor olmuş olmalı.”

Noah kanepede rahatsız bir şekilde kıpırdandı.

Malcolm kapı çerçevesindeki yerinden, “Ama seni sadece belgeleri sızdırmakla suçlamadı, değil mi?” diye sordu. “Seni yeterince iyi olmamakla suçladı. Babanın beklentilerini karşılayamamakla.”

Adrenalin, Noah'nın damarlarında bir acı dalgasıyla yükseldi. "Bunların birbiriyle hiçbir ilgisi yok."

Colton onu dürttü. "O halde onun için teselliye içkide ararken neden bu mektubu bulup çıkardın?"

"Peki Marsh'la yıllar önce etmen gereken kavgayı neden ancak Alexis kalbini kırdıktan sonra ettin?"

Noah göğsünde bir şeyin yükseldiğini hissetti, onu derin bir nefes almaya zorlayan bir boğulma hissiydi. "Birbirleriyle bir ilgileri yok."

Rus, Noah'nın diğer yanına oturdu ve kolunu omzuna doladı. "Bir sözünde daha durmadı, değil mi?"

Noah boğazını temizledi. "Kim?"

"Baban," dedi Rus. "Mektubunda bir söz vermişti."

Noah çocukların mektubu açıkça okumuş olmasından rahatsız olmalıydı ama yeterli enerji toplayamadı.

"Bir gün huzuru bulacağına söz vermişti," dedi Colton. "Ama bulamadın, değil mi?"

O öfkeyi yenene kadar. Marsh'ın sözleri davetsiz ve istenmeyen bir şekilde aklına geldi. Ve bir o kadar istenmeyen kendi cevabı. Haklısın. Öfkemi hiçbir zaman yenemedim. Umarım asla yenmem.

Ama bu bir yalandı. Öfkeli olmaktan yorulmuştu. Hiç istemediği, izni olmadan içine sürüklendiği, ona her şeye mal olan bir savaşta mücadele etmekten yorulmuştu. Alexis dahil.

Noah, "Evet," diye fısıldadığında kelime, özgür bırakılmayı arzulayan diğer binlerce kelimenin arasından sıyrılıp gelmişti. Çok uzun zamandır içinde olan kelimeler. "Huzurlu değilim."

"Alexis'in bu belgeleri senin sızdırdığına inanması ihanet gibi hissettirmiş olmalı."

Boğazı tıkanan Noah başıyla onayladı.

“İhanet bize bazen gerçekten aptalca şeyler yaptırabilir,” dedi Mack. “Bizi akla ve mantığa karşı kör eder. Yanlış olduğunu bildiğimiz şeyler yapmamıza neden olur. Sonuçta kendi canımızı daha kötü acıtacak şeyler.”

“Kendi hataları için özür dilemeye çalıştığında bile sevdiğimiz kadını uzaklaştırmak gibi,” dedi Colton.

“Ya da bilgisayara benzeyen beynini suç işlemek için kullanmak gibi,” diye ekledi Malcolm sessizce.

Rus, Noah’nın omzunu sıktı. “Gerçekte kime kızgınsın, Noah?”

“Ona.” Kelime, Noah’nın göğsünden koparak geldi, ancak gönülsüz bir itirafın yapabileceği gibi her şeyi kırıp parçaladı. Tanrı aşkına, babasına kızgındı. Bunca zamandır. Ve şu ana kadar bunu hiç görmemiş veya kabul etmemişti. Ta ki o öfke ona neredeyse her şeye mal olana kadar.

Rus, Noah’yı daha da yakınına çektiğinde Noah deneseydi bile buna karşı koyamazdı. Ve bunun sebebi yalnızca Rus’un bir Sherman tankı gibi iri yarı olması değildi, aynı zamanda Noah’nın uzun zamandır iltihaplı olan gerçeğin ortaya çıkması nedeniyle zayıf ve sarhoş hissetmesiydi.

“Ona çok kızgınım,” diye homurdandı. “Orduda kaldığı için ona kızgınım. Emekli olabilirdi. Kalmayı, konuşlandırılmaya devam etmeyi seçti. Bizi terk etti. Beni terk etti. Ona ihtiyacım vardı. O ise gitti.”

Colton sessizce, “Sözünü tutmadı,” dedi.

“Bu yüzden sen de kendininkini tutmadın.” Malcolm bunu yumuşak bir şekilde söyledi ama kelimeler Noah’nın beyninde infilak etti. Çünkü tüm dünyası netleşmişti. Sanki öylece bir perde kalkmıştı.

“Babamı savunmak için *hacker* olmadım,” dedi boğulur gibi. “Bunu ondan intikam almak için yaptım.”

“İşte bu,” diyen Colton hafifçe Noah’nın sırtına vurdu.

Noah çaresizce dışarı çıkmak isteyen hıçkırıkları tutmaya çalıştı ama başaramadı. Bu yüzden, bir sonraki en iyi şeyi yaptı. Yüzünü Rus’un fıçı gibi göğsüne dönerek çıkmalarına izin verdi.

Colton, “Sorun yok, dostum,” dedi. “Ağla. Bırak kendini. İyi olana kadar ağla.”

İyi olana kadar ağla.

Tanrı aşkına, iyi olmayı nasıl da istiyordu. Çok iyi değil. Harika değil. Mutlu bile değil. O papaz kapısında belirlediğinden beri ilk kez, sadece iyi olmaya hazırды.

Ön kapı aniden savrularak açıldığında Noah yerinde zıpladı. Olduğu yerde doğruldu, yüzünü silerken kutsal olan her şeye gelenin Alexis olması için yalvardı, çünkü Tanrı aşkına, ona anlatacak çok şeyi vardı. Tabi onu deli gibi öpüp affetmesi için yalvardıktan sonra.

Ancak kapı çerçevesinde beliren kadın Alexis değildi.

Noah’nın ağzı açık kaldı. “Anne?”

“Güzel,” dedi ellerini kalçalarına koyarak. “Ölmemişsin.”

Mack yüzünü buruşturdu. “Üzgünüm, Bayan Logan. Nefes aldığını haber vermek için size yeniden mesaj atmalıydık.”

Noah ona bakakaldı. “Annemi mi aradın?”

“Dostum, gerçekten acınası görünüyordun. Bunun kendi başımıza halledemeyeceğimiz kadar büyük bir iş olduğundan korktuk.”

“Haklıdınız,” dedi annesi. “Biriniz arabama gidip getirdiğim tüm yiyecekleri ve valizimi getirebilir mi?”

“Valiz mi?” Noah elini yüzünden geçirdi. “Anne, ben iyiyim. Bu herifler moron. Gelmene gerek yoktu.”

“Ben hallederim, Bayan Logan,” dedi Colton. Bir de göz kırptı ama Noah’nın annesinin üzerinde etkisi az oldu. Kadın sadece gözlerini devirdi.

“Geri kalanınız birkaç dakika için ortadan kaybolun. Oğlumla konuşmam lazım.”

Hangi yaşta olursa olsun bir erkeğin, bir anneden gelen o ses tonundan daha hızlı hareket etmesini hiçbir şey sağlayamazdı. Adamlar odayı beş saniye içinde boşalttı.

Annesi, odayı geçerek Noah'nın önünde durdu ve “Yanağına buz koydun mu?” diye sordu. Ona cevap vermesi için zaman tanımadı. “Elbette koymadın.”

“Geçti, anne.”

Sanki Noah hiç konuşmamış gibi kelimelerini yok sayarak, “Yapacağımız şey şu,” dedi. “Üstünü başını temizleyeceğiz, sana biraz yemek yedireceğiz ve bana Alexis’le ilgili gerçeği anlatacaksın. Sonra da bunu nasıl düzelteceğimizi bulacağız.”

Annesinin sözleri, varlığı ve Noah'nın kurtarılabilmesine dair duyduğu sonsuz güven karşısında göğsünün sıcak bir rahatlamayla dolmadığını söyleseydi yalan söylemiş olurdu. Bazen bir erkek hâlâ annesine ihtiyaç duyardı. Bu da o zamanlardan biriydi. Yine de bunu daha az utanç verici yapmıyordu.

Annesi gülümsedi ve elleriyle onun çenesini avuçladı. “Ona çok benziyorsun, biliyor musun?”

“Kime?” Eğer Marsh’a derse, kendisini trafiğin içine atacaktı.

“Babana.” Elleri oğlunun dağınık saçlarını düzeltti. “Dışarıdan çok sertsin ama içinde duygusal, iyi yürekli birinden başkası değilsin.”

Koridordan gelen kahkaha sesini, hızla bir kola çarpan yumruğun sesi takip etti. Hemen ardından yoğun aksanlı bir, “Ah, bana neden vurdun?” geldi.

Noah burnunu sıktı.

“Seninle öyle çok gurur duyuyordu ki,” diye devam etti annesi. “Seni ödev yaparken izler ve sadece başını iki yana sallardı.

Her zaman, ‘Benim gibi bir adam bunun gibi bir beyni nasıl yarattı?’ diye sorardı. Sen onun hayatının ışığıydın.”

Noah’nın göğsünde yeniden baskı oluşmaya başladı. “Anne, ben... ben onu özleyorum.”

Annesinin yüzü, pişmanlığı ama aynı zamanda umudu gösteren bir gülümsemeyle yumuşadı. “Özlediğini biliyorum.”

“Onu unutmaktan korkuyorum.”

“Ah, Noah...”

“En son konuşlandırıldığı seferden önceki gün ne yaptığımızı hatırlamıyorum. O giderken birbirimize ne söylediğimizi hatırlamıyorum. Hatırlamıyorum... Bazı günler ses tonunu bile hatırlamıyorum. Kızgın kalarak ve öfkenin üstesinden asla gelmeyerek o kadar çok zaman harcadım ki iyi şeyleri, asıl önemli olan şeyleri unutmaya başladım.”

“Unutmadm. Her şey hâlâ burada.” Elini Noah’nın kalbinin üzerine koydu. “İyi şeylerin ortaya çıkmasını sağlamak için tüm bu kötü şeyleri temizlemen gerekiyor.”

Bu kez koridordan gelen ses, şüphe götürmez bir burun çekme sesiydi.

Annesi gülümsedi. “Çok iyi arkadaşların var.”

“Öyle oldukları anlar var ama şu anda biraz canlarını yakmak istiyorum.”

Annesi onun göğsüne hafifçe vurdu. “Şu viskiyi emmesi için seni biraz doyuralım.”

Noah annesinin koridora doğru yürümesini izledi. “Anne?”

Annesi döndü.

“Marsh hakkında.”

“Ne olmuş ona?”

“Onu aramalısın. Onu dışarı attığında oldukça perişan haldeydi.”

Annesi şaşkınlıkla başını yana eğdi. "Onu mu savunuyorsun?"

"Sanırım en sonunda onu anladım." Noah birdenbire çok şeyi anlamıştı. O lanet kitabı okurken ne kadar yanıldığı gibi. Başından beri AJ'yle bağ kuramamıştı çünkü Noah onun Elliott'a çok benzediğini düşünüyordu. Çocuğunu terk eden bencil bir pislik. Ama hikâyeyi tamamen yanlış okumuştı. AJ, Elliott değildi. O, Noah'ydı. Korkmuş ve kırık dökük bir adamdı, kendisi için önemli olan şeyleri kaybetmekten o kadar korkuyordu ki bunun yerine sert çıkışlar yapıp o şeyleri kendinden uzaklaştırıyordu. Özür dilemenin başka bir yolunu bilmediği için, ev borcu kapatarak ve üniversite harçları ödeyerek geçmişteki hatalarını parasıyla telafi etmeye çalışıyordu.

Noah, korkudan ısırın ve tırmalayan Beefcake'ti. İnsanlar onu terk etmeden önce o insanları uzaklaştırıyordu.

Annesi ona o kadar yoğun bir şekilde baktı ki Noah kıvranmaya başladı. "İyi bir adam olmak istiyor," dedi Noah. "Ama bir şeyleri yapmanın yalnızca tek bir yolunu biliyor. Değişmek için yardıma ihtiyacı olacak ama bence yapabilir."

"Sana vurması affedilemezdi."

"Öyle olmak zorunda değil."

Annesi gülümsedi. "Çöpçatanlık mı yapıyorsun?"

"Sadece ikinizin de mutlu olmasını istiyorum."

"Her şey sırayla," dedi. "Önce seninle bir ilgilenelim, sen de sabah gidip Alexis'e söylenmesi gereken her şeyi söyleyebilirsin. O zaman belki Marsh'i ararım."

"Anlaştık."

Bir dahaki uyanışında saat sabahın dördüydü, çocuklar ve annesi uykulu gözlerinde panikle ona bakıyorlardı.

Noah yatakta doğruldu. "Ne? Sorun ne?"

“Dostum, yapıyor,” dedi Mack. “Gitmeliyiz.”

“Neden bahsediyorsun sen? Kim neyi yapıyor?”

“Alexis,” dedi Colton onu daha önce hiç görmediği kadar ciddi bir tavırla. “Ameliyata giriyor.”

Annesi yatağın üzerine bir kıyafet yığını bıraktı. “Giyin. Hızlı sürersen ameliyata girmeden önce onu görmek için zamanında varabilirsin.”

Noah, Colton’ı tişörtünün önünden yakaladı. “Bana hızlı araba sürebildiğimi söyle.”

OTUZUNCU BÖLÜM

Oda soğuktu.

Alexis, hastane önlüğünün ince askılarını omzunda bağladı ve geri kalanını elleriyle kapalı tuttu. Kumaş tiril tirildi. Kıyafetlerini hemşirenin ona verdiği plastik poşete koyduktan sonra yatağa çıkarak battaniyeyi çıplak bacaklarının üzerine çekti.

Kapı çalındı ve ardından Candi'nin çekingen sesi geldi. "İçeri gelebilir miyim?"

"Kapı açık," diye seslendi Alexis.

Candi büyük beden üniversite *sweatshirt*'lerinden biriyle siyah bir tayt giymişti. Gözleri yorgundu, saçları dağınık bir atkuyruğu şeklinde toplanmıştı.

İkisi aynı anda konuştular.

"Hazır mısın?"

"Elliott hazır mı?"

Alexis güldü. "Önce sen."

Candi yatağa yaklaştı. “Sadece iyi olduğundan emin olmak istemiştim.”

“Hazırım. Elliott nasıl?”

“İyi görünüyor. Hepimiz gergin olduğumuz için bizi güldürmeye çalışıyor.”

Alexis elini uzattı. “Her şey iyi olacak.”

Alexis’in parmaklarını bir araya getirmesine izin verirken Candi’nin gözleri yaşlarla parladı.

“Hey,” diyerek elini sıktı Alexis. “Ağlamak yok.”

Candi gülümseyerek omzunu silkti. “Elimde değil. Üzgünüm. Babamla kız kardeşim birlikte ameliyata girmek üzereler.”

Alexis, *kız kardeş* kelimesini duyunca her zamanki içerlemeyi hissetmeyi bekledi. Ama gelmedi. “Emin ellerdeyiz, Candi. Sen farkına bile varmadan bitmiş olacak.”

Sonra Cayden içeri girerek gergin bir şekilde kıpırdandı. “Ben, şey, gelebilir miyim?”

Candi gerilerek bakışlarını Alexis ve Cayden arasında gezdirdi.

“Elbette,” dedi Alexis.

Genç adam yutkundu. “Sana davranış şeklimden dolayı özür dilerim. Her şey için.”

Alexis başını yana eğdi. “Ve de babamızın hayatını kurtarıırken ölebileceğim için kendini kötü mü hissediyorsun?”

Yüzü bembeyaz oldu.

Alexis güldü. “Sadece seninle kafa buluyorum.”

Cayden’in yüzü kızardı. “Bunu hak ettim.”

Alexis buna itiraz etmedi çünkü evet, hak etmişti. Onu affetmesi Elliott’tan bile uzun sürebilirdi, çünkü en azından Elliott ha-

talarını kabul etmeye hazırды. Cayden elini cebine soktu ve katlanmış bir kâğıt çıkararak Alexis'e uzattı. "Sana bir resim daha yaptı."

Alexis kâğıdı açtı. Kırmızı, sarı ve mavi dalgalı çizgilerden oluşan bir karalamaydı. En üste birisi, "*Alexis Hala'ya*" yazmıştı.

Cayden, "Bu bir gökkuşağı," diyerek açıkladı. "İstersen senin için saklayabilirim."

"Hayır," dedi hızla. "Ben... ben onu saklamak istiyorum."

"Bu iş bittiğinde, umarım biz..."

"Belki." Alexis onun sözünü kesti çünkü cümlesini bitirirse duygularının gidebileceği yönden korktu.

Cayden başını salladı. "Ben, şey, annemin yanına döneyim. Altüst olmuş halde."

"Diğer tarafta görüşürüz."

Cayden gözlerini tekrar kırıştırdıktan sonra odadan ayrıldı.

"Çabalıyor," dedi Candi.

"Biliyorum. Ben de."

Candi o gergin dudak ısırma hareketini yaptı. "Peki Noah...?"

Alexis göğsünde bir tekme daha hissetti. Başını iki yana salladı ama konuşmadan önce nefes alıp vermek zorunda kaldı. "Ondan şüphe ettiğim için beni affedeceğini sanmıyorum."

"Ama seni seviyor."

Yaşlar gözlerini yaktı. "Onu çok kötü incittim."

Elini Alexis'in koluna koyan Candi, "Buna inanmıyorum," dedi. "Sana söz veriyorum. Burada olacak."

Noah, hayatındaki en kötü anın Alexis'in, evinin kapısından çıkıp gittiği an olduğunu düşünmüştü ama o an çoktan gölgede

kalmıştı. Genç kadın ameliyata girmek üzereydi ve telefonu kapalıydı. Eğer Noah onunla konuşmazsa, bu kadar bencil bir pislik olmasaydı söylemiş olması gereken şeyleri duymadan ameliyata girecekti.

Evinden ayrıldıklarından beri aşağı yukarı on bininci kez Colton'a, "Daha hızlı sür," diye homurdandı. Nakil merkezinden hâlâ on beş dakika uzaklıktaydılar ve ameliyatla ilgili işlemler planlandığı gibi giderse, Alexis kısa süre içinde ameliyat öncesi bölüme alınacaktı.

Onu ne kadar sevdiğini bilmeden ameliyata gireceği düşüncesi Noah'da kusma isteği uyandırıyordu. Ya da belki de bu, Colton'ın araba sürüşünün dün geceki sıvı akşam yemeğinden kalanları karıştırması yüzündendi. Colton trafiği atlatmak için lastikleri cıyaktatarak şeritten şeride geçerken, Noah yolcu kapısının üzerindeki "of siktir" kolunu tuttu.

Rus arka koltukta inledi. "Araba tuttuğunu hissediyorum."

Yanındaki Mack, "Camı aç," dedi. "Burnundan nefes alıp ver."

"Arabama kusarsa hepinizi öldürürüm," dedi Colton. Başka bir şeride geçti ve sonra geri döndü. Bir minivan kornaya asıldı.

Mack, "Orada ulaşamadan ölürsek bunların hiçbirinin anlamı kalmaz," diye homurdandı.

Noah gözlerini kapattı. "Sadece şuraya ulaş."

Odaya bir hemşire girdi ve kendini tanıttuktan sonra, Alexis'in adını ve doğum tarihini doğrulamak, neden orada olduğuna dair sorular sormak ve yanlış kişinin yanlış organının alınması ya da buna benzer şeyleri önlemek adına standart güvenlik protokollerini uyguladı. Birazdan Elliott'la birlikte ameliyat öncesi bölüme alınacaklarını söyledi.

Candi ellerini kendi beline dolamış bir şekilde dudağını ısı-
nyordu. Alexis kollarını açınca kız rahatlamış bir nefes vererek
kendini onun kollarına bıraktı.

“Teşekkür ederim, Alexis. Bunun bedelini sana asla ödeyemem.”

“Bana Noel için güzel bir şey al yeter.”

Candi'nin şaşkın gülüşü odadaki gerilimi dağıttı. Onu son bir
kez sıkarak dışarı çıkmak için doğruldu. “Uyandığında görüşürüz.”

Bir görevli, Alexis'in yatağını uzun bir koridordan ve bir dizi
otomatik kapıdan geçirdi. Başka bir kısa koridordan geçerek kö-
şeyi döndüler ve daha önce bulunduğu odanın iki katı büyüklü-
ğünde bir yere girdiler.

Elliott çoktan oradaydı. Bir hemşire tansiyonunu ölçerken ya-
takta yarı uzanmış halde kolunu uzatmıştı. Tıraş olmamıştı ve siyah
beyaz kırçillı sakalları onu olduğundan daha yaşlı gösteriyordu.

Alexis'i görünce gülümsedi. “İşte geldi.”

“Gelmeyeceğimden mi korktun?”

“Bir an bile korkmadım.” Elini uzattı. Alexis hiç beklemediği
bir şekilde suskun ve duygusal hissederek bir süre eline baktı.
Sonra uzanıp Elliott'ın parmaklarının kendi parmaklarını sar-
masına izin verdi.

Colton hastane girişinin önünde lastikleri cıyaktatarak arabayı
durdurdu. “Siz inin. Ben arabayı park edeceğim.”

Mack ve Rus daha kapıları kapatmadan Noah inmiş ve koş-
maya başlamıştı.

Çiftli kapılar açılmadan hemen önce ona yetişen Mack,
“Hastanede koşamayız,” dedi.

Noah omzunun üzerinden ona ortaparmağını gösterdi. “İnsanlar sürekli hastanelerde koşar. Acil durumlar var.”

Rus’un ayakları yerde top mermisi gibi ses çıkarıyordu. “Hem bu büyük bir jest! Büyük jestler için her zaman koşarız!”

Koridorun sonuna gelip köşeyi döndüğünde Noah’nın spor ayakkabıları kaygan zeminde kaydı. Duvara doğru sendeleyince, kanadın kendi adını alması için yüklü miktarda para bağışlayan bir adamın çerçevesi fotoğrafının sallanmasına neden oldu. Mack, Noah’yı tutarak doğrulması için çektikten sonra yola devam etmesi için ittirdi.

Kirli havlularla dolu bir arabayı iten bir görevli bağırarak yoldan çekildi. “Hey! Burada koşamazsınız.”

Rus nefes nefese, “Bu büyük bir jest,” dedi. “Büyük jest için koşmamız gerekiyor.”

Çok uzun süreceği için asansörün yanından koşarak geçen Noah, “Dördüncü kata çıkmalıyız,” dedi.

Merdivenleri kullanacaklarını fark eden Mack sızlandı. “Dostum, gerçekten mi?”

Noah merdivenleri ikişer ikişer çıkıyordu. Arkasında birinin düştüğünü, sonra da Rus’un ana dilinde küfrettiğini duydu. Mack yetişmeye çalışırken hırıldayarak soluyordu.

Dördüncü katın merdiven sahanlığında Noah kapıyı hızla açtı ve tökezleyerek aydınlık bir koridora çıktı.

Avuçlarını tezgâhın üzerine dayayarak nefesini toparlamaya çalıştı. “Alexis Carlisle,” dedi soluk soluğa. Hemşire bilgisayarına bir şey yazarken Noah küfretmemek için dilini ısırды. Kadın daha başını bile kaldırmadan önce çok geç kaldığını anladı.

“Üzgünüm. Kendisi ameliyat öncesi bölüme alınmış. Artık ziyaretçi yok.”

Noah dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti. “Hayır. Anlamıyorsunuz. Onu görmek zorundayım.”

Mack en sonunda terli ve nefesi kesilmiş bir halde yetişti. “Bu doğru,” dedi hırıltılı bir sesle. “Bu adam işleri gerçekten berbat etti çünkü tam bir mankafa ve ona üzgün olduğunu söylemek zorunda.”

Hemşirenin ağzı açık kalmıştı. “Şey, bunu duyduğum için üzgünüm ama onu görmenize izin veremem.” Hemşire bankosunun karşı tarafında büyük bir bekleme odasını işaret etti. “Şurada yer bulabilirsiniz, biz size düzenli olarak güncelleme yapacağız.”

Mack, Noah’nın dirseğini kavrayarak onu tezgâhtan uzaklaştırdı. “Hadi. Oturabiliriz.”

Asansör çınladı, kapılar açıldığında elinde bir sandviç dondurmayla Colton dışarı çıktı.

Her şeyden habersiz bir şekilde gruba yaklaştı. “Dostum, burada dondurma otomatı var.” Herkesin sessiz bakışlarını görünce gözlerini kırıştırdı. “Ne? Çok mu geç kaldık?”

Noah iki yandaki yumruklarını sıktı. “Evet, çok geç kaldık.”

“Bu berbat. Helikopterimi almalıydık.” Sessizlik karşısında bir kere daha gözlerini kırıştırdı. “Şimdi ne var?”

“Bir helikoptere erişimin mi var?” Noah kendi sesini zar zor tanıyabildi.

“Evet,” dedi Colton yavaşça.

“Ve bunu bana şimdi mi söylüyorsun, lanet olası?”

“Benden *araba sürmemi* istedin.”

Noah'nın yüz ifadesi cinayete meyilli olmalıydı çünkü Mack hemen önüne geçti. Bekleme odasının uzak köşesini işaret ederek, “Neden dondurmanı şurada yemiyorsun?” dedi Colton'a. “Ya da daha iyisi, gidip Rus'a biraz dondurma al”.

Rus'un yüzü aydınlandı. “Dondurma.”

Mack, Noah'yı boş bir sandalyeye ittikten sonra yanına oturdu.

Dirseklerini dizlerine dayayan Noah elleriyle yüzünü kapattı. “Geç kaldığıma inanamıyorum.”

“Sorun yok, adamım.” Mack hafifçe sırtına vurdu.

“Sorun var. Burada olmalıydım. *Yalnızdı*. Ona bunların hiçbirini tek başına yapmak zorunda kalmayacağına dair söz vermiş-tim ama o sözü bile tutamadım.”

“Noah?”

Başını kaldırdı. Elliott hariç, diğer Vanderpoolar bekleme odasına girmişti. Candi, o erken saatte ve kesinlikle bir aile üyesi ameliyata girmeden önce olması gerekenden çok daha parlak bir şekilde gülümseyerek yanına geldi.

“Buradasın,” dedi coşkuyla. “Burada olacağımı biliyordum. Ona da bunu söylemiştim.”

Noah ayağa fırladı. “Onu gördün mü?”

“Ameliyat öncesi için götürmelerinden hemen önce.”

“Nasıldı? İyi miydi? Korkuyor muydu?”

“İyi idi. Ama uyanıp seni burada gördüğünde daha iyi olacağına eminim.”

Ellerini darmadağın olmuş saçlarının arasından geçirirken, “Beni şimdi görmesini istiyorum,” diye homurdandı.

Ve sonra bir hatıranın zihnini işgal etmesiyle kendi sözleri donup kalmasına neden oldu. *Beni görmeni istiyorum.*

Candi, "Sorun ne?" diye sordu.

Noah başını iki yana sallayarak Mack'e baktı. "Bir berber bulmam lazım."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Biri ona dokunuyordu.

Ancak bu çok mantıklı gelmiyordu çünkü Alexis yüzüyordu. Her uzvunu kaplayan ve duyularını en sakinleştirici, en sessiz şekilde uyuşturan yoğun, karanlık, ılık suyun içinde yüzüyordu.

Ama orada birisi *vardı*. Eline dokunuyor ve yumuşak bir şekilde konuşuyordu.

Alexis aniden bir inilti duydu ve su ortadan kayboldu. Önce bir gözü, sonra diğeri açıldı ve kendini ılık, karanlık sessizlikten soğuk, keskin parlaklığa atılmış buldu. Gözlerini kısarak başını çevirdi.

Büyük bir gülümsemesi ve gri saçları olan bir hemşire yatağının yanında durmuş serum torbasına bir şeyler yapıyordu. Yaka kartında NINA B. yazıyordu. Kadın, Alexis'e bakarak gülümsedi. "Merhaba, Alexis. Ben Nina. Anesteziden uyanma odasıdayken seninle ben ilgileneceğim. Ağrın nasıl?"

Alexis ellerini şilteye dayayarak kendini yastıkların üzerinde daha yukarı çıkarmaya çalıştı. Yan tarafındaki ani sancı irkilmesine neden oldu. Nina dilini şaklatıp *cık cık* yaparak ona hareket-

siz kalmasını söyledi. “Bunun için çok erken, tatlım.” Üst kısmını birkaç santim kaldırmak için Alexis’in yatağının kenarlığındaki bir düğmeye bastı. “Daha iyi mi?”

Alexis başıyla onaylayarak yutkunmaya çalıştı. Boğazı acıdı. Çok. “Bitti...?” Yeniden yutkundu. Birisi ona organ bağışlamanın en kötü yanının acıyan bir boğaz olduğunu söyleseydi buna asla inanmazdı. Ama boğazı alev almış gibiydi. “Bitti mi?”

Nina yeniden gülümsedi. “Bitti. 1’den 10’a kadar bir ölçekte bana ağrının nasıl olduğunu söyleyebilir misin?”

Alexis odaklanmaya çalıştı. Bazı yerleri acıyordu ama zihni hâlâ neresinin ne kadar kötü ağrıdığını anlamayacak kadar bulanıktı. “Altı, yedi. Bilmiyorum.”

“Senin için bunu halledeceğiz, tamam mı?” dedi Nina.

“Elliot?” Alexis’in sesi hırıltılıydı.

“O iyi. Her şey iyi gitti.”

Alexis karnına giren keskin acıyla yüzünü buruşturdu.

“Tamam, tatlım,” dedi Nina. “Sana biraz daha ağrı kesici verdim.”

Alexis, “Noah...” diye fısıldadı.

Ilık, karanlık su yeniden üzerini kapladı. Ama batmadan hemen önce Nina’nın sesini duydu. “O burada ve seni seviyor.”

Bir dahaki sefer uyandığında özel bir odada ve yalnızdı. Uzun gölgeler duvar boyunca uzanıyor ve beyaz battaniyesini, batan güneşten gelen turuncu bir ışıltıyla aydınlatıyordu.

Boğazındaki yanma hafiflemiş, yerini karnındaki acı verici bir kramp almıştı. Ancak her ikisi de yüreğindeki acının yanında soluk kalıyordu. *O burada ve seni seviyor.* Nina’nın mesajı bir rüyaydı. Alexis’in hayal gücüydü. Kendi temennisiydi.

Alexis ağrı kesicilerin değil ama pişmanlığın etkisiyle gözlerinin tekrar kapanmasına izin verdi.

Gözleri tuvaletten gelen sifon sesiyle yeniden açıldı. Alexis başını sağa döndürürken banyo kapısı aralandı. Banyonun ışığında silueti görünen bir adam dışarı çıktı. Alexis gözlerini kısarak doğrulmaya çalıştı ama başaramadı. Bu da kim...

Adam olduğu yerde kaldı. “Lanet olsun. Üzgünüm. Seni... seni uyandırdım mı?”

Kalp monitörü Alexis’in kalp atışlarındaki atlamayı kaydetti. “Noah?”

Genç adam gölgelerin içinden çıktığında Alexis’in nefesi ke-sildi. Bu *Noah’ydı*.

Ama değildi de.

Sakalı gitmiş, genç bir gülümseme ve bebek yumuşaklığında bir cildi ortaya çıkarmıştı. Uzun saçları artık kısacık kesilmiş ve arkaya doğru şekillendirilmişti. Ama yatağının kenarında durup ona bakarken sıcak ve yumuşak gözleri aynıydı.

Bir gözyaşı Alexis’in şakağından aşağı kaydı. “Aman Tanrım.”

Noah’nın gülümsemesi soldu. “O kadar kötü, ha?”

“Hayır,” dedi Alexis boğulur gibi. “Haklıydın. Bu erkek güzelliği *cidden* çok fazla.” Bastırılmış bir hıçkırık serbest kaldığında hassas kesiklere yönelik duygu saldırısına karşı karnını tuttu.

“Siktir.” Noah paniklemiş görünüyordu. “Seni incittim mi? Hemşireyi çağırmalı mıyım?”

Alexis hızla elini uzatıp Noah’nın kolunu kavradı. “Hayır. Hiçbir yere gitme. Hayal gördüğümü sanacağım.”

Noah yatağın kenarlığının üzerinden eğilerek yüzünü onun-kine yaklaştırdı. “Seni üzmem istememiştim. Sadece affedilmek için dizlerine kapandığım sırada gerçek beni görmeni istedim.”

Zımpara gibi boğazından zayıf bir kahkaha çıktı. Kısa sürede bir öksürüğe dönüştü ve bu da karnında keskin bir acıya neden oldu. “Beni güldürme.”

“Güldürmeye çalışmıyordum.” Noah ayağa kalkarak yatağın yanında duran masanın üzerindeki tek kullanımlık, kapaklı bardağa uzandı. Pipeti Alexis’in dudaklarına yaklaştırdı. “İç bakalım. Hemşire buna ihtiyacın olacağını söyledi.”

Alexis içini çekerek soğuk içeceği içti. “Teşekkür ederim.” Gözlerini kırptırdı. “Yanağına ne oldu?”

“Bu, başka bir zamana saklayacağım uzun bir hikâye.” Noah bardağı masaya geri koyduktan sonra parmağıyla Alexis’in kulağından çenesine kadar yumuşak bir çizgi çizdi. “Nasıl hissediyorsun?”

“Artık gerçekten burada olduğunu ve halüsinasyon görmediğimi bildiğim için daha iyiyim.”

Noah’nın gözlerinin kenarları kırıştı. “Çok üzgünüm, Lexa. Buraya gelmeye çalıştım. Tam zamanında gelip, sen içeri girmeden önce sana ne kadar üzgün olduğumu söylemek için büyük bir jest yapmayı planlamıştım ama çok geç kaldım.” Yutkunurken boğazı tıkanır gibi oldu. “Bilmiyordum. Ameliyata gireceğini düşünmüyordum. Yanında olmalıydım.”

“Artık buradasın.”

Noah’nın dudakları inceldi. “Bu yeterince iyi değil.”

Alexis yüzünü genç adamın eline doğru çevirip başparmağının ucunu öptü. “İyi.”

“Yalvarmamı bölüyorsun.”

Onun gözlerine baktı. “Yalvarmana gerek yok, ben de yalvarmanı istemiyorum. Beni öpmeni istiyorum.”

Noah yatak kenarlığını indirerek ihtiyatlı bir şekilde onun yanına oturdu. Bir kolunu Alexis’in vücudunun üzerinden uzatarak elini şilteye bastırdı. “Önce bunu söylemem gerek.”

Alexis içini çekerek başının altındaki yastığa yaslandı. “Gerçekten gerek yok.”

“Sana söylediğim şeyler acımasız ve hoş görülemezdi.”

“Onlardan önce sana ne söylediğimi unuttun mu?”

“Önemli değil. Sen özür dilemeye çalıştın, bense korkunç bir karşılık verdim. Ve bunu yaptığımda sadece sana değil, arkadaşlığımıza da ihanet ettim.”

Sözleri, Alexis’in duygusal istikrarının çevresinde kalan ince zarı delip geçen bir şiş gibiydi. Gözyaşları nedeniyle Noah’nın yüzünü bulanık görmeye başladı.

Noah çenesini iki yana hareket ettirdi. “Kendi öfkemin, canının yandığı ve bana ihtiyacın olduğu gerçeğini görmemi engellemesine izin verdim. Ve bu yüzden seni daha çok incittim.”

Alexis elini genç adamın pürüzsüz, temiz çenesine götürdü. “Tamam, çeneni kapatıp beni öpmen için ne söylemem gerekiyor?”

Noah gözlerini kırptırdı. “Ben ciddiym, Lexa.”

“Ben de öyle. Belli ki cevap olarak bir şey söylemediğim sürece tüm bu gereksiz özür dilemeleri bırakamayacaksın.”

Noah alınmış gibi göründü. “Gereksiz mi? Seni resmen evimden kovdum!”

“Çünkü seni yapmadığım bir şeyi yapmakla suçladım.”

“Ama bunu yapacağımı düşünmek için her türlü sebebin vardı!”

“Şu anda ciddi ciddi benimle tartışacak mısın? Göbek deliğimden daha küçük bir delikten bir organımı çıkardılar.”

Noah’nın cildi kül rengine döndü.

“İlla bir şeye üzölmek istiyorsan, altı hafta kadar barışma seksi yapamayacağımız gerçeğini düşün. Bu yüzden hemşire bana daha fazla ağrı kesici vermeden ve ben tekrar bayılmadan önce beni öpsen iyi olur.”

Noah'nın yüzünün düzgün hatları yumuşadı. "Tanrım, seni seviyorum."

"Biliyorum. Ben de seni seviyorum. Tanıştığımız ilk günden beri seni seviyorum ve öldüğüm güne kadar sevmeye devam edeceğim. Sen en iyi arkadaşısın, Noah Logan. Sonsuza kadar."

Noah mücadele etmekten vazgeçerek başını eğdi ve dudaklarıyla genç kadının dudaklarına kapandı. İlk başta yavaş ve nazikti. Kuru ve çatlamış dudaklarının üzerine ıslak ve yumuşak öpücükler kondurdu. Ama sonra Noah'nın göğsünün derinliklerinden bir inilti yükseldi ve Alexis onu tutmak, kucaklamak, *affetmek* için elini genç adamın ensesine doladı.

Noah geri çekilerek onun ağzının üzerinde bekledi. "Üzgünüm, Lexa. Çok üzgünüm."

"Şşşt." Genç adamın yüzünü kendi boynuna yasladı. Noah, hassas karnının üzerine basmamaya dikkat ederek Alexis'in üzerinde durdu. "Artık her şey yolunda. Ameliyat bitti ve de sen buradasın, önemli olan tek şey bu."

Noah, kapının çalınmasıyla doğruldu ama yatakta kalarak bir kolunu Alexis'e doladı. "Gelin," diye cevap verdiğinde sesi şüphe uyandıracak kadar kalındı.

Çekimser adım sesleri linolyum zemin üzerinde gıcırdadı. Bir an sonra Candi ortaya çıktı. Yataktan birkaç adım uzakta durdu ve gülümseyerek bakışlarını Alexis ve Noah arasında gezdirdi. "Sana seni sevdiğini söylemiştim."

"Elliott nasıl?" diye sordu Alexis.

"Şimdiye kadar iyi. O da seni soruyordu."

"Yarın onu görmeye geleceğimi söyle."

Candi başını salladı ve yüzünde Alexis'in artık tanıdığı tereddütlü, utangaç ifade belirdi. "Ne var?" diye sordu.

"Şey, annem gelip seni görmek istiyor. Uygun olur mu?"

“Elbette, şeyyy... evet.” Alexis, Noah’ya baktı. “Yatağı biraz kaldırmam için yardım eder misin?”

Noah yatağına bağlı kumandayı bularak onu yarı oturur pozisyona kaldıran düğmeye bastı. Bir dakika sonra Lauren, Alexis’in onu şimdiye dek görmediği kadar perişan ve darmadağınık görünerek içeri girdi. Makyajsız yüzünde çok az uykunun ve çok fazla endişenin izleri vardı. Normalde omuzlarına kadar gelen mükemmel kesimli saçları, başının tepesinde dağınık bir topuz yapılmıştı.

Gülümsemesi zorlamaydı ama Alexis’in beklediği şekilde değildi. Sebebi samimiyetsizlik değil, tamamen yorgunluktu. “Nasıl hissediyorsun?”

“Fena değil. Yorgunum.”

Ayak sesleri yaklaştı ve işte o zaman Alexis kadının elinde bir şey tuttuğunu fark etti. Küçük, kırmızı bir kutuydu. “Senin için bir hediyem var.”

Alexis, gözlerini Lauren’a çevirmeden önce Noah’yla aralarında şaşkın bir bakışma geçti. “Bunu yapmak zorunda değildin.”

Kadın kutuyu uzatınca Alexis titreyen parmaklarla kabul etti. Noah yanında dururken, kutunun kapağını kaldırdı. Ve sonra nefesini tutarak gözlerini kırptırdı. Kadife yastığın üzerinde bir yüzük vardı; küçük, ışıltılı elmaslarla çevrelenmiş koyu renk bir zümrüttü.

“Lauren, bu...” Alexis başını kaldırdı. “Ne diyeceğimi bilmiyorum. Bu çok fazla. Bunu kabul edemem.”

“Elliott’ın annesine aitti. Büyükannene.” Lauren, Candi’ye baktı. “Senin almanı istiyoruz.”

Alexis başını iki yana salladı. “Jestini takdir ediyorum ama bu bir aile yadigârı. Candi’ye ait olmalı.”

“Aileye ait olmalı,” dedi Candi. “Sen ailedensin.”

Yaşlar yine gözlerine batarken Alexis, Noah'nın elinin teselli-sini aradı. Genç adam, onun parmaklarını kendininkilerin ara-sında alarak sıktı. "Ben... teşekkür ederim."

Lauren kollarını kendi gövdesine doladı. "Söyleyeceğim hiç-bir şey, sana her şey için ne kadar üzgün olduğumu ve her şeye rağmen bunu onun için, bizim için yaptığından dolayı ne kadar minnettar olduğumu anlatmaya yetmeyecek."

"Lauren..."

"Bundan sonra her şeyin normal ve iyi olacağını söylemek samimiyetsizlik olur. Buna söz veremem. Ben... sanırım ben de hâlâ tüm bunların etkisi altındayım, tıpkı senin gibi."

Alexis empatiyle doldu ve bu defa içerleme hissetmedi. Bu, kim olduğunun bir parçasıydı ve her zaman öyle olacaktı. "Varlığımı bu şekilde öğrenmiş olman senin için kolay olmuş olamaz."

Lauren teşekkür edercesine gülümsedi. "Bundan sonra ne olacağını ya da senin bir şey olmasımı isteyip istemediğini bilmi-yorum. Ama umarım bize bir şans verirsin."

Son kısım, sanki Alexis'in nasıl tepki vereceğinden korku-yormuş gibi zayıf ve tereddütlü çıkmıştı. Alexis başını kaldırıp Noah'ya baktı. Genç adamın gülümsemesi güven vericiydi, güç-lüydü ve onu tamamen iyileştirdi. Ne olursa olsun Noah yanında olacaktı. Her zaman orada olacaktı. Ve birlikte her şeyin üstesin-den gelebilirlerdi.

"Şey," dedi Lauren. "Ben... ben Elliott'ın yanına dönüp ikinizi yalnız bıraksam iyi olur."

Yanında Candi'yle birlikte, gitmek için arkasına döndüğünde ayakkabıları gıcırdadı.

"Lauren?"

Kadın durarak arkasına döndü.

“Bu hoşuma gider,” dedi Alexis. “Hepimize bir şans vermeyi çok isterim.”

Lauren başıyla onayladığında gülümsemesi gerçek ve minnettardı. “Memnun olurum.”

Onlar gittikten sonra Noah yatakta onun yanındaki yerine döndü. “Bu hoş bir hareketti.”

Alexis yüzüğü masaya koyarak yeniden yastığına yaslandı. “Öyleydi. Ama bil diye söylüyorum, benim ailem *sensin*.” Yorgunluk bir kez daha etkisini gösterince esnemesini bastırdı. “Ve cevabım evet.”

“Neye evet?” dedi Noah, başparmağını Alexis’in altdudağının üzerinden geçirirken.

“Evet, seninle evlenirim.”

Noah yoğun bir şekilde güldü. “Evlenme mi teklif ettim? Hatırlamıyorum.”

“Edeceksin. Ve cevabım her zaman evet olacak.”

Noah başını eğerek dudaklarına doğru fısıldadı. “Nekahet döneminde büyük kararlar vermemen gerekiyor. Dipnotları okumadın mı?”

“O halde ilaçların etkisi geçince bana yeniden sor. Cevabım aynı olacak.” Alexis onu kendine çekip öptü. “Ama seni çiçekleri seçmeye zorlamayacağıma söz veriyorum.”

“Neden ki? Bunda gerçekten ustalaştım.”

Alexis, elinin genç adamın göğsünden aşağı kayarak kot pantolonunun belinin hemen üzerinde durmasına izin verdi.

Noah inledi. “Gerçekten altı hafta mı?”

İçini çekerek gözlerini kapatan Alexis, “Beni öpmeni sağlamak için abartıyordum,” dedi.

Noah o alçak sesli, sıcak tavrıyla kıkırdadı. Alexis, üstünü örtmek için battaniyeyi yukarı çektiğini hissetti ve sonra yatağını

yeniden indirirken yumuşak bir şekilde mırıldandığını duydu. Gözlerini açmak istiyor ama başaramıyordu. Ilık, karanlık su, çok baştan  ıkarıcıydı.

Noah onun alnını öptü. “Uyu hadi. UyandıĒında burada olacaĒım.”

Karanlık onu etkisi altına alırken hımlayarak sessizce teşekkür etti.

Ama sular tamamen kapanmadan hemen önce, Noah’nın dudakları bir kez daha onunkileri buldu. “Arkadaşlar ne içindir?”

SONSÖZ

“Gülmeyeceğine söz vermiştin.”

Alexis, birkaç dakika önce çaresizlikten alnını dayadığı masadan başını kaldırıp baktı. Gerçekten dikişlerinden birini patlatmış olabilirdi. Noah ellerini Alexis’in sandalyesinin arkasına koydu ve onu öpmek için eğildi.

“Beni uyarmalıydın,” dedi Noah’nın dudaklarına doğru. “Ne için söz verdiğim hakkında kesinlikle hiçbir fikrim yoktu.”

Mack ve arkadaşları kalça hareketleriyle, smokin ceketlerinin havaya fırlatılmasıyla ve popo şaplaklarıyla tamamlanan sürpriz dans gösterilerini az önce bitirmişlerdi.

“Beğenmene sevindim ama hayatım boyunca hiçbir şeyden bu kadar nefret etmemiştim.”

“Sen de eğlendin. Kabul et.”

“Seni güldürmek hoşuma gitti.” Alexis’i tekrar, kutlamanın sonunu sabırsızlıkla beklemeye başlamasına yetecek kadar oyalanarak öptü. Ameliyattan beri ilk kez bu gece sevişeceklerdi.

Noah boş bir sandalyeyi onunkine doğru çekti ve oturup kolunu omzuna attı. Burnunu saçlarına sürterek, "İyi misin?" diye sordu. Sesinin daha yumuşak tonu bu defa ciddi olduğu anlamına geliyordu. Sanki Alexis kırılacakmış gibi haftalardır üzerine titriyordu. Sabahları kendi kahve kupasını taşımasına bile izin vermiyordu. Prova yemeğinde Mack onu sıkıca kucaklayarak yukarı kaldırmaya çalıştığında Noah neredeyse adamı yere devirecekti.

Burnunu boynuna gömerek, "Mükemmelim," diye fısıldadı. Noah'nın teni, harcadığı efordan dolayı sıcak ve ekşi kokuyordu ama aynı zamanda tamamen ona özel bir kokuydu. Parmak uçlarını çenesinin sert, pürüzsüz çizgisi üzerinde gezdirdi. Sevdığı adamın tıraşlı haline hâlâ alışmaya çalışıyordu.

Halinden memnun bir iç çekişle başını Noah'nın omzuna yasladı. "Mack'in bunu başardığına inanamıyorum. Ciddi anlamda düğün planlayıcısı olmalı."

"Yüce Tanrım, bunu ona söyleme. Hepimizi ona katılmaya zorlar."

"Ama harika bir iş çıkardınız. Hiç bu kadar güzel bir düğün töreni görmemiştim."

"Bizimki daha iyi olacak."

Alexis ona bakabilmek için arkasına yaslandı. "Noah Logan, sen az önce bana evlenme mi teklif ettin?"

"Sen söyle." Bunu söylerken göz kırpmıştı.

"Sanırım öyle yaptın. Ve bildiğin gibi cevabım evet."

Noah onun yukarı kıvrılmış dudaklarına bir öpücük kondurdu. Alexis gülümsedi, çünkü bir gün Noah'nın gerçekten teklif edeceğini biliyordu, o da gerçekten evet diyecekti ve sonsuza kadar mutlu yaşayacaklardı.

Sol taraflarından gelen tiksiniş bir sesle ayrıldılar. “Tanrım, en az onlar kadar iğrençsiniz.”

Sonia masadaki sandalyelerden birine çöktü ve elini, salonun geri kalanı ortadan kaybolmuş gibi dans pistinde birbirine sarılmış Liv ve Mack’e doğru salladı.

Colton yanakları kızarmış bir şekilde aniden koşarak geldi ve eğilip ellerini masaya bastırdı. “Lanet olsun, millet. Buna inanmayacaksınız.”

Gerçekten büyük bir mesele olmalıydı, çünkü bütün gece ilk kez Gretchen’in yanından ayrılmıştı. Aralarında kesinlikle bir şeyler geliyordu ve Alexis mümkün olan en kısa zamanda Gretchen’den hikâyenin tamamını öğrenmeyi planlıyordu.

“Neye inanmayacağız?” diye sordu Noah.

“O, gerçek.”

Alexis yüzünü buruşturdu. “Kim gerçek?”

“Rus’un karısı!”

Ayağa kalkan Noah, Colton’ın omzunun üzerinden bakarak, “Hasiktir,” dedi.

Alexis, Noah’nın baktığı yöne baktı. Uzun boylu, imkânsız derecede göz alıcı bir kadın balo salonunun girişinde duruyordu. Yanında hem şoke olmuş hem de biraz acınası görünen Rus vardı.

“Düğüne gelemeyeceğini sanıyordum,” dedi Noah.

“Bana Rus da onu beklemiyormuş gibi geldi,” dedi Alexis.

Tam o anda kadın tehlikeli derecede yüksek topuklularının üzerinde dönerek dışarı doğru ilerledi. Rus arkasından koştu.

“Eyvah,” diye fısıldadı Noah. “Bu iyi görünmüyor.”

Colton, “Belki de onları takip etmeliyiz,” dedi.

Noah başını iki yana salladı. “Onları rahat bırakın. Belli ki bir sorun var.”

Alexis masaya yaslanarak, “Ah, umarım yoktur,” dedi. “Rus çok yumuşak kalplidir. Evliliğinde sorun yaşarsa bu onu mahveder.”

Colton, Noah’ya bakarak sıırttı ve masadan ayrıldı. Noah yerine dönünce Alexis başını bir kez daha onun omzuna koydu. “Ne kadar kalmamız gerekiyor?”

“Eğer bu, o elbiseyi nihayet üzerinden çıkarabilmem için eve gitme teklifiyse o zaman cevabım, şimdi.”

Alexis güldü ve burnunun ucunu genç adamın çenesine sürdü. “Bunu dört gözle bekliyorsun, değil mi?”

Noah’nın parmakları, elbisesinin arkasından içeri kaydı. “Sen de beklemelisin. Bu gece senin için eğlenceli şeyler planladım.”

“Daha önce yaptığımız eğlenceli şeylerden mi?” Alexis’in sesi aniden nefes nefese çıkmıştı.

Noah dudaklarıyla onun kulakmemesini yakaladı. “Ve biraz da daha önce yapmadıklarımızdan.”

Noah kulağının arkasını öperken Alexis başını eğerek içini çekti. “Peki bu yeni, eğlenceli şeyleri nerede öğrendin?”

Onun başını kendine doğru çeviren Noah, ağzını indirmeden hemen önce mırıldandı: “Âşık Erkekler Kitap Kulübü’nde, tatlım.”